

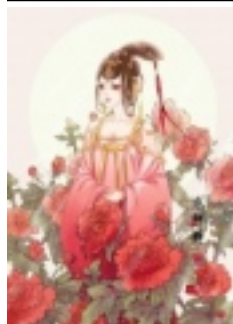
Công Chúa Hòa Thân

Contents

Công Chúa Hòa Thân	2
1. Chương 1: Một Kiếp Bất Hạnh	3
2. Chương 2: Giác Mộng Phù Du	6
3. Chương 3: Trống Lắc Kỷ Niệm	10
4. Chương 4: Thân Nương Giả Dối	13
5. Chương 5: Chờ Đợi Thê Tử	17
6. Chương 6: Bồi Thê Chơi Đùa	21
7. Chương 7: Hãy Chết Tâm Đi	25
8. Chương 8: Một Trò Chơi Cũ	29
9. Chương 9: Nữ Nhân Vô Tình	32
10. Chương 10: Nương Tử Thật Tốt	35
11. Chương 11: Buộc Lòng Nhường Bước	39
12. Chương 12: Ngọt Ngào Tiền Kiếp	42
13. Chương 13: Chính Miệng Thừa Nhận	45
14. Chương 14: Thương Nghị Hôn Kỳ	49
15. Chương 15: Đào Tàu Bất Thành	52
16. Chương 16: Ân Ái Một Màn	55
17. Chương 17: Đánh Chết Không Hứa	58
18. Chương 18: Hoạn Nạn Có Nhau	61
19. Chương 19: Sửa Chữa Lỗi Lầm	66
20. Chương 20: Phủ Đệ Quen Thuộc	69
21. Chương 21: Tiến Cung Hội Ngộ	73
22. Chương 22: Cực Kỳ Cao Hứng	76
23. Chương 23: Uyên Ương Cỏ Sàng	80
24. Chương 24: Định Phải Trả Bài	83
25. Chương 25: Giải Bày Tâm Sự	86
26. Chương 26: Lợi Dụng Ngốc Tử	89
27. Chương 27: Khảo Nghiệm Ngốc Tử	92
28. Chương 28: Viện Cớ Trừng Phạt	95
29. Chương 29: Phúc Hắc Tướng Công	99
30. Chương 30: Khi Dễ Là Vậy?	102
31. Chương 31: Nữ Phải Tự Cường	106
32. Chương 32: Trải Nghiệm Thú Vị	109
33. Chương 33: Thay Đổi Tư Tưởng	112
34. Chương 34: Giữa Đường Mai Phục	115
35. Chương 35: Hồi Ức Xa Xưa	118
36. Chương 36: Có Ý Dụ Đồ	121
37. Chương 37: Khắc Khẩu Bại Lộ	124
38. Chương 38: Tạm Thời Ghi Sổ	127
39. Chương 39: Đồng Cảm Tương Ái	130
40. Chương 40: Gặp Nạn, Tương Phùng	135
41. Chương 41: Trêu Chọc, Tức Chết	138

42. Chương 42: Tương Kiến, Suy Luận	142
43. Chương 43: Huyền Nháo Đồi Bạc	147
44. Chương 44: Minh Minh Bạch Bạch	150
45. Chương 45: Luận Đàm Thê Tử	153
46. Chương 46: Kinh Ngạc Sơ Kiến	157
47. Chương 47: Ăn Dấm Chua Rồi	162
48. Chương 48: Hân Nữ Cũng Khóc	166
49. Chương 49: Cố Ý Thiết Kế	169
50. Chương 50: Dẫn Dịch Nhập Bấy	172
51. Chương 51: Quý Ninh Nhạc Quốc	175
52. Chương 52: Nỗi Lòng Đời Trước	178
53. Chương 53: Kinh Hách Bất Minh	181
54. Chương 54: Do Dự Bất Quyết	185
55. Chương 55: Công Khai Nhục Mạ	189
56. Chương 56: Đại Kế Tiến Hành	193
57. Chương 57: Trở Thành Trò Cười	197
58. Chương 58: Thôi Thì Tha Thứ	200
59. Chương 59: Âm Sát Bất Thành	203
60. Chương 60: Lại Là Gặp Họa	206
61. Chương 61: Hoàn Toàn Thảm Bại	209
62. Chương 62: Mất Hết Mặt Mũi	212
63. Chương 63: Bệnh Tình Trở Nặng	216
64. Chương 64: Trêu Người Rất Vui	219
65. Chương 65: Cố Tình Làm Khó	222
66. Chương 66: Một Nhà Đoàn Tụ	226
67. Chương 67: Gặp Được Mỹ Nam	230
68. Chương 68: Dự Định Lui Hôn	233
69. Chương 69: Hiểu Lầm Tai Hại	237
70. Chương 70: Nghênh Thê Hồi Kinh	241
71. Chương 71: Đăng Môn Bái Phỏng	245
72. Chương 72: Chuẩn Bị Hết Thảy	249
73. Chương 73: Chiến Sự Kéo Đến	252
74. Chương 74: Tiến Đến Ngạn Quốc	256
75. Chương 75: Bất Ngờ Tái Kiến	260
76. Chương 76: Kết Cục Đã Định	263
77. Chương 77: Vĩnh An Vĩnh Lạc	266

Công Chúa Hòa Thân



Giới thiệu

Thể loại: Trọng sinh-Xuyên không, cổ đại, ngôn tìnhChương: 77Cuộc đời luôn có nhiều điều bất ngờ

1. Chương 1: Một Kiếp Bất Hạnh

Trong Lãnh cung Nhạc quốc, một mảnh u ám hoang tàn khiến người ngại đến gần. Tuy hiện thái dương vẫn chưa tỏ rõ nhưng đây là giờ thượng triều. Sau án mây thái dương vẫn tỏa ra ánh sáng cam sắc nhàn nhạt trên bầu trời cao. Đám chim cũng ngại bắn mà chẳng dám đậu lên tường hoặc cây trong mảnh sân Lãnh cung mà hót.

Trong sân lá cây, cành khô đầy đất không người quét dọn lâu năm, có thứ đã biến thành mùn bốc lên mùi ẩm ướt hôi thối, cực kỳ khó chịu. Lúc này trong Lãnh cung chỉ có duy nhất một gian nhà to dùng cũ kỹ bẩn thỉu, cái cửa loang lỗ đóng chặt đột nhiên từ trong mở ra, vang lên âm thanh trục cửa kêu cọt két cũng là tiếng động duy nhất của Lãnh cung.

Một đôi hài thêu bẩn thỉu còn bị rách phần đầu một chút lộ ra ngón chân cái nhỏ xuất hiện ở trước bậc cửa, tiếp đến chính là một thân xiêm y bẩn thỉu lỗ thủng không hề ít không hề thấy rõ được kiểu dáng lẫn màu sắc vốn có của nữ tử. Mà nữ tử này thoát nhìn đáng người gầy gò, thiếu sinh khí có lẽ là do ở nơi u ám này lâu năm nên mới thành như vậy.

Nàng chính là công chúa Nhạc quốc Nhạc Xích Vũ năm nay mười bảy tuổi đã sống ở Lãnh cung được ba năm rồi. Xuân hạ thu đông đi qua trong mắt nàng cũng chỉ là một màu ảm đạm, trên mặt nàng cũng chưa từng xuất hiện qua nụ cười nào.

Tóc đen dài được xõa dài tùy ý thả rồi bù vì không có lược chải cũng là do đã ba năm chỉ có tắm bằng nước mưa. Cả người nàng cũng như đám mùn bên ngoài sân trong Lãnh cung vậy, đều là bốc lên người hôi thối khiến người không muốn đến gần, thậm chí cách xa từ ngàn dặm.

Dưới đôi mày liễu thanh tú chính là đôi mắt trong trẻo tinh khôi tràn đầy sức sống lại như mặt nước ngày xuân. Hàng mi dày cong vuốt bên trên tạo cho người có cảm giác hệt như đôi bướm đậu trên mặt hồ vậy. Sống mũi cao cao, hai phiến môi nhỏ nhắn nhưng vì kham khổ cũng là có chút tái nhợt khô cằn nứt nẻ.

Chỉ là đám mụn nước đầy mặt kia khiến cho không người nguyện ý nhìn thẳng nàng nàng dù chỉ một mắt, nên không ai sẽ còn có tâm tư nhã hứng mà phân tích những điểm đẹp trên của nàng. Trên mặt lại xuất hiện vô số mụn nước lớn nhỏ mọc chi chít ở phần trán cùng hai bên mặt khiến cho người nhìn không ra dung mạo vốn có của nàng.

Nhìn nàng hiện nay cực kỳ sát cảnh a, cho dù là cảnh hoang tàn của Lãnh cung cũng bị nàng sát đến không còn gì nữa. Chỉ dùng hai từ ghê tởm cũng không đủ diễn tả cho xấu dung của nàng.

Bản thân nàng cũng không biết vì sao lại xuất hiện dị tượng như thế này ở trên người mình nữa. Chỉ biết năm nàng chín tuổi mặt nàng xuất hiện cái mảng đỏ ửng cực kỳ ngứa. Phụ hoàng cùng mẫu hậu đã cho thái y trị liệu rất lâu nhưng cũng không có chút thay đổi gì. Dần dần có mảng đỏ kia lại nổi lên cái mụn nước khiến người ghê tởm nổi da gà, khiến bọn họ đối với nàng buông bỏ hy vọng.

Năm mười bốn tuổi, nàng cùng thân bào hoàng muội Nhạc Thanh Loan len lén đốt yên hoa trong tẩm cung, kết quả tẩm cung bốc cháy, cả hai suýt chết, nàng bị phụ hoàng cùng mẫu hậu mắng cho một trận rồi ném vào Lãnh cung. Tiếp đó chính là ngoài hoàng muội ra không còn ai nhớ đến sự tồn tại của nàng nữa.

Đương nhiên đây là những thứ đời trước nàng vẫn nghĩ. Nàng luôn cảm thấy hoàng muội là thực sự tốt với mình cho đến một ngày kia. Nàng chân chính nhìn thấy phụ mẫu thân sinh xem như không có nữ nhi này, trượng phu ghét bỏ xa lánh, hoàng muội tính kế nàng từng bước một.

Còn người đối tốt với nàng sao? A, cũng có nha, đó chính là phụ mẫu cùng huynh đệ, muội muội của trượng phu, chỉ là từ lúc nàng bị ném thư vào mặt tất cả đã không còn gì nữa.

Nhưng cũng may mắn muội muội của vị trượng phu kia, Dương Thiên An, đi hòa thân trên đường gặp phải nàng thế là cả hai cùng nhau đến Ngạn quốc sinh sống. Cuộc sống ở đó rất tốt, nàng còn xảo duyên hữu hợp chữa khỏi gương mặt xấu xí này nữa.

Chỉ là cuộc sống kéo dài không lâu Ngạn quốc có gian tế, chịu cảnh thù trong giặc ngoài dẫn đến diệt vong, người của Ngạn quốc không có người sống sót kể cả thực vật, thú vật cũng toàn bộ lụi tàn.

Khi nàng mở mắt ra đã thấy bản thân trở về nơi Lãnh cung này. Vào mười ngày trước nàng sốt cao liên đã có thể chân chính trở về. Nghĩ lại cũng có chút vui, xem như đời này nàng là có thể thấy được vị muội muội giả nhân giả nghĩa kia. Nhưng nàng sẽ có cơ hội kéo gương mặt giả tạo của nàng ta xuống không?

Nàng cũng không biết nữa, bởi đời trước, nàng không được rời khỏi Lãnh cung cho đến tận ngày bị mang đi hòa thân. Đời này nàng sống lại sợ cũng không có cơ hội đó, chỉ là nàng nhân cơ hội hòa thân này chạy đến Ngạn quốc thôi.

Đảo mắt nhìn một vòng Lãnh cung hoang tàn, kỳ thực, nơi này cũng không phải chỉ có mình nàng đâu. Ba năm qua lâu lâu lại có nữ nhân bị tống đến đây, bọn họ từ được hưởng vinh hoa phú quý bị ném vào nơi này thử hỏi có người nào mà chịu nổi cơ chứ? Lại còn ở cùng một xấu nữ như nàng khiến bọn họ không cam tâm toàn bộ tự sát. Thi thể bốc mùi hôi thối đến tỏa khắp nơi mới có cung nhân đến đây dọn dẹp.

Nàng thực sự là khiến người ghét bỏ đến vậy sao, thả chết cũng không muốn ở lại cùng nàng? Không, bởi vì Dương Thiên An cùng những người ở Ngạn quốc rất thương yêu nàng, chỉ là do đám người này khó sống mà thôi.

Nàng bước ra vài bước rồi ngồi trước thềm đá trước gian phòng, tay gầy gộc trơ xương chậm rãi giờ nên tự vì mình chải chuốt. Đôi mắt phóng về phía trước, xa xăm bất định.

Vì sao nàng cùng hoàng muội chính là thai song bào, thời thần chào đời chỉ là hơn kém nhau chưa được một khắc mà số phận lại khác xa như vậy. Còn nhớ năm đó, khi nàng cùng hoàng muội chào đời, bầu trời xuất hiện tinh quang dị tượng, quốc sư bảo đó là điềm lành, phụ hoàng mừng rỡ mang sinh thần của các nàng trở thành quốc khánh.

Các nàng như viên ngọc quý được phủng trên tay, cho đến khi nàng chín tuổi thì tất cả dần dần biến mất. Hoàng muội ngày càng lệ chất sinh tiên, nàng thì ngày một xấu xí; danh tiếng của hoàng muội vang xa trở thành đệ nhất mỹ nữ tại mao song toàn nhiều người cầu thú của toàn lục địa, nàng lại biến thành một luồng không khí không người nhớ đến.

Nàng biết được phụ mẫu đối với mình là cực kỳ thất vọng nên cũng đã rất cố gắng làm tốt trách nhiệm của bản thân. Cầm kỳ thi họa, nữ hồng không một thứ nào nàng không dụng tâm, chỉ hy vọng bản thân có thể bù đắp lại phần nào cho nỗi thất vọng của phụ mẫu. Nhưng bọn họ chẳng thèm nhìn nàng đến một mắt vẫn xem nàng như một quân cơ hòa thân làm hưng thịnh quốc gia, không sao, đó là nhiệm vụ của một công chúa, nàng biết.

Đến lúc ở trong Lãn cung nàng cũng chưa từng buông tha hy vọng rằng phụ mẫu chỉ nhất thời tức giận nên mới làm như vậy, sẽ đến ngày bọn họ nguôi giận sẽ tha thứ cho nàng. Chỉ là, nàng trong Lãn cung chịu đủ khổ cực, tận ba năm cũng chẳng ai nhìn đến mình, nàng cũng đối với phụ mẫu một mảnh thất vọng không thể nói thành lời.

Không người nguyện ý nhìn thấy nàng, kể cả cung nữ mang thức ăn đến cũng sợ đến run như thể sợ nàng lây bệnh cho nàng ta vậy. Bọn họ nhìn dung mạo đoán người, dùng dung mạo để đánh giá người khác. Nhưng nàng làm sao trách bọn họ đây, đến cả nàng còn không dám nhìn thẳng mình nữa cơ mà.

Hiện nàng đã có thể lý giải được, nếu không phải do vị hoàng muội giả dối kia thiết kế nàng làm sao phải chịu cảnh này? Từ năm chín tuổi biết được phụ hoàng có chỉ phúc vi hôn với Kim quốc Nhạc Thanh Loan đã cho người hạ được nàng còn thông đồng đám thái y dối trên lừa dưới.

Kể cả chuyện đốt yên hoa năm đó nữa đều là do nàng ta thiết kế mà ra. Rõ ràng nàng ta cố ý chạy đến gần cửa mà ngất xỉu để có người cứu nàng ta cơ mà. Nếu không phải vì nàng tự thấy bản thân khiến phụ mẫu thất vọng mà cố gắng học hành thì nàng ta cũng sẽ không thiết kế nàng như vậy.

Nàng ta còn chính miệng thừa nhận rằng lúc đó là muốn một mối lửa giết thiêu nàng cơ. Chỉ là nàng phúc lớn mạng lớn lửa thiêu không chết mà chỉ bị tống vào Lãn cung. Nhưng như thế chính là may mắn vì một lần nữa nàng đã thay nàng ta gả đi.

Nếu không phải năm đó, Thiệu Khánh đế mang chỉ phúc vi hôn cùng vật định ước năm xưa đến cầu thân, phụ mẫu mới đem nàng thay hoàng muội đến Kim quốc hòa thân cho Xương vương Dương Thiên Phòng người nổi tiếng là ngọc tử của toàn đại lục.

Tên ngọc tử này vốn là hôn phu của nàng, chỉ là nàng bị ném vào Lãn cung nên mới thay thành tên của hoàng muội, hiện biết được hẳn là ngọc tử nên đổi lại thành tên của nàng. Vì chuyện này cũng là suýt chút nữa hai nước khai chiến, bách tính lầm than, cũng may Thiệu Khánh đế Thiệu Khánh hậu khoan dung độ lượng, tiếp thu một nhĩ tức kém mạo như nàng. Sau lại biết được nàng trúng độc nên đối với nàng cũng không khát khe nữa còn có lộ chút yêu thương.

Nghĩ đến đây nàng lại xuất hiện nụ cười tự giễu trên môi, dùng lưng ngón tay nhẹ thấm nước mắt. Đời trước nàng là bị trói lên kiệu họa thân, đến khi sắp vào thành mới được cởi trói. Đám cung nhân bồi gả cũng bị nàng thả đi hết, bởi nàng biết họ không nguyện ý theo nàng, người chủ tử xấu xí này.

Lúc đó nàng chỉ hy vọng tên gốc tử kia để chung sống không làm khó nàng là được. Dù gì nếu nàng bỏ trốn thì hai quốc nhất định khai chiến.

Nàng chấp nhận hòa thân, một là vì hoàng muội có cuộc sống hạnh phúc vì luôn nghĩ bản thân đã từng khiến nàng ta suýt mạng, hai chính là an nguy của bách tính Nhạc quốc mặc dù họ cũng không biết nàng là ai và cũng chẳng ai bận tâm nàng đến Kim quốc có bị khi dễ không, ba chính là đáp trả ân sinh dục của phụ mẫu kể từ giờ phút đó Nhạc Xích Vũ nàng cùng bọn họ không quan hệ gì nữa.

Đúng, nàng đúng là ngu ngơ nghĩ như vậy cho đến khi biết được sự thật. Bản thân nàng còn chúc phúc người thiết kế mình nữa chứ. Trên đời này, bệnh ngu ngốc của nàng chính là bất trị a!

2. Chương 2: Giác Mộng Phù Du

Khi Nhạc Xích Vũ đang dùng tay chải lại đám tóc đen rối bời như ổ chim của mình thì Lãnh cung môn hé mở. Lúc này có một tiểu nha hoàn tay cầm lồng thức ăn chạy vào, đương nhiên đầu cũng không dám ngẩng cao sợ rằng nhìn thấy xấu nhan sẽ gặp ác mộng.

Vừa bước đến trước mặt Nhạc Xích Vũ tiểu nha hoàn kia lập tức vờ hành lễ rồi mang lồng thức ăn đưa cho nàng. Nàng cười lạnh nhận lấy rồi nói: “Hỉ nhi, người cũng ngồi xuống cùng ta ăn đi.”

“Nô tỳ không dám.” Hỉ nhi run rẩy đáp trả, cho nàng mười cái mạng nàng cũng không dám ăn a. Thế mà hôm nay đã là ngày thứ mười một rồi, mỗi ngày ba bữa nàng đều bị nhét cho một miếng thức a. Mà không ăn thì xấu nữ này cũng không ăn, nàng nhất định sẽ bị trách phạt.

Nhạc Xích Vũ chuyển giọng nhẹ nhàng nói: “Đến đây, đừng sợ, ở đây chỉ có hai chúng ta không cần nhiều lễ tiết như vậy.” Trong này chính là độc dược Nhạc Thanh Loan hạ cho nàng, nha đầu này nhất định biết nên mới không dám ăn.

Hỉ nhi sợ chuyện bị bại lộ nên cùng là run rẩy bước đến đặt mông ngồi xuống bậc thềm đá, cách Nhạc Xích Vũ một đoạn không xa không gần. Nếu có thể nàng nguyện chết cũng không muốn ăn thứ hủy hoại dung mạo đó đâu.

Nhạc Xích Vũ chậm rãi mở hộp thức ăn ra rồi gấp một miếng cao điểm đưa cho Hỉ nhi: “Cùng ta dùng.” Nhìn thấy Hỉ nhi run rẩy nàng càng cảm thấy bản thân đời trước là ngu ngốc đến bậc nào. Lúc đó nàng chỉ nghĩ Hỉ nhi sợ dung mạo của mình nên không dám cùng mình ăn, mà không hề hay biết trong thức ăn sớm tẩm độc.

Thấy Hỉ nhi chùng chờ không nhận nàng lại cắn chặt hàm răng nặn từng chữ: “Thế nào? Không lẽ trong thức ăn có thứ gì không thể ăn?” Mỗi ngày ba bữa nàng đều là dùng loại chất độc này, không trách được thái y của Kim quốc không cần chẩn mạch vừa nhìn cũng đã biết nàng bị bệnh gì rồi. Nếu không phải độc đã ngấm lâu nàng cũng không cần mang tiếng xấu nữ vang danh đại lục a.

“Không, không có.” Hỉ nhi nói xong vội vã nhận lấy đem điểm tâm cho vào miệng cố sống cố chết mà nuốt. Nếu Nhạc Xích Vũ không ăn thì nàng sẽ bị chủ tử đánh chết a. Với lại nàng dùng một ít có lẽ cũng không sao đi.

Nhạc Xích Vũ cười đến thỏa mãn chậm rãi ăn phần của mình. Nàng biết bản thân đã trúng độc, ăn hay không thì cũng đã trúng độc rồi, vậy thì việc gì làm khó bản thân nha. Với lại một khi có cơ hội nàng lập tức đến Ngạn quốc trị liệu mặt thật tốt. Còn Hỉ nhi sau? Nàng ta là cánh tay hữu lực của Nhạc Thanh Loan nhất định sẽ bình yên vô sự.

Dùng qua bữa nàng cho Hỉ nhi trở về. Hỉ nhi tận mắt nhìn thấy Nhạc Xích Vũ dùng hết mới an tâm thi lễ cáo lui.

Nhìn Lãnh cung môn chậm rãi khép lại ánh mắt của Nhạc Xích Vũ như vô hồn vậy. Nàng lại đưa tay tiếp tục vì mình chải tóc, nếu không chải tóc nàng cũng không biết làm gì qua ngày ở trong Lãnh cung to lớn trống trải này a.

Chỉ là nàng chải rất lâu, mái tóc kia cũng nhìn như ban đầu vậy, vẫn là khô cứng cần cỗi, không có bất kỳ thay đổi nào. Hiện ánh dương quang đã chiếu rọi đầy viện chứng tỏ giờ hạ triều đã qua rất lâu rồi. Thân người nàng dựa vào cây cột to cũ kỹ ở gần đó, hai chân duỗi trên bậc thang đá, tay vẫn là chuyên tâm chải tóc y hệt như một người điên vậy.

Đúng lúc này, đột nhiên Lãnh cung môn lại lần nữa bị người từ ngoài đẩy ra. Chỉ là đạo lực đẩy này rất to lớn khiến người kinh ngạc. Nhạc Xích Vũ cũng là giật mình nhìn về phía Lãnh cung môn, còn chưa kịp phản ứng đã thấy được có một thân ảnh nam tử hướng mình lao đến.

Từ Lãnh cung môn đến chỗ của nàng cách một đoạn khá xa thế nên nàng nhìn rõ khuôn mặt của nam tử. Chỉ là thời khắc nhìn rõ thấy được dung mạo quen thuộc kia khiến toàn thân nàng cứng đờ, hành động bị đình chỉ vô hạn định. Bởi dung mạo đó quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn được nữa, hiện nó không chỉ đang dần dần xuất hiện trước mặt nàng mà còn dần dần phóng đại rõ ràng ánh lên mi mắt nàng.

Nhớ năm đó lần đầu tiên nàng nhìn thấy dung mạo này chính là ngày vào ngày đại hôn của nàng. Khăn hồng do đích thân trượng phu ngốc của nàng kéo xuống, dung mạo tuấn mỹ kia, nụ cười diễm lệ thoát tục kia của hắn khiến nàng một khắc cũng không thể quên được.

Lúc đó nàng nâng mi lên nhìn trượng phu ngốc của mình. Dưới đôi mày kiếm là đôi mắt tinh anh thuần khiết không vẩn chút bụi trần hấp dẫn người yêu, mũi cao, đôi môi mỏng kéo lên một nụ cười thoát tục cực kỳ câu hồn. Đường nét khuôn mặt tinh xảo, ngũ quan hoàn mỹ không từ nào tả được, cả người hắn toát ra khí chất bất phàm.

Đôi vai rộng, rộng thắt lưng hẹp, lồng ngực rắn chắc thể hiện rõ sau bộ hỉ phục, nhìn hắn khiến nàng cảm thấy như đây là một trượng phu tốt nhất định hắn sẽ bảo vệ nàng một đời vậy. Chỉ là hắn là gốc tử, sợ rằng nàng mới là người bảo vệ hắn cả đời.

Lúc này đây Dương Thiên Phong dùng tốc độ nhanh nhất có thể chạy đến trước mặt nàng, cười đến ngây

thơ vô đối không chút bài xích xấu dung của nàng như đời trước mà là dang rộng hai tay ôm lấy nàng, luôn miệng gọi ‘nương tử nương tử’. Hành động của hắn khiến nàng hồi qua thần, đôi mắt ảm ướt ẩn chứa đau thương cùng xúc động.

Nàng theo thói quen tựa vào lòng ngực ấm áp quen thuộc kia lẩm bẩm gọi một từ ‘tướng công’. Đã bao lâu rồi nàng không có gọi hắn như vậy, từ lúc hắn phục hồi trí nhớ và trong ký ức của hắn không hề có nàng, thời khắc hắn băng lãnh chán ghét ném hũ thư vào mặt nàng, nàng biết, vị trưởng phu thiên chân của riêng nàng đã chết.

Dương Thiên Phong nghe được cả người cứng đờ như tượng đá, nàng vừa gọi hắn ‘tướng công’. Hiện giờ hắn đã có một đáp án xác định nàng chính là là như hắn một dạng, nàng trọng sinh. Chỉ là hiện vẫn chưa phải lúc hắn nói cùng nàng vấn đề này.

Rất nhanh hắn hồi qua thần miệng vẫn giữ nụ cười ngây thơ kia, tay càng ôm chặt nàng hơn một phần. Đời trước hắn quên mất nàng, để nàng đau lòng rời đi, nhưng giờ sẽ không như vậy nữa. Đôi môi kia vẫn hiện tiểu ý luôn miệng gọi:

“Nương tử, nương tử.”

Kể từ khi hắn trọng sinh vào năm năm trước, hắn đã muốn đến tìm nàng, đón nàng cùng hồi Kim quốc. Nhưng lúc đó hắn vẫn bận rộn học giả điên, nên đến hiện giờ mới đến đây để nàng chịu khổ lâu như vậy. Đời trước khi hắn đến Ngạn quốc tìm nàng, nàng cũng không chịu tha thứ cho hắn.

Hắn giả ngốc gạt nàng chỉ lành lặn nói ‘tướng công của ta vì cứu ta đã không còn trên đời này nữa, người tuy dung mạo giống chàng nhưng đôi mắt kia không có sự thiên chân của chàng, người không phải chàng, ta cũng không phải nương tử của người’. Dứt lời nàng không nhìn hắn mà xoay người bước vào trong.

Hắn muốn đuổi theo nhưng bị Dương Thiên An ngăn cản bởi vì lúc đó con nhện độc của nàng sớm dùng tơ độc chặn cửa để hắn không thể bước vào. Nếu hắn vẫn cố ý xông đến thì chỉ có một con đường chết.

Chính vì vậy hắn bỏ ra năm năm học giả trang bản thân cho thật giống. Nếu hắn không giả trang, sẽ không tìm được hung thủ giết đại ca, làm hại hoàng thất tổn hại nghiêm trọng, khiến hắn huynh đệ tương tàn, khiến hoàng muội muội phu đều mất, khiến hắn đến mặt thê tử lần cuối cùng cũng không nhìn được.

Một năm nào đó, hắn có được hoàng vị, vừa đăng cơ muốn cưỡng chế mang nàng trở về liền nghe tin Ngạn quốc trong một đêm bị công kích chết không còn ai, kể cả thực vật thú vật cũng không còn tồn tại.

Đầu hắn chỉ xuất hiện mỗi ý nghĩ không tin. Bởi Ngạn quốc tuy nhỏ nhưng lòng dân cùng hoàng thất chính là một, nhất định không thể tạo phản. Mà chỉ trong một đêm liền máu chảy thành sông chỉ có một khả năng chính là bị tấn công từ bên trong.

Hắn bắt quản mọi thứ thúc ngựa ngày đêm đến đó, khi đến nơi thi thể nằm đầy đất, mùi hôi thối cùng máu tanh không ngừng xông lên mũi. Đám thi thể ngổn ngang trên đường, chồng chất lên nhau mà nằm,

máu bùn cùng dịch thể của thi thể thối rửa hòa lẫn vào nhau.

Tiến đến hoàng cung Ngạn quốc chỉ thấy thi thể của muội muội cùng muội phụ nằm trên đất. Thi thể mục rửa nhìn không ra hình dạng nhưng y phục cùng tú vấn đặc trưng của hoàng tộc không thể hòa lẫn vào đâu được. Trên người bọn họ đều không có dấu hiệu bị khí cụ đâm, càng không có vết tích ấu dả, chỉ có thể là trúng độc chết. Nhưng Ngạn quốc chuyên dụng độc, làm sẽ có thể sẽ bị độc chết?

Hắn từ trong đám thi thể của cung nhân trong hoàng cung tìm kiếm rất lâu, cuối cùng nhận ra được đôi khuyên tai mẫu hậu cho người đặc biệt vì nàng mà làm nằm trên một thi thể đang trong thời kì phân hủy. Hắn nâng thi thể lên lại thấy được chiếc vòng đại hoàng tẩu tặng nàng liền xác định vô cùng.

Ngay thời gian hắn thống khổ nhất mất tập trung nhất thì bị một kiếm từ sau lưng đâm xuyên qua cơ thể mình nhập cả vào cơ thể nàng. Không nhìn thấy người sau lưng hạ thủ chỉ thấy trường kiếm kia từ thân thể hắn xuyên qua thân thể nàng, bản thân phun một ngụm máu nhuộm đỏ thân thể nàng rồi gục lên đó mà đoạn khí.

Trong năm năm này hắn chuẩn bị không ít thứ để đón nàng trở về. Hắn đến nay vẫn không thể nhớ được thời gian lúc còn si ngốc cùng nàng ở kiếp trước, tất cả những gì hắn nhớ được cũng chỉ là qua lời kể của thuộc hạ cùng hạ nhân trong phủ mà thôi. Nhưng điều đó không quan trọng, quan trọng nhất chính là hắn xác định người hắn cần là nàng.

Bản thân hắn lúc nào cũng đề cập cùng phụ mẫu muốn thú thê, đương nhiên hắn biết kết quả cũng sẽ như năm đó, ngoại trừ dùng chỉ phúc vi hôn bức người thì cũng không ai nguyện gả cho hắn.

Hắn háo hức lên đường đến Nhạc quốc đón thê tử cùng mình trở về, hắn muốn hảo hảo chăm sóc nàng. Chỉ là hai ngày qua hắn chạy khắp hoàng cung Nhạc quốc cũng không tìm thấy nàng, hắn làm sao dám mở miệng hỏi cung nhân đây, bởi hắn vừa đến lại si ngốc làm sao biết được danh tính của nàng, nên ngoài sáng chỉ có thể cứ ngây dại như vậy mà tìm, trong tối lại âm thầm cho người điều tra.

Đến hiện tại hắn lại may mắn chạy ngang qua nơi này, thấy được liền có cảm giác nhất định phải tiến vào. Quả nhiên không ngoài dự đoán nàng chính là bị ném đến đây. Ở Kim quốc hoàng thất chỉ thú một thê nên căn bản không có Lân cung gì đáng để nhắc đến. Nghĩ không ra một công chúa như nàng cũng phải sống ở một nơi như thế này. Mà sự tồn tại của nàng, dường như không người biết đến.

Chỉ là thời khắc đầu tiên thấy được nàng, thấy được thứ nàng phải gánh chịu tim hắn đau đến tê dại. Lý nào nàng lại sống kham khổ như vậy? Nàng là một công chúa cơ mà, trách không được nàng bị nhiễm độc đến hủy dung cũng không ai lo lắng.

Khi nàng đến Kim quốc nàng cũng chưa từng hé lộ rằng bản thân đã từng kham khổ thế nào mà chỉ nói tốt cho hoàng thất Nhạc quốc khiến mọi người không ai biết được quá khứ của nàng.

Hiện hắn đã tìm được nàng rồi, nàng trọng sinh thì thế nào? Hắn biết nàng nhất định vì bách tính mà chấp nhận hòa thân, lại nói người trong lòng nàng chính là hắn, là hắn của trước đây. Lấy tính cách chỉ biết bản thân của hoàng thất Nhạc quốc nhất định mang nàng gả cho một tên ngốc cho hắn. Vậy cho dù

nàng trọng sinh cũng sẽ không có cơ hội thoát khỏi bàn tay hắn.

Hắn lại vui vẻ hôn lên các nốt mụn nước kinh tởm đầy dơ bẩn của nàng: “Nương tử, nương tử.” Chỉ cần hắn kiên quyết thì không ai có thể thay đổi được quyết định của hắn.

3. Chương 3: Trống Lắc Kỷ Niệm

Nhạc Xích Vũ sau một lượt thút thút trong lòng của sỏ trượng phu không dài không ngắn, nàng biết hắn là trượng phu của mình, chỉ là, nếu như hắn phục hồi ký ức thì nàng vẫn chỉ là một xấu nữ chiếm vị trí vương phi của Nhạc Thanh Loan mà thôi. Nếu là đau lần nữa, chỉ bằng sớm cắt đứt vậy.

Nghĩ như thế không chút do dự nàng đẩy hắn ra, đứng bật dậy, cư cao lâm hạ nén đau mà quát đẹp đường: “Ăn nói cho cẩn thận, ta không phải nương tử của ngươi, muốn tìm nương tử, đi nơi khác mà tìm.”

Dương Thiên Phong không chút phòng bị bị nàng đẩy ngã. Cả thân người to lớn lăn xuống bậc thang rồi ngồi trên đồng lá mùn hôi hám ngẩng ngơ nhìn nàng. Trong thời khắc đó tay áo của hắn rơi ra một cái trống lắc gỗ, trống lắc rơi xuống đồng mùn nên không có chút âm thanh nào.

Lúc này một đám người Kim quốc lập tức chạy đến nâng đỡ Dương Thiên Phong. Trạch Nghiễm thuộc hạ thân cận của hắn, hô to quát: “To gan, người dám đẩy ngã gia?” Hắn biết chủ tử là giả ngốc, nhưng không thể hiểu nổi chủ tử ở trong hoàng cung Nhạc quốc tìm tòi mấy ngày lại chọn ngay một xấu nữ bẩn thỉu không chút danh phận lai lịch mà nhận làm thê tử.

Chỉ là nàng ta dám quá phận như vậy khiến hắn nén không được cổ khí mà mở miệng mắng người không chút nể mặt Nhạc đế vẫn còn ở đây. Mà hắn cũng chẳng dám dùng từ quá nặng vì dù sao nàng cũng được chủ tử gọi là ‘nương tử’, biết đâu sau này sẽ trở thành một nửa chủ tử của hắn.

Nhạc đế thấy được cũng là tức giận quát to: “Hồ nháo, ngươi có biết người ngươi đẩy là ai không? Còn không mau hướng Xương vương Kim quốc bồi tội.”

Dương Thiên Phong ngồi trên đất giẫm chân hô to giận dữ quát đẹp đường: “Ai cho các ngươi mắng nương tử của ta.” Không ai có quyền mắng thê tử của hắn, nhất là Nhạc đế.

“Trẫm...Trẫm...” Nhạc đế ngẩng ngơ không còn biết nói gì nữa. Ngốc tử vừa nhìn một mắt đã nhìn trúng nhi tử xấu xí bị bỏ quên này của hắn sao? Đây là do ngốc nên ánh mắt cũng có vấn đề đi. Nhưng đây cũng là chuyện tốt nha, tránh hắn lo lắng ngốc tử nhìn trúng nữ nhi tâm can của hắn.

Nhạc Xích Vũ nhìn thấy cái trống lắc kia quả tim trong lồng ngực đau nhói như bị hàng vạn con kiến bò vào cắn. Nàng không muốn nhìn nữa dùng tốc độ nhanh nhất có thể chạy bên trong đóng chặt cửa lại. Vô lực lưng tựa vào cửa chậm rãi trượt xuống, hai tay nàng giơ lên bịt chặt miệng không để cho âm thanh nước nở của mình phát ra ngoài.

Ở bên ngoài Dương Thiên Phong được Trạch Nghiễm nâng đỡ đứng lên, cung nhân giúp hắn phủi qua người. Hắn hất đám người ra nhặt trống gỗ lên chạy đến bên cửa ngồi xổm xuống đối diện lưng của nàng cách ván cửa cũ kỹ.

Hai tay hắn chà sát dùi gỗ, trống lắc theo động tác kia mà chậm rãi gõ vang lên trong không khí im lặng. Hắn nhẹ nhàng bật ra nỉ non gọi: “Nương tử, nương tử.” Âm thanh ản theo đau lòng cùng hối hận không ai nhận ra được.

Hắn biết nàng sợ cái gì, nàng sợ hắn sẽ phục hồi trí nhớ, nàng sợ hắn quên mất nàng, nàng sợ hắn lại hừ nàng, nàng sợ một lần nữa đau lòng mà rời đi. Đời trước hắn căn bản không biết nàng tứ cố vô thân. Chỉ là đời này hắn sẽ không bao giờ phụ nàng nữa, bởi hắn không bị mất trí nhớ, cũng không hề si ngốc, càng sẽ không bao giờ quên nàng.

Từng âm thanh muện hưởng của trống lắc vang lên như một ngân châm đâm vào trong lòng của hai người. Kiếp trước, cả hai thành thân xong, lúc đầu Dương Thiên Phong vẫn là rất không vừa ý vị thê tử này. Hắn được phụ mẫu bảo thê tử của hắn chính là đệ nhất mỹ nữ đại lục, hiện đột nhiên lại biến thành xấu nữ hắn thế nào chấp nhận được.

Nhưng đến khi cả hai cùng nhau trải qua một đoạn thời gian liền rút ngắn khoảng cách. Còn nhớ rõ, hôm đó cả hai xuất phủ nắm tay tung tăng dạo phố, ở trà lâu Dương Thiên Phong nghe được một bàn nói chuyện, mà chủ đề của bọn họ chính là tặng lễ vật đồ thê tử đang giận dỗi.

Mà bản thân hắn dạo gần đây thường xuyên chọc thê tử khóc thê nên cũng mua lễ vật cho nàng. Với trí thông minh của hắn lúc đó quả thực ngoại trừ trống lắc ra hắn không nghĩ được gì khác nữa. Khi hắn mang tặng, nàng quả là cười rất rạng rỡ không chút dấu hiệu bài xích nào như khi Trạch Nghiễm khuyên nhủ hắn nên mua thứ khác.

Thế là mỗi lần nàng giận dỗi hoặc không vui hắn lại mang trong lắc ra chậm rãi lắc để dụ dỗ nàng cười. Mỗi lần như thế nàng đều mỉm cười tha thứ cho hắn. Nhưng hiện nàng cùng hắn chỉ còn lại đau lòng lẫn quẩn trong ký ức đời trước.

Đến khi hắn lấy lại ký ức trở về bình thường thì khoản ký ức hắn ngây dại, ký ức về nàng, hắn không còn gì cả. Lúc đó hắn một lòng muốn tiến đánh Ly quốc mang đệ nhất mỹ nhân đại lục, vốn nên là thê tử của hắn, trở về. Đương nhiên hắn rất nhanh liền tiêu diệt được Ly quốc mà mang được đệ nhất mỹ nhân đại lục Nhạc Thanh Loan trở về bên mình.

Nàng làm đủ mọi cách hắn cũng không chút nàng động tâm thậm chí là ghét bỏ nàng. Đến lúc nàng mang trống lắc ra kể cùng hắn, hắn không chút do dự ném xuống đất bởi hắn không muốn nhắc đến khoản thời gian ngây ngô mất mặt của mình lúc đó nữa, hắn cảm thấy đó chính là vết dơ nhất trong cuộc đời hắn.

Trống lắc từ tay nàng rơi mạnh xuống đất, dùi trống cùng mặt trống đoạn thành hai, tim nàng cũng vỡ vụn ngời phịch xuống đất, rỗng lên âm thanh đau lòng. Đến hôm hắn ném hừ thư vào mặt nàng, trước mặt hắn nàng mang trống lắc ném xuống hồ, cái hồ hắn vì cứu nàng mà lao xuống rồi nhớ lại tất cả.

Nàng nói trượng phu nàng đã chết ở nơi đó, vật này nên cũng nên hoàn cố chủ. Sau đó nàng mang hành tỳ mình cầm hươu thư xuất phủ không hề quay đầu lại. Hôn nhân của nàng cùng hân vẹn vẹn hơn một năm ngắn ngủi, vui có buồn có chỉ là không có hậu.

Hân cho người mang hết những thứ liên quan đến nàng thiêu hủy. Sự hiện hữu của nàng chính là vết dơ bẩn nhất của hân nên hân không muốn có bất kỳ thứ gì liên quan đến nàng tồn tại trong cuộc đời của mình. Hân muốn cùng đệ nhất mỹ nhân đại lục tận hưởng vinh hoa phú quý.

Sau khi nàng rời đi để Nhạc Thanh Loan chấp chưởng không bao lâu hân cảm thấy không khí trong phủ rất quái lạ, hạ nhân hầu như không còn như trước nữa. Đến hôm hân nghe chính miệng Nhạc Thanh Loan cùng nha hoàn trò chuyện hân mới biết sự thật, hân gọi Trạch Nghiễm đến kể hân nghe ký ức đã mất lúc trước.

Bởi hân không cho phép ai nhắc đến nàng nên lúc đầu Trạch Nghiễm nghe được hai chữ ‘vương phi’ liền nghĩ là Nhạc Thanh Loan nên mang hành động gần đây của nàng ta ra nói. Hân sửa lại là Nhạc Xích Vũ, Trạch Nghiễm lúc đầu có chút run rẩy sau mới nói thật.

Hân sai người lật tung Kim quốc tìm nàng vẫn vô tung, một nữ tử một thân một mình như nàng có thể đi đâu được. Tìm không được lại mở rộng phạm vi khắp tam quốc trên lục địa đều không phát hiện bóng dáng.

Lại năm năm sau, trong một lần nhận lệnh của phụ hoàng đến Ngạn quốc vô tình biết nàng cũng ở đó. Hân vốn không nghĩ một nơi toàn độc như Ngạn quốc sẽ là nơi nàng dừng chân. Chỉ là đến khi hân gặp lại nàng không chỉ dung mạo thay đổi mà cả tính cách lẫn thái độ cũng đổi.

Nàng lướt qua hân như một kẻ xa lạ, nàng không phải không nhận ra hân mà nàng xem hân như một người có cùng dung mạo với sảo trượng phu của nàng. Hân nói gì nàng đều không đáp chỉ là để nha hoàn bên cạnh cầm phong hươu thư do hân đích thân viết năm đó giờ lên cao. Hân nhìn thấy phong hươu thư kia lời lẽ gì cũng phát không ra miệng. Là hân có lỗi, hân nhớ không ra nàng,

Hân cùng nàng đàm phán không thành, Dương Thiên An lúc đầu khuyên hân nên trở về nhưng lúc sau cũng giúp hân khuyên nàng, đều là vô ích. Cuối cùng Dương Thiên An thở dài bảo hân không nên đào vết thương cũ của nàng nữa, bảo hân nên hồi Kim quốc đối xử tốt với Nhạc Thanh Loan.

Đây là vì nàng chưa từng cùng Dương Thiên An nói bất cứ thứ gì về Nhạc Thanh Loan nên Dương Thiên An một chút cũng không biết. Còn hân, hân là người biết tất cả làm sao có thể đối xử tốt với nữ nhân kia được.

Nàng mỗi ngày sống ở ngôi nhà gỗ nhỏ trong hoàng cung Ngạn quốc cùng một con nhện độc làm bạn. Thời gian bình thường của nàng đều là tiêu phí vào việc giúp hoàng thất trồng thảo dược. Dương Thiên An nói với hân, nhờ con nhện kia mà độc trong người nàng được giải rồi. Hân mỗi ngày đều đến đó, nàng chỉ để con nhện độc kia chắn ở cửa ‘nghênh tiếp’ hân chứ không hề lộ mặt.

Đến một hôm hân phải hồi Kim quốc, hân lại vờ té ngựa giả ngốc gạt nàng. Chỉ là nàng nhìn ra được hân

không có đôi mắt ngây ngô năm xưa nên chỉ lẳng lẳng chuốc mê được tống hấn trở về.

Khi hấn tỉnh lại đã thấy mình ở trên xe ngựa chuẩn bị đến biên giới Ngạn quốc rồi. Hấn tức tốc chạy bộ trở về hoàng cung, hấn cố ý làm như vậy để nàng thấy được hấn chính là ngốc. Khi đến nơi cả thân hấn đều là bụi bẩn, y phục tóc tai xốc xếch gọi nàng ‘nương tử’. Nàng chỉ lạnh mắt ném lại một câu vạch trần rồi bảo hấn hưu thư ở đây đừng nên gọi nàng như vậy, quay lưng rời đi.

Hấn vốn nghĩ sẽ chờ khi nàng hồi tâm chuyển ý thì biết được tin tức hoàng cung đã có nội loạn. Hấn tức tốc trở về, sau một hồi cùng tam hoàng đệ Dương Cảnh Phong giao phong đến cùng mới biết được hấn(DCP) hoài nghi hấn hại đại hoàng huynh.

Chỉ là hấn chưa kịp giải thích đã thấy được Dương Cảnh Phong đoạn khí rồi. Hấn thực sự không có hại đại hoàng huynh a. Nhưng hiện còn ai tin hấn, phụ mẫu cũng bị ám sát, đại hoàng huynh chết không rõ nguyên do, tam hoàng đệ do chính tay hấn giết.

Hấn ngồi trên đế vị chẳng còn một người bên cạnh, đến cuối cùng cả muội muội muội phu cũng mất, thê tử cũng mất, mạng hấn cũng không giữ được. Chỉ là hiện hấn đã trọng sinh, có cơ hội tìm ra người phía sau màn, sửa lại những tội lỗi của mình.

Cũng nhờ qua một kiếp hấn mới biết được, tam hoàng đệ chân chính không có tàn tật mà chính là giả tàn để thử hấn. Hấn cũng phải trang cho giống một ngốc tử tránh để huynh đệ tương tàn một lần nữa, phải sửa đổi kết cục của lúc trước. Tuyệt không để lịch sử lặp lại.

4. Chương 4: Thân Nương Giả Dối

Trạch Nghiễm nhìn chủ tử nhà mình bản thân cũng ngây ngốc một lúc rất lâu. Chủ tử đây là làm gì a, sao lại vì một xấu nữ mà để mình mất hình tượng như vậy? Hấn vốn còn nghĩ Nhạc đế vì biết chủ tử ngốc nên đem đệ nhất mỹ nhân đại lục Nhạc Thanh Loan mang giấu đi nên chủ tử đi tìm, nghĩ không ra chính là tìm xấu nữ.

Hấn vội bước đến bên chủ tử nhỏ giọng nói: “Gia...”

Còn chưa nói hết đã bị Dương Thiên Phong quát: “Người mau hướng nương tử của ta bồi tội.” Dám mắng thê tử của hấn, lần này trở về nhất định phải phạt nặng.

Trạch Nghiễm dở khóc dở cười, hấn còn không biết nữ tử bên trong là ai nữa kia. Lãnh cung là nơi biếm các cung tần phạm lỗi, nhớ như đó là phi tử của Nhạc đế thì sao. Thật nhức đầu! Đến cùng chủ tử muốn làm gì a!

Nhìn nhân thần đầy đe dọa của chủ tử, hấn bất đắc dĩ ôm quyền khom người hướng Nhạc Xích Vũ bên trong phòng bồi tội: “Cô nương, tại hạ mạo phạm thỉnh thứ lỗi.”

Lâu như vậy Nhạc đế cũng đã nghĩ ra được một bài văn mà hành, hần vội vã bước đến siếm nịnh lấy lòng: “Vũ nhi sao lại ăn vận dơ bẩn trốn ở Lãn cung chơi đùa thế này, đám cung nhân hầu hạ công chúa như vậy sao? Trẫm chút nữa sẽ mang hết ra trị tội.”

Lúc này mọi người nghe được lập tức thông suốt xấu nữ lúc này là công chúa nhưng là do cung nhân tặc trách bản thân lại ham chơi nên mới dơ bẩn như vậy. Nhưng vẫn là xấu nữ nha, làm sao có thể mang đến Kim quốc hòa thân?

Dương Thiên Phong hừ thầm trong lòng, rõ ràng ném nàng vào trong này còn dám trước mặt hần nói dối không chút đỏ mặt, một cái chớp mắt cũng chưa từng chớp qua. Nhìn bộ dạng kia của nàng cũng biết nàng ở đây cũng một thời gian không ngắn rồi. Thật sự xem hần là ngốc tử sao?

“Vậy vì sao cung yển ta không gặp được nàng?”

Nhạc đế lại vờ bất đắc dĩ nói: “Vũ nhi bình thường chính là ngại mình dung mạo không tốt không thích gặp người a. Chỉ bằng Xương vương Kim quốc sớm trở về nghỉ ngơi, cung yển tối nay nhất định sẽ thấy Vũ nhi xuất hiện, được không?”

“Thật sao?” Âm thanh vui vẻ của ngốc tử lại vang lên, nếu là ở lại đây năn nỉ không tác dụng liền để Nhạc đế áp nàng ra ngoài thôi. Hần biết nàng hiện tại là trọng sinh, là vô cảm nhưng nàng đối với hần trong hình dạng ngốc tử vẫn là còn tình cảm, từ từ dụ dỗ nàng vẫn tốt hơn.

“Trẫm bảo chứng.” Nhạc đế một lời thề son sắt kiên định nói. Lần này Nhạc Xích vũ không muốn cũng phải gả cho bằng được. Lúc đầu hần vốn không nhớ đến nữ nhi này, nhưng không ngờ nàng chính là cứu tinh giúp hần giải nguy nan.

“Nương tử nương tử, tối nay chúng ta gặp lại.” Dương Thiên Phong cao hứng hướng cửa đóng chặt nói xong lập tức chạy ào ra ngoài như là hình dạng phải trở về dịch trạm chuẩn bị cho buổi gặp mặt tối nay vậy.

Trạch Nghiễm tự biết chút nữa sẽ bị phạt nhưng vẫn là phải chạy theo làm cho xong nhiệm vụ để mọi người nhìn.

Đám người Kim quốc ngơ ngẩn rất lâu mới hồi thần, hành qua lễ cho có lệ rồi đuổi theo Dương Thiên Phong, trong lòng ai nấy đều ức một trận khí khó xả. Mỹ nhân đại lục không tìm lại tìm xấu nữ, vậy khác nào uống trận bức hôn này của Thiệu Khánh để đầu! Chỉ là cũng không thể trách được, vương gia nhà bọn hần rõ ràng thần trí có vấn đề a, xem ra lần này trở về phải dâng tấu để Thiệu Khánh để thỉnh cao nhân giúp vương gia trị cả mắt nữa.

Nhạc đế nhìn ngốc tử cùng đám người Kim quốc đã đi xa lập tức lạnh giọng phân phó: “Mau mang công chúa trở về tẩm viện thay y phục hảo hảo nghỉ ngơi, tối nay dự yến, làm không tốt các người chuẩn bị mang đầu đến gặp Trẫm.” Tuy danh hiệu công chúa của Nhạc Xích Vũ đã bị phế từ lâu nhưng cũng không tiện ban lại, tạm thời cứ gọi như vậy đi.

Nhạc Xích Vũ ngồi bên trong ngáy giấc hồn bay ra khỏi thể xác. Nàng không muốn bản thân lại động tâm lần nữa đâu, nếu như vậy, tâm nàng sẽ chết lần nữa cùng với vị sỏ trượng phu kia.

Bên ngoài đám cung nhân tuy rằng không nể mặt nhưng vẫn là cung kính nói: “Công chúa nô tỳ có thể tiến vào không?”

Đợi một lúc lâu cũng không có phản ứng mọi người liền lại đem lời một lần nữa lặp lại. Lại đợi thêm một khoảng thời gian vẫn là không động tĩnh đám người đã không kiên nhẫn nói: “Vậy nô tỳ vào trong đây.” Cũng vẫn không chút âm thanh hướng mắt nhìn nhau không nói gì nữa liền đẩy cửa. Dù gì cũng là mạng, đương nhiên phải thực hiện tốt mệnh lệnh rồi.

Chỉ là Nhạc Xích Vũ còn đang chinh lăng cửa bị đẩy ra cả người nàng đập xuống đất. Đám cung nhân bị nhân thân cùng lời đe dọa lúc này của Nhạc đế khiến cho sợ. Bọn họ mặc kệ Nhạc Xích Vũ là thế nào vùng vẫy không chút khách sáo lưu tình mà túm lấy nửa lồi nửa kéo nàng áp giải trở về tẩm cung.

Đôi mắt nàng hiện lên ngoạn vị, được được, các người không cho ta đường sống vậy thì đừng trách ta mang hết mặt mũi các người ném đi. Nàng dùng lực đứng thẳng người lãnh hàn nói: “To gan, dám chạm vào người bổn cung.”

Đám cung nhân lập tức thả mềm cử chỉ, hiện nàng là quân cờ trên tay Nhạc đế, bọn họ trong cung lâu cũng biết nếu nàng xảy ra chuyện gì liền cũng là bọn họ có tội a. Thế nên có người to gan nói: “Chúng nô tỳ sợ công chúa ngã nên nâng đỡ a.”

Nhạc Xích Vũ hừ mạnh lấy lại phong phạm công chúa của mình đứng thẳng người. Hai tay giơ nhẹ trên không trung ý bảo người đỡ, thấy có cung nữ bước đến hai bên đưa tay đỡ lấy nàng mới chậm rãi từng bước trở về tẩm cung.

Trên một cây cao gần đó Dương Thiên Phong cùng Trạch Nghiễm đứng núp trong tán cây nhìn theo mà lòng tràn đầy đau xót. Đời trước hắn còn chưa tính sổ với đám hoàng thất Nhạc quốc dám lừa lọc hắn tráo tân nương hết lần này đến lần khác. Đời này còn dám đối xử với thê tử hắn tệ bạc thế này, vậy thì cũng đừng trách hắn thù mới hận cũ đòi một lần.

Trạch Nghiễm nhìn đám người Kim quốc đang thất bát chạy về phía dịch trạm để đuổi theo chủ tử mà âm thầm lắc đầu. Lúc này chủ tử cố ý đánh lạc hướng bọn hắn, cũng may hắn biết võ công nếu không thì cũng sẽ như đám người này bị chủ tử bỏ rơi rồi.

Sau khi đám người khuất xa hắn nhìn sang Trạch Nghiễm bên cạnh lạnh giọng hỏi: “To tiếng quát nạt vương phi chịu tội gì?”

Trạch Nghiễm cung kính nhỏ giọng đáp: “Thuộc hạ nguyện ý lãnh một trăm châm.” Trong lòng hắn thực sự không hiểu nổi tâm tư của chủ tử rồi. Chỉ là tâm tư của chủ tử cũng không phải do một giới thuộc hạ nhỏ nhoi như hắn có thể tùy tiện phỏng.

Nhạc Xích Vũ được mang trở về tắm diện của mình, trong ba năm không chút thay đổi nào. Nàng tắm rửa sạch sẽ hết gần một canh giờ bởi vì đã ba năm chưa từng tắm qua. Nàng ngâm mình trong nước nóng xung quanh mũi đều là mùi hoa hồng bốc lên cực kỳ thoải mái.

Tắm xong nàng ngồi trước gương đồng nhìn xấu nhan của mình. Đời trước nàng rất sợ nhìn, mỗi lần nhìn thấy đều sẽ khóc không ngừng nhưng giờ thì không còn nữa bởi nàng biết được cách chữa, cũng sẽ rất nhanh có thể khôi phục dung mạo của mình thôi.

Lúc chuẩn bị dùng bữa ngồi trên bàn ăn nhìn thấy toàn các món ngon nhưng đối với độc trong người nàng chính là độc hại, nàng không nhìn thêm liền bước đến nhuyển tháp để người hầu hạ. Chưa được bao lâu thì đã nghe tiếng thái giám truyền báo Nhạc hậu đến.

Nhạc Xích Vũ nửa ngồi nửa nằm trên nhuyển tháp để thái y vì mình xử lý vết thương bị ngã lúc nãy. Nàng lạnh mắt khê liếc nhìn vị mẫu hậu lãnh huyết đang bước vào không hề có chút ý từ muốn đứng lên hành lễ nghênh đón. Nghĩ không ra đây là mẫu hậu thân sinh của nàng a, không khỏi nhớ đến Thiệu Khánh hậu ôn nhu hiền lương không chút ghét bỏ nàng so ra thì vị mẫu hậu này cũng là không có gì đáng để nàng nhưng nhớ.

Mọi người đều đồng loạt quỳ xuống hướng Nhạc hậu hành lễ nhưng Nhạc Xích Vũ vẫn là ngồi đó chung thủy không hề động đậy. Nàng xòe năm ngón tay ra nhìn xem cung nữ sơn đã hợp ý nàng chưa, ánh mắt đầy chuyên chú như thể không màng đến chuyện xảy ra ở chung quanh.

Nhạc hậu cũng là rất bất mãn nhưng hiện chỉ còn mỗi mình Nhạc Xích Vũ mới có thể cứu được Nhạc Thanh Loan, nàng nghĩ đến đây lại nặn ra một nụ cười hiền mẫu ngồi xuống nhuyển tháp.

Một phát tay cho cung nhân miễn lễ rồi cầm tay của Nhạc Xích Vũ lên vờ như xúc động nói: “Đã ba năm rồi mẫu hậu không được gặp người, người đến mẫu hậu cũng đã quên?” Khi đường nhìn rơi vào những nốt mụn nước ghê tởm trên gương mặt của nữ nhi ánh mắt lập tức xuất hiện ác tâm cùng né tránh.

“Nhi thần nào dám.” Nhạc Xích Vũ lạnh nhạt rút tay về lại đưa cho cung nữ tiếp tục vì mình sơn. Mắt không hề nhìn biểu tình trên mặt mẫu hậu vì nàng biết rõ đó sẽ là loại biểu tình gì. Loại tình cảm giả tạo như vậy đời trước nàng ngu ngốc tiếp thu đủ rồi hiện chính là không thể tiếp thu thêm được nữa.

Hôm nàng cầm hưu thư một mình rời khỏi Xương vương phủ thì đã nhìn rõ mọi thứ. Nàng không có đất dung thân chỉ vì bọn người dĩ mạo chỉ nhân này. Nàng phải nhân cơ hội này tìm cách trốn đến Ngạn quốc thôi, may mắn thì năm sau sẽ tái ngộ Dương Thiên An cùng trượng phu của nàng ta Hàn Chí Vỹ.

Nhạc hậu hừ hừ thâm trong bụng, nếu không phải sợ Nhạc Xích Vũ làm hỏng chuyện tốt thì nàng cũng không cần thiết phải hạ giọng như vậy rồi. Lại nở một nụ cười khác hướng nữ nhi nói: “Từ lúc người bị mang đến Lãnh cung không ngày nào mẫu hậu cùng Loan nhi không vì người cầu xin phụ hoàng, chỉ là hắc còn giận nên mới không đáp ứng, lại thêm chuyện quốc sự bận rộn nên không chú ý đến, người sẽ không phải chuyện này mà trách chúng ta chứ?”

“Có sao?” Nghe như câu hỏi nhưng thực chất Nhạc Xích Vũ là đang chỉ trích sự dối trá của đám người này. Đời trước lúc Nhạc Thanh Loan cùng nàng tranh trượng phu, nàng ta đã chính miệng thừa nhận mọi thứ rồi.

Thấy không thể nói tiếp vấn đề này, Nhạc hậu vội vã chuyển sang vấn đề khác: “Vũ nhi a, mẫu hậu nghe nói hôn nay Xương vương Kim quốc nhìn trúng ngươi, mẫu hậu cũng thay ngươi cao hứng.”

Nhạc Xích Vũ thầm khinh bỉ vài trận, để nàng gả cho một tên gốc tử thay nữ nhi bảo bối của bọn họ đường nhiên là bọn họ cao hứng rồi. Còn ở đây trước mặt nàng trang cái gì mà trang, nàng sẽ không bị lừa nữa đâu.

Nữ nhi không cho chút phản ứng Nhạc hậu lại nói: “Kỳ thực, Xương vương Kim quốc lớn lên cũng rất đẹp mắt, hẳn so với thái tử Ly quốc tốt hơn rất nhiều a. Mẫu hậu tin rằng bệnh của hẳn cũng sớm khỏi thôi, ngươi an tâm gả là được.” Thực ra trong lòng nàng chính là biết cơ hội này chính là không có. Đã năm năm rồi cũng có thấy chữa được đâu, chỉ là gạt nữ nhi này thay gả mà thôi.

Nhạc Xích Vũ cũng không thèm để ý đến bởi nàng biết bệnh của hẳn nhất định sẽ chữa được, ngày đó cũng chính là ngày sỏ trượng phu của nàng ‘chết’. Nàng cũng rất muốn một lần nữa yêu hẳn nhưng nàng biết lão thiên cũng sẽ cho hẳn tìm lại ký ức rồi quên đi nàng, vậy thì nàng cần gì hao phí sức lực đây.

Thấy Nhạc Xích Vũ vẫn là không để ý đến mình, lửa của Nhạc hậu đã bùng phát. Chỉ là biết đây không phải là lúc liền nén xuống nói: “Mẫu hậu biết ngươi mệt mỏi chỉ là muốn đến thăm ngươi một chút, ngươi nghỉ ngơi đi, tối nay tham gia cung yến là được.”

Dứt lời nhìn cũng không nhìn liền rời đi.

Nhạc Xích Vũ mi mắt cũng lười nâng mà nằm trên nhụyễn tháp ngủ một giấc.

5. Chương 5: Chờ Đợi Thê Tử

Gần đến giờ dự yến nàng được cung nữ đánh thức, bản thân tự lau qua mặt rồi đứng một chỗ dang hai tay để cung nữ thay mình căng y phục. Sau đó ngồi trước gương chải tóc, tóc nàng được búi lên kiểu của thiếu nữ khác rất nhiều so với kiểu tóc tiểu nữ hài lúc bị tống vào Lãnh cung.

Đến khi có một cung nữ run rẩy cầm hộp phấn nước cung kính nói: “Công chúa để nô tỳ giúp người trang điểm một chút.” Kỳ thực trang điểm chính là phải nhìn chính diện xấu nhan a. Các nàng nhìn chỉ muốn nôn thôi.

“Không cần.” Nàng nhớ được lời của thái y Kim quốc nói năm đó nên từ chối.

Năm đó Thiệu Khánh để cùng Thiệu Khánh hậu cho triệu kiến nàng. Họ sợ dung mạo của nàng làm Dương Thiên Phòng kinh hách nên đã cho các thái y xem qua. Các thái y thay phiên nhau nói:

“Đây gọi là Thủy Huyết độc, nếu như bình thường có lẽ phát chẩn mạch mới ra nhưng nhìn tình trạng trên mặt của Nhạc quốc công chúa chính là trúng đã lâu.”

“Các nốt mụn nước trên mặt của công chúa đã chuyển vàng chứng tỏ bị mủn mủ, nếu còn tiếp tục như vậy xuống tới nhất định những nốt đó sẽ chuyển đỏ. Mà khi chuyển đỏ thì mụn nước sẽ vỡ ra, dịch chảy đến đâu da sẽ lở loét đến đó.”

“Nhạc quốc công chúa trúng độc quá nặng sợ là không thể chữa chỉ có thể dùng thuốc khống chế độc tính thôi.”

Một thái y trong đó dặn dò nàng rằng bệnh của nàng không thể thi phấn tô son, không thể dùng hương liệu, không thể chạm bẩn, không thể che mặt, không được dùng tay sờ lên. Ngoài ra ăn uống cũng phải kiêng cử các loại đậu cùng hải sản, tốt nhất vẫn là nên ăn rau xanh.

Lúc đó nàng trăm triệu lần không dám nghĩ đến người tâm địa độc ác muốn hại nàng chính là Nhạc Thanh Loan. Nàng còn ngu ngốc nghĩ bản thân suýt hại chết nàng ta mà chúc phúc nàng ta cùng thái tử Ly quốc nữa chứ.

Nàng ta biết được nàng cùng Dương Thiên Phong có chỉ phúc vi hôn nên mới sắp tâm không chút nhân nhượng như vậy. Lúc đó các nàng chỉ có chín tuổi thôi, nàng ta lại vì hấn mà hại nàng sau đó biết hấn là gốc tử lại mang nàng đi gả.

Cả đám cung nữ đồng loạt quỳ xuống hướng nàng dập đầu liên hồi khóc lóc năn nỉ. Lúc này Nhạc đế đã nói rõ a, nếu là không giúp công chúa hảo hảo trang điểm bắt mắt thì đầu của các nàng sẽ phải dời vị trí a.

Nhạc Xích Vũ chống tay lên bàn trang điểm lạnh nhạt nói: “Đứng lên đi, có chuyện gì ta thay các người nói chuyện.”

Lời dứt nàng cũng không ở lại nữa mà trực tiếp theo trí nhớ mà tiến đến hoa viên tổ chức dạ yến đêm nay. Đám cung nữ lập tức mang mạng che mặt chạy theo. Đường nhiên nàng cũng sẽ không mang mạng che mặt rồi, một là nhớ lời của thái y hai là không lưu chút mặt mũi cho bất kỳ người nào, nàng cũng sớm đã không còn mặt mũi rồi vậy thì cần gì lưu cho kẻ khác.

Chỉ là nàng chọn con đường xa nhất để đến đó, cước bộ thả chậm đến cực điểm, trên đường đi bày bộ dáng thưởng cảnh ngắm hoa không chút vội vàng. Đám cung nhân theo sau đây đầu mồ hôi lại không dám mở miệng nhắc nhở hay khuyên nhủ câu nào. Bọn họ biết công chúa nhất định sẽ không nghe theo mình.

Bên kia yến tiệc, mọi người đã đầy đủ, các công chúa đều được ngồi sau trưởng mạn mỏng không để người nhìn mặt. Nhạc đế Nhạc hậu ngồi trên cao cười đến vui vẻ. Bên cạnh bọn họ chính là đệ nhất mỹ nhân đại lục Nhạc Thanh Loan.

Chỉ là không ai nhìn thấy được dung mạo của nàng bởi đã bị tấm bình phong ba cánh che khuất. Chỉ thấy được cái bóng tiểu kiều khiến người mê mẩn không thể rời mắt, chỉ cần một cử động nhẹ cũng khiến tâm người sinh hoa.

Nhạc đế cười ha hả nói: “Thời thần cũng không sai biệt lắm, cũng nên...” Câu này hần nói không biết bao nhiêu lần nhưng đều là bị tên gốc tử kia phản đối.

Dương Thiên Phong đứng ngồi không yên liên tục nhìn về phía người tiến vào, mãi mà vẫn chẳng thấy thê tử của mình đâu sốt ruột không thôi. Hần to giọng vấn Nhạc đế cắt đứt tất cả: “Nương tử của ta vì sao còn chưa xuất hiện? Nàng chưa xuất hiện làm sao có thể bắt đầu yến tiệc được.”

Đám người há hốc không ai nói được lời nào, chẳng phải nói là vị hôn thê chỉ phúc vi hôn của hần chính là Nhạc Thanh Loan sao? Hiện người ở hần lại không nhìn mà nhìn về hướng kia là thế nào?

Nãy giờ hần luôn dùng câu ‘không được phép bắt đầu’ để cắt đứt câu nói của Nhạc đế, nhưng hiện hần chờ không được mà nói luôn cả lý do ra rồi. Chỉ là, hần đang chờ ai a? Còn có nữ nhân nào hơn được Nhạc Thanh Loan?

Nhưng cũng tốt, đỡ phải bọn tiếc nuối cho một mỹ nhân. Canh bạc lớn nhất của cuộc đời nữ tử chính là gã trưởng phu, chỉ cần gã không tốt chính là cái gì cũng không có rồi. Hiện gã cho gốc tử mỹ nhân làm sao sẽ vui vẻ a.

Nhạc đế nghe nhắc đến tâm cũng khiêu một cái, vì sao đèn cũng lên rồi mà Nhạc Xích Vũ vẫn chưa đến a. Sẽ không phải là không muốn gã mà trốn mất chứ. Hần hạ giọng siểm nịnh cười: “Xương vương Kim quốc chó nóng lòng, nữ nhân trang điểm chính là lâu nhất.”

Nhạc hậu vội vàng kề bên tai của cung nữ thiếp thân để nàng ta mau chóng hồi thúc mang người đến. Chỉ cần Nhạc Xích Vũ ở, thì hôn sự với tên gốc tử này xem như an bài xong, bọn họ cũng an tâm mở luôn hôn sự cùng thái tử Ly quốc.

Dương Thiên Phong hừ một tiếng rõ kêu lại bày tính tình tiểu hài tử ra chỉ vào mặt Nhạc đế quát: “Có phải ngươi mang nương tử của ta đi giấu rồi không? Lúc sáng ngươi còn dám trước mặt ta to tiếng quát nạt nàng.”

Nghe thân tiết sử Kim quốc có chút không hiểu nhìn vương gia nhà mình. Đây là ý tứ gì a, không phải đệ nhất mỹ nhân đã ngồi trên kia sao? Đôi mày của hần khẽ nhướng nhìn bình phong lại đứng lên mở miệng nhắc nhở vương gia nhà mình: “Vương gia, vị hôn thê của người đang ở trên kia.”

Nói xong lại chấp tay hướng Nhạc đế: “Vương gia không thấy được mặt vương phi tương lai nên có chút khẩn trương, hy vọng Nhạc đế Nhạc hậu chó trách tội.” Kim quốc vững mạnh hơn Nhạc quốc cho dù hần không biết lễ nghĩa cũng không sao. Chỉ là hần vẫn nên giữ đủ lễ tiết không thể làm hỏng quốc thể Kim quốc được.

Dương Thiên Phong nghe vậy không vui, vỗ vỗ vào mặt bàn lại tiếp tục to giọng mắng người: “Ai bảo với người đó là nương tử của ta? Nương tử của ta còn chưa tới, không được phép nhận bừa.” Nữ nhân nam hiểm tà ác kia làm sao có thể là thê tử của hắn được. Sổ sách của hắn cùng nàng vẫn còn chưa tính xong đâu.

Nghênh thân tiết sử không hiểu nhìn về phía Trạch Nghiễm bên cạnh thân của Dương Thiên Phong tìm câu trả lời. Trạch Nghiễm hiểu chuyện lập tức bước sang nói hắn biết chuyện lúc sáng. Hắn nghe xong kinh hách mà ngã xuống tại chỗ không nói nên lời. Lý nào lại như vậy a? Hắn nên hưởng hoàng thượng hoàng hậu ăn nói thế nào đây?

Sứ thần Kim quốc ở bên cạnh nghe được có chút cười ra nước mắt. Rõ ràng chỉ phúc vi hôn là đệ nhất mỹ nhân đại lục sao giờ lại thành một công chúa xấu xí vô danh không người biết đến. Như vậy làm sao có thể được!

Mọi người nhìn thấy hành động kia cũng không hiểu. Ngay giờ phút bọn họ đang căng não suy nghĩ thì âm thanh của thái giám vang lên thông báo Nhạc Xích Vũ đến. Mọi người kinh ngạc không thôi đồng loạt nhìn về một phía.

Rất nhanh đã thấy vóc người gầy gò vạm một thân hoàng sắc của Nhạc Xích Vũ xuất hiện trong ánh mắt của mọi người. Chỉ là khi nhìn đến xấu nhan kia ai cũng không nguyện ý nhìn thêm nữa đều là dời mắt sang nơi khác. Trên người bọn họ run rẩy một trận không ngừng.

Dương Thiên Phong nhìn thấy Nhạc Xích Vũ liền kích động cất bước chạy đến nhưng lại bị Trạch Nghiễm nhanh hơn một bước giữ lại không để hắn như nguyện. Nghênh thân tiết sử cùng sứ thần nhìn thấy cũng là đầu choáng váng đứng lên hợp sức giữ người. Tuyệt không để vương gia bị xấu nữ hạ mê được câu hồn, hay đây là Nhạc đế Nhạc hậu tiếc rẻ Nhạc Thanh Loan nên cố ý động tay chân lên người vương gia nhà bọn họ? Mặc kệ là gì cũng không thể để vương gia trúng kế được.

Đám người Nhạc quốc đương nhiên biết đây là ai, chỉ là một công chúa như vậy tồn tại chính là làm nhục quốc thể, bọn họ thà rằng không nhận thức nàng. Nhưng nhiên hành động của Dương Thiên Phong như vậy ai cũng che miệng thầm xỉ vả hắn là gốc tử không biết phân biệt xấu đẹp, không chỉ não không dùng được mà đến mắt cũng có vấn đề.

Đám người Ly quốc còn lại chính là thầm cảm thấy may mắn vạn phần. Vốn nghĩ sẽ phải dùng mưu kế để lấy được đệ nhất mỹ nhân đại lục nhưng hiện xem ra không cần tốn sức lực nữa. Mà như vậy thì Kim quốc muốn xuất binh thảo phạt nói Nhạc quốc bội ước cũng không đúng, mà bảo Ly quốc đoạt thân càng là sai.

Thái tử Ly quốc Tô Lập Sênh nhìn hành vi không chút thể diện của Dương Thiên Phong bên kia chỉ nhếch môi hừ một tiếng đầy khinh bỉ. Dựa vào cái gì một gốc tử có thể lấy được đệ nhất mỹ nhân mà hắn lại không? Dung mạo tốt hơn hắn thì đã sao, đâu không dùng được khác nào là phế nhân.

Hắn chậm rãi đưa tay nâng ly rượu nhỏ trên bàn đưa lên miệng thưởng thức. Ánh mắt một chút cũng không rời nhìn kịch trường khôi hài trước mắt. Quốc thể của Kim quốc chính là bị tên gốc tử này làm hất xuống sông hết rồi.

Nhạc đế nhìn Nhạc Xích Vũ ung dung bước vào lửa giận dâng đến náo lại không chỗ phát tác. Hắn không thể làm Dương Thiên Phong mất hứng được. Nhạc quốc thực lực không tốt, hắn chỉ còn biết mang nữ nhi đi hòa thân đổi hòa bình cho bách tính thôi.

Nhịn cổ khí xuống, hòa ái làm phụ tử nói: “Vũ nhi vì sao bây giờ mới đến a? Trẫm chuẩn bị binh phong cho ngươi vì sao không dùng mà lại trực tiếp lộ diện như vậy?”

Nhạc Xích Vũ còn chưa bước đến đã nghe thấy lời truyền vào tai. Mắt nàng nhìn về phía vị sỏ trượng phu của mình, một tầng đau xót lại mọc lên, chỉ là nàng sẽ không một lần nữa vì hắn đánh mất tâm của mình. Hít một hơi nàng lại tiếp tục chậm rãi mà tiếp tục bước vào, ánh mắt thẳng tắp kiên định nhìn phía trước.

Dương Thiên Phong đang giãy giụa cố sức thoát khỏi kiềm chế của Trạch Nghiễm cảm thấy ánh mắt khinh thường của mọi người chung quanh nhìn mình cùng thê tử trong lòng cười lạnh. Xấu nữ sao? Chỉ sợ khi nàng chữa khỏi dung mạo liền người nào xấu còn chưa biết đâu.

Năm đó ở Ngạn quốc hắn thấy nàng, dung mạo của nàng cùng Nhạc Thanh Loan giống nhau đến tám chín phần. Chỉ là nét đẹp của nàng thiên hướng đoan trang nhã vận, còn nét đẹp của Nhạc Thanh Loan lại lại mỉa hoặc câu hồn. Tuy là song bào nhưng tính cách của cả hai lại hoàn toàn trái ngược, Nhạc Thanh Loan âm mưu sâu hiểm chín tuổi đã biết thiết kế người khác, Nhạc Xích Vũ một chút tâm cơ cũng không có, lại càng sẽ không vì mỹ nam mà bán đứng trượng phu của mình.

Khi hắn thấy được ánh mắt nàng ẩn chứa đau xót nhìn mình bản thân cũng là chốt dạ, nếu hắn không phải là quên mất nàng, nàng cũng sẽ không đau lòng như vậy. Hắn ném cho Trạch Nghiễm một ánh mắt, Trạch Nghiễm hiểu rõ vờ thất thủ để hắn thoát khỏi kiềm hãm của mình. Đương nhiên khi Trạch Nghiễm buông tay thì hai đại thần kia nào là đối thủ của hắn, rất nhanh bị hắn hất sang một bên.

6. Chương 6: Bồi Thê Chơi Đùa

Sau khi thoát khỏi khống chế, Dương Thiên Phong vui vẻ dang hai cánh tay thon dài trực tiếp hướng Nhạc Xích Vũ lao đến. Hắn cười đến vui vẻ miệng không ngừng hô ‘nương tử nương tử’. Nhạc Xích Vũ thấy được đầu óc sớm biết sẽ có cảnh tượng này nên đã nhanh chóng y theo kịch bản trong đầu mà làm.

Nàng nhắc váy dùng hết tốc lực chạy một vòng vờ như hoảng sợ tránh Dương Thiên Phong truy đuổi thực chất là kéo đám người đang muốn xem kịch vui xuống đất rồi thẳng lao lên phía Nhạc đế Nhạc hậu to giọng kêu cứu: “Phụ hoàng mẫu hậu mau cứu nhi thần, các người còn đứng đó làm gì còn không mau chặn ngọc tử đó lại.”

Tướng công thật xin lỗi, nếu ta không khiến chàng chết tâm sẽ có một ngày chàng hồi phục chàng sẽ không nhớ đến ta. Biết trước kết thúc không có hậu như vậy chi bằng đừng bắt đầu, có lẽ như vậy đối với ta và chàng đều là một chuyện tốt.

Dương Thiên Phong nghe nàng gọi mình là ‘ngọc tử’ tâm cũng đau nhức vô pháp kiềm chế. Nhưng hắn

không giận nàng, hẳn đoán được cách nghĩ trong lòng nàng. Hắn vẫn duy trì nụ cười vô tư mà hẳn luyện tập suốt năm năm qua hướng nàng chạy đến.

“Nương tử nương tử, nàng muốn chơi đuổi bắt sao? Vậy liền dừng để ta bắt được.” Nhân cơ hội này vì nàng chinh người một chút cũng tốt.

Nhạc Xích Vũ chạy đến sau lưng Nhạc đế Nhạc hậu liên tục đưa tay vuốt ngực, há mồm thở hổn hển, đã lâu nàng không có vận động mạnh như vậy rồi a. Đời trước lúc nào cũng ở trong phủ cùng Dương Thiên Phong chơi đuổi bắt mệt đến sắp chết, nghĩ không ra hôm nay có thể chơi lần nữa, lại còn chơi đùa trên đại điện trước mặt bao nhiêu người như thế này. Nàng lợi dụng hắn phá cho bữa tiệc này không thể thành, sứ thần Kim quốc nhìn thấy nhất định hỏi quốc kháng nghị không cho phép thú nàng.

Không nghĩ nhiều nàng mang hết những thứ có trên bàn ném xuống phía Dương Thiên Phong mắng: “Ngốc tử, không cho phép đến gần bồn cung.” Nàng mắng hắn tâm nàng cũng đau, hắn là trượng phu của nàng cơ mà, chỉ là sẽ có một ngày vị trượng phu này sẽ biến mất, nàng sống không bằng chết, nàng tuyệt không thể mềm lòng được.

Một đám người như xem kịch vui của hoàng thất Nhạc quốc cùng Kim quốc. Bọn họ có vui có hách đủ mọi dị trạng trạng trên mặt.

Nhạc đế kinh hách đến ngồi yên một chỗ hô to: “Còn không mau giữ công chúa lại?” Mặt mũi của hắn, mặt mũi của hoàng thất Nhạc quốc a...

Dương Thiên Phong hô to ngăn chặn tất cả mọi người muốn xông lên: “Ta cùng nương tử đang chơi đùa không ai được phép tiến đến.” Hắn không né tránh mà đứng đó hứng trọn mọi thứ thê tử ném xuống, vẫn hướng nàng cười đến ngây dại

Chỉ khi nàng ngừng tay hắn lại chạy sang một bên bàn của Tô Lập Sinh mang đồ trên bàn hắn ném lên. Người nhìn không biết thì thấy hắn chỉ là tùy ý muốn ném Nhạc Xích Vũ nhưng thực ra hắn đã dự liệu sẵn sẽ trúng Nhạc đế Nhạc hậu rồi.

Nhạc đế Nhạc hậu không còn cách nào khác chỉ có ngồi trơ ra hứng trọn tất cả, bởi nếu chạy trốn sẽ càng mất mặt hơn. Cả người đều là dính đầy thức ăn rau củ thịt thà tức cười chết được. Khẩu khí này tạm thời nuốt xuống, đợi bọn họ cùng Ly quốc kết thành liên bang nhất định bồi dưỡng binh lực thảo phạt Kim quốc.

Hai bên cứ ném nhau như vậy đến khi trên bàn trước mặt Nhạc đế Nhạc hậu hết đồ để ném. Nhạc Xích Vũ không ngừng ngại mang luôn trâm cài tóc của Nhạc hậu mà ném.

Dương Thiên Phong bồi thê tử chơi đùa nên chạy tới chạy lui lấy thức ăn ném lên. Mất hẳn không nhìn nhưng đương nhiên cũng chỉ toàn trúng Nhạc đế Nhạc hậu, còn thê tử của hắn bắt quả chỉ bị một ít rau ném trúng tóc mà thôi. Kèm theo đó chính là tiếng cười khanh khách vui vẻ của hắn cùng tiếng mắng của Nhạc Xích Vũ.

Nhạc Xích Vũ thấy hết đồ để ném vờ như hoảng sợ chạy ra sau bình phong núp sau lưng Nhạc Thanh Loan, hai tay nàng giữ chặt vai của nàng ta không để nàng ta thoát. Chẳng phải muốn tính kế nàng sao, vậy liền để Dương Thiên Phong hướng nàng ta ném tới đi.

Phần chính sau này họ cũng sẽ là phu thê cơ mà, có câu không đánh không quen biết, nàng giúp bọn họ thành toàn. Nói không chừng sau chuyện này bọn họ không cần tốn thời gian dài như đời trước mà trực tiếp có thể cùng nhau hồi Kim quốc rồi.

Nhạc Thanh Loan vốn là nhìn cảnh trước mặt sợ đến run người, nghĩ trong đầu là muốn đào tẩu. Chỉ là Nhạc Xích Vũ lại trước một bước ngay khi nàng đứng lên liền đã giữ lấy nàng. Không thể làm gì khác nàng chỉ biết khóc la cầu cứu mạng. Âm thanh kiều tích nức nở vang lên cho dù là ai lòng dạ sắt đá đến cỡ nào cũng sẽ lập tức mềm nhũn ra.

Tô Lập Sênh thấy được mỹ nhân trong lòng sắp gặp nguy hiểm lập tức cho thủ hạ đến chặn Dương Thiên Phong còn bản thân là anh hùng cứu mỹ. Dương Thiên Phong nào để hắn được như nguyện, hướng Trạch Nghiễm ra hiệu.

Trạch Nghiễm xông lên trước, cầm kiếm chắn ngang trước mặt thuộc hạ của Tô Lập Sênh: “Vương gia đã cùng vương phi tương lai chơi đùa không đến phiên người xen vào.” Dứt lời hắn bên đao kiếm tương hướng mà đánh tới.

Tô Lập Sênh không chút lưu tình hất ngã Nhạc Xích Vũ xuống đất rồi ôm lấy Nhạc Thanh Loan phi thân rời khỏi bình phong. Dương Thiên Phong cười lạnh cầm đĩa vịt quay được chặt ra từng khúc nhỏ hoàn mỹ hướng đường bay của hắn mà ném.

Không lệch chút nào, đĩa vịt quay hướng mặt của Tô Lập Sênh cùng tóc của Nhạc Thanh Loan hạ cánh an toàn. Nếu Nhạc Thanh Loan không phải chôn mặt vào trong ngực của Tô Lập Sênh sợ là cũng hứng trọn đĩa thịt rồi.

Dương Thiên Phong nhìn thấy được liền bật cười thống khoái nói: “Thái tử Kim quốc cũng muốn chơi cùng ta và nương tử sao? Chỉ là người không nên hung bạo đẩy nương tử của ta như vậy.”

Dứt lời hắn chạy lên trên đỡ Nhạc Xích Vũ đứng lên: “Nương tử nương tử, nàng có đau không?” Hắn đau lòng chết đây, tên khốn kia dám đẩy ngã thê tử của hắn, hắn tuyệt không tha. Nếu không phải hắn đang trang sỏa thì còn lâu hắn mới để Tô Lập Sênh đắc thủ như vậy. Đời trước hắn có thể tiêu diệt Ly quốc đời này cũng sẽ không ngoại lệ.

Nhạc Thanh Loan sợ đến ôm chặt Tô Lập Sênh khóc thét lên, dù gì hắn cũng sắp là vị hôn phu của nàng cơ mà, còn sợ gì nữa. Tiếng khóc khiến người đau lòng không tiếc hy sinh tất cả mà giúp nàng báo thù, chỉ là hiện tại vẫn không được a. Thiệu Khánh đế cùng Kim quốc vẫn còn rất cường thịnh, không phải các quốc gia khác có thể liên thủ liền lập tức công kích được.

Toàn mặt của Tô Lập Sênh đều dính đầy mồ hôi, hắn vươn tay giúp mỹ nhân kéo mấy miếng vịt đang vươn trên tóc ném xuống đất cực kỳ phần hạn. Từ lúc sinh ra đến nay còn chưa có người nào dám đối với hắn

như vậy. Chỉ bằng một ngốc tử sao, sẽ có ngày hấn đòi lại tất cả.

“Đừng sợ, có bốn cung ở đây nhất định không để nàng thụ ủy khuất.”

Nhạc Xích Vũ xuyên qua bình phong thêu mỏng thấy được cảnh kia trong lòng lại có chút vui. Năm đó nàng tay không rời đi để Nhạc Thanh Loan phong phong quang quang mà gả vào, hiện thù này báo được một ít cũng hả dạ không ít. Nàng nhìn sỏ trượng phu bên cạnh mắt lại ảo não, hạ quyết tâm hất tay hấn ra: “Ngốc tử không được chạm vào bốn cung.”

Lúc này sứ thần Kim quốc lập tức đứng lên hòa giải: “Vương gia bình thường tính tình chính là như vậy, hoàng thượng hoàng hậu của bốn quốc mỗi lần nhìn thấy cũng là vui vẻ mỉm cười nên vương gia thuận theo đó mà tiến, còn hy vọng Nhạc đế Nhạc hậu cùng thái tử Ly quốc kiến lương, kiến lương!”

Đây chính là gián tiếp cảnh cáo bọn họ, Dương Thiên Phong như thế này chính là do Thiệu Khánh đế cùng Thiệu Khánh hậu dưỡng thành. Nếu bọn họ dám có bất mãn liền mang an nguy của quốc gia mà đánh đổi.

Nghe xong lời này không ai dám có ý định trách phạt, Nhạc đế vờ ho khan một chút liền nói: “Vũ nhi bình thường cũng sẽ như vậy, Trẫm còn lo lắng sẽ cùng Xương vương Kim quốc không hợp hiện chính là thiên tạo địa hợp, trẫm cao hứng còn không kịp sao lại nhắc đến kiến lương.” Nhân cơ hội này hấn phải mang ngốc tử cùng xấu nữ kéo lại cùng nhau để Kim quốc không có lời gì để nói nữa.

Nhạc hậu vội cho người thu dọn chiến trường rồi nhìn sang Dương Thiên Phong cùng Nhạc Xích Vũ nói: “Vũ nhi chơi này giờ cũng mệt mỏi rồi, chỉ bằng cũng ngồi xuống dùng chút gì?” Cả trâm của nàng đều mang đi ném, nếu không phải vì nữ nhi tâm can nàng cũng sẽ không nhịn khẩu khí này.

Dương Thiên Phong bị hất tay ra cũng vẫn là xem như không có xảy ra chuyện gì tiếp tục vì thê tử xử lý mấy miếng rau dính lên tóc. Nghe vậy hấn liền cũng vui vẻ hướng thê tử đề nghị: “Nương tử nương tử, chúng ta xuống bên dưới dùng chút gì đó trước lại chơi tiếp được không?” Tuy là hỏi nhưng hấn không để nàng đáp hay kịp phản ứng gì chỉ nắm tay nàng kéo về bàn của mình.

Trên bàn giờ đây tuy rằng hỗn độn nhưng lúc này hấn chính là chữa lại những món nàng có thể ăn được. Những món đó chân chính vẫn còn nguyên vẹn, cả một cọng rau nhỏ đến lệch cũng chưa từng lệch qua.

Ấn nàng ngồi xuống bản thân hấn cũng ngồi bên cạnh. Mặc cho Trạch Nghiễm thu kiếm trở về giúp hấn lấy hết những thứ lung tung dính trên người ra, hấn chỉ vòng tay ra sau ôm lấy thê tử.

Biết thê tử hiện tại tâm trạng cũng tốt nên mới để yên như vậy hấn từ tay áo lấy trống lắc ra, đặt dùi trống ở giữa hai lòng bàn tay của nàng, chậm rãi dùng đôi bàn tay to của mình bọc lại đôi bàn tay nhỏ của nàng, nhẹ nhàng chà xát.

Mỗi lần chà xát trống lại vang lên một tiếng khiến tâm của Nhạc Xích Vũ cũng theo đó mà khiêu. Đồi trước hấn không biết chơi trống lắc nàng chính là dùng cách này để dạy hấn. Nhớ lại quá khứ vui vẻ đã từng có, nàng tựa đầu vào vai hấn, đôi mắt ngẩn lệ quang, mỉm cười khẽ gọi ‘tướng công’. Thời khắc này

nàng biết, hẳn là tướng công của nàng, không phải người kia.

Lòng của Dương Thiên Phong ấm áp lại ngọt ngào lan truyền cả thân thể. Hắn cúi người hôn lên những nốt mụn nước ghê tởm của nàng, mặt không có chút thần sắc ghét bỏ, khẽ giọng hỏi: “Nàng chơi vui không?” Ôm thiên hạ trong lòng đây chính là thời khắc hắn cảm thấy hạnh phúc nhất. Bản thân hắn biết nàng nhất định chơi rất vui.

Khóe môi chợt kéo, một đường cung của nguyệt nha xuất hiện trên gương mặt tuần tú kia khiến mọi người kinh hỉ đến đờ người. Quả đồn không sai, hoàng thất kim quốc đời đời đều là tướng mạo xuất chúng. Cả nam nhân cũng nhìn đến không rời mắt vậy thì nữ nhân sẽ thế nào nha.

Đến Nhạc Thanh Loan đang khóc cũng đỡ dần quên mất. Năm đó nàng gặp hắn lần đầu tiên đã bắt đầu muốn cùng hắn định chung thân. Nhưng nàng sinh sau Nhạc Xích Vũ, tên nàng không được đề trong hôn ước. Nàng được nhũ mẫu đề cho vài biện pháp cuối cùng hạ được Nhạc Xích Vũ, chỉ là, vì sao hắn lại biến thành ngốc, vì sao? Hiện nhìn thấy cảnh này nàng rất không cam lòng nhưng lại vẫn không muốn gả cho ngốc tử.

“Ân.” Gật nhẹ đầu mắt nàng lưu luyến nhìn trống lắc không rời. Công khai chính người còn không người dám nặng lời với nàng còn có gì mà không hài lòng đây. Hôm nay nàng chính là rất vui, vui nhất chính là được gặp lại vị trượng phu mà nàng vốn nghĩ rằng đã mất.

Mọi người hồi qua thần lại thu được thêm một cảnh kia vào mắt chỉ có một cảm giác, chính là muốn nôn. Lý nào ghê tởm như vậy lại có thể hôn được a. Đúng là ngốc tử a, có lẽ là thấy mỹ nhân quá nhiều sinh chán nên chuyển khẩu vị qua xấu nữ cũng không chừng.

Mỹ ngốc tử phối xấu nữ chính là sát cảnh, sát cảnh a. Sao lại có thể chuyện này xảy ra được a. Nhưng nếu không xảy ra thì phải hy sinh đệ nữ mỹ nhân, vậy thì thà rằng mọi chuyện là thế này đi.

Đám người Kim quốc tâm như đeo đá nặng, không biết phải làm thế nào hắn nói cùng Thiệu Khánh để cùng Thiệu Khánh hậu bối. Hiện vương gia của bọn họ bị xấu nữ mê hoặc đến thần hồn điên đảo, ngay cả mỹ nhân trước mặt cũng không cho vào mắt. Phải làm thế nào đây, bọn họ còn muốn giữ mạng hưởng phúc a.

7. Chương 7: Hủy Chết Tâm Đi

Sáng hôm sau, Nhạc Xích Vũ còn đang ở bên trong để cung nhân vì mình căng y thì đã nghe được có người đến báo Dương Thiên Phong đến. Nàng không nhanh không chậm hạ lệnh: “Đóng chặt cung môn, nếu là hắn tiến vào bốn cung mang các người đi làm thị thiếp của hắn.”

Đám cung nhân sợ hãi cũng là y theo mà làm. Làm thị thiếp của một ngốc tử thì thế nào được, sợ là đến hành phòng sự hắn còn không biết. Các nàng là nữ tử làm sao có thể chủ động như vậy được.

Nhạc Xích Vũ bước đến ngồi trước gương đồng bắt đầu chọn khuyên tai đeo lên. Nàng còn có thể gặp lại vị sỏa trượng phu nàng đã rất mẫn nguyện rồi. Nếu là bảo nàng gả cho hần lần nữa nàng sẽ không gả. Không phải nàng không còn tình cảm với hần, mà nàng biết hần sẽ quên nàng. Hiện thứ nàng phải làm chính là đến Ngạn quốc trị liệu dung mạo, những thứ khác nàng không muốn tranh nữa.

Chỉ là trong lúc đang so sánh hai mẫu khuyên tai khác thì đã thấy Dương Thiên Phong đẩy cửa xông vào hướng nàng cười tươi rạng rỡ chạy đến. Nụ cười kia khiến đám cung nhân đồng loạt đỏ mặt thẹn thùng mà cúi đầu. Nếu hần không si ngốc nhất định cùng Nhạc Thanh Loan rất xứng đôi a.

“Nương tử nương tử, nàng vì sao bảo bọn họ đóng cung môn không cho ta vào?” Chạy đến ôm lấy thê tử lại luôn miệng hỏi.

Hừ một tiếng nàng nhìn ra cửa đã thấy đám cung nhân khác chạy vào hướng nàng quỳ gối dập đầu cầu xin tha thứ.

“Công chúa, nô tỳ đã đóng cung môn theo ý của người nhưng...”

“Vương gia Kim quốc hần...”

“Hần không vào từ cửa.”

Dương Thiên Phong ha hả cười xong lại áp gò má trơn bóng của mình đến bên gò má sần sùi đáng sợ của thê tử, đôi mắt thiên chân không vờn chút tạp niệm nhìn vào ảnh ngược của hai người trong gương đồng trước mặt, nói: “Nương tử nương tử, Trạch Nghiễm mang ta vào nha, nàng không cho ta bước từ cửa ta liền bay vào.”

Nhạc Xích Vũ khép hờ mắt suy nghĩ một hồi lại nói: “Bốn cung không cho ngốc tử như ngươi vào cửa chính là vì muốn xem thành ý của ngươi. Ngươi cứ nhiên vì muốn gặp bốn cung lại nhờ người khác, vậy thành ý của ngươi nơi nào?”

“Vây...vây...” Dương Thiên Phong đưa tay gãi đầu như thể không hiểu ý nàng. Kỳ thực hần biết nàng muốn hần leo tường mà vào.

Có một cung nữ muốn lấy công chuộc tội liền to gan nói: “Hồi vương gia, công chúa nói vậy ý bảo là vương gia người trèo tường để tỏ rõ thành ý.”

Dương Thiên Phong như là bưng tỉnh đại ngộ, ba một tiếng một cái vỗ tay nói: “Vây, ta trở ra trèo tường, ta cho nàng nhìn thấy thành ý của ta.” Nói xong hần hôn lên trán nàng một cái rồi vui vẻ chạy trở ra ngoài.

Nhạc Xích Vũ nhìn bóng lưng hần tiêu thất tâm lại như đeo đá mà trầm xuống. Nàng không muốn ngược hần, ngược hần cùng ngược tâm nàng có gì khác nhau đâu, có khi còn không đau bằng tâm nàng. Chỉ là, nàng không có sự lựa chọn khác.

Chọn xong khuyên tai nàng bước ra ngoài, chỉ nghe được âm thanh của Dương Thiên Phong đang cố sức mà leo tường ở bên ngoài truyền vào. Không ít âm thanh té ngã xuống đất vang lên lại còn có âm thanh khuyên nhủ của Trạch Nghiễm nhưng hắn từ chối quyết tự leo cho bằng được.

Đến khi thấy được búi tóc rối loạn, kim quan nghiêng lệch dần dần nhô lên trên tường, rồi lại thấy được cái trán của hắn đầy mồ hôi to đang thi nhau rơi xuống, khoe miệng của Nhạc Xích Vũ rũ xuống đến cực điểm, tâm nàng lại nhói không ngừng.

Chỉ thấy hắn mỉm cười hướng nàng vẫy tay: “Nương tử nương tử, nàng chờ ta, ta sắp...” Nói còn chưa dứt lại trượt tay ngã trở xuống.

Tiếng ‘a’ to tướng lại vang lên xé rách yên tĩnh của tẩm cung.

Lúc này Nhạc đế cùng đám người Kim quốc cũng bước đến, thấy một màn của Dương Thiên Phong Nhạc đế liền nói: “Vũ nhi vì sao làm khó người khác như vậy?” Kỳ thực lúc này lòng hắn cực kỳ vui sướng, đây khác nào giúp hắn báo thù đâu.

Sứ thần Kim quốc vội vã lên tiếng chỉ trích Nhạc Xích Vũ: “Công chúa đây là làm khó vương gia của chúng ta sao? Vì sao cung môn không được bước mà phải để vương gia trèo tường như vậy?”

Còn không đợi Nhạc Xích Vũ đáp trả đã thấy Dương Thiên Phong ngồi vững chắc trên tường chỉ vào sứ thần quát dẹp đường: “Ai cho phép ngươi to tiếng với nương tử của ta.”

Nghênh thân sứ tiết vội vã chạy đến nói: “Vương gia a, người mau xuống đi, nhỡ té thì phải làm sao?” Hắn nháy mắt cùng đám thị vệ rồi lại nhìn tổng thân tiết sứ.

Tổng thân tiết sứ lập tức cho người bảo hộ xung quanh tránh Dương Thiên Phong sơ ý mà ngã xuống. Sứ thần vẫn cứng miệng nhắc nhở: “Vương gia nhảm người rồi, vương phi tương lai là đệ nhất mỹ nữ đại lục mới đúng.”

“Ai bảo với ngươi ta nhảm người, ta nói nàng là nương tử của ta chính là nương tử của ta, các ngươi mới là nhảm.” Dương Thiên Phong không chút khách khí to giọng quát như thể hắn muốn cả đại lục này biết Nhạc Xích Vũ chính là nương tử do hắn chọn, chỉ thuộc về một mình hắn.

Nhạc Xích Vũ nghe vậy cũng bước đến nói với Nhạc đế: “Phụ hoàng, sứ thần Kim quốc đã nói như thế liên chính là không thể thay đổi nha.” Nàng đang khuyên hắn nên chết tâm đi.

Sau đó nàng qua sang sứ thần Kim quốc lạnh nhạt phun một câu: “Còn thỉnh sứ giả không nên để vương gia nhà các người đến phiền thanh tĩnh của bốn cung.”

Dứt lời một tiếng cáo từ một cái hành lễ cũng không có cứ như vậy mà rời đi. Nàng ngẩng cao đầu, nàng là một công chúa tuyệt không thể mất phong phạm cầu xin người khác đừng bỏ mình như đời trước nữa.

Dương Thiên Phong thấy được thê tử rời đi mất lập tức trừng mắt tất cả mọi người ở đây: “Các người ai dám cản trở ta gặp nương tử ta bảo Trạch Nghiễm đánh chết.” Hắn vẫy tay bảo Trạch Nghiễm đỡ mình rồi chạy theo hướng thê tử rời đi mà truy theo.

Sứ thần thấy vậy muốn đuổi theo lại nghe Nhạc đế nói: “Xương vương Kim quốc yêu thích Vũ nhi như vậy, Trẫm tin rằng Thiệu Khánh đế cùng sẽ không làm ra loại chuyện bỗng dưng khiến vương gia đau lòng đâu.”

Đoàn người Kim quốc đều là trọng trọng thờ dài. Để sứ giả cùng Nhạc đế ứng phó chứ không còn biết nên làm gì nữa. Đây là nguyện vọng của vương gia, bọn họ cho dù nói gì đi nữa thì cũng chính là vô dụng. Hiện tại chỉ hy vọng mau chóng hồi Kim quốc để Thiệu Khánh đế cùng Thiệu Khánh hậu chủ trì đại cuộc khuyên ngăn vương gia a.

Bên Này Nhạc Xích Vũ bước ra ngự hoa viên tản bộ, vị trưởng phu nào đó ở bên cạnh luôn miệng lải nhải gọi ‘nương tử nương tử’ không ngừng. Nhìn thấy hắn nàng càng là tâm phiền ý loạn, nửa muốn buông bỏ nửa lại không đành cực kỳ hỗn loạn.

Trong khi Nhạc Xích Vũ ngồi chống tay ở bàn đá trong lương đình nhìn đám hoa nở rộ ở gần đó mà xuất thần, Dương Thiên Phong lại nhìn nàng đến nhập nhập. Hiện nàng không còn thần sắc lạnh nhạt như lần cuối cùng hắn thấy nàng nữa, chỉ là, nàng đối với hắn lúc nóng lúc lạnh khiến tâm hắn rất khó chịu. Luôn là như bị hàng vạn hàng nghìn cây kim châm rải châm vào vậy, khiến hắn vô pháp khống chế tâm tình của mình.

“Nương tử nương tử, mẫu hậu nói lần này ta đến đây nhất định phải mang theo nương tử cùng trở về cho nàng làm hoàng nhi tức, vậy nương tử có theo ta trở về không?”

Bị lời nói của Dương Thiên Phong khiến cho hồn nhập lại vào thể xác Nhạc Xích Vũ vẫn là không nhìn hắn đáp trả: “Sẽ không.” Nàng không muốn lại đau lòng mà rời đi nữa.

Đau lòng đến cực điểm nhưng Dương Thiên Phong vẫn bày ra bộ dáng ủy khuất nắm lấy tay nàng hỏi: “Vì sao?” Lý do hắn là người biết rõ hơn bất kỳ người nào ở đây. Hắn không muốn ngược mình càng không muốn ngược nàng, nhưng hắn phải điều tra chân tướng không thể bại lộ được. Hắn cũng rất muốn lấy lại dáng vẻ vốn có để nàng có thể phong quang gả cho hắn, để Nhạc Thanh Loan đến mặt mũi cũng không còn, nhưng trước mắt đành ủy khuất nàng rồi.

“Không có lý do.” Hắn là gốc tử, nàng giải thích bao nhiêu cũng là thế thôi. Chỉ là để hắn chết tâm nàng sẽ không cho hắn thêm cơ hội thân cận mình nữa. Tay nàng cũng là lạnh lùng thu trở về, trong lòng có biết bao nhiêu không đành lòng cũng bị nàng nén xuống, chôn sâu vào đáy lòng.

Dương Thiên Phong biết rõ sự kiên quyết của nàng, chỉ bằng việc năm đó hắn làm đủ mọi cách nàng vẫn lòng dạ sắt đá vững như bàn thạch liền biết rồi. Nhưng đời này nàng sẽ không có cơ hội thoát khỏi bàn tay của hắn đâu

Cứ như vậy, mỗi ngày Dương Thiên Phong đều trèo tường vào chứng minh thành ý cùng thê tử. Nhạc Xích

Vũ mỗi lần thấy hấn vất vả lắm mới leo lên được liền bước chân ra khỏi tấm cung. Mặc kệ hấn nói gì làm gì, nàng cũng kiên quyết không để hấn chạm vào mình nữa, thậm chí còn để đám cung nhân xếp thành một hàng tạo thành vòng bảo vệ vây quanh nàng.

Mỗi lần thấy hấn có ý định xông vào nàng lại nói ‘thành ý của ngốc tử người chính là trước mặt bốn cung chạm nữ nhân khác’, hấn nghe được cũng sẽ thức thời mà lùi về phía sau. Đương nhiên nàng cũng có đánh tiếng bảo hấn đi tìm Nhạc Thanh Loan tránh vị hôn thê bị Tô Lập Sinh cướp mất nhưng hấn lại như không nghe thấy một dạng vẫn ở bên tai nàng lải nhải không dứt lời.

Đám người Kim quốc chỉ biết leo đèo theo sau không nói được nửa lời. Bọn họ không có biện pháp ngăn cản vương gia. Một xấu nữ cũng cao giá như vậy thì đệ nhất mỹ nhân còn thể nào đây.

8. Chương 8: Một Trò Chơi Cũ

Ngày kế tiếp Dương Thiên Phong cùng là leo tường mà vào mặc cho cung môn không hề đóng. Vẫn dáng vẻ chật vật vất vả mà leo lên, Trạch Nghiễm chỉ đứng một bên xem như không thấy gì. Vương gia chính là không cho hấn tham gia vào, phải tỏ ra tội nghiệp một chút vương phi mới động tâm.

Nhạc Xích Vũ vẫn là ngồi bên trong nghe được cung nhân báo mà lòng nặng nề không thể vui vẻ được. Đối với một tên ngốc tử như Dương Thiên Phong, càng tốt với hấn hấn sẽ càng dính thân, cách tốt nhất chính là phải hạ thủ thật ngoan độc, không được lưu tình để hấn xem nàng là người xấu mà tránh xa.

Bước chân ra ngoài thấy hấn chuẩn bị có thể leo xuống nàng không nhìn thêm mà trực tiếp cất bước đi ra ngoài. Nghĩ không ra một đám hoàng muội chạy đến huyền não tấm cung của nàng không để nàng rời đi.

Nàng biết bọn họ nghĩ gì. Dương Thiên Phong tuy là một kẻ ngu ngốc căn bản không thể bảo vệ bọn họ. Nhưng, hoàng thất kim quốc chỉ thú một thể, điều này có nghĩa là không ai tranh giành sỏ trạng phụ cùng các nàng, càng không cần đấu đá mất mạng mà vẫn có thể có được vinh hoa, càng là không cần bị mang đi hòa thân cho đám vương thất lắm thê thiếp của Ly quốc hoặc ban cho đám đại thần tướng quân Nhạc quốc vi thê.

Nếu đời trước các nàng cũng thông minh nghĩ được như vậy nàng sẽ không cần bị mang đi hòa thân rồi, cũng không cần đau lòng như vậy. Không sao, hiện cũng không muộn, để các nàng giữ chân Dương Thiên Phong cũng tốt.

Bên này Dương Thiên Phong an toàn tiếp đất, cả người mồ hôi nhưng vẫn vui vẻ hướng Nhạc Xích Vũ lao đến ôm lấy nàng, thở gấp: “Nương tử nương tử, nàng thấy thành ý của ta chưa?” Hấn trôi nổi ngày như vậy cơ mà.

Đám cung nữ trở tay không kịp với tốc độ của hấn nên chỉ có thể quỳ xuống cầu xin tha thứ. Mọi lần các nàng sớm dần trận Dương Thiên Long sẽ không thể tiếp cận được Nhạc Xích Vũ. Nhưng hiện các công chúa đến phải hành lễ nên mới chậm trễ a, tuyệt không liên quan đến các nàng.

Các nàng làm sao biết Dương Thiên Phong chính là lợi dụng điểm này để tiếp cận thê tử đầu. Sống chết của các nàng cùng hắn không quan hệ, quan trọng chính là tiếp cận được thê tử thôi.

Nhạc Xích Vũ ghét bỏ phun ra một câu: “Người người hôi như vậy lập tức buông bốn cung ra.” Đời trước mỗi lần cũng hắn chơi đuổi bắt, người hắn cũng là mồ hôi nhiều như vậy, nàng mỗi lần đều giúp hắn lau. Hiện nàng nắm chặt khăn trong tay túm đến nhăn nhó khó khăn kiềm chế bản thân, mắt nhìn thẳng về phía trước không chút để ý đến người đang ôm mình.

Dương Thiên Phong nghe vậy ngửi ngửi lại người của mình rồi hướng ngoài gọi: “Trạch Nghiễm, mau giúp ta lau mồ hôi.” Mấy hôm nay đều không được chạm nàng hiện chạm được đương nhiên không buông tay. Những chuyện khác để Trạch Nghiễm lo là được.

Nhạc Xích Vũ hừ hừ tức tối trong lòng rồi lại hướng đám hoàng muội nói: “Các hoàng muội hôm nay vì sao đến đây?” Trong lòng nàng biết rõ đáp án nhưng vẫn là hỏi cho có lệ.

Đám hoàng muội của nàng người người oanh oanh yến yến không dám nhìn Nhạc Xích Vũ nhưng là mắt đều tập trung lên tuấn mạo của Dương Thiên Phong. Các nàng nghe ngóng được dạo này ngày nào hắn cũng là ở nơi này nên mới quyết định đến. Nếu là dự đồ được hắn cuộc sống sau này của các nàng ắt là tốt đẹp không ai sánh được.

Lý do của bọn họ nêu ra toàn là giả dối Nhạc Xích Vũ một chữ cũng không cho vào tai. Nàng khẽ nhìn Dương Thiên Phong, một ít nghĩ trong đầu lóe lên: “Đột nhiên bốn cung muốn chơi đuổi bắt không biết có người nào nguyện ý chơi cùng bốn cung.”

Dương Thiên Phong là người đầu tiên xung phong nói: “Nương tử nương tử, ta chơi cùng nàng.” Nghe Trạch Nghiễm kể lại, lúc trước nàng cùng hắn cũng rất hay chơi trò này trong phủ. Kể cả trong hoàng cung Dương Thiên An cùng Dư thị cũng chơi cùng nữa, phụ hoàng mẫu hậu thấy cũng bật cười.

Đám công chúa kia nghe được đương nhiên cũng miễn cưỡng bày ra thái độ hưng phấn muốn tham gia. Đây là cơ hội để các nàng lấy lòng gốc tử nha, đương nhiên phải hảo hảo nắm chặt rồi.

Nhạc Xích Vũ thấy được kết quả như mình mong muốn lại đề nghị: “Người là nam tử duy nhất, người bịt mắt bắt đi.” Nàng phóng một nhãn thần cho một cung nữ đang quỳ dưới đất.

Nàng ta hiểu ý lập tức chạy vào trong phòng mang một chiếc khăn dày nhỏ chạy ra cung kính nói: “Xương vương gia, để nô tỳ giúp người buộc khăn.” Sở dĩ nàng dám nói như vậy là vì biết rõ ràng Dương Thiên Phong sẽ không làm trái ý Nhạc Xích Vũ.

Ai ngờ, Dương Thiên Phong giật cái khăn trên tay cung nữ đưa cho Nhạc Xích Vũ bày dáng vẻ đòi hỏi: “Nương tử nương tử, ta muốn nàng buộc.” Hắn đoán được nàng muốn làm gì rồi, thế nên tin chắc lời đề nghị của hắn nàng sẽ không từ chối.

Quả nhiên, Nhạc Xích Vũ vì kế hoạch của mình vẫn là miễn cưỡng nhận lấy khăn, lạnh nhạt phun một câu:

“Quay lưng lại.” Nàng chậm rãi giúp hắn buộc khăn, dù gì lúc trước toàn hắn buộc cho nàng, mà nàng còn phải làm bộ như không nhìn thấy gì sau chiếc khăn mỏng để chạy theo hắn bắt nữa.

Buộc xong, nàng kéo hắn đứng giữa dận dò: “Đứng ở đây, chúng ta ở xung quanh chạy cho người bắt.”

“Ân.” Dương Thiên Phong lại như tiểu hài tử cực kỳ ngoan ngoãn ứng một tiếng, đôi môi kia nở một nụ cười không thuộc phạm trãi thế tục khiến đám nữ nhân đều là hao ước muốn hôn lên đó. Đương nhiên phải kiềm chế lắm mới để bản thân có thể nhịn dục vọng kia xuống.

Nhạc Xích Vũ bước ra cách hắn một đoạn bảo một trong những hoàng muội khác hô bắt đầu. Bản thân nàng lùi về sau mấy bước theo dõi trò chơi. Trong đầu cũng hiện lại ký ức năm đó, năm đó người bị bịt mắt là nàng, nàng phải tìm hắn bắt.

Trước mắt nàng một mảnh người chạy tới chạy lui cực kỳ huyền ảo. Dương Thiên Phong ở giữa cố sức nghe theo âm thanh đám nữ nhân mà chạy đến bắt, đương nhiên thính lực thực sự đang xác định xem thê tử nhà mình ở hướng nào.

Luôn miệng hô:

“Nương tử nương tử, nàng nơi nào?”

“Nương tử nương tử, nàng đừng chạy đợi ta đến bắt nàng.”

“Nương tử nương tử, nàng mau lên tiếng đi.”

“...”

Đám nữ nhân nghe vậy càng cao hứng hơn. Hắn là gọi nương tử nha, tuy rằng biết hắn gọi người nào nhưng hiện danh không chính ngôn không thuận, đương nhiên, hai từ nương tử kia cũng có thể ám chỉ các nàng rồi.

Chỉ là xung quanh ồn ào Dương Thiên Phong nghe không ra thê tử đang ở đâu. Đôi mày kiếm nhăn lại liên giả vờ té. Ngay cái thời khắc hắn ngã xuống một đám nữ nhân chạy đến đỡ lên lo lắng mà hỏi thăm. Tâm hắn không khỏi trầm xuống, buồn bực hất tay đám nữ nhân ra khỏi người mình. Không nghe được âm thanh của thê tử nơi nào, nàng có phải đã rời đi rồi không?

Trạch Nghiễm vội chạy đến làm tròn trách nhiệm, chỉ là khi đỡ chủ tử, thấy được ám hiệu của chủ tử viết trên lưng mình hắn cũng ám bảo lại vương phi còn ở. Đỡ chủ tử lên giúp chủ tử phủi qua bụi trên y phục rồi lại lui sang một bên nhường chỗ cho đám người tiếp tục chơi đùa.

Nhạc Xích Vũ lắc lắc đầu như cực lực đẩy lên những hồi ức cũ ra khỏi não vậy, nàng trọng sinh, nàng cần

một cuộc sống mới. Ngay lúc sỏa trượng phu ngã xuống chân nàng đã nhấc lên một lòng muốn đỡ hấn, nhưng...hạ quyết tâm mặc kệ. Nghĩ như vậy thất thanh thất sắc, nàng nhẹ nhàng rời khỏi viện.

Dương Thiên Phong bên này càng chơi càng cảm thấy không ổn, tuy có được ám hiệu của Trạch Nghiễm nhưng là thê tử không chơi hấn làm sao bắt được nàng. Thay vì bắt đại một nữ tử trong này hấn liền chọn ngay Trạch Nghiễm mà bắt.

Trạch Nghiễm bị chủ tử chọn trúng cả người cứng đờ, vì sao lại là hấn a? Thật là xui xẻo, không tham gia cũng bị bắt.

Dương Thiên Phong vờ cao hứng hô to: “Bắt được rồi, ta bắt được rồi.” Hấn đưa tay kéo khăn xuống vờ như không hài lòng khi nhìn thấy Trạch Nghiễm liền quát to: “Vì sao không phải nương tử?”

Hấn xoay người đảo mắt một vòng nhìn xung quanh, quả nhiên không thấy thân ảnh của nàng, đáy mắt triệt để âm trầm. Hấn ném khăn trên tay xuống giận dữ nói: “Không chơi, không chơi nữa, ta tìm nương tử.” Dứt lời mặc kệ hết thảy liền chạy ra ngoài.

Đám nữ nhân tức tối muốn chạy theo lại bị đôi mắt sắc bén của Trạch Nghiễm đình chỉ lại hoạt động của bọn họ. Thế là ngoại trừ phần hận nhìn bóng lưng của Dương Thiên Phong chạy ngày một xa ra thì không còn biết làm gì hơn.

9. Chương 9: Nữ Nhân Vô Tình

Dương Thiên Phong lao ra khỏi tấm cung của Nhạc Xích Vũ chạy một mạch theo hướng Trạch Nghiễm ám chỉ. Quả nhiên nhìn thấy nàng đứng ở trong một hoa viên thưởng hoa. Hấn cao hứng lao đến liền bị một đám cung nữ ngăn lại.

“Nương tử nương tử, đang chơi sao nàng lại rời đi?”

“Không có hứng thú nữa.” Đưa lưng về phía sỏa trượng phu, nhàn nhạt phun ra một câu.

Dương Thiên Phong đương nhiên không chịu bị lạnh nhạt như vậy. Hấn nhảy nhảy lên lại bước vòng vèo để đối diện mặt nàng, chỉ là bị một vòng cung nữ ngăn cách nên vẫn là không thể tiếp cận mà thôi.

Giờ đây hấn chỉ muốn một đao giết chết đám nữ nhân phiền phức này. Nếu không phải trang sỏa hấn liền dùng khinh công nhảy vào rồi, nào đến lượt các nàng ở đây ngăn cách hấn cùng thê tử.

“Nương tử nương tử, nàng rời đi vì sao không gọi ta?”

“Không muốn gặp người.” Nhạc Xích Vũ xoay người tránh hẳn, tay đưa lên ngực giữ lấy trái tim đang âm thầm rỉ máu của mình, tiếp tục giọng điệu lạnh nhạt. Nàng tuyệt không để hắn ảnh hưởng đến tâm trạng của mình.

“Vì sao vì sao vì sao?” Dương Thiên Phong giẫm chân nhần mặt khó chịu hỏi. Trong tâm hắn như bị hàng vạn cây kim châm vào vậy, đau đớn không ngừng. Hắn biết hiện tại chỉ cần ôm được nàng vào lòng nỗi đau này sẽ lập tức giảm đi, nàng cũng sẽ không lạnh nhạt nói ra những lời lẽ như vậy, chỉ là, nàng không cho hắn tiếp cận.

Lúc này đang ôm nàng trong lòng hắn vốn không muốn chơi cái trò chơi kia. Nhưng hiện là ngốc tử, đối với trò chơi không có hứng thú sẽ bị sinh nghi, hắn buộc lòng đáp ứng.

Nhạc Xích Vũ không đáp chỉ là xoay người đưa lưng về phía hắn chậm rãi bước. Không biết nàng bước bao lâu, cũng không nhớ Dương Thiên Phong ở bên tai nàng lải nhải những thứ gì, chỉ biết nàng đột nhiên dừng bước nói với hắn: “Hiện tại mệt mỏi muốn trở lại tẩm cung nghỉ ngơi, người đừng đến làm phiền ta. Nếu muốn gặp ta chiều nay, gặp ở tại đây, không gặp không về.”

Dứt lời nàng bước về phương hướng của tẩm cung cũng không quay lại nữa.

Dương Thiên Phong ở phía sau lưng nàng hô to: “Được, ta nhất định đợi nàng, không gặp không về.” Đôi mắt của hắn đầy âm trầm ngập tràn đau xót nhìn cảnh sắc hiện tại. Lúc này là mùa thu...Hắn biết, nàng là muốn sứ thần trở về hội báo cùng phụ hoàng không để hôn sự này đàm bất thành, buộc hẳn thú Nhạc Thanh Loan.

Quả nhiên Dương Thiên Phong không hề đến tẩm cung làm phiền nàng nữa. Nhạc Xích Vũ ngồi trong tẩm cung chăm chú ngắm móng tay như thể hôm nay là ngày làm đẹp, tuyệt không màn thế sự, càng không có cuộc hẹn nào cho ngày hôm nay.

Ánh hoàng hôn sắp tắt, Nhạc Xích Vũ dùng qua vãn thiện chậm rãi nằm ở nhụyển tháp. Dương nhiên hồn nàng sớm đã bay đến chỗ Dương Thiên Phong rồi. Không biết hắn có ngây ngốc thực sự đứng đợi nàng đến mà không chịu về không. Nhưng dù là có cũng sẽ có Trạch Nghiễm cùng đám người Kim quốc lo lắng, không đến lượt nàng lao tâm.

Nếu nàng còn lo nghĩ cho hắn nữa thì hạ trăng cũng sẽ như đời trước một dạng thôi. Vẫn là xem như không biết hắn. Đề nén tâm tình bước ra ngoài, gió thu lạnh vào ban đêm không ngừng thổi, tâm tình nàng lại càng lo lắng khẩn trương.

Lúc này nghe đám cung nhân to nhỏ với nhau về việc Dương Thiên Phong cố chấp đứng chờ Nhạc Xích Vũ không chịu ly khai, nàng cắn đến môi dưới chảy ra máu, móng tay dài khảm sâu vào da thịt mềm trong lòng bàn tay. Nhất quyết sớm tắt đèn ngủ tĩnh tâm không nghe thị phi càng không tiếp khách.

Dương Thiên Phong bên này đứng ở nơi hẹn ước đợi thê tử rất lâu rất lâu. Ánh mắt hắn kiên định nhìn về phía tẩm cung của Nhạc Xích Vũ. Mặc kệ người nào khuyên ngăn cũng không thể lay chuyển được kiên định của hắn.

“Nương tử nhất định sẽ đến, nàng nhất định sẽ đến.”

“Nàng hẹn ta ở chỗ này, nàng bảo không gặp không về.”

Hắn biết rất rõ nàng sẽ không xuất hiện nhưng vẫn cố chấp đợi. Lòng hắn vẫn tồn tại một tia hy vọng nhỏ nhoi rằng, thê tử thương xót một sỏ trượng phu như hắn mà đến giây phút cuối cùng sẽ xuất hiện. Mặc dù cơ hội này chính là tuyệt đối không có khả năng. Hắn liên tục lẩm bẩm lời nói kia như thể khẳng định cùng đám người nhưng thực chất là tự trấn an bản thân.

Đám người Kim quốc rất giận liền chạy đến tẩm cung của Nhạc Xích Vũ nháo, nhưng nàng không tiếp khách a, cả tẩm cung cũng tối tăm đến không thấy ánh sáng. Bọn họ phải tìm Nhạc để Nhạc hậu, đương nhiên hai người này cũng không thể khiến Nhạc Xích Vũ bước chân ra ngoài.

Đến khi Dương Thiên Phong thụ gió lạnh thấu hàn của đêm thu cùng sương mù dày đặc mà ngất đi mới có thể mang hắn trở về. Đương nhiên lúc này trời cũng là tờ mờ sáng.

Khi Nhạc Xích Vũ tỉnh giấc cũng là giữa trưa, đêm qua nàng lo lắng cho sỏ trượng phu không ngủ được, đến gần sáng quá mệt mới ngủ thiếp đi. Mấy lượt đám người Kim quốc cùng Nhạc để Nhạc hậu đến nhưng cung môn của nàng vẫn đóng chặt không thể lay chuyển.

Nhạc để nào dám dưới mi mắt của Dương Thiên Phong lỗ măng bức nàng ra đó. Nhỡ như đến đó Dương Thiên Phong thấy được mắg hắn còn mất mặt hơn, lúc đó làm người tốt không có hảo báo a.

Nàng tĩnh lặng nằm yên trong phòng nghe được đám cung nữ bên ngoài đang to nhỏ chuyện tối qua. Tâm nàng như muốn nhảy luôn ra ngoài, hắn cảm nhiễm phong hàn rồi? Không biết có nặng không, hôn mê đã tỉnh chưa?...

Nước mắt như thác trào ra, nàng đưa tay lau thế nào cũng không lau hết được. Nàng phải nhẫn tâm, nếu không nhẫn tâm hạ tràng của nàng sẽ rất thê thảm. Nhìn trượng phu ôm nữ nhân khác vắng vẻ mình, vì nàng ta bức nàng nhường vị, nàng chịu đủ rồi.

Cổ để bản thân thanh tỉnh, nàng hô to: “Người đến.”

Lập tức có cung nữ bước vào giúp nàng chuẩn bị mọi thứ. Khi nàng ngồi trước bàn trang điểm để người giúp mình chải tóc thì nghe được một loạt âm thanh ở bên ngoài truyền vào.

“Vương gia, ngọc thể hiện không tốt vẫn là đợi tốt một chút lại đến.”

“Không được, ta muốn gặp nương tử.” Thân ảnh đảo đảo lắc lư cực kỳ mệt mỏi của Dương Thiên Phong tiến đến tường viện. Hiện đầu hắn sao bay xung quanh cực chói sáng nhưng hắn muốn thê tử nhìn thấy hắn lúc này. Hắn biết nàng sẽ không nhẫn tâm để hắn như thế này đâu, trong lòng nàng hắn vẫn là sỏ trượng phu nàng luôn yêu thương.

“Vương gia a vương gia, người đừng trèo tường nữa, bên này có cửa bước vào thôi.”

“Nương tử nói leo tường mới thể hiện thành ý.” Âm thanh hư nhược mệt mỏi nặng nề của Dương Thiên Phong vang lên kèm theo vài cái hắt hơi.

“Nhưng người đang thân thể không tốt, vẫn là không nên leo.”

“Đúng a, bảo trọng ngọc thể mới quan trọng.”

“Không được không được, nương tử nhất định sẽ không vui.” Dương Thiên Phong lắc lắc đầu cố sức mở to mắt lấy tinh thần leo tường. Hắn cố ý to tiếng để nàng chạy ra ngoài.

Tiếng té ngã cùng kêu la cũng liên tục mà vang. Tiếp tục lại nghe được tiếng ném đồ.

“Vương gia a, người đang nhiễm bệnh phải mặc thêm y phục.”

“Người đừng cởi y phục sẽ không tốt cho bệnh tình.”

“Mặc nhiều thế này ta leo không được, các người đừng lải nhải nữa, im miệng hết cho ta, im hết.” Dương Thiên Phong vừa quát vừa tháo bớt y phục trên người xuống. Người hắn phát nhiệt nóng hừng hực lại lạnh từ trong tâm mà ra nhưng hắn cũng mặc kệ.

Nhạc Xích Vũ ngồi bên trong xuất cả hồn ra ngoài, hắn bệnh như thế vẫn chạy đến tìm nàng. Tay đặt trên đùi bất giác lại nắm chặt, run run như là đang kiểm chế thứ cảm giác gì đó ở bên trong người.

10. Chương 10: Nương Tử Thật Tốt

Chỉ là qua không bao lâu đã thấy Dương Thiên Phong cả người chật vật chạy vào trong ôm lấy Nhạc Xích Vũ: “Nương tử nương tử, ta đến rồi rồi.”

Tuấn dung đỏ ửng do nhiễm bệnh, ba nghìn sợi tóc dài tùy ý xõa ra, y phục xóc xếch bẩn thiếu không giống như hình tượng ngày thường của hắn, nhưng nhìn hắn lúc này Nhạc Xích Vũ lại cảm thấy rất...đáng yêu. Hơi thở có chút gấp, giọng nói đứt quãng nhưng lại mang theo hoan hỉ ý tiến vào trong tai của Nhạc Xích Vũ.

Đám cung nữ người thì bận giúp Nhạc Xích Vũ chải tóc, người lặn lội dọn dẹp mấy thứ bên trong nên căn bản không biết được Dương Thiên Phong xông vào. Đến khi nghe được tiếng mở cửa các nàng còn chưa hồi thần đã thấy hắn lao đến ôm lấy Nhạc Xích Vũ rồi.

Nhạc Xích Vũ hồi qua thần lạnh mắt nhìn tuần nhan quen thuộc trong gương, mắt nàng từ lạnh chuyển sang bi thương, nói: “Ai cho phép ngươi xông vào ngọa thất của bốn cung?” Giọng nói ba phần lạnh nhạt, bảy phần nén đau.

Dương Thiên Phong mượn cớ bệnh hồng đầu óc xem như nghe không được vẫn ôm lấy nàng, gương mặt đỏ ửng bị không khí bên ngoài đông lạnh áp vào hõm cổ ấm áp của thể tử tìm chỗ sưởi ấm: “Nương tử nương tử, nàng thật ấm.”

Nhạc Xích Vũ khẽ thở dài quay sang đẩy hắn ra, giọng điệu có chút nhẹ nhàng hỏi: “Ngươi đến đây làm gì?”

“Ta muốn gặp nương tử, rất muốn rất muốn gặp nàng.” Hắn nhe hàm răng trắng ngầy ngời cười đến vô hại. Đáp xong lại lần nữa lao vào lòng nàng tìm hơi ấm.

“Bệnh thành như vậy rồi còn đến làm gì, mau trở về đi.” Nhạc Xích Vũ lạnh lùng đẩy hắn ra, nàng nếu còn mềm lòng nhất định không chỉ bị hắn triển thân mà bản thân sẽ càng lún càng sâu không thể quay đầu nữa.

“Vì hôm qua nàng không đến, ta đợi rất lâu, rất lâu liền bệnh mất rồi.” Giọng nam trầm thấp lại mang theo một chút trách cứ khiến người nghe mũi lòng: “Hôm nay nhớ nàng nên ta lại đến.”

“Chỉ có hôm nay mới nhớ?” Nhạc Xích Vũ nghiêm giọng hỏi lại, cực lực kiềm chế bản thân không được động tâm lần nữa. Trong thâm tâm nàng biết rõ hắn là sỏ trượng phu của nàng nên kích động rất khó kiềm chế, mà hắn lại còn hướng nàng làm nũng thế này nữa.

Dương Thiên Phong lắc lắc đầu, cái mũi cao cọ cọ vào cổ của thê tử: “Hôm nào ta cũng nhớ nương tử, chỉ là hôm nay đặc biệt nhớ rất nhiều rất nhiều.”

“Gặp cũng gặp rồi, ngươi trở về đi, tranh lấy nhiệm cho bốn cung.” Không chút lưu tình Nhạc Xích Vũ hạ lệnh trực khách.

“Không về không về, về sẽ không thể gặp nương tử.” Dương Thiên Phong dùng sức lắc đầu, đầu của hắn giờ này vừa choáng váng vừa đau, tay cố sức ôm chặt thê tử như sợ nàng nhân cơ hội này tống hắn trở về Kim quốc như năm đó vậy. Tâm hắn đau lắm, nỗi đau này đeo bám hắn từ khi hắn phát hiện ra người hắn luôn yêu thương chính là nàng không phải Nhạc Thanh Loan ở kiếp trước.

Nhạc Xích Vũ nhớ lại lúc ở Ngạn quốc, hài tử của Dương Thiên An cũng sinh bệnh quẫn lấy nàng như vậy. Nàng dùng đủ mọi biện pháp đến cùng cũng chỉ có thả mềm giọng dụ dỗ mới xong. Nghĩ thế nàng liền chuyển giọng dỗ ngọt sỏ trượng phu.

“Ngươi trở về nghỉ ngơi trước, bệnh không thể đi lung tung được, khi nào hết bệnh ta bồi ngươi chơi đùa, được không?”

Dương Thiên Phong ngẩng đầu lên nhìn thê tử cười đến vô hại, phản vấn: “Thật sao?” Trong mắt lóe sáng đầy vui vẻ.

Thấy thê tử gật đầu xác nhận hắn lại dấu môi trách cứ: “Không tin không tin, hôm qua nàng không đến, không giữ lời hứa.”

Nhạc Xích Vũ trầm thờ dài bất đắc dĩ cùng hắn thỏa thuận: “Chúng ta móc tay làm bằng chứng có được không, hôm qua cũng không có móc tay.” Nàng đưa ngón tay út ra trước mặt hắn.

Dương Thiên Phong vui vẻ gật đầu cũng giơ ngón tay út lên móc tay cùng nàng: “Là nàng hứa, tuyệt đối không được gạt ta nha.” Trong thâm tâm hắn biết, nàng là gạt hắn.

“Được rồi, ngươi trở về nghỉ ngơi đi, bệnh của ngươi tốt nhất không nên rời giường” tránh đến làm phiền ta. Nàng âm thầm bồi thêm câu phía sau.

Dương Thiên Phong chậm rãi xoay đầu nhìn chiếc giường to hoa lệ của nàng. Nhạc Xích Vũ biết hắn là muốn ngủ ở đây liền cự tuyệt: “Đó là giường của ta, ngươi nên trở về nằm giường của ngươi.”

“Mẫu hậu nói ta có thể ngủ cùng nương tử một giường,” Dương Thiên Phong vẫn không muốn rời đi, hắn đưa tay lên đếm: “Phụ hoàng cũng cùng mẫu hậu ngủ một giường, đại hoàng huynh cùng đại hoàng tẩu ngủ một giường, tam hoàng đệ cùng tam đệ muội ngủ một giường, ta nàng là phu thê nên cùng nhau ngủ một giường.”

Nói xong ánh mắt long lanh cầu xin nhìn thê tử, chỉ cần hắn ngủ ở đây nàng sẽ không thể tránh hắn nữa. Chỉ là, nàng sẽ để hắn ngủ lại không?

Nhạc Xích Vũ hạ quyết tâm lắc đầu cự tuyệt: “Ta ngươi chưa thành thân không thể ngủ cùng một giường.” Trong lòng nàng có chút buồn cười, bộ dáng này của sỏ trượng phu thật khiến người yêu mãi không thôi.

Dương Thiên Phong vẫn còn nhìn chiếc giường đầy luyến tiếc như thể chỉ cần nằm trên đó rồi bắt hắn chết hắn cũng cam nguyện chấp nhận. Chỉ là thê tử cự tuyệt rồi. Hắn có lý do để ở lại nhưng một giấc tử không thể đề ra lý do đó được.

Nhạc Xích Vũ thấy vậy lập tức cố sức nâng hắn lên nói: “Đi, ta tiễn ngươi trở về.” Nếu nàng không tiễn hắn nhất định ở lì nơi này mất.

“Nàng sẽ không rời đi?” Dương Thiên Phong nghi vấn hỏi nhưng vẫn cùng thê tử đứng lên. Hắn biết bản thân không thể ở lại nơi này rồi.

Nhạc Xích Vũ lười biếng bức một từ từ trong cổ họng ra rồi đưa hắn ra ngoài ngoạ thất. Bên ngoài đám người Kim quốc cùng Trạch Nghiễm sớm đứng ở trong thính tử nghe trọn đoạn đối thoại trên. Tuy lửa giận ngập lòng nhưng ngoại trừ Nhạc Xích Vũ ra chỉ sợ không người khuyên nhủ được Dương Thiên Phong a.

Dương Thiên Phong ôm chặt lấy thê tử không chịu buông tay. Vừa ra khỏi ngọ thất hắn đưa mắt nhìn về đám người trong thính tử: quát “Ai cho các người xông vào tẩm cung của nương tử?”

Cả đám người đang hành lễ đột nhiên bị mắng cũng là ngạc nhiên không nên lời. Bọn họ là vào thính tử tránh lạnh, tuyệt không như ai kia cả ngọ thất của nữ tử cũng dám xông vào a.

“Các người ở đây vừa lúc, mang hắn trở về đi.” Nhạc Xích Vũ buồn bực nói. Hắn quần lấy nàng từ nãy đến giờ vừa nặng vừa mệt.

“Không không không, ta muốn nương tử, muốn nương tử.” Dương Thiên Phong xiết chặt vòng tay như thể sợ có người tách hắn ra khỏi thê tử vậy.

“Người theo bọn họ trở về đi, chút nữa chải tóc xong ta sẽ đến thăm người.” Nhạc Xích Vũ lại bắt đầu dịu giọng dỗ ngọt sỏ trượng phu. Hắn thật khiến nàng tâm phiền ý loạn, bao nhiêu quyết tâm của nàng vừa thấy hắn liền đổ vỡ hết thấy, hắn đây là còn muốn thế nào? Đời trước đối xử với nàng như vậy vẫn còn chưa đủ nên đời này lại muốn thấy nàng đau lòng nữa sao?

“Không không không.” Dương Thiên Phong cố sức hét thật to. Hiện dù là ai nói gì đi nữa hắn cũng sẽ không thỏa thuận đâu.

Sứ thần bất đắc dĩ hạ giọng đề nghị: “Công chúa, thứ cho thần mạo muội nhiều lời, không biết công chúa có ứng không?”

“Người nói.” Nhạc Xích Vũ quá phiền rồi nên không chút nghĩ ngợi liền lên tiếng.

Sứ thần thầm thở phào một hơi lại tiếp tục nói: “Vương gia như vậy còn phiền công chúa đích thân tiến đến dịch quán.” Hiện hắn vốn có thể bức Nhạc Xích Vũ làm như vậy, dù gì vương gia nhà bọn họ bị bệnh là do Nhạc Xích Vũ nuốt lời mà thành. Mà nếu hắn ở đây to giọng quát tháo nhất định bị Dương Thiên Phong mang ra trừng trị, vẫn là nhẹ giọng thương lượng tốt.

Nhạc Xích Vũ nhíu mày nhìn bộ dáng đánh chết không buông của sỏ trượng phu liền thỏa thuận, đợi hắn ngủ nàng liền trở về vậy. Sau khi trở về nhất định mang một đám nữ nhân chặn trước cửa gian phòng để hắn không thể tiến vào nữa.

“Người bảo Trạch Nghiễm đỡ người đi, ta mệt lắm.”

“Không muốn không muốn, ta tự đứng được không cần Trạch Nghiễm.”

Nhạc Xích Vũ bất đắc dĩ dùng sức mà đỡ hắn thôi. Mắt nàng không quên ra hiệu cho Trạch Nghiễm ở bên trợ lực.

Dương Thiên Phong vui vẻ cười đến híp mắt, để Trạch Nghiễm giúp mình khoác thêm áo choàng rồi ôm thê tử bước ra ngoài. Hắn biết thê tử sức lực không tốt, không thể nâng một đại nam nhân như hắn nên cũng là dùng sức đứng trợ giúp thê tử một phần lực.

Hắn nhìn xấu dung của thê tử đầy yêu thương đột nhiên lại hôn lên đó: “Nương tử nương tử, nàng thật tốt.”

11. Chương 11: Buộc Lòng Nhường Bước

Cước bộ của Nhạc Xích Vũ chợt dừng lại. Nàng tốt? Vì sao nàng lại tốt với hắn? Vì sao nàng lại tự bước vào vũng bùn đó để bản thân phải hối hận? Không, nàng sẽ không làm như vậy nữa.

Cước bộ một lần nữa cất lên, vẫn giữ tốc độ bình thường, ánh mắt nàng đã tối đi vài phần.

Dương Thiên Phong cảm nhận được thê tử có chút gì đó không đúng nhưng hiện đầu rất đau, cả người rất mệt mỏi khiến hắn ngoại trừ cố để bản thân thanh tỉnh ra thì không còn suy nghĩ được chút gì nữa.

Đám người bước chân ra khỏi cung môn chừng năm bước, ngay lúc không người có phòng bị, Nhạc Xích Vũ không nói một lời đẩy Dương Thiên Phong sang Trạch Nghiễm đang bước bên cạnh, lập tức xoay người phân phó:

“Người đến đóng chặt cung môn, canh giữ tường không để Xương vương Kim quốc lại leo lần nữa.” Dứt lời liền nhắc vấy chạy nhanh vào trong đóng chặt cửa tấm cung của mình lại.

Cung nhân được lệnh không dám chùng chờ lập tức thi hành. Hành động nhanh đến độ không để ai kịp phản ứng chút gì. Dương Thiên Phong vốn đang vui vẻ đột nhiên bị nàng đẩy sang một bên chỉ có thể mở to mắt nhìn nàng xoay người chạy đi, như thể năm đó ở Ngạn quốc vậy, nàng không hề quay đầu nhìn lại mà phân phó con nhện kia chặn đường hắn.

Lúc đó hắn không dám dờ tung ngôi nhà gỗ kia sợ làm nàng sinh khí càng thêm xa lánh hắn chỉ có thể đứng ngoài cửa. Hiện nàng cho cung nhân chặn tường không để hắn leo qua.

Hắn cố sức đẩy Trạch Nghiễm ra chạy đến cung môn cố sức đập, thất thanh hô:

“Nương tử nương tử, nàng làm sao?”

“Nương tử nương tử, nàng mau ra đây.”

“Nương tử nương tử, nàng đã hứa không bỏ đi.”

“Nương tử nương tử, chúng ta đã móc tay.”

“Nương tử nương tử...”

“...”

Hắn cảm thấy không ổn lập tức túm áo của Trạch Nghiễm hạ lệnh: “Mang ta vào trong.” Không cho leo tường thì hắn bay qua.

Trạch Nghiễm nhận mệnh lập tức mang Dương Thiên Phong bay qua tường cung cao trong sự ngỡ ngàng của đám cung nhân. Chỉ thấy một cái chớp nhoáng người đã đẩy cửa tiến vào gian phòng của Nhạc Xích Vũ rồi.

—Phân Cách Tuyển Luna Huang—

Bên này Nhạc Xích Vũ chạy vào phòng ôm lấy mặt nằm sấp trên giường thống khổ mà khóc. Hắn vì sao phải dính nàng như vậy cơ chứ? Hắn chỉ cần không xuất hiện trước mặt nàng đã là nàng mang ơn hắn rồi.

Nàng ngược hắn mắng hắn tâm cũng nàng rất đau, vì sao hắn lại phải cố chấp như vậy? Bên ngoài vang lên tiếng gọi của sỏ trưởng phu, nàng không muốn nghe, không muốn nghe nữa. Hai tay cố sức bịt tai lại, mặt vùi vào trong chăn mà khóc.

Chỉ là còn không được bao lâu đã bị một thân ảnh cao to nóng hổi đè lên ôm chặt, còn chưa kịp phản ứng đã nghe được âm thanh quen thuộc truyền vào trong tai.

“Nương tử nương tử, nàng vì sao khóc?”

“Nàng khó chịu nơi nào, ta cho người gọi thái y có được không?”

Nhạc Xích Vũ ngẩng mặt lên nhìn sỏ trưởng phu của mình, hắn vì sao lại có thể vào đây được?

Dương Thiên Phong như đoán được ý nghĩ của thê tử, hắn lập tức giải thích: “Nương tử nương tử, nàng phản ứng kỳ lạ như vậy ta sợ nàng phát sinh chuyện nên bảo Trạch Nghiễm đưa ta vào.”

“Người trở về đi, ta không muốn gặp người nữa.” Không chút khách khí Nhạc Xích Vũ đuổi người, tay không ngừng đẩy hắn ra.

Dương Thiên Phong đã có kinh nghiệm hơn nên sống chết ôm chặt không buông. Hắn dẫu môi ủy khuất hỏi: “Vì sao vì sao vì sao?” Nếu hiện nàng bảo nàng ghét dung mạo này của hắn, hắn lập tức hủy nó ở trước mặt nàng.

“Và...” Nhạc Xích Vũ vốn là định mang chuyện tiền kiếp ra để nói nhưng...nàng không thể, thế nên thay vào đó chính là: “Ta chán ghét người không muốn thấy người nữa.” Suýt chút nữa là nàng kiểm chế không được nói hết ra rồi.

Dương Thiên Phong dùng tay che lại mắt nàng: “Vậy liền không nhìn nữa, che mắt sẽ không thấy nữa.” Nếu hắn không cần điều tra chân tướng tiền kiếp nhất định nàng sẽ không đau khổ như vậy. Nương tử, thật xin lỗi, đều do ta không tốt.

Nàng khóc thật to, nước mắt của nàng thấm đẫm cả tay hắn. Không biết tình cảnh này kéo dài bao lâu, chỉ biết, Dương Thiên Phong trụ không nổi nữa, hắn bắt đầu bị mệt mỏi bao phủ, mí mắt nặng nề trĩu xuống, hơi thở cũng có chút khó khăn, hai tay vô lực thả ra khỏi mắt nàng.

Nhạc Xích Vũ cảm thấy có chút không ổn liền quay sang chỉ nghe được hắn lẩm bẩm một câu “Nương tử đừng bỏ đi”. Nàng vội trở mình để hắn nằm xuống giường rồi hô to: “Trạch Nghiễm Trạch Nghiễm.”

Trạch Nghiễm vốn đứng ở bên ngoài tâm tình bất định. Vương gia một lòng tốt với nàng vậy mà nàng lại vô tâm hắt đi, đây là chê bai ghét bỏ vương gia là gốc tử sao? Vương gia cũng thật là, chỉ cần mở miệng không có biết bao nhiêu nữ nhân xếp hàng dài mặc lụa chọn, sẵn sàng vì vương gia moi tìm móc phổi, vì sao vương gia hết lần này tới lần khác cố chấp muốn chọn một xấu nữ kiêu ngạo như thế này. Đổi lại là hắn, hắn để nàng không thể xuất khuê cả đời.

Nhưng nghe được Nhạc Xích Vũ khóc hắn lại càng không hiểu hơn. Nàng lạnh nhạt với vương gia, vương gia không khóc thì thôi nàng là vì cái gì khóc nha?

Đang trầm tư suy nghĩ lý do hắn liền nghe được Nhạc Xích Vũ gọi mình. Vốn là không vui không muốn vào nghĩ lại vương gia đang bên trong, giọng gọi lại có chút gấp rút nên lập tức chạy vào trong.

Nhạc Xích Vũ thấy được Trạch Nghiễm vội nói: “Hắn phát bệnh rồi, mau mang hắn về cho thái y xem qua đi.”

Trạch Nghiễm vừa cúi người muốn đỡ chủ tử thì lại thấy chủ tử nắm chặt váy của Nhạc Xích Vũ không buông dùng sức mắng người: “Ai cho phép người bước vào ngọa thất của nương tử, mau rút ra cho ta.”

“Người đang bệnh, mau để Trạch Nghiễm đỡ về đi.” Nhạc Xích Vũ cau mày nói, tay nàng đang gỡ tay hắn ra khỏi váy mình.

“Không muốn không muốn, ta muốn ở đây cùng nương tử.” Dương Thiên Phong cực lực lắc đầu, biểu tình cố chấp không gì sánh được.

Trạch Nghiễm vốn muốn mặc kệ mà đỡ chủ tử về, khi thấy được tay chủ tử nắm chặt váy của Nhạc Xích Vũ cũng là không biết nên làm gì. Tình huống khó xử nha, không lẽ bảo người ta cắt phần váy đó.

Nhạc Xích Vũ cũng có ý nghĩ này như Trạch Nghiễm, tay nàng với đến cây kéo trên bàn nhỏ giơ lên định cắt váy. Đôi mắt khép ở của Dương Thiên Phong nhìn thấy, thở hồng hộc dùng hết sức bật dậy nhanh chóng ôm lấy nàng: “Nương tử nương tử, nàng muốn làm gì?”

Nhạc Xích Vũ bất đắc dĩ hạ lệnh: “Truyền thái y.” Hiện không muốn để hấn ở đây cũng không được rồi.

Nàng lại nhẹ giọng dụ dỗ sảo trạng phu: “Người mau buông ta ra, chút nữa thái y đến thấy được sẽ không tốt.” Tay vỗ vỗ vai hấn như trấn an rằng nàng sẽ không đuổi hấn trở về nữa. Người nàng khom thấp xuống để hấn nằm trên giường.

Dương Thiên Phong buông nàng ta nhưng lại rất nhanh giữ chặt tay nàng: “Nương tử nương tử, nàng không được rời đi.” Nói xong hấn trụ không nổi cũng ngủ mất.

Nhạc Xích Vũ bị hấn nắm lấy thấy hấn ngủ không cũng thả ra, nhìn Thụy Nhan của hấn lòng nàng lại âm ỉ mà đau. Lúc trước nàng thường dậy sớm hơn hấn, mỗi lần thấy hấn ngủ nàng đều mang tóc ra chọc hấn tỉnh.

Trạch Nghiễm thấy được thần sắc kia của Nhạc Xích Vũ liền xuất hiện ý nghĩ trong đầu, nàng cũng có ý với vương gia. Thế nhưng nàng lạnh nhạt như vậy là vì sao? Nhớ lại lần trước hấn đã từng nghe nàng gọi vương gia là tướng công. Hấn có chút không hiểu rồi!!!

12. Chương 12: Ngọt Ngào Tiền Kiếp

Thái y đến khám qua lại khai ra một đơn phương. Mọi người đều đi, trong phòng chỉ còn lại hai người. Nhạc Xích Vũ chậm rãi rút tay về thì Dương Thiên Phong tỉnh lại giữ chặt: “Nương tử nương tử, nàng muốn đi đâu?”

“Không có đi đâu, chỉ là muốn uống nước. Ngủ đi, đây là tấm cung của ta, ta còn có thể đi đâu được.” Nhạc Xích Vũ vỗ vỗ mu bàn tay của hấn.

Hấn thả lỏng tay nhưng vẫn không ngủ mà nhìn bóng lưng của nàng. Nàng uống nước xong lại bước về bên giường ngồi bởi hấn để hấn yên tâm ngủ.

Trạch Nghiễm đưa thuốc đến Nhạc Xích Vũ đánh thức Dương Thiên Phong dùng được. Hấn được Trạch Nghiễm đỡ lên dựa vào thành giường, rồi đưa chén thuốc nóng đến trước mặt hấn. Hấn nâng mắt nhìn thì tử ôn nhu ở đối diện như thể là muốn nàng uy mình.

Nhạc Xích Vũ vẫn chưa hiểu vấn đề liền hỏi: “Sao không uống?” Đời trước cùng hấn làm phu thê chưa bao giờ thấy hấn bệnh nên nàng đâu biết được những thứ này.

Dương Thiên Phong đưa tay gạt chén thuốc trên tay Trạch Nghiễm rồi lao vào trong lòng thê tử, cọ cọ mặt lên vai nàng: “Không thơm không uống.”

Nhạc Xích Vũ khép hờ mắt lại nhìn Trạch Nghiễm như thế muốn hỏi ‘cục nợ này phải tính làm sao?’ Trạch Nghiễm cũng là nhìn thấy vương gia có bộ dáng này nên cũng không biết nên làm sao cho đúng. Nhưng hắn làm thuộc hạ lâu năm như vậy, đương nhiên hiểu ý chủ tử rồi.

“Vương gia là muốn cống chúa uy sao?” Vờ đặt ra một câu hỏi chính là gợi ý cho Nhạc Xích Vũ, chén thuốc cũng đã được đưa đến chỗ nàng.

Nhạc Xích Vũ bất đắc dĩ đẩy Dương Thiên Phong ra khỏi người mình, nói: “Ta uy người, đừng thì ăn vào.” Thuận tiện nhét sơn tra phiến vào trong tay hắn.

Dương Thiên Phong gật gật vui vẻ há miệng chờ thê tử uy mình. Nhạc Xích Vũ tiếp nhận chén thuốc rồi múc một thìa đưa lên miệng thổi mới uy hắn.

Dương Thiên Phong chính là ngọt đến tận tâm nào có để ý đến vị đạo của dược kia vốn là đắng chừ. Hắn chỉ vờ cau mày, cứ một thìa dược hắn lại cau mày một lần rồi cho một phiến sơn tra vào miệng thôi.

Uống xong hắn lại vui vẻ nằm xuống đắp chăn ngủ. Tóm lại hiện tại chính là thứ hắn muốn, chỉ là nàng vẫn chưa đến Kim quốc ngày nào thì hắn vẫn không yên tâm ngày đó.

Dương Thiên Phong rất nhanh đến tối liền có thể hạ sốt. Khi hắn thức giấc thấy được thê tử ngồi tựa đầu vào cạnh giường mà ngủ, tay vẫn còn giữ tay hắn, hai bàn tay ướt đầm mồ hôi. Hắn chậm rãi rút tay về ôm lấy thê tử.

Nhạc Xích Vũ bị động tĩnh giấc liền mở mắt ra, theo thói quen ở đời trước nàng mỉm cười ngọt ngào gọi: “Tướng công.”

“Ân.” Dương Thiên Phong lại tặng hồi nàng một nụ cười khuynh thành, hắn nhanh chóng trở người để nàng nằm trên giường. Hạ xuống trán nàng một nụ hôn rồi nói: “Nương tử, nàng vất vả rồi, ngủ một chút. Ta trở về mai lại đến thăm nàng.”

Giờ phút này đây hắn không có chút si ngốc nào cả mà toàn thân mình mẫn như hắn của trước đây. Chỉ đối với nàng dung túng cưng chiều không đếm hết được.

Nhạc Xích Vũ vẫn còn trong trạng thái ngủ chưa tỉnh nên cũng không có để ý đến chuyện này. Nàng ôm lấy thắt lưng của hắn một hồi mới để hắn ly khai. Dù gì hắn cũng là sỏ trượng phu của nàng, nàng cũng không nên quá khắt nghiệt với hắn nữa. Người đối xử tệ với nàng là người kia không phải hắn.

Ở trên giường nàng nhắm mắt lại, thôi thì hắn ở đây không lâu nữa biết đâu mấy chuyện ở Nhạc quốc truyền đến Kim quốc khiến Thiệu Khánh đề nghị chuyện liên hôn này liền nói không thành. Nghĩ như

thể nàng cũng không thấy lương tâm bất an nữa.

Dương Thiên Phong bước ra ngoài thấy được Trạch Nghiễm ngồi ở tiền thính. Hai chủ tớ liền trở lại dịch quán.

Sáng hôm sau Dương Thiên Phong định đến tìm thê tử đã bị một đám công chúa chặn hãm lại hỏi thăm dụ dỗ đủ trò. Đương nhiên hắn không chút nể mặt mà lập tức cho bọn họ xem sắc mặt rồi.

Vẫn là leo tường mà vào, khi hắn chạy đến nội thất thì thê tử vẫn còn đang ngủ. Hắn ngồi bên mép giường nhìn những nốt mụn nước trên mặt nàng mà cau mày. Hắn cũng muốn hiện tại giúp nàng điều trị, chỉ là quá trình điều trị phải liên tục không được ngắt quãng.

Nếu đang trị hắn trở về Kim quốc liền không tốt, mà bên cạnh nàng không ai đáng tin cậy. Nhờ đám ám vệ lại không yên tâm giao nàng cho nam nhân khác.

Thấy được nàng trở mình có dấu hiệu tỉnh lại, hắn thu lại tầm nhìn lại thả lỏng cơ mặt bày vẻ si ngốc.

“Nương tử nương tử, nàng tỉnh.” Hắn khom người ân cần đỡ thể tử ngồi dậy.

Nhạc Xích Vũ nhìn lại y phục của mình, tay nàng ôm lấy ngực thở phào nhẹ nhõm, y phục vẫn nguyên vẹn. Cũng may đêm qua mệt mỏi không có cởi ra.

“Người vào đây làm gì? Mau ra ngoài đi.” Mặt nàng đỏ bừng quay đi chỗ khác.

Dương Thiên Phong thấy được biểu tình kia của nàng đương nhiên sẽ không rời đi. Hắn thì trấn lên vai nàng cọ cọ: “Đêm qua ta hứa cùng nương tử sáng nay đến tìm nàng cơ mà. Mà nàng cũng đã đáp ứng.”

“Đã khỏi bệnh?” Nhạc Xích Vũ không quay lại hỏi.

“Vẫn chưa.” Kỳ thực đã khỏi hơn tám phần rồi. Bản thân hắn có được tốt càng là thân thể cường tráng đương nhiên sẽ không bệnh lâu như vậy. Tuy muốn cùng thê tử làm nũng thêm một thời gian nhưng đợi đón được nàng trở về Kim quốc trước.

Nhạc Xích Vũ xua xua tay đuổi người: “Vậy trở về nghỉ ngơi đi.”

“Không muốn không muốn không muốn.” Dương Thiên Phong ôm lấy thê tử kéo vào lòng. Bây giờ nàng có lấy chối đuổi người hắn cũng nhất quyết không đi.

“Ra ngoài ta cần thay y phục.” Nhạc Xích Vũ thở dài một hơi. Hắn sao lại dính người như vậy? Đời trước...đời trước dường như cũng không có dính như vậy đâu.

Dương Thiên Phong nghe vậy hôn lên mặt nàng một cái rồi mới chạy ra ngoài thỉnh tử đạo. Hắn nhớ Trạch Nghiễm từng báo với hắn mặt nàng không thể thường xuyên chạm vào, nhưng nếu hắn không chạm nàng sẽ không tin tưởng hắn. Vẫn là mau chóng một chút thú nàng hồi Kim quốc thôi.

Một hồi lâu Nhạc Xích Vũ bước ra Dương Thiên Phong vừa dùng xong một chén thuốc đang ăn sơn tra phiến. Thấy nàng bước ra hắn chạy đến nhét một phiến sơn tra vào miệng nàng.

“Cái này rất ngon, nương tử cũng dùng.”

Nhạc Xích Vũ há miếng cắn một phần rồi gọi người dọn tảo thiện. Nhưng là Nhạc hậu trước một bước cho gọi nàng ra nhà thủy tạ ở hoa viên dùng bữa.

Nhạc Xích Vũ nghĩ là sẽ có cơ hội nhìn thấy Nhạc Thanh Loan nên trên đường đi mở miệng đề cập: “Chút nữa ra đó sẽ gặp được vị hôn thê của người, người không nên gọi ta là nương tử tránh nàng không vui.”

Dương Thiên Phong nghe xong nắm chặt lấy tay thê tử không buông, mở miệng phản bác: “Không đúng không đúng, nàng mới là thê tử của ta, ai cũng không phải.” Nữ nhân kia lần trước vẫn chỉ là khai vị hắn đãi nàng ta thôi.

Nhạc Xích Vũ rút tay trở về lại không thể rút được cực kỳ khó chịu. Nàng nhăn mặt mà đến nhà thủy tạ. Cung nhân xung quanh nhìn một mắt lập tức đem đầu chôn xuống. Thật là sát cảnh a, Xương vương Nhạc quốc đẹp như vậy cũng là bị sát đến không còn gì nữa.

13. Chương 13: Chính Miệng Thừa Nhận

Nào ngờ đến đó chỉ có một mình Nhạc hậu cùng vài cung nhân hầu hạ thôi. Nhạc Xích Vũ chau mày suy nghĩ, đây là tình huống gì? Khuyên nàng nên gả?

Bước đến nàng thỉnh an cho lấy lệ, còn Dương Thiên Phong vẫn đứng thẳng người, cả cúi đầu một cái cũng không có. Nhạc hậu cũng không lưu ý lắm, bởi nàng có nữ tử tốt hơn, với cả hắn lại gốc tử tính toán làm gì. Hôm nay chỉ là khuyên Nhạc Xích Vũ nên gả tránh hai bên động binh thôi.

Cả hai ngồi xuống xong, Dương Thiên Phong xem như không thấy Nhạc hậu mà lại mang một phiến sơn tra đến miệng Nhạc Xích Vũ. Nữ nhân kia chính là may mắn, nếu hôm nay nàng ta dám có mặt hắn cho nàng ta xuống hồ bơi với cá.

Nhạc Xích Vũ đẩy tay Dương Thiên Phong ra hỏi: “Không biết mẫu hậu cho truyền gọi có chuyện gì phân phó?” Cứ thẳng tắp vào chủ đề chính đi, đời trước dẫu nàng đi vòng quanh dụ dỗ nàng nên làm ma chết thay. Lúc đó còn luôn miệng nhắc đến việc đốt yên hoa khiến Nhạc Thanh Loan suýt chết ra để ám bức nàng nữa.

Nhạc hậu nhìn thấy cử động cùng dung mạo của Dương Thiên Phong chính là nuôi tiếc vạn phần. Nếu là hần không bị té ngựa, không si ngốc nhất định là một nam nhân xứng đáng làm trạng phu của Nhạc Thanh Loan.

“Đã lâu mẫu nữ chúng ta không có cùng nhau hảo hảo dùng một bữa nên mẫu hậu mới cho người triệu người ra đây.”

Nhạc Xích Vũ liếc nhìn sỗ trạng phu bên cạnh đang cố gắng nhét miếng sơn tra vào miệng nàng. Nàng lại cắn một miếng nhỏ rồi đẩy tay hần ra: “Người nghe gì không, hôm nay không có phần cho người.” Phải để vị mẫu hậu này thấy được thái độ của nàng, bởi chuyện này sứ thần Kim quốc nhất định báo lại cho Thiệu Khánh để biết. Hôn sự này chính là không phải Nhạc Thanh Loan thì không được.

Dương Thiên Phong xem như nghe không được, hần cầm tách trà vừa được cung nhân rót lên, đưa lên miệng thổi thổi vài cái lại đưa cho thê tử: “Nương tử nương tử, nàng uống trà đi.”

Nhạc Xích Vũ không để ý hần nữa. Nàng chống cằm nhìn đi nơi khác. Dám xem lời nói của nàng như gió thoảng qua tai.

Nhạc hậu cứ như người thừa thải ngồi đây làm bóng đèn vậy. Cười ngượng một cái liền mở miệng nói: “Vũ nhi, người không thể có thái độ này được.” Lúc này trong lòng nàng tiếc nuối, có nên bảo Nhạc Thanh Loan suy nghĩ lại không. Tên ngốc tử này rất chu đáo, so với ai cũng là chỉ có hơn tuyệt đối không kém.

“Vì sao? Mẫu hậu, người đừng quên hần là hôn phu của hoàng muội.” Từng chữ được Nhạc Xích Vũ bức từng kẻ rằng mà ra. Mang nàng làm đi làm ma chết thay, đây chính là thân mẫu thân phụ của nàng. Bọn họ xem nàng như một tấm bình phong mà thôi, tuyệt không đối đãi với nàng như nữ nhi.

Nhạc hậu lúc này mới nở một nụ cười cầm lấy tay của Nhạc Xích Vũ vỗ vỗ: “Kỳ thực, lúc đầu Xương vương Kim quốc là vị hôn phu của người. Do người dung mạo không tốt nên mới sửa thành của Loan nhi. Hiện hần cũng là chọn người, cho dù Loan nhi gả hần cũng không đồng ý thú đâu.”

Dương Thiên Phong nghe được tay hần nắm chặt thành quyền dưới ống tay áo rộng, nhưng một bên vẫn là cố để bản thân nén giận. Đời trước hần nghe Nhạc Thanh Loan tự thú, đời này nghe chính miệng Nhạc hậu nói. Quả nhiên nàng mới là vị hôn thê của hần.

Đời trước hần là ngốc thật nên đâu nghĩ được chuyện đến Nhạc quốc tìm hiểu điều tra kỹ về vị hôn thê này. Chỉ biết khi thành thân, mở khăn hỉ ra thấy được xấu dung của Nhạc Xích Vũ hần đã ném nàng ra khỏi phòng mình. Đương nhiên những thứ này là nghe Trạch Nghiêm kể lại.

Khi hần chiếm được Ly quốc, mang Nhạc Thanh Loan trở về. Nàng ta nói với hần rằng Nhạc Xích Vũ lên lút tráo kiệu hoa vì hai người là song bào nên khi xuất giá cũng cố ý chọn cùng một ngày. Thế nên hần đối với Nhạc Xích Vũ vốn là không thích nay càng căm giận hơn. Về sau mới biết đây cũng là do Nhạc đế Nhạc hậu cố ý, để phòng trừ sau này bị hồi liên có ứng đối. Cũng phải công nhận một điều rằng, kế hoạch này của bọn họ rất chu toàn, hần cùng phụ hoàng cũng bị lừa.

Đây cũng là lý do hấn chưa từng nghe nàng thanh minh, mà nàng cũng chẳng bao giờ hướng hấn thanh minh. Nàng chỉ một lòng muốn hấn nhớ lại nàng, nàng cũng không mang thân nhân ra làm văn nên cả hoàng thất Kim quốc không ai biết gì về nàng lúc trước ở Nhạc quốc sống thế nào.

Lúc nàng cầm hựu thư rời đi không lâu. Hấn phát hiện trong phủ có kỳ quái liền gọi Trạch Nghiễm đến hỏi chuyện. Cuối cùng từ miệng Nhạc Thanh Loan bức được nàng ta nói ra năm đó chính là do Nhạc đế Nhạc hậu xóa tên của Nhạc Xích Vũ mang tên nàng ta viết lên. Sau lại vì hấn là gốc tử nên mới triển khai kế hoạch để cả hai xuất giá cùng lúc nếu là bị phát hiện mọi chuyện đổ hết lên đầu Nhạc Xích Vũ, đến lúc đó Kim quốc có hận thì cũng chỉ hận một mình nàng.

Nàng ta còn thừa nhận là dung mạo của Nhạc Xích Vũ là một tay nàng ta tạo nên vì nàng ta muốn gả cho hấn. Nhưng khi biết được hấn là gốc tử nên trời Nhạc Xích Vũ lên kiệu hoa mang đến Kim quốc hòa thân.

Nhạc Xích Vũ cười lạnh nhìn Nhạc hậu, đôi mắt vô biểu tình lãnh cảm nhìn vị thân mẫu của mình: “Vậy sao? Hấn là vương gia lại là gốc tử sẽ khiến Thiệu Khánh để chuyển đổi ý định sao? Mẫu hậu không sợ chọc giận Thiệu Khánh để khiến bá tánh lầm than sao?”

Nhạc hậu nhìn qua bên Dương Thiên Phong nở nụ cười dịu ngọt: “Xương vương Kim quốc muốn thú Vũ nhi hay là Loan nhi.” Sợ hấn không hiểu ý mình nên nàng hỏi thẳng. Dù sao cũng là gốc tử, hấn sẽ không nghĩ gì đâu.

Dương Thiên Phong nhìn Nhạc hậu nở một nụ cười thiên chân, tay hấn ôm lấy thê tử bên cạnh như tuyên bố chủ quyền: “Nàng là nương tử của ta, của ta, của ta.” Nói xong hấn áp mặt hấn sát vào mặt nàng. Hiện hấn đang ăn môi không được sạch tránh ảnh hưởng đến độc trên mặt nàng.

Nhạc Xích Vũ ghét bỏ đẩy hấn ra: “Người mau buông bỏ cung ra, không cho phép chạm vào bổn cung.” Chỉ cần nghĩ đến sau này hấn ôm Nhạc Thanh Loan nàng đã cảm thấy khó chịu rồi.

“Nương tử nương tử, nàng làm sao?” Dương Thiên Phong không hiểu nhìn thê tử hỏi. Chẳng phải hôm qua nàng đối với hấn rất tốt sao, nàng còn gọi hấn tướng công mà. Hôm nay lại lạnh nhạt rồi?

“Bổn cung không phải nương tử của người, người không được gọi bổn cung như vậy.” Nhạc Xích Vũ mạnh đẩy hấn ra đứng lên quát. Lệ ngân trong đôi mắt nàng ngập tràn, mẫu hậu mẫu hậu người nhìn kỹ, ta nhất định để Nhạc Thanh Loan gả cho tên gốc tử này.

Dương Thiên Phong thấy được lệ trong mắt nàng tìm hấn thất chặt lại. Nàng là đang nghĩ đến chuyện lúc trước. Hấn ngồi một chỗ như ngây dại nhìn nàng nhưng rất nhanh tỉnh hồn lại nắm tay nàng hô to:

“Nàng là nương tử của ta, mẫu hậu bảo ta đến Nhạc quốc mang nàng trở về.” Nàng mới là thê tử của hấn, nàng mới là người lúc đầu hấn hứa hẹn. Nhạc Thanh Loan không phải, là hấn không biết sự tình nên ủy khuất nàng thôi.

Lúc này Nhạc đế vốn ở một bên xem cũng đã nhìn không được mà bước đến: “Vũ nhi Xương vương Kim

quốc mới là vị hôn phu của người.” Nữ nhi này là muốn suốt đời ở trong Lãnh cung mà qua sao? Đúng là sống trong phúc mà không biết phúc.

Dương Thiên Phong nghe vậy cũng đứng lên bước đến bên thê tử ôm lấy nàng: “Nương tử nương tử.” Mặt hắn gục lên vai nàng cọ cọ. Hắn biết nàng rất khó chịu nhưng hắn lại không giúp được gì, hắn thật vô dụng.

Nhạc Xích Vũ tức đến phì phò mà thở, mắt mở to trừng thân phụ mẫu của mình. Nàng cố nén lại giận không để bản thân mất bình tĩnh. Đạo này Nhạc Thanh Loan cũng là không có động đến nàng không nên kích động.

“Ngốc tử, mau buông bỏ cung ra, nương tử của người không phải bỏ cung đã nghe rõ chưa?”

“Không phải không phải, nàng gạt người, gạt người, nàng mới là thê tử của ta.” Tâm hắn nhu bị hàng vạn hàng nghìn cơn sâu bờ lúc nhúc cắn vào vậy. Thống khổ mà hét to, tay ôm nàng xiết chặt vạn phần.

Nhạc đế Nhạc hậu thấy được đoàn sứ thần Kim quốc ở cách đó không xa, sợ là mạo phạm liền đồng thành hô: “Vũ nhi, không được ăn nói không chừng mực như vậy!” Nếu hiện Kim quốc tức giận mang binh thảo phạt, Nhạc quốc bọn họ liền khó mà giữ.

Dương Thiên Phong lấy trống lắc ra đưa cho thê tử: “Nương tử nương tử, nàng không vui cùng ta chơi trống được không?” Lúc trước nghe Trạch Nghiễm nói, nàng cùng hắn không vui đều chơi trống.

Nhạc Xích Vũ thấy được cái trống lắc kia không chút do dự hất xuống đất. Trống lắc tiếp đất lại như đời trước một dạng gãy làm đôi, dù trống mặt trống mỗi thứ một nơi. Nhìn đến thời khắc kia, các đôi mắt tròn to, tâm của hai người như ngừng đập vậy, đến hô hấp cũng ngừng lại.

Dương Thiên Phong lúc này mới cảm nhận được đời trước khi nàng thấy trống lắc vỡ là cảm giác thế nào. Lúc đó hắn không nhớ ra nàng, nên sẽ không có chút cảm tình nào, nhưng hiện hắn thấu hiểu rồi. Lúc đó nàng ngồi trên đất khóc rống, hắn một chút động tâm cũng không có, đến mi mắt cũng không buồn nâng nhìn nàng, hắn chỉ cảm thấy nàng phiền mà thôi.

Buông thê tử ra ngồi xổm xuống nhặt trống lắc lên, đôi mắt thiên chân có chút lệ ngân đau xót nhìn thê tử, ghen ngào nói: “Vỡ rồi!”

Nhạc Xích Vũ vốn cũng đau lòng muốn tiến đến, nhưng chân vừa nhấc đã đình trên không trung, hồi lâu mới thả xuống lạnh nhạt nói: “Vỡ rồi thì mua mới, bỏ cung không có nhân rồi cùng người chơi những trò ấu trĩ này.” Nói xong nàng phất tay áo rời đi.

Đôi môi mỏng mím thật chặt, hai tay dưới ống tay áo dài rộng xuôi theo thân người cũng xiết thành quyền thật chặt, đôi mắt hiện lên huyết tuyến rõ ràng cùng lệ quang dưới ánh mặt trời. Nàng không thể mềm mỏng, tuyệt đối không!

Dương Thiên Phong vừa đau lòng vừa tức đến điên, hấn hện hện trừng mắt Nhạc đế Nhạc hậu, quả nhiên bức thê tử hấn như vậy. Không nói một lời hấn đứng lên, đem tất cả những thứ có trên bàn đều hất xuống. Dương nhiên Nhạc đế Nhạc hậu không kịp phản ứng mà hứng trọn cái màn kia.

Hấn không quay đầu lại nhìn mớ lộn xộn sau lưng mà đuổi theo thê tử. Đi an ủi nàng mới là quan trọng nhất.

14. Chương 14: Thương Nghị Hôn Kỳ

Hôm nay đoàn người Kim quốc Ly quốc cuối cùng cũng ly khai. Chỉ là, đoàn người Ly quốc không biết rời đi từ thuở bao giờ mà đoàn người Kim quốc vẫn còn ở lại.

Dương Thiên Phong liên tục nhìn về phương hướng tấm cung của thê tử nhăn mặt khó chịu hỏi: “Vì sao nương tử vẫn chưa đến? Vì sao vì sao vì sao?”

Mặc cho đám người Kim quốc khuyên ngăn cỡ nào hấn nhất quyết phải thấy được Nhạc Xích Vũ mới chịu rời đi. Nhạc đế Nhạc hậu đứng cười đến miệng cũng sắp toát ra, lưng ướt đầm một mảng mồ hôi, trong lòng cực kỳ khó chịu, trong đầu sớm đã có dự định đem Dương Thiên Phong cùng Nhạc Xích Vũ ra băm thay vạn đoạn nhưng vẫn phải cười.

“Vũ nhi không biết làm gì sao lại lâu như vậy?” Nhạc hậu vừa lau mồ hôi trên trán vừa ẩn ý nhắc nhở đám cung nhân mau chóng dùng mọi biện pháp bức Nhạc Xích Vũ đến.

Lúc này Nhạc Xích Vũ cũng chậm rãi tiến gần đám người. Nàng vốn là không muốn đến nhưng tâm lại nuôi tiếc vị sỏ trượng phu của mình, nàng muốn thấy hấn lần cuối, tiễn biệt hấn một lần cuối cùng này. Sau vài lần đấu tranh tâm lý cuối cùng hạ quyết tâm vẫn là nên đến.

Dương Thiên Phong thấy được thân ảnh quen thuộc của thê tử lập tức cười tươi chạy đến ôm lấy nàng: “Nương tử nương tử, nàng chuẩn bị gì mà lâu như vậy, chúng ta mau đi thôi tránh phụ hoàng mẫu hậu đợi.”

“Ta không đi, chỉ mỗi ngươi đi thôi.” Nhạc Xích Vũ nâng mi lên, ánh mắt đầy lưu luyến nhìn vị sỏ trượng phu rồi nhàn nhạt phun ra một câu. Có trời mới biết được nàng đã nén xúc động đến mức nào để nước mắt không trào ra ngoài.

Dương Thiên Phong cực lực lắc đầu kháng nghị: “Không được, nàng không cùng ta trở về làm sao được nha, phụ hoàng mẫu hậu còn chờ gặp nàng.” Hấn cảm nhận được thâm tình của đôi mắt kia, hấn biết hấn cùng nàng phải tách ra một đoạn thời gian ngắn, chỉ là rất nhanh thôi hấn cùng nàng sẽ trùng phùng.

Sứ thần thấy không ổn lập tức tiến lên nói: “Vương gia, thời thần không còn sớm, thỉnh người lập tức khởi hành.” Hấn luôn cảm thấy giữa Nhạc Xích Vũ cùng Dương Thiên Phong có cái gì đó khiến hấn không lý giải được, tựa như xa cách ghét bỏ, nhưng lại không phải, tựa như nhớ nhung yêu thương, lại càng không phải. Thật rắc rối!

“Ta muốn mang nàng cùng trở về.” Chất giọng vẫn ngây thơ nhưng lại có chút kiên quyết, chỉ là không nhiều. Tay vẫn ôm chặt thê tử cực kỳ lưu luyến không muốn rời.

“Không được a.” Sứ thần đưa tay thăm mồ hôi lạnh đang phủ đầy trán nói: “Hiện vương gia không có sính lễ không thể mang công chúa trở về được. Vương gia trước trở về cùng hoàng thượng hoàng hậu nói rõ sau đó hạ sính mới có thể đón công chúa trở về.”

“Thật sao?” Dương Thiên Phong thiên chân hỏi xong lại nhận được cái gật đầu của tất cả mọi người hần mới bật cười ngây ngô.

Nghênh thân sử tiết cũng chen miệng thêm vào: “Muốn để công chúa phong quang gả đến Kim quốc làm vương phi của người nên lễ này không thể không có. Nếu hiện vương gia kiên quyết mang nàng đi chính là ủy khuất nàng.”

Nhạc Xích Vũ áp trán lên lồng ngực rần chắc quen thuộc đầy ấm áp kia khẽ giọng: “Tướng công, tạm biệt.” Đưa tay lên mắt khẽ thấm đi giọt lệ nặng trĩu sắp trào ra ngoài, giọng cũng có chút run chỉ là âm lượng quá nhỏ người khác không thể nghe được. Thực ra nên nói vĩnh biệt nhưng nàng lại bức không ra được chữ kia!

Dương Thiên Phong nâng mặt nàng lên vui vẻ hôn lên đôi môi nhỏ như muốn tuyên bố chủ quyền trước mọi người nàng là của hần vậy. Hần cao hứng cùng nàng lập một lời thề son sắt: “Vậy nương tử nương tử, nàng ngoan ngoãn ở đây đợi ta, rất nhanh ta sẽ đón nàng.” Hần biết phụ mẫu sẽ không để hần đến đây lần nữa, chỉ là hần sẽ ở cổng thành chờ nàng đến Kim quốc hòa thân.

Nhìn sỏ trạng phu leo lên xe ngựa cùng đoàn người rời đi, Nhạc Xích Vũ cũng xoay người trở về tẩm cung của mình. Không nên luyến tiếc nữa, nàng phải dự định cho tương lai thôi.

Dương Thiên Phong ngồi trong xe ngựa tĩnh lặng nhìn thê tử quay người, lòng thắt chặt lại. Đến khi không còn nhìn thấy thân ảnh của nàng nữa hần mới tựa lưng vào xa bích, ngựa cổ liên tục hít thở, hần quả thực nhớ không ra khoảng thời gian cùng nàng trước đó, hần thật đáng trách khiến nàng đau lòng như vậy.

Tim hần như bị một bàn tay vô hình bóp chặt, chặt đến lệnh hần cảm thấy vô pháp hô hấp. Tay hần duỗi ra đặt tại tim điều chỉnh lại khí tức của mình, cố để bản thân thanh tĩnh lại.

“Nương tử đợi ta, sẽ có một ngày ta cho nàng câu trả lời thỏa đáng.”

Nhạc Thanh Loan đứng từ lúc mới bắt đầu đến giờ vô cùng ganh tỵ nhưng cũng không dám để bản thân gả cho gốc tử. Chỉ là trước nay chưa từng có người nào không nhìn nàng một mắt, thế mà tên gốc tử này quả thực chính là ngoại lệ. Hần là gốc nên mới như vậy đi?

Ánh mắt nàng phần hận nhìn bóng lưng đã đi xa của Nhạc Xích Vũ, đôi tay bất giác nắm chặt, móng tay khảm sâu vào lòng bàn tay. Nếu Dương Thiên Phong không bị gốc thì xấu nữ kia làm sao chiếm được tiện nghi này. Bất quá vẫn đang lợi dụng nàng ta thay bản thân gả nên cũng sẽ không làm khó.

Nhạc đế vì không muốn mang tiếng bội ước lại thêm chuyện Dương Thiên Phong cùng Nhạc Xích Vũ nháo đến hắn không còn mặt mũi nào nữa nên đã viết một phong thư nhờ sứ thần Kim quốc chuyển đến tay Thiệu Khánh đế. Hắn muốn từ Kim quốc đòi sinh lễ gấp trăm lần.

Bên kia Kim quốc,

Thiệu Khánh đế biết được Dương Thiên Phong lại vì một xấu nữ mà bội ước liền tức đến suýt chút nữa là hôn mê. Hiện còn cầm được lá thư Nhạc đế gửi đến kể sự việc nháo loạn bên trên càng là vô pháp thanh tỉnh.

Dương Thiên Phong lại luôn miệng nói cùng hắn(Thiệu Khánh đế) và thê tử(Thiệu Khánh hậu) rằng Nhạc Xích Vũ không phải xấu nữ, nàng rất tốt, nàng bởi hắn chơi đuổi bắt. Nhìn nhi tử nửa ngậy nửa dại như vậy bản thân cũng rất thương xót, nếu nhi tử đã vừa ý xấu nữ này thì cũng nên thành toàn nhưng không lý nào lại tiện nghi Nhạc quốc được.

Hắn đã từng mang hết đoàn người đi sứ Nhạc quốc ra hỏi. Mọi người đều xác định rằng Dương Thiên Phong nhìn Nhạc Xích Vũ một mắt đầu tiên đã gọi ‘nương tử’, trước đó còn chẳng thèm nhìn Nhạc Thanh Loan cùng những người khác đến một mắt. Mặc cho Nhạc Xích Vũ có bài xích xa lánh thì Dương Thiên Phong vẫn nhất nhất đi theo nàng.

Bọn họ còn thề sống thề chết với hắn rằng Dương Thiên Phong đích thật không sợ xấu nhan mà hôn lên những nốt mụn nước ghê tởm kia. Lại nói về mặt kia không hề như bị trúng cổ thuật tà thuật mà là ngập tràn si mê cùng yêu thương. Vì lời nói này mà hắn đã bỏ đi nghi vấn nhi tử bị người gài bẫy.

Chỉ là Nhạc đế muốn từ chỗ hắn kiểm lời thì đừng có hòng mơ tưởng. Hắn phát lại cho Nhạc đế một bức hỏa tốc thư. Khi thư đến tay Nhạc đế thì tâm trạng vốn là vui vẻ liền suýt chút nữa thổ huyết mà chết.

Vốn nghĩ sẽ chiếm được tiện nghi nhưng hiện tại chính là sợ gà không bắt được mà mất luôn nắm thóc a. Cáo già, tuyệt đối là cáo già, lý nào dám gián tiếp uy hiếp hắn nếu hắn không chịu thì mang Nhạc Thanh Loan hòa thân.

Hắn vốn nghĩ Thiệu Khánh đế sẽ vì gốc tử mà thú Nhạc Xích Vũ giờ lại bảo rằng Dương Thiên Phong nhớ nhưng Nhạc Thanh Loan mà bảo cấp tốc hạ sinh thú về. Rõ ràng mấy ngày ở đây tên gốc tử kia còn chưa từng nhìn đến nữ nhi tâm can của hắn một mắt.

Chỉ là vì nữ nhi hắn buộc lòng phải hạ giọng thương nghị cùng Thiệu Khánh đế. Cũng đúng thôi, bằng xấu dung của Nhạc Xích Vũ cũng không người chịu thú, chỉ bằng nhân cơ hội này lợi dụng gốc tử gả nàng đi, lại có thể duy trì quốc thái dân an, càng có thể âm thầm chuẩn bị cho kế hoạch diệt Kim quốc, đây là nhất tiễn hạ tam điều nha.

Nhạc đế lại phát một phong thư truyền cho Thiệu Khánh đế. Thiệu Khánh đế hài lòng lại cho sứ thần đến Nhạc quốc hạ sinh. Bằng người nào cũng sẽ không lấy Dương Thiên Phong, mà hiện nhi tử của hắn lại yêu thích Nhạc Xích Vũ như vậy liền thành toàn thôi.

Lấy thế lực của Kim quốc hiện tại vẫn còn có thể chống đỡ xuống tới, nhưng kéo dài quá lâu liền sẽ sinh đại họa. Chỉ bằng nhân giờ phút này để Dương Thiên Phong mau chóng thành thân sinh tôn tử cho hần, hần bồi dưỡng tôn tử này thừa kế hoàng vị tránh Ly quốc cùng Nhạc quốc thêm thường xâm xé. Qua lời của sứ thần hần cũng đoán được âm mưu xâm lược của hai quốc gia kia.

Dương Thiên Phong biết được cũng nháo âm ỉ đòi đến Nhạc quốc đón nương tử. Thiệu Khánh hậu cùng Dương Thiên An khuyên bảo rất lâu hần mới chịu ngoan ngoãn ở trong Kim đô chuẩn đón tân nương.

15. Chương 15: Đào Tẩu Bất Thành

Khi chuyện truyền đến tai của Nhạc Xích Vũ chính là sinh lễ cũng đã hạ, hôn kỳ cũng đã được định ra mà thời gian cũng là vô cùng gấp rút. Nàng vốn mang thái độ ung dung vì nghĩ Thiệu Khánh đế nhất định không chấp thuận, nghĩ không ra lại nhanh như vậy đã đảm xong a.

Nàng còn chưa kịp chuẩn bị gì đây. Mấy ngày này Nhạc hậu cùng Nhạc Thanh Loan vẫn còn căm hận nàng lại không dám có hành động khác vì sợ chuyện không thành nên vẫn cùng nàng không có chút lai vãng. Chỉ là Nhạc Thanh Loan vẫn như cũ mỗi ngày ba bữa để Hỉ nhi đưa đồ ăn đến bản thân viện có sắp cũng hòa thân bận bịu không thể đến.

Thế là đêm hôm khuya khoắc nàng len lén đào tẩu. Chỉ là vừa mở cửa liền thấy được hai thanh đao bén nhọn đặt chéo nhau kèm theo lời cảnh cáo: “Thỉnh công chúa trở về bên trong, không nên làm khó chúng thuộc hạ.”

Nộ khí không chỗ phát tác Nhạc Xích Vũ chỉ biết ngồi ngây ngô trong tấm cung chờ đợi bị mang đến Kim quốc hòa thân. Mà nàng cũng không cần đợi lâu chỉ vì ngay ngày hôm sau đã có người đến mang nàng rời khỏi Nhạc quốc rồi.

Nàng biết, sợ dĩ gấp gáp như vậy không phải vì sợ Nhạc đế thay đổi mà là có hai lý do. Một là Dương Thiên Phong khẩn trương không đợi được, hai là quốc sư sớm tính xong ngày đại hôn nhất quyết phải ở trong ngày đó mà báai đường. Đời trước cũng là thời gian này đi hòa thân, mà lúc đó Dương Thiên Phong không có đến, nên cũng không có kéo dài lâu như vậy.

Đời này cũng như đời trước nàng không cho phép bất kỳ người nào bồi giá. Bởi nàng sẽ đào tẩu nên không muốn có người theo cùng. Sau khi tin tức được truyền ra, bách tính Nhạc quốc người người thán, cứ nghĩ rằng nàng suốt đời chính là cô độc nghĩ không ra còn có ngốc tử dám lấy. Lúc đầu bọn họ còn sợ Thiệu Khánh đế nổi giận mang binh đến sang bằng Nhạc quốc nữa.

Trên đường khởi hành từ Nhạc quốc đến Kim quốc nàng năm lần bảy lượt đào tẩu nhưng cũng không có lần nào thành công. Chính vì nàng nháo như vậy, mọi người cũng rất mệt mỏi với nàng. Cũng vì vậy mà thời gian lộ trình kéo dài làm chậm trễ rất nhiều thời gian.

Tiền kiếp, trước khi đến Kim quốc hòa thân, nàng có được nói một chút về Kim quốc cùng các vương tử

hiện tại của Kim quốc.

Trên đại lục này gồm tứ quốc: trong đó Kim quốc là cường thịnh nhất, tiếp là Ly quốc, sau mới đến Nhạc quốc. Cuối cùng chính là Ngạn quốc.

Năm đó tam quốc cùng nhau tiêu diệt các tiểu quốc mà trở thành tam quốc đứng đầu đại lục. Thực lực của Kim quốc bỏ xa Ly quốc chứ đừng nói đến Nhạc quốc. Còn Ngạn quốc tuy là một quốc gia nhỏ bé không tranh thế sự, nhưng là ba quốc liên hợp cũng sẽ đánh không thắng bởi Ngạn quốc chuyên dụng độc.

Lại nói Nhạc quốc vì Nhạc đế nhu nhược không biết cách cai trị nên càng dần dần tuột dốc đến thảm hại. Nhạc đế vì sợ mất nước đã liên tục mang không ít nữ tử đi hòa thân đổi lấy bình an. Thế nên cộc hôn sự cùng Kim quốc mới hình thành.

Kim quốc lại có sự cai trị anh minh của Thiệu Khánh đế nên ngày một thịnh vượng đứng đầu đại lục. Chỉ một năm nào đó đại họa ập đến khiến Kim quốc đứng trước nguy cơ bị xâm xé. Chính là...

Thái tử Kim quốc Dương Hoài Phong năm năm trước đột nhiên bị té vực chết trong lúc thi hành công vụ. Để lại thái tử phi Mai thị ở quả vì hấn thủ tiết. Ngôi vị thái tử vì vậy mà để trống, nhi tử chưa có không người kế vị.

Sau khi Dương Hoài Phong cưới hạc quý tiên không lâu, nhị vương gia Dương Thiên Phong trong một buổi săn bắn té ngựa biến thành ngọc tử. Hấn lúc nào như một tiểu hài tử rong chơi khắp nơi, không màn thế sự.

Dương Cảnh Phong tam vương gia Việt vương, cũng trong buổi săn bắn đó, sau khi mọi người vì Dương Thiên Phong mà loạn thì trở về hết để hấn ở lại xử lý lo liệu mọi thứ thì đột nhiên đã thú đồng loạt xuất hiện, sau đó hấn phải sống nửa đời còn lại trên xe lăn. Năm ngoái hấn cũng đã thú Dư thị vi phi.

Thiệu Khánh đế Thiệu Khánh hậu còn chưa kịp lành vết thương khi thì lại vết thương mới xuất hiện. Đó chính là năm đại hạn của Kim quốc, khiến cả Kim quốc gần như chao đảo. Thái tử vị bỏ trống, hoàng vị lung lay Ly quốc cùng Nhạc quốc cũng là chờ Kim quốc sụp đổ mà lao vào xâm xé.

Cũng may vẫn còn Dương Thiên An, Thiệu Khánh đế Thiệu Khánh hậu mang nàng ta đi hứa gả cho vương tử Ngạn quốc để bảo trợ Kim quốc. Chỉ cần đến mười tám tuổi nàng ta liền được mang đến Ngạn quốc hòa thân.

Do điều này nên Nhạc quốc sớm đánh chủ ý mang đệ nhất mỹ nữ đại lục đến hòa thân Ly quốc biểu trưng cùng Ly quốc một phe. Chỉ là thời gian đã quá lâu Nhạc quốc quên mất ước định kia đột nhiên lúc này bị Thiệu Khánh đế đào ra ném vào mặt liền mới nhớ đến nữ nhi như nàng.

Nhưng đó chính là lúc trước, đời này Dương Thiên Phong tự tìm đến cửa gọi nàng là nương tử. Hiện nàng làm sao đào tẩu mới thoát đây, khó nghĩ quá. Ngồi trong kiệu hai tay áp lên huyệt thái dương bức ép bản thân phải lập tức nghĩ ra biện pháp. Bởi nàng biết sắp đến Kim đô rồi.

Dương Thiên Phong sớm đã cho ám vệ âm thầm bảo hộ nàng dọc đường tiện thể chính là không để nàng chạy trốn. Quả như hần đoán nàng không bỏ trốn chính là viện cớ kéo dài thời để kéo qua khỏi ngày lành. Chỉ là không được như nguyện ý thôi, lúc nàng đặt chân đến Kim đô cũng sẽ là ngày đại hôn của nàng cùng hần.

Bách tính Kim đô ồn ào sôi nổi, bọn họ sớm biết Dương Thiên Phong bởi vì vị sửu công chúa này mà bỏ qua đệ nhất mỹ nhân đại lục a. Hiện hai cũng tò mò muốn biết vị công chúa này đến cùng có bản lĩnh thế nào.

Thiệu Khánh đế cùng Thiệu Khánh hậu sớm ở Xương vương phủ chờ đợi báỉ đường, trong lòng ai cũng hy vọng mừng quá giờ lành. Mai thị cùng Dư thị ngồi trên vị trí của mình nhàn nhàn ăn vài món linh tinh. Dương Thiên An cùng Dương Cảnh Phong cũng ngồi ở vị trí của mình mà chờ đợi.

Ánh mắt của mọi người đồng loạt nhìn gương mặt khấn trương đến rất không có tiền đồ của Dương Thiên Phong. Hần một thân giá bào đỏ rực đi qua đi lại trong chính sảnh, đợi không được nữa liền nhắc chân ra ngoài.

“Vì sao lại lâu như vậy, nương tử đang lẽ phải đến từ lâu rồi mới phải.”

Trạch Nghiễm vội vàng chắn đường không để chủ tử nhà mình rời khỏi. Hiện không những có quan khách mà còn có Thiệu Khánh đế Thiệu Khánh hậu ở đây nên hần mới phải làm vậy cho có lệ.

Dương Thiên An che miệng cười khúc khích trêu: “Nhị hoàng huynh không cần vội như vậy, nhị hoàng tẩu có lẽ cũng sắp đến a.”

“Lão nhị, mau bỏ cái bọc đó xuống đi, thật không ra làm sao.” Thiệu Khánh đế nhìn thấy tân lang lại mang cái bọc đồ to như vậy người không biết còn nghĩ hần có ý định đào tẩu a.

Dương Thiên Phong lắc đầu nguây nguậy: “Đây là của nương tử không thể bảo xuống.”

“Nhị ca, bên trong đến cùng chứa thứ gì mà lại không thể đặt xuống a.” Dương Cảnh Phong cũng nhin không được hiếu kỳ mà lên tiếng hỏi.

Dương Thiên Phong đưa tay ôm lại bọc to ở sau lưng trừng mắt nhìn Dương Cảnh Phong như thể sợ hần cướp mất: “Không nói các ngươi biết.”

Thiệu Khánh hậu cũng vui vẻ cười hiền từ vẫy tay với hần: “Lão nhị cũng đến đây ngồi đi.” Nhìn nhị tử như vậy nàng cũng là nhin không được mà cười a. Có người nào làm tân lang mà như vậy chưa.

“Không được, không lý nào vẫn chưa đến ta ra đó đón nàng.” Dương Thiên Phong một tay hất Trạch Nghiễm sang một bên liền xông ra ngoài.

Tân lang vốn nên có hồng trù to buộc ở trên người nhưng hần lại không có. Chỉ thấy trên lưng hần có một tay nải to còn thêm bộ dạng hấp tấp chạy đi như là không nguyện ý thành thân muốn bỏ trốn vậy.

Bách tính hiếu kỳ chung quanh thấy được lại là một trận nghị luận xôn xao. Rõ ràng là Dương Thiên Phong tự chọn, lý nào hiện lại bỏ trốn a. Khi thấy được Trạch Nghiễm truy phía sau bọn họ càng chắc chắn mình đoán chính xác.

Nhưng là, vương gia a, có đào tẩu cũng nên đi hậu môn chứ, có ai lại mặc đồ rực từ đại môn lao ra mà đào tẩu đâu.

16. Chương 16: Ân Ái Một Màn

Khi Dương Thiên Phong đến được thành môn cũng là lúc đoàn kiệu tiến nhập Kim đô. Chỉ thấy Nhạc Xích Vũ một thân giá y truyền thống của Kim quốc đồ rực tú vắn cùng tú vắn trên giá bào của hần chính là một đôi. Đầu nàng đội khăn hỉ bốn góc tú như ý cát tường, chân mang hài thêu đồng vắn, hai tay phụng một trái táo đỏ rực.

Sa trưởng hồng sắc của cổ kiệu to được buộc gọn sang hai bên lộ ra dáng người tiểu kiều của tân nương tử. Nàng ngồi ngay ngắn, hai chân khép gọn gàng. Dưới lớp khăn hỉ đôi môi mỏng mím chặt, bởi nghĩ không ra cách tẩu thoát mà bị bức mặt giá y tiến Kim đô.

Thật sự nghĩ không ra, nàng bày kế chu toàn thế này mà vẫn bị người phát hiện bắt trở về. Cho dù nàng suy nghĩ thêm vài kiếp nữa cũng sẽ nghĩ không ra đây hết thấy là do vị sỏ trượng phu của mình làm.

Dương Thiên Phong vừa thấy được thê tử liền háo hức chạy ào tới, miệng không ngừng gọi ‘nương tử nương tử’. Chỉ là bên ngoài quá ồn cũng với đang lâm vào trầm tư nên Nhạc Xích Vũ căn bản nghe không được.

Dương Thiên Phong không đợi kiệu phu hạ kiệu mà là trực tiếp leo lên. Hần được sự trợ giúp của Trạch Nghiễm mà thuận lợi leo lên cổ kiệu to. Mười sáu kiệu phu vì tân nương tử nháo phải khởi hành không ngừng nghĩ đã là rất mệt nay trọng lượng lại tăng thêm một khiến ai cũng thầm than trời kêu đất.

Hần leo lên kiệu ngồi bên cạnh thê tử cười tủm tỉm: “Nương tử nương tử, nàng vì sao lúc này mới đến, ta đã chờ nàng rất lâu a.” Hần vốn nghĩ nàng sẽ đến sớm nên chuẩn bị không ít thứ cho nàng. Thôi thì, nàng cũng đã đến rồi, chỉ còn bái đường hoàn liễn đã chính thức trở thành thê tử của hần rồi.

Nhạc Xích Vũ bị âm thanh của hần khiến cho giật nảy mình. Nàng ngồi nhích sang một bên để tránh kiệu bị lệch. Dương Thiên Phong cũng nhích người gần sang phía nàng. Sợ nàng cách xa mình, hần vòng tay ra sau giữ lấy eo đến tránh nàng động dẩy.

Tay còn lại tháo tay nải trên lưng xuống rồi trải ra nói: “Nương tử nương tử, ta biết nàng đi đường mệt mỏi có chuẩn bị thức ăn cùng nước uống cho nàng đây.”

Nhạc Xích Vũ dưới khăn hỉ nhìn thấy được trong tay nải có một bầu nước cùng mấy thứ điểm tâm. Mà đây còn là điểm tâm của Kim quốc nàng thích ăn nhất nữa chứ, đột nhiên lại xúc động, sống mũi cay cay.

Nàng rất khát nước nhưng lại không thể cứ như vậy cầm bầu nước lên mà ngửa cổ uống được, nàng lạnh nhạt đáp: “Ta ăn táo được rồi.” Dứt lời nàng đưa trái táo trong tay mang lên miệng cắn. Đời trước nàng nâng niu cầm trái táo đến tận tận phòng mà cuộc sống cũng chẳng trọn vẹn vậy thì giữ lễ nghi này để làm gì.

Dương Thiên Phong thấy nàng cắn hết một ngụm hần đưa tay đoạt lấy trái táo của nàng đưa lên miệng cũng cắn tại nơi nàng vừa cắn: “Ta cũng ăn táo a.” Hần ăn xong lại mang trái táo kia đưa đến miệng nhỏ dưới chiếc khăn của thê tử.

Bách tính xung quanh nhìn thấy một màn mà nói không nên lời, nữ nhân thì ganh tỵ, nam nhân cảm thấy hổ thẹn. Có lẽ đây thực sự gọi là nhất kiến chung tình a. Nhìn trên cổ kiệu hai thân ảnh đỏ rực cứ như là đôi uyên ương dính nhau không rời vậy.

Nhạc Xích Vũ nhìn thấy trái táo được đưa đến miệng nàng cũng há miệng ra cắn. Hần là trượng phu của nàng, hần uy nàng dùng táo. Nhớ lại đời trước hần dỗ ngọt nàng cũng từng uy nàng dùng bữa.

Thấy thê tử không có bài xích, Dương Thiên Phong nhướn miệng cười mãn nguyện, cái tay từ eo nàng dời đến bên tay nàng chậm rãi nắm lấy. Hần biết, chỉ cần một ngày hần còn trang sỏa nàng cũng sẽ yêu hần như đời trước vậy.

“Nương tử nương tử, những món này là ở Kim quốc mới có, nàng cũng ăn thử một chút đi.” Đời trước hần từng được trù tử trong phủ báo qua khẩu vị của nàng nên hôm nay trời còn chưa sáng cố ý để trù sư làm cho nàng.

“Ân.” Nhạc Xích Vũ đưa tay cầm lấy một khối điểm tâm đưa lên mũi ngửi qua rồi cho vào miệng. Năm năm ở Ngạn quốc nàng không hề dùng qua những thứ này nữa, thật nhớ hương vị của nó.

Dương Thiên Phong thầm trách bản thân không ngừng. Đến ly đựng nước hần cũng quên mang, thê tử làm sao có thể dùng bầu nước mà uống. Hần nhìn Trạch Nghiễm hô to: “Mau mang ly đến đây.”

Trạch Nghiễm bất đắc dĩ chạy đến một quán gần đó hỏi mua một chiếc ly mới. Chủ quán hào sảng tặng ly không cần phải trả, dù gì cũng là vương gia đại hôn.

Tiếp nhận ly từ tay Trạch Nghiễm Dương Thiên Phong rót một ly nước đưa cho thê tử. Nhạc Xích Vũ nhận lấy rồi cứ thế mà uống, nàng khát sắp chết rồi.

Cứ như vậy đôi phu thê chưa bái đường nào đó dưới con mắt của bách tính mà ân ái ngồi trên cổ kiệu dùng bữa ngon lành. Đây cũng là hiện tượng đầu tiên trong lịch sử hình thành quốc mới có. Ai cũng thâm thán, đúng là chuyện gì cũng có lần đầu tiên.

Kiều dừng lại trước Xương vương phủ, vừa hạ, hỉ nương vui vẻ tiến đến cổng tân nương chỉ là còn chưa kịp làm gì đã bị Dương Thiên Phong dành trước. Hắn ngồi xổm trước mặt Nhạc Xích Vũ nói: “Nương tử nương tử, ta công nàng.”

Nhạc Xích Vũ không chút từ chối mà thuận theo để hắn công, hiện nàng mà chống đối nhất định khó đào tẩu, ngoan ngoãn một chút mới không bị nghi ngờ. Mặt nàng vui vào trong hõm vai của hắn cọt cọt, trượng phu của nàng, sắp tới sẽ không gặp lại nữa.

Dương Thiên Phong công thê tử một đường đến thẳng chính sảnh, mọi người trong chính sảnh nhìn thấy đều là trợn to mắt không thể tin. Vì sao có thể vì một xấu nữ mà hạ mình như thế a?

Chỉ là ngạc nhiên qua đi liền bắt đầu ngồi ngẩn ngẩn xem báỉ đường. Lễ hoàn Nhạc Xích Vũ được hỉ nương mang trở về tân phòng. Dương Thiên Phong lon ton chạy theo lại bị giữ lại tra tấn một phen, khiến hắn muốn lập tức đại khai sát giới.

Nhạc Xích Vũ ngồi trong tân phòng một mình tự mình kéo đi khăn hỉ. Nàng đảo mắt một vòng nhìn qua lễ vật được chất đầy trên bàn rồi xem món nào quý giá mang đi được liền mang hết lên mình. Đời trước nàng ngu ngốc thứ gì cũng không mang theo, kết quả nếu không gặp được Dương Thiên An sợ rằng sớm đói mà chết.

Sau khi mang đầy trang sức lên người nàng mở cửa ra vội vàng tìm cách trèo lên vách tường cao mà trốn. Nàng đối với cái phủ này cũng xem như nắm gọn trong lòng bàn tay nên không khó tìm được tường ở gần hậu môn không người.

Nàng té lên té xuống không ít lần mới trèo lên được, một chân đang qua được tường bên kia rồi chỉ cần mang cả chân kia qua liền tiếp đất an toàn. Chỉ là vừa định nhấc chân đã thấy cổ chân nàng bị một bàn tay to nắm lấy, tiếp đến chính là âm thanh khả ái quen thuộc truyền vào trong tai.

“Nương tử nương tử, nàng muốn đi đâu?”

Quay sang nhìn xuống chỉ thấy Dương Thiên Phong nắm lấy cổ chân của mình, ánh mắt ngập tràn trong trẻo thiên chân mà chớp chớp khiến nàng có chút chột dạ. Hắn không đi cùng đám người kia vui mừng chạy đến phá hỏng việc tốt của nàng làm gì.

Chân của nữ nhân mà có thể tùy tiện muốn nắm là nắm sao? Đời trước nàng cùng hắn chỉ là một đôi phu thê hữu danh vô thực, những cử chỉ quá thân mật sẽ không có xảy ra, hiện bị hắn túm nàng cũng có chút xấu hổ. Cứ như lén lút đi gặp tình nhân bị trượng phu bắt gặp vậy.

Dương Thiên Phong vốn là muốn viện cớ chạy về tìm thê tử, chỉ là hắn thấy được Trạch Nghiêm ra ám hiệu báo, ám vệ báo lại thê tử muốn đào tẩu hắn không để ý thứ gì mà chạy đến. Cũng may hắn kịp lúc, nếu là trễ một khắc chính là lại như đời trước lật tung toàn Kim quốc mà tìm thê tử trở về a.

Chỉ là nhìn thê tử muốn tránh mình thế này hắn không khỏi chua xót trong lòng. Hắn không còn như đời

trước mở miệng mắng nàng là xấu nữ, cũng không có luôn miệng bảo thê tử của hắn là đệ nhất mỹ nhân đại lục Nhạc Thanh Loan nữa, nàng nhất định là sợ hắn sẽ quên nàng.

Trong lúc hắn đau lòng nhìn mình thì Nhạc Xích Vũ không chút do dự vung chân đá lên. Không có đề phòng Dương Thiên Phong ngã xuống đất. Tim nàng một nhói muốn nhảy xuống đỡ hắn nhưng lại có một cổ cảm giác đời trước níu lại không cho nàng làm như thế, nó thôi thúc nàng phải lập tức rời khỏi trước khi quá muộn.

Cả hai còn chưa kịp làm gì đã thấy Thiệu Khánh đế Thiệu Khánh hậu bước đến. Thu trọn một màn kia vào mắt Thiệu Khánh đế tức giận mại nhanh cước bộ bước đến trừng mắt Nhạc Xích Vũ nộ quát: “Người đang làm gì?”

17. Chương 17: Đánh Chết Không Hứa

Thiệu Khánh đế hướng Nhạc Xích Vũ quát to: “Người đang làm cái gì?” Đã không tính toán chuyện nhi tử muốn lấy một xấu nữ rồi mà nàng còn không biết tốt xấu cư nhiên dám đào hôn, không chỉ thế mà còn đá ngã nhi tử của hắn nữa. Nếu sau này để cả hai chung sống nhi tử của hắn nhất định sẽ chịu khi dễ.

Thiệu Khánh hậu đau lòng đỡ nhi tử lên giúp hắn phủi bụi trên y phục: “Lão nhị không sao chứ, có đau chỗ nào không, mẫu hậu gọi thái y được không?”

Dương Thiên Phong sợ thê tử bị mắng lập tức chắn trước mặt Thiệu Khánh đế thanh minh: “Phụ hoàng, là ta bất cẩn không liên quan nương tử.” Trong lòng hắn thầm hô nguy, không nghĩ đến phụ mẫu lại đến đây thấy được.

Nhạc Xích Vũ còn chưa kịp phản ứng đã nghe Thiệu Khánh đế nói tiếp: “Người đào hôn như vậy có biết hậu quả là gì không?” Nếu không phải nhi tử của hắn nhất quyết thích nàng thì nữ nhân này sớm bị hắn mang ra ngọ môn chém rồi, vũ nhục hoàng thất, chỉ bằng tội này liền có thể để hắn có cơ thảo phạt Nhạc quốc.

Thiệu Khánh hậu lúc này mới có thời gian nhìn kỹ xấu nhan của Nhạc Xích Vũ. Những nốt mụn nước kia quả thực ác tâm khiến người không dám nhìn thêm dù chỉ một mắt. Cả người nàng chao đảo được Thiệu Khánh đế đỡ lại mới có thể đứng vững.

Dương Thiên Phong nhìn thấy tình thế không tốt vội vàng dùng chút sức kéo thê tử xuống. Bản thân hắn làm đệm thịt cho nàng đè lên, hiện không thể dùng võ công thực sự là rất bất tiện. Nhạc Xích Vũ cứ như vậy từ trên cao ngã xuống trên người trượng phu cũng là choáng váng mặt mày.

Qua chừng ba giây nàng lập tức đứng lên, nhanh chóng rời khỏi người của trượng phu. Dương Thiên Phong cũng đứng lên giữ chặt tay nàng: “Phụ hoàng, nương tử nàng...”

Còn chưa kịp nói xong đã bị nộ khí của Thiệu Khánh đế cắt đứt: “Không cần nói nữa, Trẫm có mắt hoàn toàn có thể thấy được.”

Ngay khi Thiệu Khánh đế phát tay áo rời đi Nhạc Xích Vũ vội vàng quỳ xuống túm lấy vạt áo của hần cầu tình: “Là Xích Vũ sai rồi, thỉnh hoàng thượng trách phạt.” Nàng vì bỏ trốn không nhớ đến bách tính Nhạc quốc, nàng thực sự sai rồi, nàng đã quá ích kỷ. Hiện gây ra chuyện lớn như vậy nàng không nhận sai cũng không được.

Dương Thiên Phong nhìn thê tử của mình rồi quỳ xuống cùng nàng, nếu là còn nói dối sợ rằng phụ hoàng sẽ càng giận hần. Hần nhìn Thiệu Khánh hậu ánh mắt thập phần van nài: “Nương tử chỉ là vừa tối không quen, phụ hoàng mẫu hậu đừng trách nàng.”

Thiệu Khánh đế quay lại nhìn thấy nộ khí cũng không thể phát tác, một bên là nhi tử si ngốc, một bên chính là nhi tức mới được đưa đến hòa thân. Nếu chuyện này truyền ra ngoài cũng sẽ để lại thanh danh không tốt cho hoàng thất.

Thiệu Khánh hậu ở bên cũng không đành lòng liền mở miệng thay nhi tử cầu tình: “Hoàng thượng, nhị như tức vừa đến cái gì cũng không biết, hôm nay lại là đại hỷ, nếu tha được thì tha. Thần thiếp tin chắc qua chuyện này nàng cũng sẽ không dám tái phạm.” Nói xong không quên nháy mắt ra hiệu cho đôi phu thê đang quỳ bên dưới nên dập đầu tạ tội.

Nhạc Xích Vũ đang cúi đầu căn bản nhìn không thấy. Dương Thiên Phong vội vàng dập qua đầu rồi kéo tay áo nàng nhắc nhở. Nàng cũng dập qua đầu nhưng không có mở miệng hứa rằng sẽ không có lần sau.

Thiệu Khánh đế đến nhường mảy hỏi: “Nếu còn lần sau thì thế nào?”

“Phụ hoàng...”

Dương Thiên Phong vừa há mồm đã bị Thiệu Khánh đế giơ tay chặn lại: “Trẫm muốn nghe nhị nhi tức nói.” Thái độ này chính là nhất định sẽ có lần sau. Hần cũng đã được nghe báo nàng chính là bài xích nhi tử của hần, không cho thân cận. Hiện tại không gả cũng đã gả, còn dám làm ra loại chuyện này, cho dù bài xích đi nữa thì cũng không được phép bỏ trốn.

Dương Thiên Phong dùng khuỷu tay húc húc nhẹ vào bắp tay của thê tử, nhỏ giọng nhắc nhở: “Nương tử nương tử, nàng hứa với phụ hoàng sẽ không bỏ trốn nữa đi.” Hần cũng muốn nghe chính miệng nàng hứa. Tuy nàng trốn không thoát nhưng hần cũng không muốn thấy nàng trốn như vậy.

Nhạc Xích Vũ mím chặt môi, mắt nhìn hai cái tay đang đan lại với nhau của mình. Nếu nàng hứa xong không thực hiện cũng không ai làm gì được nàng. Vậy liền hứa đi! Vừa mới mở miệng còn chưa kịp phát ra bất kỳ âm thanh gì đã bị Thiệu Khánh đế hung hăng cắt đứt.

“Nếu hứa mà không làm được thì phải thế nào?”

Miệng vừa mở ra nàng lại ngậm trở về, lời nói đến miệng cũng nuốt xuống bụng tiếp tục không trả lời. Nỗi khổ của nàng có thể kể cùng ai bây giờ, nàng tin chắc nếu họ biết được họ cũng sẽ không làm khó nàng, nhưng điều quan trọng hiện tại chính là, ai sẽ tin nàng đây.

Dương Thiên Phong đau lòng vươn tay ôm lấy thê tử đang quỳ bên cạnh mình nỉ non: “Nương tử nương tử, nàng hứa đi có được không, ta cũng không muốn nàng bỏ trốn, càng không muốn thấy nàng bị phạt, được không, được không?” Mặt hắn áp sát vào những mụn nước đáng sợ trên mặt nàng không rời nửa bước. Hành động này cũng muốn chứng tỏ với phụ mẫu rằng nàng chính là người hắn yêu thương cả đời này.

Thiệu Khánh hậu nhìn thấy cũng mở miệng hiền hậu khuyên bảo: “Nhị nhi tức, người có hứa hay không cũng sẽ không thể rời đi. Bốn cung tin chắc người cũng biết rõ hòa thân nghĩa là gì, không cần bốn cung phải nhiều lời.” Vì sao đường cũng đã bái mà nàng còn ngoan cố như vậy a?

Mắt thấy Thiệu Khánh đế không nhin được nữa nàng lại nói: “Bốn cung biết để người gả cho lão nhị cũng là ủy khuất người, nhưng người xem, hắn yêu thương người như thế này a. Người nhìn phân thượng này mà hứa với hoàng thượng có được không?”

Nhạc Xích Vũ cũng vẫn im lặng không đáp, hơi thở ấm áp của trượng phu đang ngay bên cạnh mình nhưng nàng sợ sẽ một lần nữa biến mất. Nàng không sợ ủy khuất, nàng cũng không chê hắn ngốc, chỉ là một khi hắn nhớ lại nàng sẽ không còn gì nữa. Nàng không muốn, nàng không muốn như lúc trước một dạng đau lòng mà rời đi.

Hai hàng lệ nóng lăn dài, lướt qua đám mụn nước trên mặt rồi lại tích tích xuống ống tay giá bào của Dương Thiên Phong. Thân thể nàng vì khóc mà run rẩy, mũi sụt sịt không ngừng, từ chỗ cổ họng phát ra âm thanh nức nở nho nhỏ.

Dương Thiên Phong nhin không được, tâm lại traten traten nhói. Hắn biết nỗi khổ của thê tử, hắn cũng hiểu được một phần nỗi đau của nàng. Hiện ngoại trừ ôm lấy nàng thật chặt hắn cũng không thể làm gì khác, đây chưa phải lúc giải thích cùng nàng, chưa phải lúc để nàng biết sẽ không có chuyện hắn quên nàng nữa.

“Nương tử nương tử, nàng đừng khóc, ta ở đây sẽ không để nàng ủy khuất.”

Nghe xong Nhạc Xích Vũ càng khóc to hơn nữa. Câu này hắn đã từng nói cùng nàng, chỉ là khi hắn nhớ ra mọi chuyện lại quên mất câu này. Nàng là ủy khuất mà rời đi, nàng đã từng nghĩ rằng tâm mình đã chết cho đến khi đến Ngạn quốc, nàng lại như được tái sinh một lần nữa.

Thiệu Khánh đế đợi đã quá lâu không còn kiên nhẫn nữa liền hô to phân phó: “Mang Xương vương phi nhốt vào sải phòng suy nghĩ ba ngày, không có lệnh của Trẫm không ai được phép tự ý mở cửa.” Dứt lời liền cùng Thiệu Khánh hậu rời đi.

18. Chương 18: Hoạn Nạn Có Nhau

Sau khi Thiệu Khánh đế Thiệu Khánh hậu quay lưng bên này đã thấy có binh sĩ cùng nha đầu tiến đến tách hai người ra. Nhạc Xích Vũ vô lực để mặc kệ mọi thứ. Dương Thiên Phong lại cực lực ôm lấy thê tử không rời.

“Các người rút ra cho ta, không ai được phép động vào nương tử.”

Phải mất một đoạn thời gian khá lâu đám binh sĩ cùng nha đầu mới vất vả tách được hai người ra. Nhạc Xích Vũ bị mang vào sài phòng, Dương Thiên Phong chỉ có thể ở bên ngoài cửa bồi nàng.

Chốc chốc hần lại gõ lên cửa ân cần hỏi:

“Nương tử nương tử, nàng ở bên trong đang làm gì?”

“Nương tử nương tử, nàng còn khóc không?”

“Nương tử nương tử có buồn không?”

“Nương tử nương tử, đã đói chưa, có khát không?”

“ ... ”

Dương nhiên những câu hỏi này được lặp đi lặp lại khá nhiều lần nhưng không có hồi đáp. Thứ hần có thể nghe thấy chỉ có tiếng khóc thê lương thống khổ của thê tử. Tâm hần càng thất càng chặt, như có thiên can vạn quả đè lên vậy khiến hần cảm thấy hô hấp khó khăn.

Ở bên trong sài phòng, Nhạc Xích Vũ ngồi bó gối khóc ô ô thật lớn tiếng. Bên trong lặng im chỉ có mỗi tiếng khóc của nàng là âm vang y như lúc nàng vừa đến Lãnh cung vậy.

Nỗi khổ trong lòng nàng thử hỏi có ai thấu đây? Năm đó vì tổ huấn của hoàng thất chỉ có thể thú một thê, hần muốn hưu nàng để thú Nhạc Thanh Loan. Mọi người khuyên mãi hần mới bảo rằng sẽ dùng phong tục của Nhạc quốc, nếu nàng chịu nhường chính phi vị hần sẽ để nàng làm trắc phi như hoàng thất Nhạc quốc.

Hần đã từng ôm lấy nàng bảo muốn hộ nàng một đời, hần đã từng hứa không để nàng chịu ủy khuất. Chỉ vì cứu nàng hần đã quên hết, một thứ cũng không nhớ được. Nàng biết hần nhớ không được mình nên đã làm không ít chuyện mà nàng cùng hần từ trải qua lúc trước, đáng tiếc hần chính là một lòng tiêu diệt Ly quốc đoạt Nhạc Thanh Loan trở về không để ý đến nàng.

Đến khi Nhạc Thanh Loan tiến phủ, chân diện mục của nàng ta lộ rõ trước mắt nàng. Nàng ta làm gì cũng là đúng, nàng làm gì từ đúng cũng thành sai. Ngay cả hạ nhân trong phủ mở miệng nói giúp nàng cũng bị

trượng tể đến chết.

Ngay thời khắc đó nàng biết được vị hoàng muội mà nàng nghĩ là thân nhân duy nhất của nàng từ năm chín tuổi đã bắt đầu tính kế nàng. Vị trượng phu nàng moi hết tim phổi ra đổi đãi lại xem nàng như cái gai trong mắt phải cấp tốc vứt bỏ.

Còn nhớ hôm đó hần đến nói điều kiện với nàng. Hần nói chính phi vị của hần vốn thuộc về Nhạc Thanh Loan, nếu hần không gặp nạn nàng làm sao leo lên ngôi được vị trí này. Người trong lòng hần trước giờ chỉ có Nhạc Thanh Loan. Khi đó nàng giận đến thổ huyết mà ngất.

Đến khi nàng tỉnh lại, nàng thông suốt được một sự thật, trượng phu gốc nàng đã chết, hần vì cứu nàng mà chết, nàng chính là nghĩ như vậy nên quyết định cầu hưu thư. Mọi người biết được đều là khuyên nhủ nàng không nên làm như thế.

Bên cạnh Nhạc Thanh Loan lại bày ra dáng vẻ vô tội ủy khuất khiến mọi người thương tiếc. Một mỹ nhân khóc so với một xấu nữ như nàng sẽ dễ khiến người động tâm thương tiếc hơn, loại xấu nữ như nàng có chết cũng không người nào tiếc thương.

Nàng mặc kệ người khác nói gì vẫn kiên quyết giữ vững lập trường của mình. Dương Thiên Phong lúc đó một phần sợ miệng lưỡi bách tính vũ nhục Nhạc Thanh Loan, vô liêm sỉ đoạt tỳ phu, lại bị Thiệu Khánh đế Thiệu Khánh hậu răn dạy một phen nên nhất nhất không chịu hưu thê tử tào khan như nàng.

Nàng không muốn làm người thừa thãi thế nên hôm đó nàng chủ động tìm Nhạc Thanh Loan ra điều kiện, nếu nàng ta cùng nàng diễn trọn vẹn vở kịch, vương phi vị nàng nhường lại cho nàng ta. Buồn bán lời như vậy được nhiên nàng ta đáp ứng.

Thế là nhân lúc Dương Thiên Phong hạ triều hai người cố ý ở hoa viên diễn cho hần xem một vở vương phi bát phụ. Hôm đó nàng dùng hết sức của mình ném cho Nhạc Thanh Loan hai bạt tai trút hết nộ khí trong lòng.

Chỉ là cái tát thứ ba chuẩn bị hạ xuống Dương Thiên Phong bắt được cổ tay của nàng rồi hung hăng hất nàng xuống đất. Hần mắng nàng là độc phụ đến thân muội muội mình cũng có thể xuống tay. Hần còn bảo nếu không phải vì thanh danh của nàng ta đã sớm hưu nàng rồi.

Nàng ngửa đầu lên trời cuồng tiếu một trận to, sau cùng lạnh giọng nói: “Dương Thiên Phong, ta nói cho ngươi biết, chỉ cần ngươi không hưu ta một ngày, nàng ta đến thông phòng cũng không làm được.” Bởi Thiệu Khánh đế cùng Thiệu Khánh hậu chỉ đồng ý cho hần thú Nhạc Thanh Loan khi nàng chấp nhận, đây chính là quyền lợi của nàng.

Nhạc Thanh Loan một bên diễn trọn vai muội muội tốt quỳ xuống cầu xin hần không nên vì nàng ta mà hưu nàng, rồi còn bảo là do nàng ta nên hai người mới bất hòa hứa rằng sẽ bỏ đi. Dương Thiên Phong nào chịu được nước mắt của mỹ nhân không nghĩ gì nhiều viết một phong hưu thư ném vào mặt nàng.

Nàng nhớ được đó là một ngày mùa thu lá vàng rơi đầy đất. Nha hoàn thiếp thân của nàng Phong Linh, nàng biết nàng ta thầm thích Trạch Nghiễm nên cũng không mang theo mà chỉ thu dọn vài bộ y phục rồi rời đi.

Trên đường chỉ có mỗi mình nàng cô tịch lẻ loi bước trên lá vàng. Bách tính xung quanh chỉ chỗ, người đồng tình, nhưng đa phần lại là chỉ trích, có người còn bảo xấu nữ như nàng làm sao tranh nổi mỹ nhân, chỉ bằng chấp nhận làm thứ sẽ không cần thảm bại như bây giờ. Có người còn nói là vì Dương Thiên Phong gặp họa nàng mới được phong quang một hồi nay đã đến lúc vật hoàn cổ chủ, lại có tin đồn thổi nàng ao ước nhan sắc của hắn nên tính kế thân muội muội đánh tráo kiệu hoa...Nàng chỉ lạnh nhạt cười, thất thiếu mà bước về phía trước.

Sở trạng phu của nàng đã chết, thứ nàng cần làm là thay hắn sống tốt, sống cả phần của hắn, sống trong phần ký ức tốt đẹp của hai người. Thứ duy nhất tiền đưa nàng chính là cơ gió thu nhẹ cùng lá vàng xào xạc mà rơi, nàng đã đủ ấm lòng.

Khi nàng rời khỏi trầm tư thì trong sài phòng đã tối mịt, có hạ nhân bước vào giúp nàng thấp nền cùng mang thức ăn. Dương Thiên Phong cũng muốn vào nhưng bị người ngăn lại.

“Nương tử nương tử.”

“Các người mau buông ta ra, ta muốn vào với nương tử.” Vừa nói hắn vừa cực lực giãy giụa.

Nàng nhìn hắn, gương mặt quen thuộc kia, đôi mắt trong trẻo thiên chân kia, tính tình tiểu hài tử kia, là vị sở trạng phu của nàng. Nước mắt vốn đã khô nay lại tiếp tục chảy dài, nàng sẽ có thể gặp hắn trong bao lâu nữa đây, thôi thì đau dài chi bằng đau ngắn. Nhưng nhìn thấy hắn lại không nở, nàng lại do dự với quyết định của mình.

Cửa chậm rãi khép lại, mộc phiến to dày chậm rãi thu hẹp tầm nhìn của hai người. Chỉ nghe một tiếng nhẹ, cửa hoàn toàn bị khép chặt, xích cùng khóa cũng bị xiết lại. Đường nhìn của hai người hoàn toàn bị ngăn cách.

Dương Thiên Phong được thả lại chạy đến cửa gõ gõ khẩn trương lo lắng: “Nương tử nương tử.”

“Người trở về đi, đêm đến sương xuống sẽ lạnh.” Nhạc Xích Vũ không nhanh không chậm nói. Nếu là hắn bệnh lương tâm nàng cũng sẽ không an.

“Không, ta không đi, ta muốn ở đây bồi nương tử, ta muốn ở đây bồi nương tử.” Chất giọng người lớn như khẩu khí lại là của tiểu hài tử bướng bỉnh. Hắn nhất quyết muốn cùng thê tử trải qua ba ngày ở đây.

Nghe được loại khẩu khí này, Nhạc Xích Vũ lại phì cười một cái, sở trạng phu của nàng đúng là cực phẩm nha. Trên đời nào còn có loại nam nhân này tồn tại chứ. Nàng không nói gì nữa mà chậm rãi dùng bữa.

Thấy nàng không nói gì, Dương Thiên Phong lại hỏi: “Nương tử nương tử, nàng vì sao lúc này không hứa với phụ hoàng?”

Động tác trên tay của Nhạc Xích Vũ dừng lại, ánh mắt ảm đạm một tầng lại rất nhanh tiếp tục ăn. Nàng không đáp trả hắn, lý do một mình nàng biết là được.

Dương Thiên Phong im lặng rũ đầu, hắn tựa lưng lên mộc phiến môn, chân duỗi chân co đầy ảm đạm, cũng không nói thêm câu nào nữa. Một lúc đầu lại ngẩng lên nhìn ánh trăng sáng trên trời cao. Vì sao hắn cùng nàng phải đi đến nông nổi như thế này? Vì sao hắn thứ gì cũng nhớ lại nhớ không ra khoảng thời gian vui vẻ cùng nàng?

Nàng rõ ràng còn yêu hắn nhưng lại vì hồi ức quá khứ mà không dám mở lòng chấp nhận. Hắn rõ ràng là không ngốc lại vì thế cục mà không thể giải thích cùng nàng. Lão thiên gia đây chính là trêu người, thê tử của hắn cả đời trước lẫn đời này đều đã quá thống khổ rồi, lão thiên gia lại còn đùa chưa đủ sao, còn muốn tiếp tục khiến nàng thống khổ?

Không nghe âm thanh nữa Nhạc Xích Vũ dùng xong bữa lại bước đến bên đồng củi to mà tựa lưng vào. Nàng ở Lãnh cung có nơi nào mà chưa thấy, làm sao sẽ vì sài phòng mà sợ chứ. Đây là còn chưa kể ở Ngạn quốc nàng gặp qua rất nhiều côn trùng thực vật, loại nào cũng đáng sợ lại còn có độc được.

Mắt nàng mở to nhìn ngọn nến chập chờn trên bàn. Ánh nến loe lói như thân phận nàng hiện tại vậy. Đôi mắt ngây dại theo thời gian cũng chậm rãi khép.

Đêm sâu một phần, Trạch Nghiễm âm thầm điểm huyết ngữ của mấy tên lính gác rồi mang chìa khóa cùng chặn đến cho chủ tử, đương nhiên đây cũng là trách nhiệm của hắn.

Dương Thiên Phong mở cửa rồi ôm chần vui vẻ bước vào trong: “Nương tử nương tử, ta vào cùng nàng.” Trò này của phụ hoàng làm sao có thể ngăn hắn được.

Nhạc Xích Vũ vốn là chuẩn bị ngủ lại bị tiếng mở cửa làm cho tinh thần tỉnh hẳn. Còn chưa kịp làm gì đã thấy Dương Thiên Phong xông vào ngồi bên nàng cười hì hì.

Nàng thở dài một hơi cũng không hỏi nhiều vì biết được Trạch Nghiễm sẽ ở bên ngoài trợ giúp, nhàn nhạt hỏi: “Vì sao không trở về phòng ngủ?”

“Đêm nay là tân hôn của chúng ta, ta lén chạy đến bồi nàng.” Dương Thiên Phong vừa ngây ngô nói vừa tung chăn ra đắp cho cả hai, hắn ôm lấy nàng hỏi: “Lạnh không lạnh không?”

Nàng tựa vào lòng sỏ trượng phu, cảm nhận ấm áp cùng quan tâm của hắn mang lại cho mình. Tay nàng quàng lên cổ của hắn nghẹn ngào: “Để tướng công vì ta mà chịu khổ rồi.”

“Cho dù trời có sụp xuống cũng có ta chống cho nàng.” Ôm chặt lấy thê tử, sắc mặt của hắn chợt nhu hòa

không còn chút ngốc nghếch nào nữa, chỉ là thê tử đang bận cảm động không chú ý đến mà thôi.

Nàng vùi mặt vào lồng ngực quen thuộc người được khí tức hữu độc của hắn, cọ cọ mũi vào đó. Nhớ năm đó khi thấy được hắn khải hoàng trở về trong ngực của hắn chính là ôm lấy Nhạc Thanh Loan nàng ngã quỵ ngoài đại môn ôm lấy ngực mà khóc rống. Tay nàng kiếm chế không được mà dùng sức co lại, móng tay dài xuyên qua tầng y phục khảm lên ngực khiến máu cũng chảy ra.

Lúc đó hắn bế Nhạc Thanh Loan lướt qua nàng mà tiến phủ, tim nàng vỡ vụn thành từng mảnh, lại như bị người tươi sống moi ra ném xuống đất cho người thay nhau chà đạp vậy, đau đến chết đi sống lại.

Không biết nàng khóc bao lâu, không biết có bao nhiêu lượt bách tính đối với nàng chỉ chỗ, chỉ biết ngoại trừ Phong Linh không còn người nào nguyện ý tiếp cận nàng. Chỉ có mỗi Phong Linh trấn an nàng, đỡ nàng vào trong.

Dương Thiên Phong cảm nhận được thiên hạ đang run rẩy vì khóc hắn càng ôm chặt nàng hơn một phần, hận không thể xóa đi phần ký ức không tốt đẹp kia của nàng. Hắn lập tức mang sự chú ý của nàng tập trung sang nơi khác: “Nương tử nương tử, hứa với ta đừng bỏ trốn nữa được không được không?”

Nhạc Xích Vũ chậm rãi gật đầu, nàng không bỏ trốn nữa. Một là đang làm chuyện vô ích, hai chính là liên lụy người vô tội. Tuy nàng là không bỏ trốn nhưng nàng sẽ sớm khiến hắn nhớ lại rồi một lần nữa hừ nàng.

Thấy được nàng đáp ứng tâm hắn lại thả lỏng không ít, biểu tình trên mặt cũng mềm ra. Hắn phải nhanh chóng xử lý xong chuyện của hoàng thất rồi lại nói với nàng sự thật. Hắn còn biết cả cách nghĩ trong lòng nàng nữa, chỉ là để nàng thất vọng rồi, hắn không mất trí càng không si ngốc nên sẽ không hừ nàng lần nữa đâu.

“Người tin ta?” Nhạc Xích Vũ nghi vấn đặt câu hỏi nhưng không ngẩng mặt lên.

“Tin tin tin.” Dương Thiên Long chắc chắn đáp.

“Vì sao?”

“Nương tử nói gì ta cũng tin.”

Nhạc Xích Vũ mỉm cười, hắn là sảo tượng phu của nàng, tuy nàng có gạt hắn bao nhiêu lần hắn cũng lại sẽ như cũ tin nàng. Không như người kia...Nghĩ đến đây tay nàng ôm chặt lấy hắn không rời.

Dương Thiên Phong cúi đầu nhìn thê tử trong ngực mình, mở miệng giục.

“Nương tử nương tử, nàng mau ngủ đi.”

“Ân.” Một mũi kéo đến mí mắt của Nhạc Xích Vũ nặng nề trĩu xuống, không bao lâu vào giấc.

19. Chương 19: Sửa Chữa Lỗi Lầm

Lúc này Dương Thiên Long nghe được khí tức đều đều của thê tử vang lên, xác định nàng đã ngủ, hần khẽ gọi: “Trạch Nghiễm.”

Trạch Nghiễm mở cửa bước vào, tay cầm một hộp gỗ vuông điêu khắc hoa văn kỳ lạ cung kính khom người hành qua lễ. Cả hai chủ tớ đầu tiên bôi một loại dược liệu vào người rồi mới mang hộp mở ra, đặt hộp đến bên cổ của Nhạc Xích Vũ.

Chỉ thấy hộp vừa mở, có một con nhện to chừng lòng bàn tay, cả thân đen tuyền như mực, các chân đen đen trắng trắng đốt cam bò ra ngoài. Tốc độ bò nhanh hơn những con nhện thường rất nhiều.

Chỉ thấy nó tiến đến bên cổ của Nhạc Xích Vũ liên tục cắn như thấy được miếng thịt ngon béo bở vậy. Cổ của nàng bắt đầu có tử huyết chảy ra, có lẽ là đau cùng một mũi nên nàng chỉ khẽ động lại không mở mắt.

Dương Thiên Long chậm rãi vuốt ve lưng nàng trong chăn như muốn giúp nàng giảm bớt đau đớn vậy, tay kia ôm chặt không để nàng động tránh con nhện kia bị hách mà hỏng chuyện. Nghĩ không ra máu của nàng chính là tử sắc, Nhạc Thanh Loan cũng quá thâm độc rồi.

Nhớ lại chuyện của đời trước, hần để người đến Ngạn quốc tìm cho ra con nhện độc này. Hàn Chí Vỹ có nói cùng hần, nhện này là vương nên kích cỡ sẽ lớn hơn những con thông thường gấp bốn lần, tốc độ cũng nhanh hơn rất nhiều nhưng rất hiếm gặp.

Loại nhện này đặc biệt thích độc, nếu không phải trên người thê tử của hần có độc thì con nhện này cũng không xuất hiện mà cắn nàng. Mà độc công độc thể nên độc trong người nàng mới được giải. Tơ của nhện này phun ra cũng là kịch độc nên năm đó nàng cắn hần mới để tơ nhện giăng đầy lối đi không để hần vào.

Tìm kiếm trong năm năm nay, khi hần từ Nhạc quốc trở về mới có tin tức rằng đã tìm được. Khi ám vệ mang trở về có nói, để tránh khi sử dụng bị nhện cắn trúng liền phải dùng loại dược vô vị này bôi lên người, nhện ngủ được sẽ không đến gần. Còn độc của con nhện này mà tiến nhập thân thể sẽ theo máu mà chạy rất nhanh sẽ chết, hiện không có thuốc giải.

Lúc này con nhện kia ăn xong cũng no, Dương Thiên Phong lập tức thu nhện trở về hộp cho Trạch Nghiễm mang ra ngoài. Hần lấy một chiếc khăn tay thấm máu trên cổ nàng, bôi chút thuốc mỡ rồi mới ôm lấy nàng vào giấc ngủ.

Trời còn chưa sáng, hần khẽ hôn lên môi nàng rồi lẳng lặng đặt nàng trở về trên đồng củi bản thân chạy ra bên ngoài để Trạch Nghiễm cửa khóa lại cẩn thận rồi bản thân vờ gục ở bên ngoài ngủ. Trạch Nghiễm thu dọn xong lại giải huyết đạo cho đám người kia rồi dùng khinh công phi thân núp đi.

Đám người kia tỉnh lại sờ cái gáy đau nhức lại nhìn đến cửa sài phòng. Ngoài trừ Dương Thiên Phong đang ngủ liền không còn thấy gì nữa mới an tâm thở phào. Lại tiếp tục trở về với công việc canh gác của mình.

Một khắc còn chưa qua đã thấy được một thái giám thiếp thân bên cạnh Thiệu Khánh để bước đến quan sát một trận rồi mới hỏi đám lính canh gác. Đương nhiên hắn là thừa lệnh của Thiệu Khánh để mà đến.

Dương Thiên Phong trở mình hắc-xì vài cái rồi lại chếp chếp miệng tiếp tục ngủ. Lão thái giám im lặng nhìn nhìn sau khi thấy hắn không còn động tĩnh gì lại tiếp tục hỏi. Hỏi qua một lúc mới hồi cung hội báo.

Sau khi bóng lưng già nua đi khỏi, Dương Thiên Phong nhếch môi cười. Hắn biết rõ sẽ là như vậy mà, chỉ cần một chút nữa thôi thê tử của hắn liền được thả ra rồi.

Quả nhiên một lúc sau liền có khẩu dụ đến Xương vương phủ, Nhạc Xích Vũ được phóng thích trước thời hạn. Bách tính ngoài Kim đô chỉ biết Xương vương phi không đáp ứng Thiệu Khánh để nên bị phạt, còn đáp ứng chuyện gì thì họ không thể biết được mà chỉ có thể suy đoán linh tinh.

Dương Thiên Phong bẽ thê tử đang say giấc nồng trở về tân phòng của bọn họ. Cẩn thận đặt nàng lên giường vì nàng đắp chăn rồi bản thân mới nằm bên cạnh, chậm rãi ôm lấy nàng. Đương nhiên y phục của các hai vẫn còn nguyên vẹn rồi, một ngốc tử nhất định sẽ không chú ý nhiều thứ như vậy đâu.

Thái dương dần lên cao, tia sáng chói mắt xuyên qua khung cửa sổ bằng giấy mỏng mà chiếu vào trong phòng. Nhạc Xích Vũ cuối cùng cũng tỉnh dậy, nàng nhìn quanh thấy được bản thân ở nơi nào liền giật mình. Lại nhìn thấy được sảo trượng phu cũng nằm bên cạnh ôm lấy mình say giấc nồng, nàng mỉm cười ôm hồi lại hắn.

Tân phòng này là nơi nàng cùng hắn từng có khoảnh khắc ngọt ngào, giận hờn, khắc khẩu nhưng tất cả vẫn in sâu trong đầu nàng không chút nào có thể quên được. Sảo trượng phu của nàng, hắn vẫn đang nằm bên cạnh nàng.

“Tướng công tướng công.” Khẽ lẩm bẩm như thế vài lần.

“Nương tử nương tử, nàng gọi ta?” Dương Thiên Phong cũng sớm tỉnh giấc, nghe nàng gọi mình liền cao hứng đáp trả. Tay cũng xiết chặt nàng, muốn nhớ rõ thời khắc có nàng bên người.

Nhạc Xích Vũ có chút kinh hỉ ngẩng đầu nhìn hắn hỏi: “Vì sao chúng ta lại ở đây?”

Hắn ngây thơ theo thực tế mà đáp trả: “Phụ hoàng ngài giận cho miễn tội rồi nên ta mang nàng trở về đây.” Mắt hắn mở to chậm rãi quét sang những nốt mụn nước trên mặt nàng. Vẫn là chưa thấy có thay đổi chút gì, nên thăm thử dài.

“Ân.” Nhạc Xích Vũ gật đầu, nàng ngồi dậy chuẩn bị thay y phục đã nghe tiếng gõ cửa kèm theo âm thanh trong trẻo vang lên.

“Vương gia, vương phi đã thức dậy?” Là nghe được âm thanh nói chuyện bên trong nên tiểu nha hoàn mới bạo gan gõ cửa.

“Tiến vào.” Nghe được giọng nói êm tai của Phong Linh trong lòng Nhạc Xích Vũ có chút khản trương.

Phong Linh cầm thau đồng đựng nước nóng tiến vào, chậm rãi bước đến trước giường cung kính khom người:” Nô tỳ Phong Linh gặp qua vương gia vương phi, vương gia vương phi vạn phúc. Nô tỳ được Nghiễm ca ca phái đến hầu hạ vương phi.”

“Đứng lên đi.” Nhạc Xích Vũ mỉm cười nhìn Phong Linh.

Dương Thiên Phong vẫn nằm trên giường nhìn biểu tình trên mặt thê tử mà hài lòng đến cực điểm. Hắn biết trong phủ này chỉ có Phong Linh nguyện ý tiếp cận nàng. Thế nên hắn đã cố ý an bài Phong Linh đến tiếp tục chiếu cố nàng như đời trước.

Nhắc đến Phong Linh, hôm thê tử của hắn rời khỏi phủ cũng không mang theo, nàng ta đã khóc rất nhiều. Sau đó Nhạc Thanh Loan nói cùng hắn nha hoàn thiếp thân của nàng Hỉ nhi có ý với Trạch Nghiễm nên bảo hắn thành toàn.

Bản thân hắn trước giờ vẫn chưa từng để ý đến chuyện cá nhân của Trạch Nghiễm, vốn định là quan sát xong mới đáp ứng lại không biết bản thân bị Nhạc Thanh Loan thiết kế. Sau khi ban hôn, Phong Linh tại ngày đại hôn của Trạch Nghiễm mà tự sát.

Lúc đầu hắn cũng không để ý cho đến khi thấy được Trạch Nghiễm âm thầm đứng ở phòng của Phong Linh rất lâu hắn mới biết bản thân đã sai. Hắn đã từng trách Trạch Nghiễm không nói cùng hắn, nhưng khi từ miệng Trạch Nghiễm biết được một chuyện đã khiến hắn dường như chết đứng tại chỗ.

Khi hưu Nhạc Xích Vũ xong hắn đã từng hạ lệnh, không ai được phép nhắc đến nàng, ngay cả những thứ cùng nàng có liên quan cũng bị hắn mang đi thiêu hủy, Phong Linh từ nhất đẳng nha hoàn bị biếm thành hạ đẳng nha hoàn. Thế nên lúc hắn hỏi Trạch Nghiễm không dám nhắc đến người trong lòng hắn(TN) là Phong Linh.

Đời trước vì sai lầm của hắn mà tất cả dường như đảo lộn, đời này hắn sửa sai từng từng thứ một.

Phong Linh vẫn là như đời trước, vẫn sợ tướng mạo của vị tân vương phi này. Nàng run rẩy vắt khô khăn lau mặt rồi hai tay đưa cho Nhạc Xích Vũ, đầu cúi thấp đến cực điểm. Trong đầu còn không quên quanh quẩn câu nói của đám hạ nhân rằng những nốt mụn trên mặt vương phi sẽ lây nhiễm nếu có người dám nhìn thẳng a.

Nhạc Xích Vũ không chút để ý nhận lấy khăn lau qua mặt rồi nói: “Ta muốn tắm rửa.” Nàng rời giường vòng ra sau tấm bình phong gỗ được điêu khắc tinh xảo.

20. Chương 20: Phũ Độ Quen Thuộc

Sau bức bình phong gỗ điêu khắc chính là một phòng tắm rộng lớn, bên trong có một bạch ngọc trì to hình tròn. Nhạc Xích Vũ chậm rãi bước xuống ngọc trì ngồi trên bậc thang tam cấp nhỏ đợi người thêm nước.

Phong Linh ra ngoài gọi người mang nước nóng vào, hầu hạ Nhạc Xích Vũ trút y phục rồi lại vì nàng kỳ lưng. Trong lòng niệm đi niệm lại câu ‘không được nhìn mặt vương phi’. Nhìn biểu tình của nàng khiến Nhạc Xích Vũ phì cười ra miệng.

Tắm xong, hoán xong y vẫn thấy Dương Thiên Phong lười biếng nằm vùi người trong chăn liền bước đến nói: “Vì sao còn chưa thức giấc? Không đói sao?”

Dương Thiên Phong dùng chăn che mặt lại làm nũng: “Tướng công tướng công.”

Nhạc Xích Vũ vẫn chưa để ý mà kéo chăn của hắn ra: “Còn không mau thức dậy.”

“Tướng công tướng công tướng công tướng công.” Dương Thiên Phong kéo chăn xuống đầu môi ai oán nhìn nàng, đôi môi kia lặp đi lặp lại.

Nhạc Xích Vũ cười khở vồ vồ trán, nàng hiểu ý hắn rồi: “Tướng công mau rời giường thôi.”

Dương Thiên Phong nhướn miệng giơ lên một nụ cười đầy câu hồn hấp dẫn người khác phạm tội. Hắn ôm lấy nàng kéo xuống người của mình: “Ta còn muốn ngủ, không muốn rời giường, không muốn không muốn.”

“Nếu còn không rời giường thức ăn sẽ nguội mất nha.” Nhạc Xích Vũ ôm lấy hắn dùng sức kéo dậy.

Dương Thiên Phong hôn lên môi nàng một cái mới chịu rời giường. Hắn lười biếng để thê tử đỡ mình ngồi dậy, rồi lại để nàng đưa hắn vào trong phòng tắm.

Nhạc Xích Vũ lại bước ra bên ngoài để Phong Linh giúp mình chải tóc. Nàng nhìn lên bàn trang điểm vô cùng hiếu kỳ hỏi: “Gương đâu?”

Phong Linh cũng cung kính đáp: “Hồi vương phi, vương gia từ lâu không thích dùng gương nên trong phủ không hề xuất hiện qua gương.” Nàng thật sự không hiểu nổi nha, vương gia mỹ mạo như vậy lại không thích soi gương, ngược lại, vương phi hình dáng không đẹp lại mở miệng muốn gương.

Nhạc Xích Vũ có chút ngẩn người, đời trước đâu có chuyện này. Chỉ là nàng không biết, vị trưởng phu kia từng được báo nàng mỗi khi soi gương đều khóc nên từ khi hắn trọng sinh triệt để cấm gương trong Xương vương phủ. Đến cả lúc này nàng tắm hắn cũng để người mang hoa rải đầy mặt trì để nàng không cần nhìn

dung mạo kia nữa.

“Ân.” Nàng cũng không biết nói gì hơn ngoài câu này.

Sau khi chải tóc xong, nàng bước đến bàn ăn lại một lần kinh hỉ hỏi: “Đây lại là thế nào?” Nhưng món trên bàn toàn là những thứ nàng có thể ăn được. Đời trước nghe lời thái y nên chỉ toàn ăn những món này.

Phong Linh lại cung kính đáp: “Hồi vương phi, người mới đến nên bữa sáng làm theo khẩu vị của vương gia, chút nữa sẽ có thực đơn mang đến cho người từ từ chọn.”

“Ân.” Nhạc Xích Vũ mụ mị cả người ngẩng ngơ nhìn những thức ăn trên. Đây sẽ là khẩu vị của sỏ thượng phu của nàng sao?

Dương Thiên Phòng nhắm mắt lại tựa lưng lên thành trì mãn nguyện cười. Hắn là theo nàng mà chuẩn bị mọi thứ. Biết rõ nàng sẽ thắc mắc nên từ năm năm trước đây đã là thói quen trong phủ rồi, nàng có hỏi gì cũng tra không ra chân tướng đâu.

Nhạc Xích Vũ đang ngây người thì bên này đã thấy được thượng phu ngốc chạy đến ôm lấy nàng: “Nương tử nương tử, ta đói bụng, đói bụng rồi.”

“Vậy mau ngồi xuống ăn đi.” Nàng kéo hắn ngồi xuống cái ghế cạnh mình rồi phân phó Phong Linh giúp hắn chải tóc.

Nhìn dáng ăn thôn thiên phệ địa của hắn nàng phì cười. Đời trước nàng phải kiêng ăn, hắn ghét nàng nên cố ý mang những thứ nàng kiêng đến ăn trước mặt nàng. Nàng còn nhớ rõ hắn rất thích ăn các loại hải sản.

Lúc đó nàng hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, mặc cho nàng giờ nào dùng thiện hắn cũng sẽ đến ăn trước mặt nàng như vậy. Trốn trong phòng cũng bị Trạch Nghiễm đá bay cửa để hắn xông vào.

Thấy được thức ăn dính đầy bên môi của hắn, cả mũi lẫn cằm cũng không ngoại lên, tay nàng cầm khăn lên muốn giúp hắn lau gần tiến đến lại bỏ xuống. Buộc bản thân phải dời ánh mắt hít một hơi sâu nàng cũng cầm lấy chén đĩa của mình ăn. Nàng không nên xem hắn như thượng phu mà đối đãi tránh khi rời đi lại luyến tiếc.

Dương Thiên Phòng đang úp chén vào mặt liên tục ăn thấy được hành động của nàng tâm trầm xuống không ít nhưng hành động lừa cơm vào miệng vẫn giữ nguyên tốc độ. Hắn phải để ý nghĩ rời đi của nàng sớm tắt mới được.

Cả hai dùng bữa xong liền thả bước ra ngoài hoa viên dạo. Mỗi một thứ ở đây đối với Nhạc Xích Vũ mà nói quá quen thuộc. Chân nàng bắt giắc lại bước đến bên trong hoa viên.

Hồ này rất to, nước trong vắt cũng sâu, có một cây cầu đá không cao bắt qua mà nàng là từ giữa cây cầu đó ngã xuống. Lúc đó không có hạ nhân bên người, Trạch Nghiễm bị sai đi lấy đồ nên Dương Thiên Phong không nghĩ nhiều mà nhảy xuống cứu nàng.

Chỉ là lúc bình yên vô sự thì hắn đã không còn là Dương Thiên Phong mà nàng biết nữa. Nghĩ đến đây nàng khẽ thở dài một hơi, chân lại chậm rãi bước lên cầu. Vậy liền để lịch sử tái diễn lần nữa vậy.

Dương Thiên Phong thấy thê tử bước lên cầu mắt hắn lóe lên một mang quang rồi cũng theo nàng vui vẻ bước ra. Tay hắn ôm lấy eo nhỏ của nàng không buông.

“Nương tử nương tử, vì sao nàng không nói gì?”

Dừng chân ở giữa cầu, Nhạc Xích Vũ chỉ về phía tán liễu rũ xa xa nói: “Nơi này thật đẹp, vừa đón gió vừa có thể ngắm cảnh.” Nàng ở Ngạn quốc cũng không có cảnh sắc tốt như ở đây đâu. Ở Ngạn quốc mọi thứ đều là ám sắc, dù cho có ánh dương quang rực rỡ nhưng thu được trong mắt cũng chỉ làm ám sắc mà thôi.

“Không đẹp không đẹp, nương tử mới đẹp.” Dương Thiên Phong cười hì hì nhìn một bên mặt của thê tử, hắn tin chắc qua không lâu nữa nàng sẽ còn xinh đẹp hơn cảnh sắc ở đây.

Nơi này nàng đã mang hai mảnh trống lắc ném xuống. Hắn đã phải cho người rút hết nước để nhặt lên. Bản thân hắn cũng xuống đó tìm hết hai ngày một đêm mới mò lên được. Hắn nghĩ cách hàn gắn lại rồi mang đến Ngạn quốc đưa cho nàng, nghĩ không ra nàng lạnh lùng một cái phất tay mang trống lắc một lần nữa rơi vỡ. Hai đoạn hắn sửa lại liền rời ra, nàng không chút lưu tình dẫm lên mà bước.

Mặt của Nhạc Xích Vũ nhiễm một từng hồng sắc, nàng ngượng ngùng ghé lên vai của sỏ trượng phu. Hai đời người lần đầu có người ngay lúc xấu dung mạo diện khen nàng xinh đẹp như vậy, người này còn là sỏ trượng phu của nàng nữa chứ.

“Tướng công thấy như vậy thật sao?” Tay nàng ôm lên hông của hắn, lưu luyến không thôi. Cái ôm này, khí tức nam tính quen thuộc này nàng sẽ khắc mãi trong lòng, chỉ cần mỗi một lần hít thở vị đạo hữu độc của hắn đều sẽ ngập tràn trong phổi của nàng, khiến nàng cảm thấy rất an lòng.

Dương Thiên Phong thấy thê tử như vậy tâm thả mềm không ít, miệng mỉm cười, hắn dùng sức gật đầu. Mối không chút do dự hôn hôn lên gò má mơn mẹn nước của nàng.

“Nương tử nàng là đẹp nhất.”

Khóe miệng của Nhạc Xích Vũ kéo cao, hiện lên một nụ cười so với ánh dương quang còn rạng rỡ, còn ấm hơn. Cho dù nàng rời xa hắn đến Ngạn quốc, cho dù hắn không nhớ nàng, nàng mãi nguyện rồi.

“Đa tạ tướng công.” Dứt lời nàng rời khỏi người hắn, đưa mắt nhìn xuống mặt nước kia.

Dương Thiên Phong đưa mắt quan sát nàng rất nhanh chuyển sang chung quanh. Hiện Phong Linh Trạch Nghiễm còn đứng bên kia nàng sẽ không liều lĩnh như vậy đâu.

Quả nhiên Nhạc Xích Vũ vẫy tay gọi Phong Linh, nhưng nàng ta một mực cúi đầu nên không thấy. Trạch Nghiễm thấy được ở bên cạnh nhắc nhở nàng ta mới chậm rãi bước đến.

“Người đi chuẩn bị thực đơn để trong phòng cho ta. Ta còn muốn đổi chút vật trang trí trong phòng, bảo Trạch Nghiễm đi đến kho phòng lấy một chút sang đây cho ta xem.” Nhạc Xích Vũ phân phó xong liền phát tay cho người lui xuống.

Dương Thiên Phong bày vẽ mặt hiếu kỳ hỏi: “Nương tử nương tử, nàng muốn đổi thứ gì a?”

Nhạc Xích Vũ không đáp mắt nhìn theo Phong Linh cùng Trạch Nghiễm nói gì đó. Chỉ thấy Trạch Nghiễm nhìn chút về hướng này rồi cũng đáp ứng. Bóng lưng hai người nhanh chóng tiêu thất sau ngã rẽ.

Nàng nâng mắt nhìn khuôn mặt đẹp mắt của sỏ trượng phu, tay đưa lên nhẹ nhàng giúp hắn lau mồ hôi trên trán. Hắn cầm lấy tay nàng nói: “Nương tử nương tử, nàng còn chưa trả lời ta.” Đôi mắt hắn trong veo, con người tích tích chuyển, bên trong chỉ có ảnh ngược của nàng.

Nhạc Xích Vũ rút tay lại bước đến bên thành cầu, mắt thấy sắp nhảy xuống, nghĩ không ra sỏ trượng phu lại nhanh hơn một bước. Tay hắn vươn dài ôm lấy eo nàng kéo đi qua bờ bên kia của hoa viên.

“Nương tử nương tử, ta mỏi chân, chúng ta qua kia ngồi đi.”

Nhạc Xích Vũ hận hận cứ như vậy bị hắn tóm qua cầu. Trong lòng nàng giờ đây thập phần khó chịu, lý nào nhảy cầu cũng không thành. Hắn có thể sớm phát hiện ý định của nàng sao? Không có đạo lý này.

Bị hắn ấn xuống một cái ghế bên bàn đá dưới tán liễu, nàng cẩn thận nhìn hắn quan sát vài vài lần. Nhân thân kia sẽ không giả được, hắn đã từng lừa nàng nhưng nhân thân cũng sẽ không thuần khiết được như vậy. Có lẽ nàng nghĩ nhiều rồi.

Dương Thiên Phong ngây ngô nghiên đầu qua nghiên đầu lại nhìn thê tử. Tay hắn quơ quơ trước mặt nàng: “Nương tử nương tử, nàng đang nhìn gì a?”

Nhạc Xích Vũ hồi qua thân, thu hồi tầm nhìn. Ngay lúc mở miệng muốn nói gì nữa thì nghe hạ nhân thông báo Thiệu Khánh đế Thiệu Khánh hậu cho truyền. Cả hai liền hoán qua y rồi leo lên xe ngựa tiến cung.

21. Chương 21: Tiến Cung Hội Ngộ

Ngồi trên xe ngựa Dương Thiên Phong không ngừng ba hoa về hoàng cung to lớn cao đẹp thế nào. Nhạc Xích Vũ chỉ là im lặng ngồi nghe chung thủy cười không đáp. Nàng đương nhiên biết hoàng cung Kim quốc so với Nhạc quốc là to hơn xa hoa lộng lẫy hơn rồi.

“Nương tử nương tử, chút nữa gặp phụ hoàng nàng không nên để phụ hoàng giận như hôm qua nữa, được không được không?” Dương Thiên Phong cầm lấy tay của nàng lắc qua lắc lại như tiểu hài tử đang đòi mua thứ gì đó.

Nhạc Xích Vũ nhẹ nhàng gật đầu không đáp. Nàng lại nhớ về Dương Thiên An, Mai thị, Dư thị cùng Dương Cảnh Phong, bọn họ rất tốt với nàng, mỗi lần có thời gian nàng cùng sỏ trượng phu luôn là đến phủ đệ của bọn họ chơi.

Cả hai tiến đến đông cung thỉnh an Thiệu Khánh đế Thiệu Khánh hậu, cung nhân không ai không nhìn bọn họ. Ai cũng là không biết nên nói gì cho phải. Xương vương gia tuyệt mỹ lại phải phối với xấu nữ, nếu là không bị chuyện năm đó nhất định hiện tại đứng bên cạnh hắn sẽ là đệ nhất mỹ nhân đại lục rồi. Vậy thì mới gọi là tuyệt phối chứ.

Dương Thiên Phong vẫn cười tươi tắn nắm lấy tay thê tử bất chấp người ngoài nghĩ gì mà tung tăng bước. Hắn vừa đi vừa kể nàng nghe về mọi người trong hoàng thất. Trong giọng nói như rất cao hứng như là chào đón nàng gia nhập hoàng thất Kim quốc vậy.

Cả hai tiến điện, Nhạc Xích Vũ phải chậm rãi tiến đến hành lễ, còn Dương Thiên Long chỉ có chạy ào lên trên ôm lấy Thiệu Khánh hậu.

“Phụ hoàng mẫu hậu.”

Thiệu Khánh hậu cười đến híp mắt vuốt tóc của hắn, gật gật đầu: “Lão nhị hôm nay tiến cung làm sao lại trẻ như vậy?” Mọi lần hắn đều là người tiến cung sớm nhất a.

“Đêm qua ngủ không ngon, lại sợ phụ hoàng mẫu hậu còn giận nương tử nha.” Dương Thiên Phong vờ như có chút e ngại đưa ánh mắt nhìn Thiệu Khánh đế rồi lại rất nhanh cup mắt xuống, như thể sợ bị mắng vậy.

Thiệu Khánh đế nhìn qua hắn rồi lại nhìn Nhạc Xích Vũ đang quỳ gối úp mặt bên dưới, ánh mắt có chút ghét bỏ nhàn nhạt nói: “Đứng lên đi.”

“Tạ ơn hoàng thượng.” Nhạc Xích Vũ nói xong chậm rãi thẳng thắt lưng. Ngay lúc nàng muốn đứng lên đã thấy sỏ trượng phu lại chạy xuống đỡ lấy nàng.

“Nương tử nương tử, hoàng tẩu đệ muội cũng không có hành lễ như nàng vậy đâu.” Ý hắn chính là không cần dùng đại lễ như vậy.

Những người còn lại lần đầu nhìn đến gương mặt kia của Nhạc Xích Vũ đều là chấn kinh đến nói không nên lời. Đến khi thấy được Dương Thiên Phong đối với Nhạc Xích Vũ ân cần như vậy bọn họ hoảng càng thêm hoảng.

Lúc đầu nghe nói cũng biết Nhạc Xích Vũ là xấu nữ nhưng nghĩ không ra không chỉ xấu mà là dọa người như vậy. Vậy thì lý do gì Dương Thiên Phong lại đối với nàng yêu thích, đến cả đệ nhất mỹ nhân cũng không thèm nhìn đến một mắt?

Thiệu Khánh hậu cũng là ánh mắt né tránh không dám nhìn thẳng Nhạc Xích Vũ, nói: “Nhị nhi tức cũng ngồi đi, sau này không cần hành đại lễ như vậy.”

Nhạc Xích Vũ nhẹ nhàng ứng một tiếng ‘vâng’ rồi theo sỏ trượng phu đến bên vị trí của mình ngồi xuống. Đầu nàng chôn thật thấp, nàng biết bản thân sẽ dọa người.

Thiệu Khánh đế quét mắt nhìn hết mọi người chung quanh rồi lại lên giọng hỏi: “Vậy chuyện hôm qua người thế nào hồi đáp Trẫm?” Sáng sớm nghe tin Dương Thiên Phong cả đêm ngủ ở bên ngoài sài phòng thê tử của hắn đau lòng biết bao nhiêu cầu xin. Nếu nữ nhân này vẫn là lòng dạ sắt đá liên tục tiếp cùng Nhạc quốc khiêu chiến, phản chính liền là bớt đi một địch nhân hâm he xâu xé bốn quốc.

“Hồi hoàng thượng, Xích Vũ hôm qua hành động hồ đồ, hôm nay đã suy nghĩ kỹ nên đến hứa cùng người, sẽ không bỏ trốn nữa.” Nhạc Xích Vũ đứng lên chậm rãi hồi đáp.

Thiệu Khánh hậu nghe vậy lập tức đại duyệt, nụ cười trên môi nở ra không ít: “Vậy là tốt rồi, tốt rồi.” Hướng Thiệu Khánh đế nói xong câu đó lại hướng Nhạc Xích Vũ hỏi: “Nhị nhi tức gương mặt của người là thế nào? Có thể nói cho bốn cung biết, biết đâu có thể có biện pháp...”

Ánh mắt của Nhạc Xích Vũ tối đi, mím chặt đến không thấy hai phiến môi, đôi tay nắm càng chặt hơn không ít. Đời trước chỉ có Thiệu Khánh đế cùng Thiệu Khánh hậu, hiện ở đây rất nhiều người. Nếu là nói ra nàng trúng độc nhất định là hoàng thất Nhạc quốc không có chút mặt mũi nào nữa.

“Thế nào không nói?” Thiệu Khánh đế có chút không kiên nhẫn mở miệng giục. Đáng lẽ biết bản thân xấu dung liền phải mang mặt che tránh dọa người mới đúng, đây chính là phô hết ra ngoài là thế nào.

Dương Thiên Phong đọc hiểu ý nghĩ của Thiệu Khánh đế liền vươn tay kéo kéo tay áo của thê tử thúc giục: “Nương tử nương tử, nàng rất đẹp, nếu là chữa hết còn đẹp nữa, nàng mau nói cho mẫu hậu nghe đi.” Hắn chính là muốn để mọi người biết thê tử không mang mặt che mặt chính là ý của hắn, hắn thấy nàng như thế rất đẹp nên không cho mang mặt che.

Dương Cảnh Phong quan sát đôi phu thê này rất lâu. Hắn đã từng nghĩ Dương Thiên Phong là giả ngốc để qua mắt mọi người nhưng hiện...không giống nha. Đã là nam tử, mọi người đều yêu thích mỹ nhân, lý nào mỹ nhân đến tay lại còn từ chối để lấy một xấu nữ. Đây là thật ngốc hay là cố ý làm thế đánh lạc hướng hắn?

“Nhị hoàng huynh cảm thấy nhị hoàng tẩu xinh đẹp?”

“Ân.” Dương Thiên Phong ngay thơ quay sang Dương Cảnh Phong gật đầu một cái: “Tam hoàng đệ không thấy được nương tử ta đẹp?” Biểu tình trên mặt chỉ có khó chịu hoàn toàn không có thứ gì khác nữa. Cứ y như chính là Nhạc Xích Vũ đẹp là chuyện ai cũng biết chỉ có mỗi con mắt của Dương Cảnh Phong có vấn đề nên nhìn không thấy.

Dương Thiên An thấy như vậy liền cười ném cho Dương Cảnh Phong bậc thang: “Nhị hoàng tẩu là xinh đẹp, tam hoàng huynh chỉ tiện miệng hời thôi.” Kỳ thực, nàng chẳng có thấy Nhạc Xích Vũ đẹp gì đâu, nói chính xác là cũng không dám nhìn nên không dám đánh giá lung tung.

“Haha...” Dương Cảnh Phong cười lên vài tiếng lại nói: “Hoàng muội nói đúng ý của đệ, nhị hoàng huynh đừng để tâm, hy vọng nhị hoàng tẩu chớ trách.”

“Sẽ không, tam vương gia quá lời rồi.” Nhạc Xích Vũ đáp một câu. Dương Thiên Phong nghe vậy cười đến vô hại ôm lấy thê tử hôn lên cái trán đầy mụn nước của nàng: “Nương tử nương tử, mọi người đều nói nàng đẹp nha.”

Hành động kia được mọi người thu vào tầm mắt không ai dám còn có ý nghi ngờ gì nữa. Cả chuyện này cũng không kiêng kỵ nhất định là không thể nào giả được. Nếu là giả dối nhất định làm không được như vậy, bọn họ nhìn thôi đã thấy sợ đừng nói chi là hôn lên đó.

Mai thị cũng có ý nghĩ như Dương Thiên An, dung mạo đối với nữ tử chính là cũng quan trọng như sinh mệnh vậy, mà vị công chúa này có dung mạo thế này không lý nào hoàng thất Nhạc quốc không người quan tâm.

Thấy được trọng tâm của câu chuyện bị dịch chuyển liền khẽ giọng nói: “Nhị đệ muội cũng nói một chút nghe xem, mỗi quốc gia có một cách trị liệu khác nhau, biết đâu Kim quốc có thể chữa được không chừng.”

Dư thị thấy được hành động của Dương Thiên Phong mất sáng đến cực điểm. Nàng quay sang vị trưởng phu của mình lườm một cái. Khi thấy hắn quay sang nhìn mình liền hừ một tiếng cho hắn xem sắc mặt.

Thiệu Khánh đế cũng lên tiếng: “Đã là người một nhà không cần xưng hô xa lạ như vậy, nhị nhi tức mau nói ra đi, Trẫm cho người truyền thái y.”

Nhạc Xích Vũ ứng qua tiếng lại như đời trước chậm rãi kể ra chuyện của mình. Mọi chuyện diễn tiến cũng hệt như kiếp trước. Thái y vẫn là vừa nhìn liền phát hiện ra không cần chẩn mạch. Cả những câu nói kia cũng trùng khớp không sai một chữ.

Mọi người nghe được cực kỳ ngạc nhiên. Một công chúa cư nhiên trúng độc không người biết, vậy thái y của Nhạc quốc chính là một đám thùng cơm rồi.

Người người đồng loạt ném ánh mắt thương cảm cho Nhạc Xích Vũ như thể đồng cảm với nàng. Nhìn dáng vẻ nhu nhược gầy gò kia mọi người chỉ là nghĩ nàng trên đường hòa thân gian khổ chứ không ai nghĩ đến nàng chính là ba năm trong Lãnh cung đâu.

Dương Thiên An trầm thở dài, cùng là công chúa thế mà nàng so với Nhạc Xích Vũ chính là một trời một vực. Mai thị cũng là thập phần thương cảm, nhưng ít nhất Nhạc Xích Vũ còn có Dương Thiên Phong yêu thương, còn nàng...Ai...trượng phu cũng mất, đến hài tử cũng không có.

Dương Cảnh Phong nhàn nhạt nhìn, biểu tình tuy là lạnh nhạt nhưng cũng không phải giả. Xem ra Nhạc quốc chính là mang phế phẩm ném cho Kim quốc, đây chính là không nể mặt. Khi bọn hắn thực sự toàn là tàn hoa bại liễu sao?

Dư thị nhíu chặt mày nhìn lên những nốt mụn nước kia. Nàng ở hiện đại chính là từng có một thời kỳ mụn mọc đến đáng sợ, cũng phải đi bác sĩ da liễu trị rất lâu mới hết. Chỉ là ở đây không có bác sĩ da liễu lại còn trúng độc nữa a. Nữ nhân này thật là đáng thương!!!

Thiệu Khánh đế Thiệu Khánh hậu nghe xong cũng không lời bình luận. Nếu là có thể chữa được thì quá tốt rồi. Thiệu Khánh hậu cũng làm mẫu thân của người ta, nếu Dương Thiên An thực sự trúng loại độc này, nàng cũng nhất quyết không bỏ rơi.

22. Chương 22: Cực Kỳ Cao Hứng

Không khí trong đông cung nặng nề không ai nói câu nào. Dương Thiên Phong vẫn cười hì hì mang trống lắc ra cùng Nhạc Xích Vũ chơi. Hắn biết nàng cũng không vui vẻ gì nên mới dỗ ngọt nàng, trong lòng hắn cũng cực kỳ khó chịu. Nhưng yên tâm, nàng rất nhanh hắn sẽ giúp nàng lấy lại được dung mạo vốn có.

Nhạc Xích Vũ nhìn theo cái trống lắc tâm trạng cũng tốt hơn không ít. Nàng chỉ là nhắc lại chuyện quá khứ thôi mà, dù sao nàng cũng biết được cách chữa vậy thì việc gì phải buồn bực nha.

Nàng hơi nghiêng đầu nhìn sang sảo trượng phu nói: “Tướng công tâm trạng không tệ.” Hắn sảo nên bất cứ lúc nào cũng có thể cười, nếu lúc này nàng rời đi có lẽ hắn cũng sẽ không buồn bao lâu đâu.

Dương Thiên Phong hề hề cười ra tiếng nhỏ đáp: “Có nương tử ta luôn cao hứng.” Nàng lại muốn bỏ đi? Đừng mơ tưởng nữa, không có khả năng, tuyệt đối không có.

Tâm Nhạc Xích Vũ lại như đeo đá mà chìm đến vô tận, đời trước lúc vừa thành thân hắn cũng không có dính nàng như vậy a. Vậy...khi nàng rời đi hắn sẽ thế nào?

Ngay khi nàng còn đang suy tư hắn lại nói thêm một câu giọng điệu pha trộn mười hai phần vui vẻ: “Nương tử nương tử, nàng đã hứa rồi nên ta càng cao hứng, nàng sẽ không rời đi nữa, không đi nữa.” Nói xong lại vài cái hôn hạ xuống gò má của nàng.

Thiệu Khánh hậu ngồi bên trên nào nghe được đoạn đối thoại kia chỉ là nhìn thấy một màn liền cũng là vui vẻ. Nếu nhi tử của nàng thích, mà, Nhạc Xích Vũ cũng đã hứa rồi vậy liền không lo lắng nữa.

Mọi người nói chuyện qua một lúc. Dương Cảnh Phong cùng Thiệu Khánh đế còn phải giải quyết chính sự nên trước rời đi. Dương Thiên An còn phải học nên cũng không lưu lại lâu hơn. Mai thị phải chạy về phủ, từ lúc trạng phu nàng mất thì nàng bận rộn hơn trước rất nhiều.

Dương Thiên Phong vì lúc này lỡ miệng nói là tối qua ngủ không ngon nên vẫn phải giả vờ buồn ngủ. Thế nên Thiệu Khánh hậu giữ hấn lại trong tầm cung nghỉ ngơi. Nhân tiện chính là nhét vào não hấn mấy chuyện phòng sự để nhanh chóng có tôn tử bé.

Nhạc Xích Vũ cùng Dư thị có thời gian liền cùng nhau dạo Phượng hoa viên trong đông cung. Cả hai thả bộ đến một lương đình rồi ngồi xuống, khiến đám cung nhân bên cạnh lui một đoạn khá xa Dư thị mới nói:

“Nhị hoàng tẩu thật có phúc a, nhị hoàng huynh yêu thương người như vậy.”

Nhạc Xích Vũ có chút cười mỉa, chính vì vậy mới là không có phúc. Lúc trước Dư thị cùng nàng Mai thị và Dương Thiên An cũng đi được rất cận. Chỉ là mấy thứ Dư thị nói nàng hoàn toàn nghe đến lưng búng lỗ tai, nghĩ mãi mà vẫn không thể tiếp thu được a.

“Tam đệ muội quá lời rồi.” Dư thị không như các nữ tử khuê các khác mà tính tình rất hào sảng như nam tử vậy, trò chuyện với nàng ta một chút áp lực cũng không có: “Ta thấy tam hoàng đệ đối với tam đệ muội cũng là rất ân cần chu đáo a.”

Dư thị thở dài thường thuật, nàng là mệnh khổ mà. Ở hiện đại bị ba mẹ bắt đi xem mắt, bỏ trốn thành công mà lại xuyên qua. Lại còn xuyên ngay trên người một tân nương trên kiệu hoa mới đau lòng chứ.

Tân nương này chính là vì không muốn gả cho một tên tàn phế như Dương Cảnh Phong nhưng bị bức ép nên mới tự sát trên kiệu hoa. Nàng là đứa kém may mắn nhập vào xác nàng ta nên gả thay a.

Mà tên đó tính khí thất thường chỉ biết cùng nàng khất khẩu có gì tốt mà nhắc đến chứ. Nam nhân liên phải như Dương Thiên Phong vậy mới là tốt, không quan trọng dung mạo, lại có thể hôn lên những nốt mụn nước ghê gớm kia, nàng thật là khâm phục a.

“Ai...đừng nhắc đến hấn nữa không có điểm nào tốt đẹp đáng đề cập.” Nàng xua xua tay tiện thể nể hạt dưa cho đỡ buồn miệng.

Nhạc Xích Vũ che miệng mỉm cười, Dư thị chính là như vậy, không chút ý tứ. Cả tục danh của Dương Cảnh Phong cũng bị nàng ta mang ra để mắng. Đột nhiên đầu nàng lóe lên một đạo ánh sáng.

Đời trước Dư thị đã từng nói cùng nàng nàng ta biết cách chữa bệnh si ngốc của Dương Thiên Phong. Chỉ cần dùng châm châm vào huyệt đạo trên đầu làm tan huyết tụ là được, chỉ là, hấn sẽ không nhớ đến ký ức

cùng nàng lúc si ngốc.

Nàng đã từng rất do dự, luôn miệng hỏi hấn, hấn đều nói sẽ không quên nương tử. Nhưng còn chưa kịp làm gì thì xảy ra chuyện kia hấn nhớ lại, còn nàng cầm hũ thư rời đi.

Nhưng quan trọng chính là làm sẽ để Dư thị mở lời đề nghị kia. Nếu là nàng ta lại đề nghị nàng sẽ không chút do dự mà đáp ứng. Trước khi nàng đối với vị sảo tượng phu này lưu luyến không thể rời xa thì nàng nên sớm thức tỉnh trước khi quá muộn. Tự mình từ bỏ luôn tốt hơn đến bị người đuổi đi, mất hết thể diện, những chuyện như vậy đời trước nàng làm không ít rồi. Nàng là một công chúa phải có cốt cách khí chất của một công chúa, tuyệt không bi lụy.

Dư thị thấy được Nhạc Xích Vũ nghĩ đến xuất thần liền quơ quơ tay trước mặt nàng ta: “Uy uy, nghĩ gì lại xuất thần như vậy?”

Nhạc Xích Vũ mỉm cười, hơi cúi đầu, vẫn là bản thân tự đề cập thôi: “Tam đệ muội...” Đời trước nàng cùng Dương Thiên Phong luôn khát khao, một hôm để Dư thị thấy được liền mới đề nghị. Lúc sau hai người bắt đầu hòa hợp nàng mới nghĩ đến muốn giúp hấn lấy lại trí nhớ.

Dư thị giơ tay lên cắt đứt lời nói của nàng: “Đừng gọi tam đệ muội gì đó nữa, nghe mệt chết được. Sau này ta gọi người A Vũ người gọi ta A Tịch, được không?” Người người đều tam đệ muội đến nàng nhức đầu.

“Được.” Hiện không phải là lúc đôi co vấn đề này. Dù sao tuổi nàng so với nàng ta cũng là bằng mà do tượng phu nàng sinh trước tượng phu của nàng ta nên được gọi một tiếng nhị hoàng tẩu mà thôi.

Dư thị nghe xong mặt mày nở hoa. Trừ Nhạc Xích Vũ ở đây không ai chịu gọi nàng như vậy cả. Cái thời đại hủ lậu này rốt cuộc nàng cũng tìm được một người có cùng tiếng nói: “Được rồi, lúc này ngươi nói nói tiếp đi.”

“Là như vậy...” Nhạc Xích Vũ mỉm cười kể ra: “Thấy vương gia cứ như vậy ta rất lo lắng, nhưng là không có cách điều trị a. Nếu có người có thể trị được thì tốt biết mấy.” Mấy câu sau tựa như than vãn nhưng thực chất là để Dư thị có cơ hội bắt đầu nói.

Dư thị mở to mắt ra nhìn chăm chăm Nhạc Xích Vũ. Lúc nàng biết Dương Thiên Phong cũng là muốn giúp hấn trị, chỉ là không ai tin nàng nên nàng cũng không tiện mở miệng. Hiện Nhạc Xích Vũ lại nói thế, quả nhiên lão thiên gia cũng đã mở mắt nhìn đến nàng rồi.

Là nữ nhân ai mà không muốn tượng phu của mình toàn vẹn chứ. Lại nói lấy một tên soái ca, quyền thế như vậy nhưng bị ngốc thì có ý nghĩa gì.

“Kỳ thực ta biết các trị a.”

Dư thị lại tiếp tục lải nhải ba hoa về y học của hiện đại như đời trước vậy, khiến Nhạc Xích Vũ không thể

hiếu được chữ nào. Nàng chỉ biết Dư thị có thể trị được mà thôi.

“Vậy mai ta mang vương gia đến Việt vương phủ có được không?”

“Được, ta luôn hoan nghênh nha, tốt nhất người mỗi ngày mỗi đến đi. Ta ở trong phủ chán muốn chết, Dương Cảnh Phong tên tính khí thất thường kia lại nghiêm cấm ta xuất phủ mới đáng chết chứ.”

Dư thị nói đến đây lại vỗ bàn sinh khí. Bức hôn xong ngay cả tự do cũng bị hạn chế, còn chưa nói tới một nữ nhân thế kỷ hai mươi một bị ép quản lý phủ, mỗi ngày đều là mắm muối gạo đường, lông gà vỏ tỏi. Làm ơn đi, nàng học y có được hay không? Đây là mai một tài năng của nàng a.

Nàng từng đề nghị Thiệu Khánh đế Thiệu Khánh hậu để nàng đến thái y viện cũng tốt, đỡ mồm meo trong phủ, thế mà chỉ nhận được câu ‘nữ nhân nên hảo hảo quản lý tốt phủ đệ của mình’, thật tức chết nàng.

“Vậy quyết định như vậy đi.” Nhạc Xích Vũ cười đến híp mắt. Nàng sắp được đến Ngạn quốc rồi.

Dư thị quan sát các nốt mụn nước của nàng rồi lại đưa tay ra giúp nàng chắn mạch. Đôi mày liễu nhíu chặt, quả nhiên một loại mạch tượng kỳ lạ, mỗi lần để tay vào đều là không giống nhau.

Nhạc Xích Vũ cười hì hì nói: “Chỉ cần giúp vương gia là được rồi, ta trúng độc cũng lâu như vậy quen rồi.” Nàng biết cách chữa cơ mà, vẫn là không nên làm phiền người ta nhiều.

“Ân.” Dư thị cũng hảo sảng không bức ép người làm chuột bạch cho mình thí nghiệm.

Bọn họ nói chuyện cũng được một lúc lâu đã thấy Dương Thiên Phong bay ra ôm lấy Nhạc Xích Vũ: “Nương tử nương tử, nàng đang nói chuyện gì vui như vậy?” Khó có được thấy thê tử cười vui vẻ như vậy a, hân cũng cao hứng không ít.

“Không có gì.” Nhạc Xích Vũ đáp xong liền hướng Dư thị nói: “Thời thần không còn sớm, ta cùng vương gia sớm hồi phủ trước.”

“88!” Dư thị vẫy tay chào sẵn tiện nói ngôn ngữ của hiện đại. Mắt nàng nhìn theo bóng lưng của đôi phu thê đang xa dần mà chán nản. Khi nào nàng mới tìm được nam tử yêu thương nàng như thế a.

Đôi phu thê này nghe đến hai đời rồi đương nhiên là không chút hiếu kỳ rồi. Đổi lại là đời trước Nhạc Xích Vũ sẽ hỏi đi hỏi lại nhưng hiện chính là không có nha.

23. Chương 23: Uyên Ương Cồn Sàng

Đôi phu thê đến từ biệt Thiệu Khánh để Thiệu Khánh hậu rồi trực tiếp hỏi phụ. Từ lúc nói chuyện với Dư thị xong Nhạc Xích Vũ luôn hàm tiếu tủm tỉm cười mãi khiến Dương Thiên Phong cực kỳ hiếu kỳ. Nhưng hần hỏi nàng lại không chịu nói, có lẽ là chuyện của nữ nhân thôi.

Đến tối, Dương Thiên Phong nghe được thê tử đã ngủ say mới chậm rãi lấy hộp đựng con nhện kia ra đặt lên cổ nàng. Hần sợ nàng đau mà động đậy nên áp nàng xuống thân dưới, ép hai tay nàng đặt lên đỉnh đầu.

Hôm nay Nhạc Xích Vũ không có mệt mỏi như hôm qua nên cũng ngủ không say. Ngay lúc con nhện cắn lên cổ nàng đã giật mình tỉnh giấc. Nguyệt quang xuyên qua cửa sổ khiến nàng thấy được sảo tượng phu cùng tình cảnh của mình hiện tại.

Vừa định mở miệng hỏi đã thấy đôi môi của sảo tượng phu bao phủ lấy môi nàng rồi chậm rãi dây dưa. Muốn động cũng không thể động, tay chân bị chế trụ, cảm bị giữ chặt, thân người như bị núi đè lên vậy cực kỳ nặng.

Dương Thiên Phong chính là đời sự tập trung của thể tử đi nơi khác mà bá đạo chiếm lấy nộ hôn đầu của nàng. Sau khi cảm thấy nàng bắt đầu có dấu hiện quy hàng, tay hần lại không chút ngoan ngoãn mà mò xuống lớp trung y của nàng. Bàn tay bao phủ nơi đầy đặn mềm mại kia xoa nắn.

Nhạc Xích Vũ cứng đờ cả người, muốn hô cũng không thể hô. Hần...tại sao hần lại như vậy? Đời trước hần chưa từng thể này a, đây đến cùng là lý do gì?

Nàng bị lưỡi cùng tay hần bá đạo chiếm lấy, nơi nơi đốt nhiệt trên da thịt khiến nàng rất khó chịu. Đột nhiên nàng cảm thấy được có gì đó ở bụng dưới của mình, mặt nàng vừa đỏ vừa nóng vô pháp kiềm chế. Há miệng hô nhưng không được chỉ có phát vài âm thanh như cổ động vị tượng phu nào đó thôi.

Dương Thiên Phong thấy được con nhện ăn no trở về hộp hần mới rời khỏi người nàng. Lấy tốc độ nhanh nhất có thể đóng nắp đem hộp giấu đi rồi hướng thê tử nhìn mặt.

“Nương tử nương tử ta khó chịu, thật khó chịu a.” Hiện dục hỏa trong người cũng rất khó chịu nhưng một gốc tử sẽ không biết những chuyện này.

“Hừ! Tự làm tự chịu đi.” Nhạc Xích Vũ đỏ mặt xoay đi nơi khác. Đời này tuy nàng không có học lễ phu thê nhưng đời trước có nha, nàng biết rõ lúc này là thứ gì ở bụng dưới của mình làm sao không ngượng cho được.

“Nương tử nương tử, ta khó chịu lắm, phải làm sao bây giờ?” Dương Thanh Phong vẫn ở bên này lải nhải, hần khó chịu là thật nếu không muốn nói đến chính là chịu không nổi, nhưng quan trọng hơn hết hần muốn nàng quên đi cảm giác đau ở cổ. Chuyện này chưa thể để nàng phát hiện được.

Nhạc Xích Vũ qua cảm giác bị sảo tượng phu kích thích liền cảm thấy cổ đau rát. Nàng cau mày nói:

“Mau buông tay ra ra, mỗi quá.”

Dương Thiên Phong áp đầu sang một bên hõm vai của nàng cọ quẹt nhiệt tình không để nàng chạm vào sau gáy, tay giữ tay nàng cũng thả lỏng.

“Nương tử nương tử, ta thật khó chịu, thật khó chịu.”

Hai tay của Nhạc Xích Vũ vừa được tự do liền đưa đến chỗ bị nhện cắn ở sau gáy, cổ lúc lắc: “Vì sao đột nhiên cổ lại rất như vậy.”

Dương Thiên Phong lại nhanh hơn một bước, nắm tay nàng kéo xuống nơi nóng bỏng đang trương phồng đầy khó chịu của mình. Miệng hắn không ngừng phun phì phò khí tức nóng bỏng của mình vào trong tai của thê tử.

“Nương tử nương tử, nơi này khó chịu a.”

Tay của Nhạc Xích Vũ đụng phải nơi không thuộc về mình, mặt trận trận màu sắc thay đổi liên tục. Nàng đâu có hỏi hắn khó chịu ở đâu đâu, hắn làm vậy là có ý gì nha. Cố sức rút tay lại nhưng cũng không thành công, chỉ như là cọ xát giúp hắn thỏa mãn hơn thôi.

“Người làm gì, mau buông ta ra.” Lúc này cổ rất nàng quên luôn rồi.

Dương Thiên Phong tuy không biết cái đau của nàng sẽ là một mức độ như thế nào, bất quá hắn phải nghĩ cách giúp nàng quên đi. Đầu hắn từ hõm vai của nàng dời xuống y phục có chút xóc xếch của nàng. Nàng ngủ cùng hắn mà y phục cũng không cởi xuống khiến hắn buồn bực từ nãy đến giờ rồi.

Mặt cọ cọ mà xuống, dùng tốc độ nhanh nhất có thể kéo ba lớp y phục trên vai của nàng xuống. Dưới nguyệt quang lộ ra chiếc yếm gấm bạch sắc bóng loáng cùng bộ ngực sữa đầy mê người đang đứng thẳng.

Không chút do dự hắn há miệng ngậm lấy. Cách một tầng yếm gấm có thể cảm nhận rõ được ấm áp cùng ướt át từ cái miệng kia. Một tay hắn áp lên nơi đầy đặn bên kia bao phủ trọn, ngón tay se se hạch bỏ đào nhỏ, động tác liên tục lúc nhanh lúc chậm đầy kích tình.

Tay còn lại luồn qua sau gáy nàng, dùng chiếc khăn lụa sớm chuẩn bị từ trước giúp nàng lau qua máu. Lại mở hộp dược mỡ đặt dưới gối giúp nàng thoa lên. Chỉ có lúc này tinh thần nàng không thanh tỉnh hắn mới có thể giúp nàng xử lý vết thương kia.

Nhạc Xích Vũ cũng bị hắn khiến cho thần hồn điên đảo, nửa tỉnh nửa mê. Tay đưa hai tay che miệng không cho mình phát ra âm thanh câu dẫn kia nữa. Nếu là còn tiếp tục xuống tới, phát sinh ra chuyện gì nàng cũng không dám tưởng tượng tiếp.

Mãi mà hần vẫn không có dấu hiệu ngừng lại, chịu không được nàng dùng sức để lý trí thanh tỉnh đẩy hần ra: “Người...người mau buông ta ra. Không được làm như vậy.” Âm thanh đứt quãng đan xen tiếng thở dốc cực kích tình trong yên lặng vang lên.

Dương Thiên Phong cúi cùng cũng ngừng lại, hần ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ ngầu đầy dục vọng nhìn thê tử, âm thanh như khản cầu vang lên: “Nương tử nương tử, ta thực sự rất khó chịu.” Kèm theo vào âm thanh nức nở khiến người thương tiếc.

“Khó chịu cũng không được làm như vậy.” Nhạc Xích Vũ vốn là muốn phát khí nhưng thấy được sảo tượng phu như vậy cũng không nở. Dù sao hần cũng là ý thức tiểu hài tử nàng la mắng hần cũng không đúng a: “Buông ta ra trước.”

Bên này Dương Thiên Phong cũng đang cực lực mề nheo lưỡi nhải rằng hần rất khó chịu quyết không buông nếu không có cách giải quyết. Nếu nàng đáp ứng hần cùng nàng có thể làm lễ phu thê ngay hôm nay cũng không cần chờ nữa, tránh phụ hoàng mẫu hậu suốt ngày mang ra giáo huấn hần.

Chỉ là, Nhạc Xích Vũ lại không có ý định cùng hần làm phu thê trọn một kiếp này, nàng còn ôm ấp hy vọng đến Ngạn quốc trị liệu gương mặt. Thế nên nàng mở thanh dụ dỗ: “Người như vậy sẽ càng khó chịu hơn, ra ngoài đứng hóng gió một chút sẽ hết thôi.”

Mặt của Dương Thiên Phong triệt để đen kịt, đứng hóng gió cuối thu khác này bệnh thêm trận nữa đâu. Nàng cũng quá không lưu tình rồi: “Nhờ ta lại bệnh như hôm trước nàng sợ bị lây bệnh không cho ta ngủ cùng thì thế nào?”

Nhạc Xích Vũ á khẩu một hồi lâu, sao đột nhiên lại thông minh như vậy. Mặc kệ, tư thế này đối với nàng bất lợi, tuyệt không thể tiếp tục duy trì xuống tới: “Ngoan nằm xuống chỗ của mình đi, để ta nghỉ cách.”

Dương Thiên Phong biết ép nữa cũng không có biện pháp cùng nàng tiến bước nữa, vẫn là từ từ không nên gấp. Hần bày thái độ ngoan ngoãn nghe lời, rời khỏi người thê tử nằm xuống bên cạnh.

“Nàng mau nghĩ cách đi, ta khó chịu quá.” Tay kéo kéo trung y của mình như thể sắp điên lên rồi, mặt nhăn nhó môi dẩu dẩu cực kỳ thu hút người.

Nhạc Xích Vũ nhờ nguyệt quang thấy rõ biểu tình của hần hiện tại cũng khúc khích cười. Nàng nằm sấp trên giường hướng hần nói: “Nhắm mắt lại, tưởng tượng bản thân đang bước vào hầm băng.” Đây là đời trước Dư thị dạy nàng cách mau chóng đi vào giấc ngủ, tưởng tượng bản thân nằm ở một thảo nguyên đầy hoa cỏ rồi đếm bướm. Hiện muốn giúp sảo tượng phu hạ dục hỏa thì phải bước hầm băng.

Dương Thiên Phong nhìn nhìn thê tử một mắt rồi cũng làm theo. Nếu không có biện pháp giải quyết này thì tìm biện pháp khác vậy. Hần há mồm thở dốc bắt đầu tưởng tượng bản thân bước vào hầm băng.

Thấy được sảo tượng phu nghe lời như vậy Nhạc Xích Vũ thở phào nhẹ nhõm. Nàng ngồi dậy chỉnh lý lại ý phục bị hần kéo đến không còn chút gì. Nếu là không có đai lưng giữ chặt sợ là rơi xuống hết rồi.

Mắt nhìn đến ẩm ướt còn chưa khô trên yếm, mặt nàng lại một trận đỏ, khẽ xoay đầu nhìn sỏ trượng phu đang an tĩnh mà nằm gần đó. Tướng công, chúng ta thực sự không thể đâu. Đôi mắt của nàng lại ngập lệ nhớ đến năm đó bản thân như một cái xác không hồn như thế nào.

Cực lực lắc đầu rũ bỏ hình ảnh kia, nàng lại nhanh chóng mặc hảo y nằm xuống. Chỉ cần qua ngày mai nàng sẽ không còn do dự như vậy nữa.

24. Chương 24: Định Phải Trả Bài

Một lúc sau, Dương Thiên Phong nghe được khí tức bình ổn của thê tử bên cạnh liền mở mắt. Tay hắn lấy chiếc khăn lúc này ra xem, vẫn là tử sắc, đôi mày của hắn cau lại hừ một tiếng.

Bước xuống giường mang hộp dược mở cùng hộp nhện giấu kỹ rồi lại cầm một cuốn sách mang lên giường. Tùy tiện ném đi nơi dễ thấy nhất rồi nằm xuống ôm thê tử vào lòng. Y phục kia hắn khó khăn lắm mới kéo xuống được hiện lại chỉnh tề rồi, buồn bực buồn bực.

Sáng sớm, Nhạc Xích Vũ thức dậy trước tiên, mở mắt ra đã thấy bản thân nằm trong lòng của sỏ trượng phu. Tâm tình nàng rối loạn cực kỳ, tâm nàng không muốn rời khỏi hắn, nhưng lý trí lại không cho phép như vậy.

Dù gì chút nữa cũng sẽ không còn gặp lại, vậy thì hưởng thụ thêm một chút đi. Tay nàng đặt lên thắt lưng sỏ trượng phu gọi: “Tướng công tướng công.” Có lẽ hôm nay là ngày cuối cùng nàng gọi hắn như vậy.

Dương Thiên Phong nghe được thê tử gọi cũng là mở mắt dậy, tâm trạng cực kỳ tốt. Trừ bỏ đi nàng thoát không khỏi bóng ma đời trước ra thì không có gì để hắn kêu ca nữa.

“Nương tử nương tử.” Âm thanh ngáy ngủ vang lên.

“Mau thức dậy thôi, hôm nay chúng ta thỉnh an qua mẫu hậu sẽ đến phủ đệ của A Tịch.” Nhạc Xích Vũ đương nhiên sẽ không nói sự thật rồi.

Dương Thiên Phong lắc lắc đầu nhăn mặt làm nũng: “Không đi, không đi thỉnh an mẫu hậu, ta không đi, không đi.”

Nhạc Xích Vũ không hiểu nằm nghiêng người, dùng khuỷu tay chống đỡ thân thể, nhìn sỏ trượng phu không rời. Hắn mỗi ngày đều là đi thỉnh an Thiệu Khánh hậu sao hôm nay không chịu đi.

“Vì sao? Thỉnh an mẫu là chuyện nên làm.”

Dương Thiên Phong không nói một lời như hổ đói, một lật người đã áp nàng xuống thân dưới, liên tục hôn lên cổ của nàng. Tay hắn lại không thành thật, từ eo nàng vuốt một đường lên cổ nàng kéo nút buộc của cái yếm.

Nhạc Xích Vũ không chút phòng bị lại một loạt động tác nhanh chóng như vậy xảy ra trên người mình nên nhất thời không cảm giác được gì. Chỉ khi an ổn nằm lại xuống giường một hồi mới biết hiện đang là tình thế gì.

“Tướng công làm sao?” Vì sao đột nhiên hắn lại như vậy? Là do Thiệu Khánh hậu đã nói những gì sao?

Dương Thiên Phong không đáp lại đem toàn bộ y phục trên người nàng xé không còn một mảnh vút lung tung. Ánh dương quang tuy chưa tỏ nhưng cũng giúp hắn nhìn rõ ràng được da thịt trắng nõn hồng nhuận trơn lán của thê tử, dục vọng lại lần nữa nổi lên.

Hắn cúi đầu liền ngậm lấy một bên ngực sữa liên tục liếm mút không ngừng. Hai phiến môi se se lên hạc bờ đào hồng nhuận, rồi lại cắn một cái.

Nhạc Xích Vũ hoảng hồn đưa tay giữ lấy vai hắn đẩy ra: “Tướng công, chàng đang làm gì?”

Dương Thiên Phong ngừng lại ngẩng đầu nhìn thê tử ngây ngô đáp lời: “Mẫu hậu bắt ta nhất định phải trả bài nha, ta còn chưa làm gì làm sao có bài trả, đến đó thỉnh an nhất định bị mắng, chỉ bằng hiện làm bài xong mới đến đó.”

Trả bài? Đầu óc của Nhạc Xích Vũ bay lộn một trận, cái gì gọi là trả bài? Đôi mắt nàng mở cực đại nhìn sỗ tượng phu như muốn tìm đáp án trên gương mặt tuấn mị ngây ngô của hắn vậy.

Nhưng rất nhanh nàng phát hiện có vấn đề. Chuyện này liên quan đến Thiệu Khánh hậu nhất định là nói dối tông đường rồi. Đời trước nàng cùng hắn không hòa hợp, hắn luôn miệng muốn đệ nhất mỹ nhân đại lục nên mọi người cố gắng kéo gần khoảng cách giữa nàng cùng hắn. Sau này cả hai hợp hợp mới nói đến chuyện này.

Chỉ là lúc đó Thiệu Khánh hậu nói cùng nàng hắn là gốc tử có một số chuyện không thể biết nhiều nên bảo nên nên chủ động một chút. Sau buổi cùng Thiệu Khánh hậu hàn huyên trở về cùng hắn một giường nàng còn ngượng ngịu hơn nữa.

Lúc đó nàng cũng chỉ hôn lên má hắn một cái rồi đi ngủ, cứ như vậy mỗi ngày tiến cung thỉnh an đều nghe Thiệu Khánh hậu lải nhải. Lúc đó nàng làm sao dám chủ động nha.

Nhưng hiện giờ bất đồng, hiện là hắn chủ động. Lại nói hắn đã biết được những gì a?

Dương Thiên Phong hướng thê tử cười hì hì: “Hôm qua mẫu hậu nói với ta phải làm như vậy.” Tay hắn vươn đến cầm cuốn sách lên chỉ cho nàng xem: “Mẫu hậu còn bảo nàng xem nhất định sẽ hiểu dạy lại cho

ta nha.”

Nhạc Xích Vũ triệt để chinh lăng, cái đó...cái đó sao có thể tùy tiện mang cho tên ngọc này xem được chứ. Còn bảo nàng dạy lại cho hắn nữa chứ. Trách không được hôm qua thấy hắn mang cuốn sách vào trong phòng tắm ngồi rất lâu. Lúc đó nàng còn nghĩ rằng đời này hắn được dạy đọc sách viết chữ a.

Cười lên ha ha hai tiếng phá vỡ cục diện, nàng đoạt lấy cuốn sách nói: “Kỳ thực ta cũng không biết đâu, nhưng loại sách hình không nên xem, có xem phải xem sách chữ a.”

Vừa định ném đi thì Dương Thiên Phong nhanh hơn cướp trở về: “Không được không ném, đây là mẫu hậu đưa cho a.” Nàng thực sự không biết? Đời trước hắn cùng nàng không viên phòng, đời này nàng lại tránh hắn có lẽ cũng là không biết đi.

Nhạc Xích Vũ thấy được ánh mắt của sỏ trượng phu lại du hí trên người mình, nàng nhìn xuống nhớ lại hiện một sợi chỉ cũng không có vướn trên người của mình. Vội đưa tay kéo chắn ngăn lại tầm nhìn của hắn, quát to.

“Không được nhìn.”

Dương Thiên Phong vờ ngây thơ hỏi: “Vì sao nga?” Mắt đẹp trong suốt chớp chớp như tiểu hài tử, kỳ thực trong lòng đã cười lẫn lộn. Vẻ mặt của thê tử hiện tại chỉ có khuyến khích hắn khi dễ nàng đi thôi.

Nhạc Xích Vũ: “...” đến một âm thanh cũng phát không được. Nàng nên giải thích thế nào mới đúng nha?

Dương Thiên Phong hôn lên môi nàng “Ta cho nàng xem lại.” dứt lời hắn liền tự cởi trung y.

Vóc người cực chuẩn, khuôn ngực rắn chắc ánh lên mi mắt của một nữ nhân chưa từng thấy qua thân thể nam nhân. Nhất thời nhiệt huyết dâng trào, một cổ nhiệt khí xốc lên, máu mũi chảy ra.

Thế là một màn máu me của mỗ thê tử cùng tiếng hét thất thanh của mỗ trượng phu mở đầu cho ngày mới.

Phong Linh cùng Trạch Nghiễm đứng bên ngoài muốn vào lại không dám vào. Hai người bốn mắt nhìn nhau nuốt nước bọt. Lúc này bọn họ nghe được âm thanh không nên nghe nha. Nếu là còn xông vào nhất định sẽ nhìn thấy cảnh không nên thấy a.

Trạch Nghiễm biết rõ chủ tử không si ngọc nên nếu có đối với vương phi có hành động thân mật cũng là chuyện bình thường thôi. Hắn vẫn là tránh xa một chút không nên để bản thân biết được thêm chuyện gì nữa.

Phong Linh lại không giống, nhưng hiện tại đầu nàng đang nghĩ những lời đồn về vương phi có phải hay không không chính xác. Vương gia nhìn vương phi lâu như vậy tuần nhan vẫn không bị hủy a.

Trạch Nghiễm thấy được liền nhắc nhở: “Qua đây ngồi đi.” Đứng đó cũng không được lợi ít gì cơ mà.

Phong Linh đỏ mặt ứng tiếng cầm thau đồng cách xa gian phòng.

25. Chương 25: Giải Bày Tâm Sự

Đôi phu thê nọ dung qua điểm tâm thì tiến cung thỉnh an Thiệu Khánh hậu. Trong khi Dương Thiên Phong ung dung như không vẽ mặt hàm tiếu ngồi vui vẻ trong xe ngựa lải nhải thì Nhạc Xích Vũ lại đầy lòng tâm sự nên không có nghe hẳn nói gì.

Nếu là ý của Thiệu Khánh hậu thì chút nữa nàng nên ứng phó thế nào a. Nên nói là nàng chưa thích ứng hay là nói Dương Thiên Phong ngủ say nên chưa làm được gì? Vẫn là đổ hết tội cho hẳn đi, dù gì chút nữa trị liệu xong hẳn cũng không nhớ mà.

Dương Thiên Phong nở nụ cười thiên chân chu mỏ ăn hạt sen tấm đường: “Nương tử nương tử, lát nữa chúng ta đến phủ của tam hoàng đệ làm gì?”

“Đến đó tham quan.” Nhạc Xích Vũ phun ra một câu. Chỉ cần quá trình châm cứu hoàn tất nàng lập tức mang giấy viết đến cho hẳn viết thư.

Lòng lại có chút không nở nhìn tuần dung của sỏ trượng phu, tay không tự chủ đặt lên. Đầu nàng tựa lên vai hẳn cọ cọ tim tư thế thoải mái.

Dương Thiên Phong lại không đoán được nàng vì sao có biểu cảm này. Chẳng lẽ còn có chuyện gì Trạch Nghiễm không biết nên không nói cho hẳn nghe. Tâm hẳn lại nhảy lên một cái, bất an thi nhau mọc.

Thiệu Khánh hậu vừa thấy hai người tiến đến lập tức khuôn mặt niềm nở cười. Nhưng theo qua sát của một người làm thân nương liền biết được cái gì cũng chưa từng xảy ra. Thế là gọi Dương Thiên Phong đến hỏi: “Hôm qua mẫu hậu dặn lão nhị có làm theo?”

Nhạc Xích Vũ chột dạ ngồi bên dưới, vốn nghĩ Thiệu Khánh hậu sẽ hỏi nàng không ngờ lại hỏi tên gốc kia a. Tay nàng kéo kéo khăn trong tay, tập trung tinh thần lắng nghe để biết ứng đối.

Dương Thiên Phong cười hì hì ngồi bên cạnh Thiệu Khánh hậu, hẳn uống cạn một ly trà nhỏ mới nói: “Có a, nhưng nương tử bảo không biết.” Không thể trách hẳn không bảo vệ nàng nha, gốc tử không nói dối.

Nhạc Xích Vũ bị điểm tên tim nhảy một cái mạnh. Hẳn cư nhiên khai nàng ra, mím chặt môi đem đầu cúi thật thấp. Vì sao lúc nào nàng cùng Thiệu Khánh hậu cũng là phải nói về chủ đề nhạy cảm này cơ chứ.

Thiệu Khanh hậu thấy được đôi tai đỏ ửng của Nhạc Xích Vũ cũng không khỏi mỉm cười. Nàng liền đuổi Dương Thiên Phong ra ngoài cùng Dư thị trò chuyện giữ Nhạc Xích Vũ bên trong cùng mình nói.

“Nhị nhi tức, đến đây ngồi cùng bốn cung đi thôi.”

Nhạc Xích Vũ không thể làm gì khác ngoài việc bước lên đó, mặt nàng giờ đây đông cứng lại biết bản thân sắp bị mang ra ngọc môn rồi. Vừa đặt mông ngồi xuống lại nghe được Thiệu Khanh hậu ân cần nói:

“Đã là người một nhà, nhị nhi tức không nên quá e ngại xa lạ với bốn cung.” Kỳ thực từ lúc biết được chuyện Nhạc Xích Vũ trúng độc thì nàng thương tiếc không thôi. Thông qua lời của thái y cũng biết gương mặt này phải dùng cả đời chỉ còn có thể chấp nhận mà thôi, nhưng đáy lòng nàng không ngừng đối với vị nhị tức này thương cảm.

“Nhị tức hiểu rõ.” Nhạc Xích Vũ đáp lấy lệ.

Thiệu Khanh hậu mỉm cười khiến lui cung nhân lại nói: “Kỳ thực hiện tại bốn cung ngày qua vô vùng mãn túc, nếu là nghe được hỷ sự của Xương vương phủ không chỉ là bốn cung cùng hoàng thượng mà cả Kim quốc đều đều cao hứng.”

Nhạc Xích Vũ: “...” không biết nói thế nào nữa, im lặng là biện pháp tốt nhất.

Thiệu Khanh hậu không gấp gáp vẫn là chậm rãi nói: “Kim quốc thịnh thế chỉ sợ duy trì không được lâu. Hoàng thất Kim quốc không người thừa kế đại thống khiến bốn cung cùng hoàng thượng rất lo lắng, nên mang hết mọi chuyện đều đặt lên trên người lão tam.”

“Nhưng lão tam lại vô pháp...bốn cung...” Nói đến đây Thiệu Khanh hậu ghen ngào đưa tay lau nước mắt. Nàng tư niệm lão đại, lại thương tiếc lão nhị cùng lão tam. Bản thân tự hỏi đã làm sai chuyện gì mà lão thiên lại đối xử với nàng như vậy. Trong một năm ba nhi tử lần lượt gặp nạn.

Nhớ năm đó thái y nói, Dương Cảnh Phong bất năng nhân đạo chi loại nàng kinh hách đến hôn mê. Vì sao lại xảy ra thảm cảnh này cơ chứ?

Nhạc Xích Vũ ngẩng đầu lên thấy được lập tức quan tâm an ủi: “Mẫu hậu không cần quá đau lòng, hiện vẫn còn tam hoàng đệ lo liệu quốc sự. Vương gia tuy không giúp được nhưng...a...vẫn có thể...” Nàng cũng không biết nên như thế nào tiếp tục nói xuống.

Thiệu Khanh hậu gạt đầu nhìn nàng từ ái nói: “Vậy liền giao trọng trách này cho nhị nhi tức rồi.”

Nhạc Xích Vũ chỉ biết gạt đầu lấy lệ thôi. Đợi chữa được cho Dương Thiên Phong liền để hắn đi đánh Ly quốc cướp mỹ nhân về vì hoàng thất khai chi tán diệt vậy.

Thiệu Khánh hậu cao hứng lau qua lão lệ bên khóe mắt, cười đến mãn nguyện: “Bổn cung cùng hoàng thượng cũng rất mong đợi được bế tôn tử, cũng hy vọng mấy người các người có thể hạnh phúc. Lão nhị tuy rằng gặp hiểm giữ được mạng, thần trí không được như trước nhưng bổn cung tin chắc hẳn sẽ đối xử tốt với người.”

“Nhị tức hiểu rõ, mẫu hậu thỉnh an tâm.” Tâm của Nhạc Xích Vũ thắt chặt, nếu Dương Thiên Phong thực sự ngật ngốc mãi đến cuối đời thì đúng là như vậy. Chỉ là,...hình ảnh kia nàng không thể quên được. Hẳn tính lại chính là một người hoàn toàn khác, người hẳn đối xử tốt cũng chỉ có một mình Nhạc Thanh Loan mà thôi.

Thiệu Khánh hậu nhẹ nhàng vươn tay vuốt ve đầu nàng: “Bổn cung biết người gả xa lại phải ủy khuất làm thê tử của lão nhị cả đời chăm sóc hẳn. Bổn cung cùng hoàng thượng cũng xem người như An nhi mà đối đãi, hy vọng người cũng xem chúng ta như người một nhà.”

Nàng chính là sợ Nhạc Xích Vũ sẽ lạnh nhạt nhi tử của nàng. Chỉ là hôm nay thấy được hai người vui vẻ tay trong tay tiến vào cũng an tâm không ít. Có lẽ Nhạc Xích Vũ cũng cảm nhận được nhi tử của nàng là thực tâm nên không còn có thái độ bài xích như trước nữa.

Lúc này Dương Thiên An cũng tiến vào, hành qua lễ liền bước lên ngồi bên Thiệu Khánh hậu: “Nhị hoàng tẩu hảo.”

Lúc này ở bên ngoài thấy được Dư thị cùng Dương Thiên Phong ngồi ở bên ngoài cũng có chào hỏi mấy câu. Nàng cũng biết được bên trong là đang nói chuyện gì nên cố ý ở bên ngoài một chút mới tiến vào.

“Hoàng muội hảo.” Nhạc Xích Vũ mỉm cười hồi lại liền cúi đầu xuống.

Dương Thiên An hiểu rõ nên nói: “Đều là người một nhà nhị hoàng tẩu không nên đối với muội như người ngoài như thế.” Có lẽ ở Nhạc quốc vị hoàng tẩu này cũng phải hành xử như vậy đi. Bất quá đây là Kim quốc, hoàng thất Kim quốc không có nhiều quy củ như vậy đâu.

“An nhi nói đúng a, sau này không cần cúi đầu như vậy. Người là vương phi làm sao cúi đầu như hạ nhân được.” Thiệu Khánh hậu cũng vui vẻ chen miệng.

“Vâng...”

Nói qua một hồi, Nhạc Xích Vũ cũng được thả ra ngoài.

26. Chương 26: Lợi Dụng Ngốc Tử

Dương Thiên Phong bị đuối ra ngoài cùng Dư thị chơi đùa. Dư thị là một người hiện đại lại đáp ứng qua Nhạc Xích Vũ giúp tên ngốc tử này chữa trị thể nên cùng hắn có đôi lời hàn huyên.

“Uy uy!!!” Nàng nương Dương Thiên Phong ngoắc ngoắc ngón tay khi thấy hắn đối diện một mỹ nhân xinh đẹp như mình mà lại phân thần nhìn tằm cung bên trong.

Dương Thiên Phong quay sang nhìn Dư thị như thể ‘nói đi ta nghe’, biểu tình đến đáp lại cũng lười. Hiện thể tử ở bên trong, nếu nàng bước ra thấy hắn cùng nữ nhân khác nói chuyện nhất định sẽ buồn bã. Hiện nàng là đang khổ sở vì dung mạo bị hủy nên hắn không thể không để ý chuyện này.

Dư thị cười cười nói: “Đến đây ngồi, ta có chuyện muốn nói cùng ngươi.” Tay ngọc vỗ vỗ cái ghế đá bên cạnh mình.

Dương Thiên Phong đứng ở cách Dư thị một quãng không xa không gần cực lực lắc đầu cự tuyệt: “Không qua không qua.” Đột nhiên Dư thị nhìn hắn bằng ánh mắt mê luyến như vậy để làm gì? Đã hai đời, nàng lúc nào cũng dùng nhãn thần nhìn hắn như nhìn thấy bạc vậy, đây khiến hắn cảm thấy có nghi tâm.

“Ngươi sợ ta ăn thịt ngươi sao, mau qua đây.” Dư thị không chút thực nữ quát to, tiện thể vỗ mạnh vào cái ghế bên cạnh chỉ định ngốc tử phải ngồi ở đó.

Dương Thiên Phong đưa hai tay che mắt như khóc vậy: “Ngươi, ngươi to tiếng quát nạt ta, ta méc mẫu hậu, méc nương tử.” nói xong hắn xoay người dự định bỏ chạy vào trong tằm cung.

Dư thị nhanh hơn một bước chạy tới túm vai hắn, không chút lưu tình kéo đến bên ghế ẩn xuống: “Ngồi ở đây không được phép vào trong.” Trong lòng nàng lúc này có cảm giác khi dễ tiểu hài tử thật thích a.

Dương Thiên Phong dùng đôi mắt vừa bị chà xát mà đỏ hoe lên nhìn Dư thị. Nữ nhân này lúc đầu nghe đồn rất hiền lương thực đức, nhưng không hiểu sao cả hai đời từ lúc gả cho Dương Cảnh Phong liền bắt phụ thành cái dạng này. Nếu là để thể tử cùng nàng thân cận nhất định ít nhiều cũng sẽ bị ảnh hưởng. Không được, hắn phải nghĩ cách tách ra thôi.

“Ngươi...ngươi khi dễ ta, khi dễ ta!”

Dư thị ngồi xuống bên cạnh lấy điểm tâm nhét vào cái miệng đã liên tục đóng mở của hắn để chặn lại những âm thanh phiền phức, nàng mở miệng cười dụ dỗ: “Không có, ta muốn cùng ngươi nói chuyện một chút thôi. Bên trong, mẫu hậu cùng A Vũ đang nói chuyện cơ mật, tiểu hài tử như ngươi không nên vào làm phiền.”

Khóe miệng của Dương Thiên Phong một co một rút, nữ nhân này, dám nói hắn như vậy. Bất quá, hiện hắn phải trang, nên trang giống một chút. Hít hít mũi, nhai nhai điểm tâm trong miệng không đáp như là đợi Dư thị nói phần tiếp theo.

Dư thị thấy hần ngoan ngoan cũng yên tâm thở dài một hơi, thán: “Ta nói người thật là, A Vũ thật xấu số mới gặp được một tên như ngươi.”

Dương Thiên Phong ngẩng ngơ cũng không đáp. Dư thị nói đúng, đời trước nàng đúng là vận khí không tốt, nhưng đời này, hần tuyệt không để nàng như đời trước nữa.

“Ngươi biết A Vũ muốn gì không?” Dư thị không nhìn hần tiếp tục hỏi.

Dương Thiên Phong theo đó lắc đầu, hần thực sự muốn biết nữ nhân này muốn nói gì a.

“Nàng là muốn một trượng phu yêu thương nàng, có thể bảo vệ cho nàng, người được sao?” Dư thị liếc mắt nhìn hần hỏi. Dung mạo tốt có ích lợi gì. Cũng như Dương Cảnh Phong vậy, đẹp có lợi ích gì, ngồi một lần đến chuyện cá nhân cũng làm không xong.

Dương Thiên Phong nuốt ngẹn điểm tâm, vỗ vỗ ngực nói: “Ta yêu thương nương tử, ta bảo vệ nương tử.” Đương nhiên, hần nói được làm được.

Dư thị không chút khách khí bật cười to: “Nói thì cũng vô dụng, bằng vào gốc tử như ngươi, trên đời này trừ A Vũ vì bách tính Nhạc quốc mà hòa thân ra sợ là cũng không còn nữ nhân thứ hai dám gả cho ngươi.”

Dương Thiên Phong cau mày lại rất nhanh thả lỏng: “Nhưng là...nhưng là ta làm được nha.”

Dư thị nói không sai. Đời trước hần cũng từng nghĩ rằng Nhạc Thanh Loan vì bách tính Nhạc quốc mà gả cho hần nhưng bị Nhạc Xích Vũ lên lút tráo đổi. Nhưng lúc đó quá tin tưởng nàng ta nên cũng không nghĩ lại đến bản thân là gốc tử Nhạc Xích Vũ không có lý do nào làm như vậy. Rõ ràng gả đến Ly quốc cho Tô Lập Sinh vẫn tốt hơn một gốc tử như hần.

Lúc này thì Dương Thiên An đến, chào hỏi qua vài câu liền tiến tẩm cung thỉnh an Thiệu Khánh hậu. Hai người bọn họ lại tiếp tục quay trở về đề tài trên.

Dư thị nhìn nhìn hần, quan sát một trận khá lâu. Trong tiểu thuyết hay viết nam chủ nhà đế vương sẽ giả gốc để bảo toàn tính mạng hoặc điều tra chuyện gì đó, sẽ không phải tên gốc tử trước mặt cũng như vậy chứ?

Nhưng nàng nhìn thấy nào cũng thấy không giống là giả bộ. Vì đại cuộc, vẫn phải thử một chút. Nàng ké ghế sát sát đến chỗ hần cười cười: “Chúng ta ngồi gần một chút tránh bị gió thổi trúng cảm nhiễm phong hàn.”

Trán của Dương Thiên Phong đổ xuống vô số vạch đen, đến cùng nữ nhân này là muốn gì ở hần? Nhưng lúc này ánh mắt dò xét kia hần thấy rõ ràng, nàng là phát hiện thứ gì?

Hắn đứng bật dậy lắc đầu cự tuyệt: “Không được không được, nương tử không thích ta cùng nữ nhân khác thân cận.” Không thể để nữ nhân này biết được chuyện gì. Nàng là thê tử của tam hoàng đệ mà tam hoàng đệ đang hoài nghi hắn hại đại hoàng huynh, nếu là sớm lộ chuyện sẽ không thành.

Dư thị cũng đứng lên ấn hắn ngồi trở lại ghế, tay không rời khỏi vai hắn mà cứ vỗ vỗ: “Người khản trương cái gì, A Vũ còn ở bên trong còn chưa có ra.” Nàng nên thử như thế nào mới tốt đây?

Dương Thiên Phong trừng mắt nhìn cái tay kia đang đặt trên người mình cực kỳ khó chịu. Nữ nhân đã thành thân còn có thể cùng nam nhân khác thân cận như vậy? Đó là còn chưa kể đến hắn còn là phu huynh của nàng ta.

Ngay khi hắn muốn hất ra thì Nhạc Xích Vũ cũng từ trong tấm cung đi ra. Hắn tiện thể không chút để ý đến Dư thị mà đứng lên chạy đến chỗ thê tử giải thích: “Nương tử nương tử, ta không có chạm nàng, là nàng chạm ta.” Tay chỉ về phía Dư thị tố cáo.

Trạch Nghiễm từng nói cùng hắn Nhạc Xích Vũ vì dung mạo không tốt nên rất tự ti. Lúc hai người bọn họ được xem là thân cận thì có cùng nhau thường xuyên xuất môn. Mà hắn thấy những nữ nhân khác đều là bay vào đó khiến nàng đều là giận dữ khóc lóc mà hồi phủ.

Dư thị bị hành động đột ngột tác động suýt đứng không vững mà ngã xuống, cũng may tay giữ lại cái bàn mới ổn định được thăng bằng. Nàng chống hông quát: “Dương Thiên Phong, người không biết thương hoa tiếc ngọc sao? Dám đối đãi với cô nãi nãi như vậy.” Tên gốc tử đáng chết, nếu không phải lợi dụng hắn nàng sẽ nói chuyện dễ nghe với hắn như vậy sao?

Nhạc Xích Vũ hiện tại lại không chút nào để ý đến hành động thân mật kia của hai người. Dù gì thì nàng cũng quyết tâm rời xa hắn đến Ngạn quốc rồi, còn quản hắn cùng nữ nhân khác thân mật thể nào để làm gì.

Bước đến bên Dư thị cười nói: “A Tịch không nên động nộ, vương gia là không cố ý.”

“Hắn là cố ý muốn ta ngã mới vừa lòng.” Dư thị hậm hực ngồi xuống ghế hừ hừ vài tiếng.

Dương Thiên Phong ôm chặt thê tử nhìn qua như là rất sợ Dư thị ăn thịt hắn vậy. Nữ nhân này còn dám mang tục danh của hắn ra mà gọi nữa chứ.

“Người...nương tử nương tử, nàng khi dễ ta...” Hắn trực tiếp cáo trạng, tay chỉ chỉ Dư thị, chân lại liên tục dẫm dẫm dưới đất.

Nhạc Xích Vũ không để ý đến hắn mà hướng Dư thị nói: “Đi thôi, đến Việt vương phủ tham quan một chút.”

Dư thị tuy không cam lòng như nhớ đến kế hoạch của bản thân cũng nuốt khẩu khí xuống đưa đôi phu thê

này đến phủ của mình. Dù sao nếu là thành công...haha...nàng là có cuộc sống phú quý tự do rồi.

27. Chương 27: Khảo Nghiệm Ngốc Tử

Đến Việt vương phủ.

Dư thị cho người mang rất nhiều điểm tâm hoa dạng đến chiêu đãi Dương Thiên Phong. Bản thân mang Nhạc Xích Vũ kéo qua một bên hạ giọng nói, mắt cũng không quên quan sát ngốc tử đang cao hứng liên tục ăn bên kia.

“Trước khi tiến hành trị liệu ta phải khảo nghiệm trước.”

“Khảo nghiệm thế nào?” Nhạc Xích Vũ hiểu kỳ hỏi, vì sao phải khảo nghiệm nha?

“Theo ta được biết, hoàng thất là nơi vô cùng nguy hiểm, ám tranh ám đấu, nên nếu là hắc giả ngốc cũng nói không chừng. Thế nên trước khi trị liệu phải xác định hắc ngốc thật hay giả để khi trị liệu không có xảy ra sơ xuất.” Dư thị cẩn thận giải thích.

Thực ra thì bộ ngân châm để châm cứu nàng cũng từ hôm qua cho người đặt làm rồi, nhanh nhất cũng phải là vài ngày nữa mới có thể dùng. Do ở đây không có phương pháp cứu trị này nên đành phải như vậy.

Từ lúc nàng thấy Dương Thiên Phong cái thời khắc kia nàng đã muốn mang hắn làm vật thí nghiệm rồi. Chỉ cần nàng trị khỏi cho hắn, Thiệu Khánh đế Thiệu Khánh hậu nhất định sẽ cho nàng tiến thái y viện. Chỉ cần nàng nắm được một chức quan nhỏ nhoi bên trong, liền nhanh chóng nghĩ cách đá Dương Cảnh Phong rồi bắt đầu cuộc sống tự tại của mình.

“A,” Nhạc Xích Vũ mở hồ gập đầu, bỗng dưng bừng tỉnh đại ngộ rồi chắc chắn mà tuyên bố: “Vậy thì không cần đâu, ta cũng hắn chung đụng bấy lâu chắc chắn hắn là thật sủa a.”

Nếu không thật vậy vì sao lúc trước tỉnh lại nhớ không ra nàng? Nếu nói do nàng xấu mà khí nàng cũng không đúng, vì lúc sau hắn đến Ngạn quốc tìm nàng cơ mà. Chỉ là nàng không có nghe hắn giải thích nên không biết nguyên nhân gì khiến hắn thay đổi thôi. Hiện trọng sinh đương nhiên cũng sẽ là như vậy.

Dư thị lắc đầu: “Đế vương gia là từ nhỏ được sống trong mưu lược, vẫn phải thử.” Tuy rằng ở đây không có tam thê tứ thiếp nhưng là vẫn có tranh đấu giành hoàng vị. Nếu không Dương Hoài Phong thế nào chết? Hai tên kia thế nào hảo đoan đoan liền tên thì tàn phế tên thì sủa chứ.

“Nhưng là nếu chữa khỏi hắn sẽ mất đi phần ký ức lúc này, người đã suy nghĩ kỹ?” Nàng nhìn Nhạc Xích Vũ đầy nghi hoặc, nếu là ở hiện đại phải ký hợp đồng làm bằng chứng, tránh sau này bắt nàng thường lúc đó nàng biết phải làm sao.

Nhạc Xích Vũ không chút do dự gật đầu xác nhận. Nàng chính là muốn cái hiệu quả này, chỉ có như vậy nàng mới có thể đến Ngạn quốc trị thương.

Dương Thiên Phong bên kia nỗ lực cực thính nghe được vào trong tai khóe miệng nhếch cao. Hắn từng được nghe Trạch Nghiễm nói qua nàng có hỏi qua hắn nếu hắn quên nàng thì thế nào. Lúc đó hắn nói hắn sẽ không bao giờ quên nàng.

Lúc đó nàng chỉ cười ôm lấy hắn, rồi lại cùng hắn viết những thứ hắn cùng nàng từng làm lên giấy chôn ở dưới gốc liễu cạnh bờ hồ. Khi hắn hỏi thì Trạch Nghiễm cũng không biết vì sao nàng lại làm như vậy. Hiện nghe được đoạn đối thoại này liền cùng đoán được trước kia nàng từng vì hắn tìm cách trị liệu rồi.

Mắt hắn xuất hiện vài tia buồn bã, nàng vì hắn mà hy sinh tất cả. Hắn lại vì một nữ nhân dối trá khí đi nàng. Điểm tâm cầm trong tay nhất thời bị bóp đến biến dạng.

Hắn ném hết xuống đất rồi lại lấy một miếng điểm tâm khác chạy đến bên thê tử: “Nương tử nương tử, cái này ngon lắm, nàng cũng thử đi.”

Nhạc Xích Vũ quay đầu tránh sang chỗ khác: “Ngon thì người ăn đi.” Lúc này nàng đâu còn tâm trạng cùng hắn chơi đùa. Hiện nàng muốn biết Dư thị muốn thử thế nào a.

Dương Thiên Phong vẫn không từ bỏ quyết nhét miếng điểm tâm vào miệng thê tử cho kỳ được. Thấy được nàng mở miệng cắn miếng nhỏ hắn mới nhoen miệng cười cho luôn miếng điểm tâm còn dư lại vào miệng mình nhai nuốt.

Tay dơ lại lau lên áo khiến Dư thị nhìn mà cảm thấy cả người phát lạnh. Dơ như vậy cũng chịu được? Nếu hắn thực sự là trang sỏa thì nhất định chính là trình độ cao cấp rồi.

Lúc này Nhạc Xích Vũ mới để ý ý phục của hắn xốc xếch vì bị Dư thị túm lúc nãy. Nàng đưa tay giúp hắn chỉnh lý lại, trong mắt hiện ra ôn nhu của một thê tử đối với trượng phu của mình.

Dương Thiên Phong cũng là nhìn nàng ngẩn ngơ, hắn bật cười ôm lấy nàng: “Nương tử nương tử, nàng thật tốt.” Không cần biết Dư thị muốn thử thế nào, hắn biết chắc nàng ta sẽ không thành công vì có thể tử của hắn ở đây cơ mà.

Dư thị nhìn thấy lòng nghi ngờ cũng vơi bớt nhưng kiên quyết vẫn còn. Nàng mỉm cười tách hai người ra nói: “Chúng ta qua đó xem phong cảnh đi, bên đó có mấy con cá ta mới mua rất đẹp”

Dương Thiên Phong nghe vậy cả mặt phấn khởi kéo tay thê tử chạy đến đó. Dư thị chạy theo phía sau nhìn hai cái tay nắm chặt cau mày khó chịu. Vốn muốn là đẩy ngốc tử xuống nước thử, nghĩ không ra hắn nắm tay Nhạc Xích Vũ như vậy a, nàng phải làm sao mới đứng đây.

Xem qua cá nàng lại nói: “Chúng ta chơi đuổi bắt đi.”

Ba người cùng nhau chạy lòng vòng trong hoa viên. Dư thị nhân cơ hội này gạt chân Dương Thiên Phong, hấn cổ tình ngã xuống khóc lóc khiến Nhạc Xích Vũ vội vàng chạy đến đỡ.

“A Tịch, người không nên ra tay nặng như vậy.”

“Không nặng làm sao có được kết quả như mong muốn.” Dư thị lại không cho là như vậy. Muốn thử thì đâu thể mềm lòng như Nhạc Xích Vũ được.

Dương Thiên Phong nghe được thầm hừ hừ vài tiếng. Mặt hấn vùi trong hõm vai của thê tử cọ cọ thán: “Nương tử nương tử, ta đau quá, chúng ta trở về thôi, không chơi cùng nàng ta nữa, nàng ta chơi xấu, khi dễ ta, khi dễ ta.”

Nhạc Xích Vũ ôm lấy sỏ trượng phu cực lực dỗ ngọt: “Ta còn chưa tham quan hết, chỉ bằng ở lại thêm chút nữa.” Nàng nhìn Dư thị như muốn hỏi ‘thế này đủ chứng minh chưa?’

Dư thị lại lắc đầu muốn chứng minh thêm. Đúng lúc này Dương Cảnh Phong từ trong cung hồi phủ biết được chuyện Dư thị làm liền cùng hòa theo đó. Dù sao hấn cũng muốn biết vị hoàng huynh này có thực sự ngốc hay không nên đương nhiên đã cho không ít người đi tra xét, thử nghiệm nhưng vẫn không có kết quả. Hôm nay trái lại có cơ hội thử giữa thanh thiên bạch nhật đương nhiên không bỏ qua.

Hấn đưa tay lên miệng huyết sáo một cái, có một con khoái mã chạy đến. Chỉ là con ngựa này không ngừng lại mà hướng Dương Thiên Phong xông đến.

Dương Thiên Phong bày vẻ mặt hoảng sợ nắm tay thê tử dùng sức cầm đầu chạy: “Nương tử nương tử, mau chạy thôi.”

Thế là đôi phu thê chạy xung quanh hoa viên Việt vương phủ, con ngựa ở phía sau đuổi theo không ngừng. Dư thị ngờ ngác nhìn một màn nói không nên lời. Dương Cảnh Phong ngồi trên mộc lân quát sát biểu tình biến hóa trên mặt Dương Thiên Phong.

Đáng tiếc hấn không thu được kết quả như hấn mong muốn. Bởi trên khuôn mặt kia ngoại trừ lo lắng hoảng sợ ra thì không có gì nữa. Điều này khiến hấn không khỏi thở dài, ngón tay dài chậm rãi gõ trên tay vịn của mộc lân suy tính.

Nghi tâm của Dư thị lúc này hoàn toàn đặt xuống, tên này đích thực là ngốc tử a. Nếu đã xác định rồi thì không nên hạnh hạ người ta nữa, huống hồ cả Nhạc Xích Vũ cũng bị lôi theo vào trong.

Nàng hạ đường nhìn xuống Dương Cảnh Phong bên cạnh, một tay đánh vào gáy của hấn: “Lập tức gọi con ngựa điên đó trở về cho ta, dám đối đãi với quý khách của ta như vậy, người muốn chết có phải không?”

Dương Cảnh Phong bị cái đánh kia mà kéo hồn trở về, hấn trừng mắt nhìn Dư thị hận không thể lập tức giết chết nàng: “Người dám ra tay đánh bốn vương.”

“Ta giết người còn được đừng nói chi là đánh.” Dư thị chanh chua hừ một tiếng.

Dương Cảnh Phong thấy được vẻ mặt sắp hết hơi thở của đôi phu thê kia liền vỗ tay gọi ngựa trở về. Hắn được đẩy đến trước mặt Nhạc Xích Vũ nói: “Nhị hoàng tẩu lúc này con ngựa của ta phát điên, hy vọng người không trách cứ.”

Nhạc Xích Vũ thở không ra hơi ôm lấy ngực từng ngum từng ngum phì phò, nàng trợn mắt nhìn người trước mặt, quá mệt nói không được gì a. Đến một lúc lâu mới nói: “Tam hoàng đệ quá lời, ta...ta làm sao trách.” Kỳ thực nàng hận hắn muốn chết, hắn là giúp thê tử kiểm nghiệm Dương Thiên Phong?

Dương Thiên Phong là người tập võ, hắn tuyệt đối sẽ không mệt như vậy, nhưng cũng vì trang sỏ mà làm giống y hệt khiến người nhận không ra. Hắn bóp thắt lưng ủy khuất nói: “Các người khi dễ ta cùng nương tử, ta trở lại méc mẫu hậu để mẫu hậu hảo hảo phạt các người.”

Cả người hắn làm như vô lực tựa hết vào người Nhạc Xích Vũ. Hiện trang sỏ chỉ có thể ủy khuất nàng thôi.

Dương Cảnh Phong thấy được liền cười ngượng nói: “Nhị hoàng huynh không nên méc mẫu hậu, là đệ sai, đệ hiện cho người lập tức vì nhị hoàng huynh nhị hoàng tẩu chuẩn bị thật nhiều món ngon có được không?”

Hừ! Có dám lấy thức ăn thu mua hắn nữa chứ. Dương Thiên Phong bày thái độ giận hờn vu vơ ôm chặt thê tử: “Không muốn không muốn, nương tử nương tử, chúng ta mau trở về thôi.”

Nhạc Xích Vũ cũng không muốn lưu lại nên cự tuyệt rồi cáo từ. Hôm nay nàng mệt chết rồi, không muốn cùng đám người này đôi co nữa.

28. Chương 28: Viện Có Trùng Phạt

Sáng ngày kế tiếp, Nhạc Xích Vũ tựa hồ cảm tưởng bản thân sắp chết. Ở Việt vương phủ bị hành xác vài trận trở về còn bị Dương Thiên Phong lấn qua lấn lại như hôm trước nữa. Nàng thương lượng với dụ dỗ hắn để nàng trở lại tòa viện đời trước bị hắn ghét bỏ ném đến đó nhưng hắn không đáp ứng.

Dương Thiên Phong mở mắt dậy liền là vươn tay ôm lấy thê tử cười: “Nương tử nương tử.” Hôm nay các nốt mụn nước trên mặt của nàng đã không còn hoàng sắc như mân mủ lúc đầu nữa. Hiện đã trở về bạch sắc rồi, quả nhiên con nhện kia hữu dụng, chỉ mới ba lần đã có thể chuyển biến nhanh như vậy.

Nhạc Xích Vũ nhìn hắn một mắt rồi xuống giường chuẩn bị chỉnh tề cùng hắn tiến cung thỉnh an. Hôm nay không như hôm qua, thỉnh an một lúc hai người liền hồi phủ.

Dương Thiên Phong nhận được tin tức của ám vệ nên vừa xuống xe ngựa liền chạy mất dạng. Nhạc Xích

Vũ một mình ngồi ở bàn đá trong viện mang giấy bút mực ra chậm rãi luyện chữ.

Ta cùng chàng kiếp này

Hữu duyên nhưng vô phận

Chỉ một khắc lướt qua

Lại đem hình bóng đó

Mà chấp niệm một đời...

(Luna: Bài thơ này ta ngẫu nhiên sưu tập được trong khi lướt fb, mà đã lâu nay lại mang ra để viết nên không dẫn nguồn. Nàng nào biết nguồn thì nói để ta up nha)

Lúc này Dương Thiên Phong cũng chạy trở về viện, thấy được nàng ngồi đó hắn cũng chạy đến. Miệng còn chưa kịp mở mắt đã thấy được dòng thơ trên giấy mờ sắc ánh mắt đen lại không ít. Hắn xem như không biết gì ôm lấy thê tử hỏi:

“Nương tử nương tử, nàng viết gì?”

Nhạc Xích Vũ nghiêng đầu nhìn hắn lại tiếp tục viết cho xong chữ cuối cùng, đáp phi sở vấn: “Người đã đi đâu?” Hắn lúc nào cũng dính lấy nàng đột nhiên hôm nay vừa xuống ngựa đã chạy đi đâu?

“Tĩnh phòng.” Dương Thiên Phong mở to mắt ra cười hì hì nhìn thê tử mà nói dối.

“Nương tử nương tử, nàng viết gì?” Thấy thê tử không nói gì nữa hắn lặp lại câu hỏi.

Nhạc Xích Vũ sớm đoán được hắn không có học chữ nên cũng không hề ngạc nhiên: “Muốn viết không?”

“Ân.” Dương Thiên Phong không chút do dự mà gật đầu. Hắn thuận tiện đặt mông ngồi xuống ghé bên cạnh nàng.

“Biết viết tên mình không?” Nhạc Xích Vũ nâng mắt hỏi, tay cũng không quên bắt đầu mài mực.

Dương Thiên Phong lắc lắc đầu: “Ta muốn viết tên nương tử a.” Hắn cười hì hì khoác tay thê tử. Nghe Trạch Nghiêm nói lúc trước hắn cùng nàng cũng rất hay ngồi đây luyện chữ.

“Ân.” Nhạc Xích Vũ ứng một tiếng bắt đầu cầm bút lên viết trong một tờ giấy khác: “Nhìn cho kỹ, đây là tên của nương tử người.”

Nghe được câu đó tâm của Dương Thiên Phong một nhảy, bất an lại mọc lên như nấm sau mưa. Đến khi thấy được ba chữ trong trang giấy hấn triệt để chết tại chỗ.

Lúc hấn cùng nàng mới hòa hợp, đã từng thấy nàng luyện chữ nên cũng chạy đến hiếu kỳ hỏi thăm. Bản thân cũng bảo muốn viết tên thê tử, nhưng khi nàng viết rồi đọc cho hấn nghe, hấn lại phản đối. Vì trong ký ức của hấn, thê tử hấn tên Nhạc Thanh Loan không phải Nhạc Xích Vũ.

Nàng cùng hấn cãi vả khất khẩu một trận. Hấn bức nàng viết cho ra ba chữ Nhạc Thanh Loan mới hài lòng thỏa mãn. Lúc đó nàng viết xong liền chạy đi đâu đó khóc lóc một trận. Đương nhiên những thứ này cũng là nghe Trạch Nghiễm kể lại.

Hiện thấy được như vậy đột nhiên lòng hấn lại lộp bộp mà rơi. Trong lúc vô ý của hấn đem nàng tổn thương nặng như vậy, hấn thật đáng trách.

“Tên nương tử của người Nhạc Thanh Loan.”

Khi hấn vẫn còn chìm đắm trong hồi ức thì âm thanh êm ái của thê tử lại truyền vào tai kéo hấn trở về. Hấn lại bày dáng vẻ tiểu hài tử nói: “Không phải không phải, đó không phải tên nương tử.” Đương nhiên nếu hấn có biết cũng là chuyện bình thường nàng sẽ không thể nghi ngờ được. Nhạc đề Nhạc hậu trước mặt hấn gọi là nàng ‘Vũ nhi’, trong chiếu chỉ cáo bố hôn đại hôn cũng báo rõ tên của nàng.

Tiện tay hấn cầm lên xé rách rồi ném đi. Nữ nhân ghê tởm đó hấn quyết không tha.

Nhạc Xích Vũ đen mặt nhìn tờ giấy bị xé rách bay tứ tung dưới đất. Nàng nhân cơ hội này mượn cơ tách ra khỏi hấn: “Người dám xé đi? Còn dám ném?”

Dương Thiên Phong ngơ ngác nhìn thê tử, tay hấn chỉ chỉ hai mảnh giấy đang bị gió cuốn bay trên đất: “Đó không phải là...” tên của nàng.

Còn nói chưa hết bị Nhạc Xích Vũ hung hăng trừng mắt: “Người dám nói không phải do ta viết sao? Ta viết người cũng dám xé? Dám ném đi?”

Dương Thiên Phong mồm trương khẩu ngốc, dáng vẻ này nhìn quen mắt lắm nha, là lấy nhiệm của Dư thị rồi. Một lúc lâu hấn mới nói: “Nhưng là...nhưng là...” Hấn có phải xé tên của nàng đâu.

“Còn dám bảo không phải, là ta tận mắt thấy người xé rồi ném đi. Nhân chứng vật chứng đầy đủ còn muốn chối cãi?” Nhạc Xích Vũ đứng lên định là sẽ xoay người bỏ đi.

Dương Thiên Phong có chút dở khóc dở cười, lúc hấn phục hồi trí nhớ cùng là dùng cách này đối xử với nàng, hiện nàng lại mang ra chính trị hấn. Nắm lấy tay thê tử ngoan ngoan nhận lỗi: “Nương tử nương tử, ta sai rồi, sai rồi, lần sau sẽ không như thế nữa.”

Nhạc Xích Vũ có chút muốn cười nhưng phải nén lại. Nàng dùng nhãn thần hung tợn quay lại trừng mắt hấn: “Ta còn đang giận, tối nay sẽ không trở về ngủ cùng ngươi nữa.”

“Không được không được.” Dương Thiên Phong liều mạng lắc đầu, nàng còn phải chữa trị gương mặt, lại nói không ngủ cùng là thế nào. Hấn ôm lấy thắt lưng nàng làm nũng: “Nương tử nương tử đừng không để ý đến ta, nàng phạt ta đi, phạt đi phạt đi.” Mặt cọ cọ lên cái bụng khiến Nhạc Xích Vũ ngứa ngáy.

Nhìn sỗ tượng phu đáng yêu như vậy nào nữ giận tiếp nữa, Nhạc Xích Vũ vuốt vuốt tóc hấn nói: “Được, vậy chép phạt đi.”

Nàng khom người xuống cầm bút viết một câu ‘Nhạc Thanh Loan là nương tử của Dương Thiên Phong ta’ rồi nói với hấn: “Chép xong một nghìn trang mang đến cho ta xem, chép xấu không tính phải chép lại. Đến khi đủ ta mới tha thứ.”

Dương Thiên Phong nhìn dòng chữ cực kỳ muốn đem xé lần nữa, nhưng hấn không thể làm vậy. Hấn hiện là người mù chữ không thể mượn cơ này tiện xé lung tung.

“Nương tử nương tử, đây đọc thế nào?” Dùng cách này để có cơ tiếp tục xé.

“Viết xong hết ta dạy ngươi đọc.” Nhạc Xích Vũ có kinh nghiệm hơn đương nhiên không đọc cho hấn nghe, nàng đặt bút xuống giá rồi ra lệnh: “Viết đi.”

Dương Thiên Phong thấy thê tử có ý định rời đi lại hỏi: “Nương tử nương tử, nàng đi đâu?” Còn bắt hấn viết mấy câu không thực tế này nữa chứ, thật tức chết hấn.

“Không phải chuyện của ngươi, lo làm chuyện của mình đi.” Nhạc Xích Vũ không quay đầu lại vẫn bước đi.

Dương Thiên Phong chạy đến ôm lấy nàng ghì chặt trong lòng: “Không được không được, nàng đi ta không tập trung viết được.” Há cho nàng thuận lợi tiêu thất trước tầm mắt của hấn.

Nhạc Xích Vũ bất đắc dĩ thỏa thuận: “Vậy ngươi viết, ta ngồi ở bên hồ.” Cả tự do đi lại cũng mất luôn, hy vọng sớm có tin tốt từ Dư thị.

Dương Thiên Phong đạt được mục đích liền buông thê tử ra ung dung bước đến bàn như là tình nguyện chấp nhận lĩnh phạt. Hấn ngồi xuống ghế mắt cũng không rời bóng lưng thê tử.

Nhạc Xích Vũ ngồi bên bờ hồ soi dáng vẻ của mình dưới mặt nước. Do thay đổi không nhiều nên nàng căn

bản không phát hiện ra độc trong người mình đã dần dần được thanh lọc.

29. Chương 29: Phúc Hắc Tướng Công

Đến chiều, nhân cơ hội Dương Thiên Phong đi tắm Nhạc Xích Vũ bước trở về tòa viện đời trước mình ở. Lúc nàng bị hắt ném ra khỏi tân phòng liền được Trạch Nghiễm an bài cho ở đây.

Bước vào bên trong kiến trúc vẫn như cũ chỉ là bên trong không có nhiều hoa. Lúc nàng ở đã cho người bày bố lại trông rất nhiều hoa thơm.

Nhớ ngày hôm sau khi tiến cung tạ hoàng ân, nàng trở về đây đã thấy hoa được bày theo phân phó của nàng. Cao hứng nàng cầm kéo đến chuẩn bị tỉa cành thì Dương Thiên Phong ở nguyệt môn chạy vào bóp cổ nàng.

Lúc đó cả người nàng nằm trên đất, cổ bị hắt bóp đến không thở nổi. Miệng hắt liên tục chất vấn nàng rằng nàng giấu Nhạc Thanh Loan ở đâu. Cũng may Trạch Nghiễm xuất thủ cứu giúp nếu không nàng cũng sớm đầu thai rồi, không đợi đến ngày hắt hồi phục mà hưu nàng đâu.

Nàng cũng biết hắt trước đó được mọi người nói rằng thê tử của hắt là đệ nhất mỹ nhân đại lục, nhưng khi khăn hỉ mở ra thì trái ngược chính là đệ nhất xấu nữ đại lục nên hắt mới có hành động đó. Chỉ là nghĩ lại vẫn cảm thấy cực buồn.

Lúc viết chữ cũng vậy, rõ ràng hắt muốn viết tên thê tử, mà thê tử của hắt là nàng, hắt lại không thừa nhận liên tục nói không phải. Hắt còn gọi nàng là Loan Loan nữa. Nàng cực kỳ khó chịu nhưng không thể nào có thể cùng hắt đôi co xuống tới được. Sau này nàng cùng hắt thỏa thuận, hắt gọi nàng nương tử nàng gọi hắt tướng công, như vậy cho dù hắt có xem nàng là Nhạc Thanh Loan nàng cũng không biết, đây là biện pháp tốt nhất.

Nghĩ đến đây hốc mắt nàng lại ngập lệ, từ đầu chí cuối, cho dù có ngốc hay không, hắt vốn không xem nàng là thê tử của hắt. Chỉ có nàng thật lòng xem hắt là tướng công mà thôi.

Nàng lau qua lệ rồi phân phó Phong Linh đang đi theo ở phía sau: “Gọi người đến dọn dẹp nơi này, sau này ta ở đây.”

Phong Linh rất muốn nói gì đó nhưng cuối cùng cũng không nói ra, mà chỉ ứng một tiếng liền lui ra ngoài làm theo phân phó. Nàng không thể hiểu được vì sao vương phi lại luôn mang tâm trạng u buồn như vậy. Rõ ràng là vừa đến nhưng vì sao trong mắt nhìn mọi thứ cứ như thân thuộc từ bao đời vậy.

Nhạc Xích Vũ chậm rãi dạo qua khắp viện rồi mới rời đi nơi khác tản bộ. Đến khi trở về thì viện cũng được dọn gọn gàng sạch sẽ rồi.

Nàng vừa bước vào trong phòng liền nghe Phong Linh ở ngoài cửa báo: “Vương phi, vương gia đang tìm người a, có nên...”

“Không cần.” Hai chữ liền đánh gãy lời nói chưa hết của Phong Linh.

Nhạc Xích Vũ tiện tay cầm một quyển sách lên ngồi trên ghế nhàn nhã đọc. Lúc ở Ngạn quốc nàng cũng là nhàn nhã như vậy, không trông độc được chính là xem sách thu thập kiến thức trông trọt, ngày qua rất thoải mái.

Phong Linh cũng không biết làm gì hơn là hướng Trạch Nghiễm ở bên ngoài nguyệt môn khẽ lắc đầu. Không hiểu nổi vương phi cùng vương gia là đang chơi trò gì nữa.

Dương Thiên Phong lúc này đang ở trong thư nghe ám vệ thông báo kết quả điều tra. Từ ngày hấn trọng sinh, ngoại trừ chuẩn bị mọi thứ đón thê tử ra, thời gian còn lại chính là mang hết tinh thần phí lên trên nguyên nhân cái chết của đại hoàng huynh. Biết được tam hoàng đệ chính là giả bị thương thì chuyện thú dữ kia cũng là do hấn(DCP) tự sắp đặt rồi nên hấn không bận tâm đến.

Chỉ là lâu như vậy rồi mà một chút manh mối cũng không có. Nghe nói xác rơi xuống dòng suối chảy xiết gần đó nhưng là tìm không được xác. Lâu như vậy rồi nếu có thì cũng đã sớm phân hủy.

Không khỏi thở dài một hơi phất phất tay áo khiến lui ám vệ. Hấn nhìn chăm chăm lên bức họa vẽ một nhánh mai treo trên bức tường. Đại hoàng huynh chính là thích hoa mai nhất, trong phủ chỉ trồng mỗi cây mai, mà thú thê cùng lựa ngay nữ nhân họ Mai mà truy cầu. Hiện hấn cũng chỉ có thể nhìn mai tưởng niệm đại hoàng huynh thôi, hy vọng hấn(DHP) trên trời có linh thiên phù hộ hấn sớm tìm ra được hung thủ.

Lúc này Trạch Nghiễm trở về báo lại. Dương Thiên Phong gật đầu nói: “Mau đi lấy mấy tờ giấy đến đây.” Nàng muốn hấn viết mấy câu đó, hấn mới không viết. Sớm hấn đã mang đi cho một hạ nhân không biết chữ viết rồi.

Hấn nhìn sáu tờ giấy một mắt, hài lòng gật đầu nhận lấy rồi bước đến chỗ Nhạc Xích Vũ. Bước vào viện môn thấy được nền vẫn đang cháy hấn lại bày vẽ mặt tiểu hài tử lao đến.

Phong Linh vốn định hành lễ, thấy được bộ dáng bất chấp tất cả mà lao vào của Dương Thiên Phong liền chặn chặt cửa: “Nô tỳ tham kiến vương gia, vương gia tuyệt đối không được tiến vào.”

Dương Thiên Phong bị chặn lại hấn cực kỳ bất mãn, khiễng khiễng chân, nhảy nhảy vài cái mắng người: “Người mau tránh ra cho ta, ta muốn gặp nương tử.”

Phong Linh vẫn cố chấp lắc đầu nhất quyết không nhường đường: “Không được, vương phi dặn không cho người tiến vào.”

Nhạc Xích Vũ nghe được một đoạn đối thoại bên ngoài đoán được Phong Linh không phải đối thủ của

Dương Thiên Phong nên để sách xuống đứng dậy bước ra ngoài: “Đã viết xong?”

Dương Thiên Phong thấy được thê tử liền ngây dại mà cười, hất giơ sáu tờ giấy lên cho nàng xem: “Viết được chừng này, nàng xem, nàng xem.”

Phong Linh thức thời tránh sang một bên nhường đường cho Nhạc Xích Vũ. Nhạc Xích Vũ bước ra cầm giấy xem, càng xem mặt càng nhìn không rõ đã bị biến thành cái dạng màu sắc hỗn độn gì.

Trên giấy quả thực là cái dòng chữ nàng để lại, nhưng là, viết không thẳng hàng, chữ to chữ nhỏ, gạch xóa linh tinh, có chỗ còn bị lem luot vết mực nữa. Nàng nâng mắt nên nhìn vị sỏa trượng phu vẫn miệng treo nụ cười thiên chân trước mặt.

Dương Thiên Phong nở nụ cười đầy thiên chân khả ái nhìn thê tử hỏi: “Thế nào, có phải đẹp lắm không? Lúc này ta mang đi đâu ai cũng khen đẹp. Nhưng ta không cho bọn họ xem, chỉ cho mỗi mình nàng xem thôi.”

Nhạc Xích Vũ giận đến nghiến răng nghiến lợi, hắn là vương gia, kẻ nào dám nói hắn viết không đẹp chính là không muốn sống nữa. Nhưng nàng không thể khen hắn, tên sỏa trượng phu này hề khen liền lập tức có chuyện ngay.

“Thế này mà đẹp sao? Không được, viết lại viết lại đi, còn chưa kể viết chưa đủ số lượng nữa.” Nàng ném sáu tờ giấy vào mặt hắn rồi xoay người bước vào trong đóng cửa lại.

Dương Thiên Phong bị thê tử ném giấy vào mặt cũng không chút giận hờn, chỉ là đáy mắt hiện lên thập phần khổ sở. Lúc hắn ném thư vào mặt nàng cũng là y như vậy.

Thấy nàng chuẩn bị đóng cửa hắn chạy đến ngăn lại: “Nương tử nương tử, tối rồi, chúng ta trở về ngủ thôi, những thứ kia mai viết cũng được.”

“Không được, chưa viết đủ số lượng không được gặp ta.” Nhạc Xích Vũ cứng rắn đáp trả, nếu còn bị hắn lấn qua lấn lại nữa nàng chết chắc.

“Không nên không nên, ta mệt lắm muốn ngủ rồi.” Dương Thiên Phong đứng ở đó dẫm chân biểu quyết phản đối.

Không đóng được cửa Nhạc Xích Vũ rất khó chịu, cau mày: “Vậy liền về viện ngủ đi.”

“Ta muốn ngủ cùng nương tử, muốn ngủ cùng nương tử, muốn ngủ cùng nương tử.” Dương Thiên Phong to giọng mè nheo không dứt.

Trạch Nghiễm thấy được cũng cảm thấy mất mặt thay chủ tử. Hắn thất thanh thất sắc kéo Phong Linh ra

ngoài. Nếu là còn tiếp tục nhìn xuống tới chắc là hấn đào hồ chui xuống mất.

Nhạc Xích Vũ bắt đắ dĩ nói: “Được.” Thấy được mắt của Dương Thiên Phong vì mừng rỡ mà sáng rực nàng lại nói: “Nhưng viết được một trang thật đẹp liền để người ngủ cùng.”

Dương Thiên Phong vui vẻ chỉ đồng giấy đang bay tự do đầy đất nói: “Ta viết những sáu trang đẹp thế này, nường tử nường tử, chúng ta về phòng ngủ thôi.”

Nhạc Xích Vũ buông tay ra khỏi ván cửa chống hông hỏi: “Thế kia mà gọi là đẹp sao?” Thật tức chết với tên ngốc tử này.

“Rõ ràng người nào cũng khen đẹp a.” Dương Thiên Phong thuận thế bước đến ôm lấy thê tử cười hì hì trong cực kỳ không có chút giác ngộ cảnh giới xấu đẹp.

“Không đẹp không đẹp, mang về viết lại đi.” Nhạc Xích Vũ phản bác, nhưng cũng không có bài xích vòng ôm ấp của hấn.

Dương Thiên Phong há mồm nói: “Vậy mai ta mang đi hỏi mẫu hậu...”

Còn chưa hết câu đã bị Nhạc Xích Vũ chặn lại: “Đẹp đẹp, người viết gì cũng đẹp.” Lúc này nàng thực sự muốn tự đánh chết mình, nếu để Thiệu Khánh hậu thấy được dòng chữ kia nàng có mười cái miệng cũng giải thích không xong a.

“Vậy liền trở về đi ngủ thôi.” Mãn tức treo đầy trên mặt Dương Thiên Phong kéo thê tử trở về viện của mình. Dù gì thì ở đây cũng không có con nhện kia vẫn là trở về tốt.

30. Chương 30: Khi Dễ Là Vậy?

Trên đường trở về viện, biểu tình trên mặt của Nhạc Xích Vũ chính là tâm không cam tình không nguyện để mặt sỏ trượng phu nắm tay mình dắt đi. Nghĩ tới nghĩ lui vẫn là cảm thấy không ổn liền nói với hấn: “Không cho phép người lại khi dễ ta.”

“Ta không khi dễ nường tử, không khi dễ nường tử.” Dương Thiên Phong tựa như thuần khiến đáp, mắt vẫn gian xảo cười hề hề. Có thê tử không khi dễ thì để ai khi dễ, hấn mới không phải sỏ như vậy đâu.

“Người phát thệ đi.” Nhạc Xích Vũ vẫn là không tin bắt buộc sỏ trượng phu phải thề thốt.

Dương Thiên Phong đưa tay chỉ lên trời bày vẻ mặt nghiêm túc: “Ta thề.” Chỉ hai chữ vồn vẹn nhưng lại không ai biết hấn thề cái gì.

Nhạc Xích Vũ hừ hừ chỉnh lại: “Thề không phải như thế này đâu.” Nàng kéo tay hắn xuống tận tình chỉ bảo.

Chỉ là hắn lại ngây ngô đáp lại nàng: “Ta thấy phụ hoàng chỉ làm thế thôi, không lẽ phụ hoàng sai? Không được, ngay mai ta phải...”

Nhạc Xích Vũ vội bịt miệng hắn lại đầu hàng vô điều kiện: “Không cần không cần, phụ hoàng luôn đúng phụ hoàng luôn đúng.” Thiệu Khánh để hại chết nàng a. Thề mà chỉ vồn vện hai chữ ngắn cùn như thế, thần linh nào chứng cho.

Trong lòng Dương Thiên Phong lẫn lộn cười vài trận, thề tử thật dễ lừa. Hắn nói gì nàng cũng tin tưởng. Lại nói nhìn vẻ mặt chết nhưng không biết lý do của nàng khiến hắn cảm thấy rất buồn cười.

Về đến phòng, không nói hai lời hắn ném y phục trên người ra liền nhào vào nàng hôn mãnh liệt như hổ vồ mồi vậy. Tay hạnh kiếm xấu cùng lời y phục của nàng xuống mà ném đi. Cho nàng chừa cái thói quen ngủ cùng hắn mà vận nhiều y phục như vậy.

Nhạc Xích Vũ chưa kịp phản ứng liền bị tấn công kịch liệt ngoại trừ hưởng ứng theo hắn cũng không còn biết làm gì hơn. Đến khi nàng thở không thông hắn mới chậm rãi rời khỏi môi nàng nhưng lưỡi vẫn còn luyến tiếc mà lướt trên đôi môi mỏng.

Nàng đẩy hắn một cái giận dỗi trách: “Người đã thề không khi dễ ta nữa.” Vì sao hắn mỗi đêm đều là lấn nàng như vậy cơ chứ?

“Ta nào có khi dễ nương tử nha.” Dương Thiên Phong vẫn treo nụ cười đáp trả.

“Người còn bảo không, mới vừa rồi người làm gì ta?” Nhạc Xích Vũ hận hận trừng mắt sủa trượng phu vô tâm vô phế.

Hắn lại hôn nàng một trận mới ngây ngô đáp: “Là làm thế này a.”

“Vậy không gọi là khi dễ thì là gì?” Nhạc Xích Vũ nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

Dương Thiên Phong bày ra vẻ mặt bình tĩnh đại ngộ lại nói: “Nguyên lai mẫu hậu là dạy ta khi dễ nương tử, để ngày mai...”

“Không có không có.” Nhạc Xích Vũ to giọng hơn áp chế câu nói của hắn. Hắn lại mang Thiệu Khánh hậu ra đề nàng, tên này vì sao lại phúc hắc như vậy cơ chứ. Đời trước nào có vậy đâu.

“Thật sao?” Âm thanh truyền theo chút ái muội được Dương Thiên Phong thổi vào trong tai thê tử. Tiểu ý vẫn không hề tản đi mà lại càng tăng lên không ngừng.

Nhạc Xích Vũ bắt đầu dĩ gặt đầu, vì sao lúc nào hấn cũng đùa giỡn nàng như vậy? Rõ ràng nàng là người bình thường, lại còn trọng sinh nữa a.

Dương Thiên Phong tà mị cười lại tiếp tục hôn lên môi nàng. Tay hấn mở nắp hộp để con nhện độc lại bò ra. Không biết sẽ mất bao lâu dung mạo của nàng mới trở lại nguyên bản, chỉ sợ độc của nàng còn chưa thanh trừ hết hấn đã chết trước vì ghen khí a.

Sáng hôm sau, Nhạc Xích Vũ vui vẻ ngồi ở trước bàn trang điểm để Phong Linh giúp bản thân chải tóc. Dương Thiên Phong tỉnh lại nằm sấp trên giường ôm lấy gối đầu nhìn thần sắc hàm tiếu của thê tử mà đôi mày cau lại không ít.

Dư thị muốn giúp hấn chữa bệnh là vì muốn giúp tam hoàng đệ xem hấn có phải trang sỏa? Lợi dụng thê tử hấn để thử hấn sao? Đây là thứ hấn luôn suy nghĩ không thôi kể từ sau ngày ở Việt vương phủ.

Đời trước nhớ Trạch Nghiễm có cùng hấn nói qua, mỗi lần hấn cùng thê tử đến Việt vương phủ chơi đều bị Dương Cảnh Phong kéo vào trong phòng không biết làm gì. Có lẽ là thử hấn đi. Đời này hấn thích một nữ nhân xấu xí nhất định là hoài nghi cũng bớt nên mới không dám hành động lộ liễu như vậy?

Mặc kệ là thứ gì, chỉ cần hấn tra ra được chân tướng nhất định sẽ cùng Dương Cảnh Phong nói rõ. Chuyện của đời trước, mọi tội lỗi đều đẩy hết lên đầu của hấn. Đời này hấn muốn giải oan.

“Nương tử nương tử.” Cao giọng mở thanh, giọng nam khàn khàn lại pha chút làm nũng khiến tâm của người nghe có chút mềm.

Nhạc Xích Vũ không quay lại vẫn là đang chọn trang sức đáp lời: “Đã tỉnh liền thức dậy đi thôi. Chàng cứ ngủ mãi sẽ thành con sâu lười mất.”

Dương Thiên Phong thâm phi cười, hiện đang trang sỏa đương nhiên phải thật tốt tận dụng thời gian nhàn rồi. Sau này mọi thứ trở lại bình thường sợ là sẽ rất bận rộn a.

Lúc này Phong Linh nhích người sang một bên vì Nhạc Xích Vũ oản tóc cao. Đường nhìn của Dương Thiên Phong lại bay thẳng đến sau gáy của thê tử. Quả nhiên là được của Ngạn quốc, đến một vết sẹo nhỏ cũng không có lưu lại. Mà nàng lại nghe lời thái y cũng chưa từng chạm vào khuôn mặt, trong phủ trừ hấn ra không người dám nhìn thẳng dung mạo của nàng. Mỗi lần thỉnh an cũng ít người nhìn đến nên cũng không phát hiện có thay đổi. Đây là làm hấn yên tâm nhất.

Lúc này có hạ nhân mang thuốc đến cho Nhạc Xích Vũ. Thuốc này do thái y kê để vì nàng làm ngừng độc phát tác. Chén thuốc vừa ngao còn bốc hơi nóng cùng mùi thuốc ngập tràn trong phòng.

Dương Thiên Phong leo xuống giường bắt đầu làm vệ sinh cá nhân. Lát sau, Nhạc Xích Vũ oản xong tóc cũng bước đến bàn chuẩn bị dùng được thì hấn cũng vận y phục chỉnh tề. Hấn bước đến cười ngây ngô nhìn nàng, tay vươn ra nâng chén được: “Nương tử nương tử, ta ụy nàng uống.”

Nhạc Xích Vũ mỉm cười nhẹ nhàng lắc đầu cự tuyệt: “Không cần, ta có thể tự tới.” Nàng đưa tay tiếp nhận chén được không để hấn cầm.

Trước sau gì nàng cũng rời đi, không nên cùng hấn quá thân cận. Nhận càng nhiều ôn nhu từ hấn sẽ càng làm nàng không muốn rời đi mà thôi. Nếu không phải mỗi đêm hấn đều quấy rối nàng thì nàng cũng không cần mỗi ngày khổ sở tự an ủi bản thân rồi.

Dương Thiên Phong thả lỏng tay để thê tử cầm lấy chén thuốc mà tâm trầm đi không ít lần. Đời trước nàng vì không muốn hấn quên nàng mà cùng hấn lưu lại không ít thứ, đến cùng hấn mang tất cả đi thiêu hủy nên cũng không biết được thứ gì bên trong. Đương nhiên hấn biết hấn cùng nàng cũng sẽ có một số chuyện Trạch Nghiễm không thể biết được.

Đời này nàng vì ám ảnh của đời trước không chút do dự mà rời khỏi hấn. Nàng không chút do dự đáp ứng yêu cầu của Dư thị là để hấn mau chóng phục hồi trí nhớ rồi thả nàng. Đáng tiếc hấn sẽ không làm như vậy.

Tầm mắt nhìn chằm chằm thê tử uống chén thuốc, tay hấn cầm lên một ít hoa quả khô tẩm đường. Vừa thấy nàng uống xong lập tức nhét vào miệng nàng: “Nương tử nương tử, nàng ăn cái này sẽ không đắng nữa.”

Nhạc Xích Vũ cũng không cự tuyệt mà há miệng ra ăn. Sau khi nuốt xong nàng nhìn hấn nói: “Đi thỉnh an mẫu hậu thôi, chút nữa về còn phải tiếp tục chép phạt.”

Dương Thiên Phong lại bày tính tình tiểu hài tử ra, chồm người ôm lấy thê tử không buông: “Không chép có được không, chép phạt tốn thời gian lại không thể chơi cùng nương tử.” Đành là không phải hấn chép nhưng như vậy rất bất tiện a. Hấn vốn định mang nàng đi chơi.

“Không được, đó là hình phạt làm sao có thể không nhận.” Nhạc Xích Vũ chậm rãi nói, đường nhìn của nàng hạ xuống nhìn đỉnh đầu của sỏ trượng phu. Hấn như thế này rất đáng yêu nha, khóe môi của nàng cũng chậm rãi kéo cao.

“Vây...vây ta chép ít một chút được không?” Dương Thiên Phong vẫn không ngẩng đầu, áp mặt vào nơi đầy đặn của thê tử.

“Không được.” Âm thanh kiên quyết lần thứ hai vang lên.

Dương Thiên Phong ngẩng đầu, đôi mắt thuần khiết thiên chân nhìn chằm chằm thê tử: “Vây ta chỉ viết tên nương tử thôi được không?” Cái câu kia đến nhìn hấn cũng không muốn nhìn đừng nói đến viết.

“Hôm qua ngươi xé mắt rồi.” Nhạc Xích Vũ cũng nhìn hồi lại hấn. Về mặt quen thuộc này nàng sắp không thể thấy được nữa rồi, nhưng, nàng không hối hận, cũng không lưu luyến. Ánh mắt yêu thương lại được buồn thu gọn vào đáy mắt của ai kia.

“Hôm qua...hôm qua ta xé không phải tên nương tử.” Dương Thiên Phong nhăn mặt như thể bản thân thụ trăm triệu lần ủy khuất một dạng.

Nhạc Xích Vũ lạnh nhạt phản vấn: “Vậy thì là tên của ai?” Nhớ năm đó, hắn đã từng nói với nàng, thê tử của hắn chỉ có thể là Nhạc Thanh Loan, mãi mãi không đến lượt nàng. Tâm nàng lại mơ hồ đau nhức, biết rõ kết quả sẽ không người ngu ngốc nào sẽ lại lao vào. Nàng cũng không phải là người ngu ngốc nên cũng sẽ không tự tổn thương bản thân.

Dương Thiên Phong triệt để á khẩu. Hắn không biết nên trả lời thế nào cho phải. Ánh mắt ưu thương của nàng hắn nhận thấy rõ ràng, sẽ rất nhanh thôi hắn cùng nàng nói sự thật, rất nhanh thôi.

Nhạc Xích Vũ khẽ thở dài một hơi, nhẹ đẩy hắn ra đứng dậy xoay người: “Thời thần không còn sớm, mau chóng tiến cung thôi.” chân cũng mại khai cước bộ. Dương Thiên Phong chỉ biết chạy theo sau.

31. Chương 31: Nữ Phải Tự Cường

Lát sau cả hai cũng tiến cung thỉnh an lại trở về, Nhạc Xích Vũ muốn đến Việt vương phủ tìm Dư thị. Dương Thiên Phong bị bắt ở lại phủ chép phạt mà hắn cũng vốn bận rộn cũng không muốn đến đó.

Nhạc Xích Vũ mang theo Phong Linh liền ngồi xe ngựa đến Việt vương phủ. Hôm nay Dư thị bị Dương Cảnh Phong bắt ở trong phủ sắp xếp lại mọi thứ cùng tính toán sổ sách nên vẫn không có thời gian đi thỉnh an Thiệu Khánh hậu.

Khi Nhạc Xích Vũ tiến vào chỉ thấy nàng ta nằm dài trên bàn, vẻ mặt như bị hút hết sinh khí vậy. Trước mặt là mấy cuốn sổ to nhỏ bị vứt lung tung, gió thổi bay hết vài trang, nghiền mực bút bàn tính đều đặt lộn xộn trên bàn.

“A Tịch, ta tới thăm ngươi.” Nàng mở thanh, chân đồng thời bước đến.

Dư thị nghe được có người đến lập tức tỉnh táo khởi thẳng thất lưng. Vui vẻ lấp đầy khuôn mặt, tay vẫy vẫy gọi: “A Vũ ngươi đến thật đúng lúc, mau đến giúp ta a.” Nàng đâu phải nữ tử cổ đại a, ngay cả bàn tính nàng còn không biết tính nữa nha làm sao vật lộn với đồng sổ sách này được. Tên khốn kia thật biết làm khó nàng.

Nhạc Xích Vũ tiến đến ngồi bên cạnh Dư thị. Mắt nàng đảo qua một vòng rồi cao hứng mở miệng hỏi: “Ta đến vì sao lại đúng lúc? Là có thể chữa được bệnh của vương gia rồi?” Hôm nay nàng đến chính là vì lý do này.

Dư thị lắc đầu: “Vẫn chưa.” Dụng cụ người ta còn chưa giao tới. Nàng đẩy sổ sách cùng bàn tính đến trước mặt Nhạc Xích Vũ: “Trước hết ngươi giúp ta những thứ này đi.” Hiện nàng chính là mang chuyện của mình đẩy cho người khác, cũng không trách nàng được, nàng đâu biết làm đâu.

Nhạc Xích Vũ cười khỏ đáp trả: “Ta không biết những thứ này.” Nàng là một công chúa thất sủng không được học quản gia. Đời trước lại phải bận rộn chăm sóc sỏ trượng phu nên mọi thứ đều là Trạch Nghiễm xử lý, Thiệu Khánh hậu cũng không nói gì đến chuyện này nên thôi.

Sợ Dư thị không hiểu nàng bồi thêm: “Mỗi ngày ta đều cùng vương gia nên không cần quản lý sổ sách.”

Tia hy vọng của Dư thị bị dập tắt có chút lưu tình, gương mặt cũng xị xuống không ít. Cứ tưởng gặp được cứu tinh, nghĩ không ra cũng y hệt như nàng, một chút cũng không biết.

“Ai...đều cho tên vương bát đản Dương Cảnh Phong cả, nếu hắn không vô sự tìm sự thì ta đâu có phiền phức như vậy.” Đúng là bản thân bận rộn cũng muốn kéo theo nàng a.

Nhạc Xích Vũ phì cười với cái dáng vẻ quen thuộc tận hai đời của Dư thị. Lần nào cũng là do Dương Cảnh Phong khiến cho nàng ta chật vật thanh bộ dạng này.

“Ta không giúp được gì, thay vì than vãn thì tiếp tục làm đi, đỡ phí thời gian nha.”

Dư thị khép hờ mắt ném bút xuống đất sinh khí hô: “Ta làm sao biết những thứ này. Ta muốn đến thái y viện làm cơ, quản lý mấy thứ này phiền chết được.”

Nhạc Xích Vũ đảo mắt qua hoa viên quen thuộc lại nhìn đến dáng dấp nặng nề cùng kiện y phục khác người của Dư thị lại một trận cười. Đời trước Dư thị cùng Dương Cảnh Phong chính là luôn gây gổ về vấn đề y phục này. Đương nhiên lúc tiến cung loại y phục này sẽ không được mặc, nhưng ở trong phủ thì lại luôn thấy nàng mặc.

Dư thị cho rằng, y phục quá rườm rà rất khó hoạt động. Dương Cảnh Phong lại bảo là đến nữ tử thanh lâu cũng sẽ không ai mặc quá hở hang như nàng. Đó cũng không trách được hắn so sánh như vậy, vì Dư thị đến tiết khổ cũng không chịu phần mà nhất mực muốn lộ đôi chân thon dài của nàng a.

Dư thị có một sở thích rất lạ, chính là không thích vận y phục ống tay rộng dài, thế nên ống tay của nàng chỉ ngắn đến khuỷu tay mà lại có chút loe chứ không như y phục của nàng hiện tại, lộ ra cả phần tay trắng nõn thon dài. Cả phần chân váy cũng được cắt ngắn.

Dư thị từng nói cùng nàng, muốn váy ngắn trên gối nhưng Dương Cảnh Phong lại nơi nơi áp chế không phép quá ngắn thế nên bắt buộc đi liền ngắn dưới đầu gối một chút. Chân mang ngoa tử thêu đặc sắc, lại còn có phần gót cao nữa.

Dư thị từng bảo nàng cũng nên thử mang loại này nhưng nàng cự tuyệt vì nếu nàng thử nhất định không thể chơi cùng sỏ trượng phu. Bất quá, qua một đời người, nàng cũng muốn thử một chút nha. Dù gì lúc ở Ngạn quốc, quốc phục cũng là có độ ngắn như vậy, cũng là mang ngoa tử chỉ là không có cái gót cao kia thôi.

Cảm nhận được ánh mắt của Nhạc Xích Vũ đang dừng ở trên đôi ngoa tử của mình, mắt của Dư thị sáng rõ, xem ra có người cùng sở thích nha.

“Thế nào? Thích không? Ta nói cho người biết, nữ nhân là phải biết nghĩ cho bản thân. Bạc kiếm được đều nên đổ vào làm đẹp cùng hưởng thụ không nên để nam nhân chi phối mình.”

Dư thị cực kỳ đắc ý mang tư tưởng hiện đại ra chỉ giáo cho một người cổ đại như Nhạc Xích Vũ. Đường nhiên nàng cũng hy vọng tư tưởng của Nhạc Xích Vũ nhanh chóng đả thông, không nên như Mai thị khuyên ngược lại nàng.

Nhạc Xích Vũ không chút do dự gật đầu, mở thanh: “Ta cũng muốn thử, không biết A Tịch đặt làm ở đâu?” Đem thứ này đến Ngạn quốc cũng rất thú vị nha. Đời này nàng không muốn chơi cùng sỏ trượng phu nữa.

Nhưng thứ Dư thị nói hết nhưng đời trước vậy. Khi nàng đau khổ nhất chính là nhớ đến lời của Dư thị nên hạ quyết tâm rời khỏi Dương Thiên Phong. Trong khi mọi người trong hoàng thất ai nấy đều khuyên nàng không nên làm như vậy thì Dư thị lại rất nhiệt tình ủng hộ hòa ly.

Dư thị cho rằng nếu là đau khổ chỉ bằng sớm cắt đứt. Nàng ta bảo nếu nàng có níu kéo thì mối quan hệ này cũng không đi được đến đâu vì lòng của Dương Thiên Phong không hề có nàng. Nàng càng níu kéo sẽ chỉ càng đau khổ, chỉ bằng sống cho thật tốt để hắn sau này gặp lại sẽ cảm thấy hối hận với quyết định ngày hôm nay.

Dư thị còn khuyên nàng hòa ly xong đến Việt vương phủ ở cùng nàng ta. Dương Cảnh Phong cũng nhiệt liệt hoan nghênh nàng đến đó. Chỉ là nàng không đáp ứng, chỉ là lạnh lẽ lấy xong hưu thư liền rời đi.

Nhưng, quả như Dư thị nói, khi Dương Thiên Phong gặp lại nàng, thấy trong mắt hắn có hối hận, có kinh ngạc, tâm nàng quả có chút kiêu ngạo như Dư thị nói. Chỉ là nàng không muốn đối diện với hắn, nhìn hắn chỉ khiến nàng nhớ lại bản thân ngu ngốc cổ chấp của lúc trước, nhớ lại sỏ trượng phu của mình. Hắn không phải, nàng không thừa nhận hắn.

Dư thị vỗ hai tay vài nhau tạo nên một âm thanh hung phấn: “Ta còn rất nhiều đôi như vậy, đi, ta đưa người đi xem.” Nói xong, nàng đứng lên, nắm tay Nhạc Xích Vũ kéo đi đến phương hướng phòng của mình.

Nhạc Xích Vũ vẫn chưa đứng lên mà nhìn sổ sách trên bàn: “Còn thứ này...” Không nói hết câu nhưng nàng biết Dư thị sẽ hiểu sự do dự của nàng.

Dư thị đến nhìn cũng không nhìn một mắt xua xua tay: “Đề ý đến làm gì, để Dương Cảnh Phong tên khó tính kia một mình xử lý đi.”

Nhạc Xích Vũ khẽ thở dài liền theo Dư thị đến viện của nàng ta. Phong Linh cùng đám hạ nhân cũng lon ton chạy theo phía sau.

Đi một hồi cuối cùng cũng đến viện của Dư thị, quang cảnh ở đây vẫn như đời trước, không hề thay đổi. Nàng theo chân Dư thị bước vào trong phòng của nàng ta.

Nàng rất thích phòng của Dư thị, bên trong được trang trí bạch sắc, nếu gỗ có bạch sắc sợ là Dư thị cũng mang đi làm phòng rồi. Dương Cảnh Phong thường nói cứ hệt như nhà có tang nhưng Dư thị lại nói đây là thuần khiết, chê hắc hủ lậu.

Đầu giường của Dư thị có trang trí ba cái vòng tròn to, cái ở giữa to nhất, hai cái hai bên kích cỡ bằng nhau. Bên trong chính là được giăng rất nhiều chỉ trắng tạo nên hình thù khác biệt cứ như mạng nhện. Bên dưới mỗi vòng tròn treo lủng lẳng ba sợi chỉ trắng được tết gọn, ở phần đuôi cột ba chiếc lông vũ trắng.

Lúc trước nàng không biết liền hỏi, Dư thị nói đó được gọi là dreamcatcher. Nói nó giúp ta ngủ ngon hơn, hút đi ác mộng kinh khủng. Khi đến Ngạn quốc nàng cùng Dương Thiên An cũng tự làm cho bản thân một cái nhỏ, treo ở đầu giường. Đúng như lời của Dư thị, nàng ngủ rất ngon.

Dư thị hưng phấn, lời hết ngoa tử cùng y phục của bản thân ra cho Nhạc Xích Vũ xem. Đường nhiên y phục của nàng chính là chất cao như núi khiến người nhìn choáng váng, chỉ là Nhạc Xích Vũ đã thấy qua ở đời trước nên đời này đối mặt lại không chút biểu tình. Điều này càng khiến Dư thị cho rằng Nhạc Xích Vũ cùng chung chí hướng với mình.

“Người xem, ta có rất nhiều a, người thích cái nào cứ lấy thử đi. Nếu thích ta tặng người.”

Nhạc Xích Vũ khẽ cười bước đến cầm lấy xem: “Tạ qua ý tốt của người, chỉ là ta sẽ không lấy thứ yêu thích của người khác, ta có thể tự mua.”

Thế là cả hai chụm đầu vào chọn lựa y phục, nhân tiện thảo luận không ít vấn đề.

32. Chương 32: Trải Nghiệm Thú Vị

Qua chừng một nén hương, hai người vẫn chưa chọn xong, bên ngoài truyền vào tiếng của hạ nhân thông báo Mai thị đến. Dư thị càng cao hứng hơn cho truyền. Hiện Nhạc Xích Vũ cũng ham mê nhất định Mai thị cũng sẽ từ bỏ tư tưởng cổ hủ đi.

Mai thị bước vào thấy được Nhạc Xích Vũ đang chập vạt trong đồng y phục cùng ngoa tử mà chóng mặt, nàng phì cười lắc đầu, nhắc chân bước vào, miệng đồng thời mở: “Nghĩ không ra nhị đệ muội cùng là có sở thích này nha.”

Dư thị đắc ý khoác khoác tay hất cằm nhìn Mai thị: “Đến A Vũ cũng muốn thay đổi, đại hoàng tẩu cũng nên tiếp thu tư tưởng mới đi a. Là nữ nhân phải luôn đổi mới bản thân như vậy mới không uổng kiếp nữ nhân nha.”

Nhạc Xích Vũ bị trêu ghẹo mặt nhất thời bạo hồng: “Đại hoàng tẩu tới, chi bằng cũng thử một chút, muội cảm thấy vận như A Tịch cũng rất thoải mái a.”

Lúc đầu đến Ngạn quốc nàng cùng Dương Thiên An cũng rất do dự khi vận y phục không được kín đáo như Nhạc quốc cùng Kim quốc. Nhưng Ngạn quốc nhiều núi, lại có nhiều cây cỏ thực vật, vận y phục dài rất bất tiện. Sau này đã quen cảm thấy cũng rất thích.

Nụ cười trên mặt của Mai thị dần dần đông cứng lại, nghĩ không ra chưa gì Nhạc Xích Vũ đã bị Dư thị tẩy não. Nàng phải nhanh chóng giáo dục lại thôi, còn nghĩ chỉ phí công phu với mỗi Dư thị không ngờ hiện lại thêm một Nhạc Xích Vũ. Còn tưởng Nhạc Xích Vũ sẽ theo phe nàng.

“Như vậy sao có thể, nữ tử phải vận y phục kín đáo một chút chứ. Tam đệ muội còn không nhìn xem, trong phủ tam hoàng đệ cũng không dám để gia đình tùy tiện đi lại, đó là sợ danh tiếng của muội a.”

Dư thị bĩu môi, thuận tiện ngồi xuống giường, hai tay chống tay ra sau nhìn Mai thị: “Đại hoàng tẩu nói thế là sai rồi, đẹp thì phải phô cho người xem chứ, cứ giấu kín làm gì nha.”

Mai thị á khẩu nhìn Nhạc Xích Vũ muốn cầu cứu, nhưng là thấy được thần sắc đồng tình xuất hiện trên mặt của Nhạc Xích Vũ, mọi lời nói đều được nàng nuốt trở vào bụng. Vì sao một công chúa lại có tư tưởng thoáng như vậy nha.

Nhạc Xích Vũ khom lưng cầm lấy đôi ngoa tử chậm rãi mang vào: “Muội muốn thử như A Tịch vậy, làm những thứ bản thân thích. A Tịch nói đúng, nữ nhân phải biết tự quan tâm bản thân không nên để bất cứ thứ gì tác động đến.”

Ở Ngạn quốc, nàng vì những câu nói tưởng chừng như không thể áp dụng của Dư thị mà sống. Đó là sự ủng hộ tinh thần lớn nhất của nàng lúc đó. Tuy Dương Thiên An cũng có an ủi nàng, nhưng lại vẫn không bằng được những lời của Dư thị.

Phong Linh quỳ một bên giúp Nhạc Xích Vũ mang hài vào chân. Trong lòng nàng cũng rất nghi vấn, vì sao vương phi lại có suy nghĩ phóng khoáng như vậy a?

Dư thị nhớ tới cái gì đó lập tức bật dậy, nàng chạy đến trước mặt Mai thị cười hề hề: “Đại hoàng tẩu đến thật đúng lúc nha. Sáng nay Dương Cảnh Phong bắt muội tính sổ sách, nhưng là muội làm sao biết a. Tẩu mau giúp muội đi.”

Mai thị nhếch môi nhìn Dư thị, ánh mắt chính là nhàn nhạt nói không nên lời mà gật đầu. Lần nào nàng chẳng phải đến đây giúp chứ. Dương Cảnh Phong làm khó Dư thị, gián tiếp làm khó cả nàng a.

Nhạc Xích Vũ mang xong ngoa tử liền lão đảo đứng lên như tiểu hài tử lần đầu tập đứng vậy. Đôi ngoa tử cao này quả thực khó sử dụng, nàng có quyết định sai lầm không?

Phong Linh ở một bên đỡ lấy chủ tử: “Vương phi cẩn thận.” Thật không thể hiểu nổi vương phi vì sao lại thích mang thứ ngoa tử quái dị này a. Chút nữa phải hồi thôi, còn nhịn nữa nàng chịu không nổi a.

Dư thị nhìn sang ôm bụng cười một trận: “Không sao không sao, lần đầu sẽ như vậy, sau khi quen rồi liền sẽ không khó đi nữa.”

“Ân, ta thử tập trước.” Nhạc Xích Vũ mỉm cười nhưng vẫn là trong lòng có chút lo sợ. Tay nàng nhắc cao gấu váy, mắt nhìn chăm chăm đôi ngoa tử rồi chậm rãi thi triển cước bộ đầu tiên. Ngoa tử của Dư thị so với chân nàng có chút rộng, nhưng cũng không đáng kể.

Mai thị nhìn đến mắt không chớp, đến nước bọt cũng quên nuốt xuống như thể người đang đi kia là bản thân nàng vậy. Qua một hồi thấy được Nhạc Xích Vũ mại ba bước khó khăn, tay không tự chủ vậy vậy, khuyên nhủ: “Vẫn là cởi ra thôi, nhị đệ muội không nên quá ép uổng bản thân.”

Dư thị bước đến một tay nâng cầm Nhạc Xích Vũ kéo lên, không tay giữ vài nàng, nghiêm nghị nói: “Đi đường phải nhìn thẳng, tâm vững tự tin sẽ đi được thôi.”

Nói xong nàng quay sang Mai thị nhếch môi: “Đại hoàng tẩu không nên nhất gan như vậy, còn chưa đi được bao nhiêu bước đã đầu hàng a.”

Mai thị bị khi dễ liền sinh khí hừ một tiếng: “Cũng giống như tam đệ muội khi thấy sổ sách thôi.”

“...” Dư thị trợn mắt phát sinh không ra được chút âm thanh nào.

Nhạc Xích Vũ khẽ cười, cũng làm theo lời Dư thị nói. Quả nhiên nàng làm được nha. Khi Dư thị buông tay để nàng tự đi, nàng cũng không ngã xuống, càng không cần người nâng đỡ.

Cao hứng nàng hô to: “Ta đi được rồi, đi được rồi.”

Dư thị thỏa mãn gật đầu cười: “Đi được nhưng vẫn phải luyện thêm, đi không quen sẽ đau chân. Tối nhớ kỹ, phải ngâm chân bằng nước nóng, xoa bóp cẩn thận, không được...” Tiếp theo là một tràng kiêng kỵ khi sử dụng ngoa tử cao gót.

Phong Linh ở bên cẩn thận nghe đầy đủ. Sau khi Dư thị dứt lời, nàng cung kính khom người hồi đáp: “Nô tỳ nhớ rõ, nhất định không quên lời của Việt vương phi.”

Dư thị hài lòng gật đầu, đáy mắt tán thưởng sự nhanh nhẹn của Phong Linh. Nhạc Xích Vũ cùng Mai thị người tập đi, người sợ hãi đứng nhìn rất lâu không rời mắt.

Một lát sau Mai thị giúp Dư thị làm sổ sách. Dư thị cùng Nhạc Xích Vũ đứng một bên nói: “Chuyện của Dương Thiên Phong ta nhất định chữa hết. Người yên tâm sẽ nhanh thôi.”

Không ngờ tên ngốc tử kia có phúc như vậy, có một thê tử yêu thương hẳn. Nàng vốn còn nghĩ trên đời này sẽ không ai yêu thương hẳn. Tuy trưởng thành bộ dáng đẹp mắt nhưng đầu óc có vấn đề nhất định bị bài xích. Đó là còn chưa nói đến nữ tử cổ đại phải cần trượng phu chống lưng ra oai.

“Vậy khi nào bắt đầu chữa trị?” Nhạc Xích Vũ có chút gấp gáp hỏi. Hắn mỗi đêm đều lăn nàng a, sợ rằng một lần nữa nàng sẽ động tâm với hắn. Kỳ thực nàng đã sớm đối với sỏ trượng phu động tâm rồi, nhưng chỉ là kiềm nén không thừa nhận mà thôi.

Dư thị lắc lắc đầu: “Dụng cụ vẫn chưa chuẩn bị xong, khi nào hoàn tất ta cho người nói cùng người.” Nàng còn gấp hơn nàng ta, nàng muốn đến thái y viện học được thay vì đối mặt đám sổ sách với ngày buồn chán.

Nhạc Xích Vũ gật gù đầu nói lời cáo từ cùng Dư thị cùng Mai thị rồi rời đi. Cũng hy vọng là sớm thôi.

33. Chương 33: Thay Đổi Tư Tưởng

Nhạc Xích Vũ ra khỏi Việt vương phủ lại không ngồi xe ngựa trở về Xương vương phủ mà mang theo Phong Linh tùy ý dạo ở khắp Kim đô. Đương nhiên vì tránh dọa người nàng sớm đã chuẩn bị đầu lạp. Dù sao thì mụn nước trên mặt che được nhưng còn phần trán mặt không che được.

Nơi đầu tiên nàng ghé chính là tú phường mà Dư thị đề cập. Bản thân tự cùng lão bản nướng thương lượng vì mình đặt một đôi ngoa tử cao gót cùng với vài đôi ngoa tử đế bằng như ở Ngạn quốc. Sau đó liền thả bộ hòa cùng dòng người tấp nập ở Kim đô phồn hoa.

Phong Linh vô cùng ngạc nhiên không chút cố kỵ hỏi: “Vương phi, người không hồi phủ không sợ vương gia chạy đi tìm sao?”

Nàng cùng vị chủ tử này chung đụng ngày không lâu, nhưng cũng biết được tính tình của chủ tử dễ hầu hạ. Chỉ cần nàng làm tốt công việc của bản thân chủ tử cũng sẽ không mở miệng quát nạt.

“Hắn còn ở trong phủ chép phạt a, nếu hắn dám bỏ dỡ ta lập tức phạt hắn chép thêm.” Nhạc Xích Vũ hàm tiếu nói, ánh mắt liên tục đảo xung quanh các quầy hàng ven đường cùng các điểm dọc đường.

Ở Ngạn quốc nàng đã sớm thông suốt một chuyện. Nhạc Thanh Loan chính vì biết yêu quý bản thân nên mới hạ ngoan thủ với nàng. Còn nàng lại ngu ngốc hết vì người này lại vì người kia nên mới dẫn đến bất hạnh. Hiện một lần nữa mọi thứ bắt đầu lại, nàng liền sống tốt cho bản thân thôi.

Phong Linh nuốt xuống ngụm nước bọt cũng không hỏi thêm gì nữa. Nàng chuyên chú cùng chủ tử dạo bước mua sắm không ít thứ. Đến thời gian chợ thiện, cả hai bước đến tửu trang chọn bao sường dùng bữa.

Nhạc Xích Vũ đợi người mang đầy thức ăn bày lên bàn ra ngoài rồi mới mở đầu lạp xuống. Nàng mỉm cười

hướng Phong Linh nói: “Người cũng đến ngồi xuống dùng cùng ta đi.”

Nàng đối với tiểu nha hoàn này không có phân biệt chủ tớ mà đối với nàng ta như muối muối vậy. Đời trước chỉ mình nàng ta dám vì nàng nói chuyện. Còn bị Dương Thiên Phong hạ lệnh đánh đến mặt sưng, mông nở hoa.

Phong Linh lập tức quỳ xuống bên chân nàng: “Nô tỳ không dám.” Cho nàng mười cái mạng nàng cũng không dám ngồi một bàn dùng bữa với vương phi. Nếu chuyện đồn ra ngoài, không những ảnh hưởng không tốt đến danh phận tôn quý của vương phi mà nàng có thể cũng sẽ bị nghiêm phạt.

Nhạc Xích Vũ khom người, vươn tay đỡ lấy hai vai của Phong Linh đỡ nàng ta đứng lên: “Với ta không có nhiều quy củ như vậy, ta gọi nhiều món cũng là để hai ta cùng ăn, đừng ngại ngồi xuống.” Tay kéo nàng ta ấn xuống cái ghế bên cạnh mình.

Phong Linh lúng túng đáp: “Tạ qua vương phi ban thưởng.” Đầu nàng chung thủy cúi, đương nhiên đến giờ phút này cũng không dám đối diện với xấu nhan của chủ tử.

Nhạc Xích Vũ vui vẻ cầm lấy đĩa bắt đầu ăn, nàng cũng không quên nói: “Lúc nãy lời của A Tịch người đã nhớ?”

“Vâng, nô tỳ đã nhớ hết.” Phong Linh vẫn là ngồi im không động đậy.

“Ta không hỏi vấn đề của ngoa tử.” Nhạc Xích Vũ nhàn nhạt phun ra một câu rồi cho một đĩa thức ăn vào miệng nhai ngon lành.

Phong Linh có chút không hiểu mạnh ngắc đầu nhìn chủ tử rồi lại nhanh chóng cúi đầu xuống. Nàng thất thố rồi, cũng may chủ tử không xét nét nếu không nàng nhất định chết chắc.

“Lúc này A Tịch có nói qua là nữ nhân phải biết tự yêu chính mình, ta cũng hy vọng người như vậy.”

Nhạc Xích Vũ biết Phong Linh là có tình ý với Trạch Nghiễm nên đời trước mới lưu nàng ta lại phủ. Nhưng Trạch Nghiễm vẫn luôn lạnh nhạt mặt không chút biểu tình, nàng không thể nào đoán được hắn có ý gì với Phong Linh hay không.

Nếu là để Phong Linh như nàng chỉ bằng cũng giúp nàng ta đã thông tư tưởng một chút. Nếu như chuyện ngoài dự liệu cũng sẽ không đau khổ như nàng.

Phong Linh mím chặt môi, thần sắc có chút hoảng. Vương phi nói như vậy là có ý tứ gì? Là phát hiện tình cảm của nàng?

“Nô tỳ hiểu rõ.” Ngoài trừ câu này nàng cũng không biết nên hỏi đáp thế nào cho phải.

“Ăn, cũng ăn thôi.”

Xương vương phủ.

Cũng như hôm qua, Dương Thiên Phong mang đồ cho hạ nhân chếp thay hăn, bản thân hăn lại tiếp tục phân phó đám ám vệ làm việc. Hăn ngồi ở trên ghế thái sư sau bàn sách, não không ngừng xoay nhanh.

Khi ám vệ cuối cùng rời khỏi phòng, cửa vừa đóng, căn phòng lại chìm trong yên tĩnh vốn có. Tầm mắt của hăn không tự chủ đảo lên bức tranh mai trên tường, trong đầu nhớ lại báo cáo của đám ám vệ.

Đột nhiên, một ý nghĩ lóe ra ‘đại hoàng huynh chưa chết’, nhưng hăn lại lắc mạnh đầu loại bỏ suy nghĩ này. Nếu chưa chết đại hoàng huynh nhất định trở về tìm hăn, hăn cùng đại hoàng huynh đi được cận như vậy cơ mà. Lại nói đại hoàng huynh yêu thương đại hoàng tẩu như vậy sẽ không nhẫn tâm thấy nàng rơi một giọt lệ đầu.

Lúc này Trạch Nghiễm ở bên ngoài gõ vàng cửa phòng phá đi âm thanh tĩnh lặng bên trong. Sau khi được truyền, hăn bước vào cung kính hành qua lễ rồi báo cáo: “Hồi gia, mọi chuyện đã chuẩn bị chu toàn.”

“Ăn, vương phi đi nơi nào?” Tầm nhìn vẫn không thu lại, nhãn thần xa xăm nhìn bức họa nhàn nhạt vấn Trạch Nghiễm.

Trạch Nghiễm báo cáo lại những gì bản thân từ đám ám vệ thu thập được cho chủ tử. Đương nhiên cả chi tiết Nhạc Xích Vũ đến tú phường cũng báo luôn. Báo xong hăn chôn mặt xuống thấp chuẩn bị chờ cơn thịnh nộ của chủ tử.

Vương phi a vương phi, người bao nhiêu thứ không học lại học cách ăn vận của tam vương phi a. Còn kéo cả Phong Linh đến đó nữa, nhớ như nàng cũng học hư thì biết làm thế nào.

Đôi mày kiếm ninh chặt một cái, đường nhìn cũng dời đến trên người Trạch Nghiễm. Nàng cư nhiên đến tú phường? Là chỉ làm hài, hay cả y phục quái dị không kín đáo kia cũng làm luôn? Hăn đương nhiên sẽ không phản đối nàng vận chiếc váy ngắn kia, dù gì ở Ngạn quốc cũng từng thấy qua nàng vận. Chỉ là cái ống tay áo, thôi nghĩ cũng không cần nghĩ nữa, hăn nhất định phản đối.

“Vậy có biết vương phi đặt gì không?” Âm thanh hàm nộ nhưng vẫn chưa bộc phát, dường như đang đợi câu trả lời của Trạch Nghiễm mới bộc phát luôn một thế.

“Hồi gia, vương phi đặt làm năm đôi ngoa tử.” Trạch Nghiễm đáp xong thoáng thở phào nhẹ nhõm, cũng may vương phi không đặt y phục a.

Dương Thiên Phong nghe xong hài lòng gật đầu, đôi mày kiếm giãn ra trở về vị trí cũ. Cũng may mansion nữ nhân kia không có phá hỏng thể tử của hăn. Tam hoàng đệ cũng thật là, còn không mau nghĩ cách chính trị nữ nhân kia. Cả hai đời mà cũng bất lực như vậy.

“Gọi thêm người hầu hạ vương phi cho tốt, nhân tiện xem thử hạ nhân kia đã viết xong chưa?”

“Vâng, thuộc hạ cáo lui.”Trạch Nghiễm cung kính nhận lệnh, hành qua lễ cũng lui ra ngoài.

Dương Thiên Phong nâng tay lên xoa xoa mi tâm đang giật đến vô pháp chấn định của mình. Dương nhiên hắn cũng mong muốn đại hoàng huynh còn sống. Không tìm hắn cũng không sao, chỉ hy vọng còn sống là tốt rồi.

Hắn tựa lưng vào ghế nhắm mắt điều tức tâm trạng một hồi lại mở mắt ra ngồi thẳng thất lưng. Bắt đầu lên kế hoạch mới, nhất định mau chóng lôi được kẻ âm mưu sau màn ra ngoài mới được.

34. Chương 34: Giữa Đường Mai Phục

Lại qua đi một đêm, sáng hôm nay không tiến cung thỉnh an như mọi khi, Dương Thiên Phong cho người đến cung truyền báo Thiệu Khánh hậu rằng muốn cùng Nhạc Xích Vũ ra ngoài thành dạo vài ngày.

Lúc Nhạc Xích Vũ nghe xong tin tức này có chút không dám tin nhìn Trạch Nghiễm và cũng nhận được xác nhận hết như vậy. Dương Thiên Phong cũng nộp đủ số lượng rồi nàng cũng không thể tiếp tục làm khó hắn.

Cứ thế, dùng qua điểm tâm, cả hai cùng leo lên xe ngựa tiến ra khỏi Kim đô. Thời gian qua đi cũng lâu, mà Dương Thiên Phong ngồi trên xe ngựa cười híp mắt chỉ lắc trống. Nhạc Xích Vũ ngạc nhiên nhìn mỗi nói trên trống lắc nói không nên lời.

Đời trước, hắn cũng đến Ngạn quốc mang cái trống lắc hết như vậy đến tìm nàng. Tất cả mọi nói đều y hết như vậy, hắn bảo là do chính tay hắn sửa lại.

Qua một hồi, nàng mới mở miệng hỏi: “Tướng công, cái trống lắc này là chàng sửa lại?”

Dương Thiên Phong ngây ngô gật mạnh đầu: “Hôm đó nương tử làm hỏng ta mới sửa lại a.” Mắt hắn đảo lên đám mụn nước trên mặt của thê tử đầu thỏa mãn cười.

Hôm qua tử huyết cũng nhạt đi không ít, xem ra cũng sắp bài trừ hết độc rồi. Phải nhanh chóng giải quyết chuyện của bản thân đợi khi độc của nàng giải trừ triệt để hắn liền cùng nàng nói sự thật.

“Là Trạch Nghiễm dạy?” Nhạc Xích Vũ hồ nghi hỏi, một góc tử làm sao biết cái này a.

Dương Thiên Phong còn chưa kịp mở miệng trả lời thì bên ngoài đột nhiên xe ngựa mạnh dừng lại khiến thân người của thê tử ngã xuống đất. Ngay thời khắc khi hắn nhanh chóng ôm lấy nàng kéo vào lòng mình

miệng cũng không quên hô: “Nương tử nương tử, ta sợ quá.”

Thế nhưng lúc này, ánh mắt cũng thần sắc của hắn không hề có chút sợ hãi mà dị thường trấn định. Mắt nhìn qua khe hở ở tầm màn bên cửa sổ quan sát hướng trạng bên ngoài.

Nhạc Xích Vũ trong hoảng loạn cũng không có tâm tình để ý quá nhiều thứ như vậy. Tiếng binh khí va chạm vào nhau truyền vào trong tai của nàng khiến thân thể mạnh run lên không kiềm nén được.

Nàng tự trấn định bản thân để trấn an sỏ trượng phu đang luôn miệng kêu sợ bên cạnh. Đột nhiên âm thanh bên ngoài lại tĩnh lặng đến dị thường. Nàng vươn tay vỗ vỗ lưng của sỏ trượng phu, mềm mỏng dụ dỗ: “Không sao không sao, bên ngoài có Trạch Nghiễm.” Vì sao lại có thích khách? Vì sao lại đối với một ngốc tử không hề có sức uy hiếp mà hạ thủ? Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, nguyên nhân mục đích lại nằm ở nơi nào?

Đột nhiên ở cửa mã xa, một hắc y nhân trợn to con mắt ngả nhào vào, trên ngực còn có một mảnh máu đỏ tươi đang ồ ồ chảy không ngừng. Trong phút chốc không khí trong mã xa tanh tưởi cực kỳ khó ngửi.

“Ô ô...nương tử nương tử, bọn họ giết người, giết người.” Dương Thiên Phong vẫn một bên gào thét như thể rất sợ, sợ đám hắc y nhân không biết hắn đang hoảng loạn. Mắt hắn lại tĩnh lặng quan sát hắc y nhân kia.

Nhạc Xích Vũ hoảng hồn ôm chặt lấy sỏ trượng phu, giờ phút này đây nàng mới là người cần được bảo vệ, tuyệt không phải sỏ trượng phu. Nhìn thấy hắc y nhân trước mắt nàng nhớ lại đại họa của Ngạn quốc năm đó, khắp hoàng cung toàn là máu, không khí cũng như lúc này vậy khiến người sợ hãi ghét bỏ.

Nàng hoảng loạn chạy khắp nơi tìm phu thê Dương Thiên An, chỉ là còn chưa tới đã bị cơn đau khắp người khổng chế. Chân không vững ngã nhào lên đám xác chết của cung nhân vẫn còn chảy máu kia, không bao lâu liền đoạn khí.

Còn chưa kịp mở miệng đã thấy Dương Thiên Phong ôm chặt nàng ngã nhào sang một bên: “Nương tử nương tử, ô ô...đau quá, đau quá.”

Nhạc Xích Vũ còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra đã thấy ở trên đỉnh mã xa có trường kiếm đâm xuyên qua. Trường kiếm đâm đến một đoạn lật một cái, mã xa nổ tung. Đỉnh cùng xa bích đều vỡ nát thành một đồng đống đổ nát văng ra xa.

E ngại thê tử hoảng loạn, Dương Thiên Phong ôm lấy nàng, ghì chặt nàng vào ngực mình không để nàng nhìn thấy cảnh xác chết chồng chất kia. Nhạc Xích Vũ lâm vào trong sợ hãi cũng chôn mặt run rẩy nép sát người sỏ trượng phu, rất sợ bản thân sẽ nhìn thấy thứ không nên thấy.

Dương Thiên Phong dùng một tay ôm chặt lấy thê tử, một tay vung mạnh lên, khiến hắc y nhân vừa phá mã xa kia nhận ngay một phi tiêu ngay ngực mà ngã xuống chết.

Ứng mâu tinh anh của Dương Thiên Phong chợt lóe, đồng tử chuyển đảo qua cảnh xung quanh. Trạch Nghiễm cùng ám vệ hắc bày bố bị dẫn đi nhất định còn một đoàn thích khách phía sau. Nếu hắc đã xuất thủ, vậy liền tuyệt không để tên nào sống sót trở về báo cáo.

Còn không để hắc nghỉ ngơi thêm, tứ phía xuất hiện hơn mười hắc y nhân. Tay cầm trường kiếm sắt khí đằng đằng, chỉ là trong mắt của bọn họ có chút kinh ngạc. Có lẽ đoán không ra Xương vương làm ngốc tử năm năm cư nhiên là giả.

Khóe miệng của Dương Thiên Phong cong lên, phàm là kẻ phát hiện ra bí mật của hắc đều không được phép toàn mạng trở ra. Hắc chỉ ngồi một chỗ ôm lấy thê tử không hề di động. Tay cầm lên trường kiếm của hắc y nhân vừa chết chuẩn bị đối phó lại thấy được thê tử muốn xoay đầu.

Nhạc Xích Vũ nghe được bên ngoài không còn âm thanh liên tục hít mũi. Giờ không phải lúc nàng yếu đuối, nàng còn nhiệm vụ trấn an sảo trạng phu. Không thể để hắc một lần nữa vì cứu nàng mà chết được.

Chỉ là còn chưa kịp làm gì đã nghe Dương Thiên Phong hô to: “Ồ ô...Trạch Nghiễm người đến thật đúng lúc mau bắt hết đám người này đi, bọn hắc đáng sợ quá, thật đáng sợ.” Tay của sảo trạng phu lại ôm chặt nàng một phần, ghì chặt đầu của nàng.

Kỳ thực, lúc này Trạch Nghiễm nào ở, Dương Thiên Phong chỉ muốn gạt thê tử mà thôi. Hắc không để nàng nhìn thấy cảnh trước mắt, càng không muốn hơn chính là để nàng phát hiện hắc giả ngốc. Dù gì hiện tại tâm nàng cũng là muốn rời khỏi hắc, trước tiên vẫn khoan tiết lộ.

Hắc y nhân đồng loạt lao đến, Dương Thiên Phong dùng trường kiếm chống đỡ. Tiếng binh khí giao qua cận cận truyền đến tai của Nhạc Xích Vũ. Nàng chỉ nghĩ là Trạch Nghiễm đứng trước cản kiếm mà thôi. Chỉ dù thân thể của sảo trạng phu lay động nàng cũng cho là do hắc sợ.

Qua một hồi đám hắc y nhân cũng bị đánh chết. Dương Thiên Phong vứt bỏ trường kiếm ôm chặt thê tử khóc lóc kêu ca: “Ồ ô... nương tử nương tử, Trạch Nghiễm để đám người xấu này đánh ta.”

Nhạc Xích Vũ nghe vậy cũng quên cả đang sợ hãi khóc mà mạnh ngẩng đầu. Nàng chỉ thấy được lưng của sảo trạng phu bị chém một kiếm dài, máu vẫn còn đang chảy. Nàng vội vàng nhìn quay khấn cấp hỏi: “Trạch Nghiễm đâu?”

“Hắc đuổi theo hắc y nhân rồi.” Dương Thiên Phong vẫn còn ở bên này khóc đến đỏ cả mặt mày: “Nương tử nương tử, ta đau quá ô ô...đau quá...”

Nhạc Xích Vũ rời khỏi vòng ôm của hắc vừa định giúp hắc xem vết thương đã thấy Trạch Nghiễm cả người nhuốm đầy máu thở hồng hộc trở về. Đương nhiên máu đó không phải của hắc.

“Mau, vương gia bị thương rồi, chúng ta cấp tốc hồi phủ trước.”

Trạch Nghiễm nhận được mệnh lệnh cũng không nói gì thêm, lập tức dùng ngựa hộ tống hai người hồi phủ. Hắn ngồi một con ngựa kéo một con ngựa khác hồi Kim đô. Dương Thiên Phong ngồi trên ngựa ôm chặt thê tử ánh mắt lạnh như băng nhìn đồng thi thê ở phía sau. Trong đầu đã có quyết định.

35. Chương 35: Hồi Ưc Xa Xưa

Hôm nay xảy ra nhiều chuyện như vậy, Nhạc Xích Vũ bị hách không ít nên vừa thấy Dương Thiên Phong ngủ nạng cũng nằm xuống ngủ theo. Đương nhiên ngủ cực kỳ say, dù gì ngồi ngựa cũng nửa buổi chứ không ít.

Dương Thiên Phong mở mắt ra ngồi dậy, hắn uy nhện xong liền giúp thê tử kéo lại chăn rồi bước ra cửa phòng. Hắn đến thư phòng thấp qua nển rồi nhìn chăm chăm bức họa trên tường, đôi mắt ẩn chút đau thương.

Quả nhiên, đại hoàng huynh không chết, nhưng là, vì sao phải phái người mai phục hắn? Chẳng lẽ cũng là như tam hoàng đệ nghi ngờ hắn sao?

Không thể trách hắn nghĩ vậy được, ngoại trừ đại hoàng huynh sẽ không có kẻ nào có thể đoán được hắn chuyên dụng ba tầng ám vệ. Mà hôm nay thích khách không chỉ dẫn dụ được ba tầng ám vệ mà còn có thể kéo Trạch Nghiễm đi nơi khác đến giết hắn chứng tỏ đây là người của đại hoàng huynh.

Trạch Nghiễm lãnh phạt xong đáng đi quái dị bước vào: “Bẩm báo gia, đám hắc y nhân kia không phải ám vệ mà chỉ là vô danh tiểu tốt trên giang hồ, hiện vẫn chưa tra được là người nào phái tới.”

Dương Thiên Phong chấp tay sau lưng cũng không xoay người lại mà nhắm mắt thở dài. Lúc giao đấu hắn cũng biết được đám người này không có kinh qua huấn luyện rồi, chỉ là đoán được đại hoàng huynh phái bọn họ tới là để thăm dò hắn mà thôi.

“Được rồi, không cần tra nữa, lui xuống nghỉ ngơi đi.”

Hắn biết đám người này căn bản không thể địch lại ám vệ của hắn mà chỉ nhận nhiệm vụ điệu hổ ly sơn mà thôi. Chỉ bất quá, bị phát hiện rồi, sau này hành sự cần cẩn thận hơn nữa.

Trạch Nghiễm có chút kinh ngạc nhưng cũng không dám hỏi nhiều mà hành qua lễ rồi bước ra. Phong Linh ở bên ngoài thấy hắn bước ra nhanh chóng chạy đến đỡ hắn trở về phòng.

—Phân Cách Tuyến Luna Huang—

Sáng hôm sau Dương Thiên Phong vẫn bày bộ dáng kinh hoảng. Thiệu Khánh đế cùng Thiệu Khánh hậu đích thân xuất cung thăm hỏi hắn một phen. Nhạc Xích Vũ hết cách đành lấy lá cây đưa lên miệng thổi

cho hắn nghe khúc nhạc.

Kèn lá này là năm nàng bảy tuổi, nghịch tặc sinh bệnh nằm liệt giường mấy ngày liền, lúc vừa khỏi bệnh liền vui vẻ đi thỉnh an mẫu hậu. Vừa đến một bên bờ hồ ở ngự hoa viên thấy được một nam hài nhìn qua tuần tú một mình đứng thối, nàng nghe thấy hay nên chạy đến hỏi.

Hắn lại tốt bụng tỉ mỉ dạy nàng thổi, nàng vẫn luôn cần nhẫn vì sao bản thân thổi không được, hắn vẫn đầy kiên nhẫn dạy nàng. Đến khi nàng thổi cũng tạm ổn hắn vươn tay xoa đầu nàng nói: “Người từ từ luyện sẽ thổi được thôi, ta đi đây.” Dứt lời hắn xoay người rời đi.

Nàng vội nắm lấy tay áo của hắn hỏi: “Người đi đâu? Người sẽ còn quay lại chứ?”

Hắn xoay người mỉm cười với nàng kiên định đáp: “Sẽ còn, chờ ta, ta nhất định quay lại đón người.” Nói xong hắn rời đi cũng không quay đầu lại.

Nàng đứng đó rất lâu nhìn bóng lưng kia tiêu thất. Hắn nói quay lại đón nàng là ý gì nha? Chỉ là đột nhiên nhớ ra, nàng mạnh mẽ vào trấn chạy theo hắn. Chỉ là không còn biết hắn đi đâu nữa rồi.

Nàng đứng đó bấu môi dẫm chân mắng hắn không ngừng. Tên nàng hắn cũng không hỏi còn đòi trở lại đón nàng. Sợ là thân phận của nàng hắn cũng không biết đi. Tuy bản thân nàng cũng không biết hắn là người phương nào, nhưng nàng vẫn ôm lòng tin sẽ có một ngày hắn nhận ra nàng vì nàng biết thổi kèn lá, lại còn thổi nhạc khúc hắn dạy nàng nữa.

Nàng vẫn luôn ôm hy vọng ngày gặp lại hắn, có thể thổi cho hắn nghe để hắn biết được nàng cũng là có năng khiếu tuyệt không phải không thổi được. Như thế nàng chăm chỉ luyện tập mãi không thôi.

Chỉ là hy vọng nhỏ nhoi của nàng đã biến mất khi bị ném vào Lãn cung. Mà nếu không bị ném vào Lãn cung thì thấy dung mạo của nàng sợ là hắn cũng không nhận ra. Nếu hắn có nhận ra cũng sẽ xem như không quen biết thôi.

Nhớ lại đến đây, đáy lòng nàng dâng lên một trận cười tự giễu. Hiện nàng đã thổi kèn lá thành thạo như vậy, nhưng cũng không thể khoe cũng hắn được rồi.

Dương Thiên Phong lại khác, thấy được nàng thổi kèn lá tâm hắn lại trận trận đau nhức. Năm đó hắn mười ba tuổi phụ hoàng cùng mẫu hậu để hắn đến Nhạc quốc vi sứ thần nhân tiện gặp vị hôn thê.

Chỉ biết khi Nhạc đế Nhạc hậu tiếp đãi hắn, hắn sớm thấy được một tiểu nha đầu ở sau tấm bình phong ở sau lưng Nhạc đế Nhạc hậu lộ đầu ra nhìn hắn. Nhạc hậu nhìn theo tấm màn hắn nhìn lại thấy được cũng không trách mà khẽ cười, hắn đoán đó là một công chúa.

Qua mấy ngày ở Nhạc quốc hắn tuy không được gặp vị hôn thê nhưng cũng biết được vị hôn thê của mình là nữ nhi thân sinh của Nhạc hậu. Mà cũng không ai nhắc gì đến vấn đề này, nhưng nhìn từ ái trong mắt

Nhạc hậu lần đó hẳn thầm xác định tiểu nha đầu kia chính là vị hôn thê của hắn.

Đến ngày hồi Kim quốc, mọi người bận rộn hẳn đứng một bên thổi kèn lá mà phụ hoàng dạy hắn. Đột nhiên có một tiểu nha đầu đến hỏi hắn. Hắn nhìn dung mạo cùng với tiểu nha đầu ở sau tấm bình phong kia là giống hệt nhau liền cho rằng hai người là một, nên đối với hiếu kỳ cùng thân thiện của nàng hắn cũng không có bài xích.

Không chút do dự hắn liền dạy nàng thổi kèn lá. Đã vậy còn hứa hẹn sẽ quay trở lại đón nàng nữa.

Hắn đã từng hỏi Nhạc Thanh Loan chuyện này nhưng nàng ta nói làm công chúa phải học nhiều thứ nên không có thời gian luyện tập, đã sớm quên mất rồi. Nhưng là khi nghe được tò mò của Trạch Nghiễm ‘không ngờ nàng biết thổi kèn lá’ hắn mới biết được, tiểu nha đầu năm đó, căn bản chính là hai người, mà người hắn hứa hẹn chính là thê tử bị hắn ruồng bỏ.

Năm đó hắn chỉ mười ba tuổi, nào nghĩ đến phải điều tra thân thế nhiều như vậy. Nên cũng không biết Nhạc hậu có những hai nữ nhi sinh đồng bào. Lại nói thấy nàng thân thiện như vậy lại không hỏi lai lịch của hắn đương nhiên sẽ nghĩ nàng là sớm biết.

Hiện thấy nàng thổi thành thạo như vậy sợ là cũng bỏ không ít công sức ra luyện tập. Không nói lời nào hắn kéo thê tử ôm chặt vào trong lòng. Mặt hắn chôn vào hõm vai nàng nỉ non: “Nương tử nương tử...” là ta có lỗi với nàng.

Nhạc Xích Vũ không hiểu chuyện gì đang xảy ra, vẫn là ngu ngơ ‘ân’ một tiếng hỏi hắn. Một ngốc tử sẽ có tâm trạng như vậy sao? Nàng nâng mặt hắn lên nhìn chăm chú: “Tướng công làm sao?”

Dương Thiên Phong chỉ nhìn nàng không hề đáp, nói chính xác hơn, hắn không biết nên đáp thế nào. Hắn cùng nàng phải đi một vòng lớn như vậy mới có thể trở về bên nhau, nhìn lại thật cảm thấy buồn cười. Rõ ràng nàng đã là thê tử của hắn, đến cùng bị hắn ném hươu thư.

“Tướng công có chuyện gì không vui? Nói cho ta nghe được không?” Nhạc Xích Vũ quan tâm tận tình hỏi thăm.

Dương Thiên Phong vẫn không đáp mà ôm chặt lấy nàng hơn, tựa như sợ lại lần nữa thấy nàng bay khỏi vòng tay của mình vậy.

Lúc này Phong Linh bước đến hành qua lễ rồi mang năm đôi ngoa tử Nhạc Xích Vũ đặt hôm đó trình lên. Nhạc Xích Vũ cũng rất bất ngờ, không nghĩ đến nhanh như vậy đã làm xong.

Dương Thiên Phong nhìn thấy đôi mỳ cũng hơi ninh: “Nương tử nương tử, đây là thứ gì thứ gì nha?” Hắn cầm lên đôi ngoa tử cao gót duy nhất trong năm đôi giờ giờ. Về mặt như thể tiểu hài tử hiếu kỳ hỏi tới.

Nhạc Xích Vũ phì cười giải thích: “Đây là ngoa tử làm giống như A Tịch, mang vào chân cảm thấy bản

thân cao hơn rất nhiều nên ta cũng muốn có một đôi.”

Để đề phòng thê tử lại muốn làm y phục thoáng mát hết như Dư thị, Dương Thiên Phong gật gật đầu lại nói: “Ngoa tử nàng mang đẹp, nhưng là, y phục của tam đệ muội nàng không nên mang nha, không hợp với nàng.”

“Ta biết rồi.” Nhạc Xích Vũ phì cười lại được Phong Linh giúp nàng mang thử từng đôi để thử kích cỡ. Tóm lại nàng là cực kỳ vừa ý. Chỉ cần đến Ngạn quốc liền có chỗ dụng rồi, còn đôi cao gót kia nàng giữ làm kỷ niệm.

“Nương tử nương tử nàng mang thử cho ta xem.” Dương Thiên Phong ngồi xổm xuống bên chân nàng, chen Phong Linh sang một bên, bản thân thế chỗ giúp nàng mang thử đôi ngoa tử cao gót trong tay mình.

Hắn đã từng thấy Dư thị mang loại ngoa tử này, không biết thê tử mang sẽ là thế nào. Nhưng nhìn nàng ta bước đi dáng vẻ cao ngạo lại thước tha kiều diễm, có lẽ thê tử cũng vậy.

Nhạc Xích Vũ chỉ cười không nói, mang xong, nàng được sỏ trượng phu đỡ đứng lên đi từng bước. Nghe theo lời của Dư thị quả không sai, bước đi trên đôi ngoa tử cao gót này tự tin rõ hẳn. Bình thường nàng đứng chỉ hơi qua vai của sỏ trượng phu, hiện đứng đến tai hắn rồi.

Đương nhiên sau lần này chính là buổi tối phải xoa đôi chân bé bỏng tội nghiệp. Phong Linh cũng không có chỗ giúp bởi sớm bị Dương Thiên Phong giành mất rồi.

36. Chương 36: Cố Ý Dụ Đồ

Qua đi mấy ngày, đột nhiên Dư thị cho người đến báo rằng có dụng cụ đã chuẩn bị xong bảo Nhạc Xích Vũ mang sỏ trượng phu đến Việt vương phủ.

Dương Thiên Phong ngồi trong thư phòng cầm cụ viết viết gì đó đã thấy Nhạc Xích Vũ đẩy cửa đi vào. Trên mặt treo đầy dụ đồ hướng hắn bước đến, tay cũng cầm một khay mút hoa quả mà hắn hay ăn: “Tướng công, chàng đang làm gì?”

Dương Thiên Phong ngẩng đầu lên nở một nụ cười si ngốc nhìn nàng: “Nương tử nương tử, nàng đến thật đúng lúc nha, ta đang viết tên của nàng a. Nàng xem có phải đẹp lắm không?”

Nhạc Xích Vũ bước đến bên hắn đặt khay xuống bàn nhìn qua loa lại nói: “Đẹp đẹp, tướng công viết gì cũng đẹp.” Hiện nàng đang dụ đồ hắn làm gì còn tâm tư nói đến vấn đề này.

Từ sau buổi hôm đó, hắn chính là đánh chết cũng không chịu đến Việt vương phủ nữa. Hắn bảo Dư thị cùng Dương Cảnh Phong hai phu thê hợp lực khi dễ hắn. Nàng tìm đủ mọi cách cũng không xong.

Mặt của Dương Thiên Phong đen lại một tầng. Rõ ràng hắn dùng tay trái viết xấu như vậy nàng còn bảo đẹp, còn chưa kể đến hiện hắn cầm bút như tiểu hài tử mà nàng cũng chẳng buồn để ý đến.

“Thật sao?”

“Ân.” Nhạc Xích Vũ ngồi ở trên ghế bên cạnh hắn đưa tay nhét cho hắn một miếng mút hoa quả, âm thanh nhẹ nhàng ngọt ngào đầy dụ dỗ: “Tướng công, chút nữa cùng ta đến Việt vương phủ thăm A Tịch có được không?”

Dương Thiên Phong một bên chớp chớp nhai miếng hoa quả trong miệng, một bên lắc đầu kháng nghị: “Không đi không đi, đến đó bọn họ lại khi dễ ta, ta méc mẫu hậu mẫu hậu lại không vì ta làm chủ, không đi không đi.”

Nhạc Xích Vũ cắn cắn môi không biết nên nói thế nào cho phải. Mắt nàng nhìn chằm chằm sủa trượng phu, hắn thế nào khó đỡ như vậy a?

Nhân cơ hội này Dương Thiên Phong lại tiếp tục cặm cụi viết tên của thê tử trên tấm giấy mỹ sắc. Hắn cố ý để mực lem luot hết ý phục còn viết sai nét nữa nhưng thê tử vẫn không chú tâm đến.

“Tướng công, chút nữa trở về viết tiếp có được không, chúng ta đến Việt vương phủ chơi đi. A Tịch bảo vừa thuê trù sư mới làm được nhiều món rất ngon a.” Nàng lôi kéo tay của sủa trượng phu cầu khẩn. Thấy được hắn viết sai nàng cũng xem như không thấy, chỉ cần lấy lại ký ức chẳng phải hắn sẽ viết được sao, nàng việc gì phải phí tâm vẽ rắn thêm chân.

Dương Thiên Phong không đáp mà chỉ chuyên chú làm chuyện của mình. Hiện hắn muốn đến phủ của đại hoàng huynh xem một chút. Nhỡ như chuyện này Mai thị cũng biết, vậy có nghĩa là sẽ để thê tử từ miệng Mai thị lời ra được chút gì.

Nhạc Xích Vũ thấy hắn như khúc cây không chút lay chuyển được nàng đứng lên đi ra phía sau lưng hắn: “Tướng công viết thế không đúng.” Nàng cầm cây bút khác chấm một ít mực viết lại tên mình cho đúng.

Dương Thiên Phong thấy được đầy bụng khó chịu. Lúc trước nghe Trạch Nghiễm báo lại nàng hề thấy hắn viết sai liền sẽ cầm tay hắn chỉ lại, hiện giờ thế nào lại thành như vậy. Hắn vẫn vờ ngây ngô viết theo, chỉ là vẫn cố tình sai nét cứ như ta đây là ngốc tử sẽ không nhớ được chút gì.

Nhạc Xích Vũ viết cho hắn xem mấy lần vẫn không có tác dụng liền như dạy hài tử mới tập viết vậy, một chữ giải ra viết từng nét theo thứ tự để hắn viết theo. Nàng không tin đến như vậy hắn vẫn còn có thể viết sai.

Mặt của Dương Thiên Phong triệt để đen thui, mực cũng không thể so với mặt hắn lúc này. Nàng lý nào nhiều chiêu trò như vậy, không lẽ hắn phải mở miệng nàng mới cầm tay giúp hắn viết?

Hừ hừ vài tiếng trong bụng hần buộc lòng viết đúng theo cách nàng chỉ. Nhưng là nét to nét nhỏ không đồng đều. Chữ Xích ở bên trên chữ thổ hần viết thành chữ sĩ, chữ nhạc lại cố ý viết thành chữ đông.

Nhạc Xích Vũ cười khỏ không còn đợi hần viết ra chữ vũ đã liền cầm tay hần chậm rãi viết, miệng cũng không quên giải thích. Mưu kế của Dương Thiên Phong thành công đương nhiên vui đến tâm nở hoa, hần xoay mặt nhìn thê tử: “Nương tử nương tử, nàng...”

Lời còn chưa dứt đã bị Nhạc Xích Vũ cắt đứt: “Vì sao không nhìn ta viết?”

Dương Thiên Phong không trả lời mà rút tay về, vòng ra sau kéo thê tử ngồi lên đùi của mình. Hần úp mặt vào nơi đầy đặn của nàng nỉ non: “Nương tử nương tử...”

Mặt của Nhạc Xích Vũ bạo hồng, nàng lên nhìn Trạch Nghiễm đứng ở một bên một mắt rồi lại không dám nhìn tiếp mà đẩy sỏ trạng phu ra. Tay nàng nắm hờ thành quyền nhẹ nhàng đấm vài cái lên vai hần.

“Tướng công, chàng đang hoàn một chút đi có được không?” Có người ngoài ở đây a.

Trạch Nghiễm chôn mặt thấp để không thể thấp hơn được nữa. Hần quả nhiên cứ như chịu tội, vương gia thế nào thành như vậy. Hần thà đi lãnh cực hình còn tốt hơn. Chỉ là hiện vương gia giả ngốc. Nghĩ như vậy hần tự tin thức thời hành qua lễ rồi ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài.

Nhạc Xích Vũ thấy Trạch Nghiễm chạy trốn chết càng ngượng hơn thiên vạn phần. Nàng đưa tay nâng đầu của sỏ trạng phu lên tính dạy dỗ một trận. Chỉ là thời khắc thấy được tuần dung cùng nét thiên chân kia của hần, lời nói đến cửa miệng cũng không thể nào thốt ra được chỉ biết âm thầm nuốt trở về.

“Tướng công, chúng ta đến Việt vương phủ được không?”

Dương Thiên Phong âm thầm đánh qua bàn tính trong đầu rồi đáp ứng nàng. Chỉ là có điều kiện, chính là phải ghé sang phủ đệ của đại hoàng huynh trước.

Đôi phu thê thoải thuận xong liền lập tức đến phủ đệ của Dương Hoài Phong. Trong khi Mai thị cùng Nhạc Xích Vũ ở tiền thính trò chuyện vui vẻ thì Dương Thiên Phong lại như ngựa hoang xông chổng chạy quanh phủ.

Hần muốn biết đến cùng đại hoàng huynh là vì sao muốn thăm dò hần. Chỉ là hần tìm kiếm rất lâu, xung quanh cũng không có gì đặc biệt.

Đại hoàng huynh thực sự chưa chết vậy đời trước cũng vậy đi. Vậy thì khi hần chết có lẽ là đại hoàng huynh đang cơ đi.

Chỉ là hần không biết, khi hần chết, Dương Hoài Phong cũng không thể đăng cơ bởi vì người làm tân hoàng

lại là một người khác. Người này đối với hắn chính là vừa lạ mà vừa quen.

Thất vọng chạy trở ra tiền thính, hắn ngồi phịch xuống ghế bên cạnh thê tử, im lặng ăn. Vậy liền từ miệng của Mai thị tìm tin tức thôi.

Mai thị nhìn cười mỉm cười hiền hậu: “Nhị hoàng đệ chạy đến cả người mồ hôi như vậy rất dễ sinh bệnh, lần sau không nên như vậy nữa.”

“Ta nào có.” Ngậm một miếng thức ăn Dương Thiên Phong phản bác.

Chỉ là qua đi một lúc hắn quan sát sắc mặt của Mai thị vẫn không cảm thấy có khả nghi. Là Mai thị cũng không biết gì đi?

Dùng qua bữa trưa ở đó, hai người mới từ biệt Mai thị rời đi. Trên đường đến Việt vương phủ, trên xe ngựa, Nhạc Xích Vũ hỏi hắn: “Lúc này chàng chạy đi đâu?”

“Ta đi tìm đại hoàng huynh, nhưng mẫu hậu dặn ta không nên nhắc đến đại hoàng huynh trước mặt đại hoàng tẩu. Đại hoàng huynh xuất binh lâu như vậy vẫn chưa về, hắn về đến ta nhất định bắt hắn đưa ta đi chơi.” Dương Thiên Phong cười ngây ngô đáp trả, miệng vẫn ngậm viên táo đen.

Nghe đến đây tâm Nhạc Xích Vũ trầm lại, Kim quốc đến cùng vì sao gặp phải tao ương như vậy? Mai thị đáng thương vừa gả đến không lâu đã phải vì trượng phu thủ tiết. Nếu là ở Nhạc quốc nàng ta có thể tái gì rồi, chỉ là đây là Kim quốc.

37. Chương 37: Khắc Khẩu Bại Lộ

Trong đình viện, gió chiều nhẹ thổi, Dương Thiên Phong ngồi bên bàn đá liên tục ăn. Tuy ngoài mặt như một kẻ phàm ăn nhưng trong đầu hắn liên tục xoay không ngừng. Đại hoàng huynh nghi ngờ hắn vậy cũng sẽ nghi ngờ tam hoàng đệ đi. Nhưng lỡ như hai người âm thầm liên kết với nhau thì càng gây hơn. Vậy hắn nên làm gì?

Dư thị nhìn hắn một mắt đầy lòng vui vẻ cùng do dự nói cùng Nhạc Xích Vũ: “Người suy nghĩ lại lần nữa mới quyết định đi.” Tuy nàng cũng muốn mau chóng được vào thái y viện nhưng cũng không nỡ hại A Vũ. Dù sao châm cứu hoàn tất Dương Thiên Phong cũng không nhớ Nhạc Xích Vũ, nhưng nhìn bọn họ bây giờ nàng có chút luyến tiếc.

Nhạc Xích Vũ nhẹ nhàng nở một nụ cười mang chút buồn, mắt nàng nhìn sảo trượng phu rồi lại nhìn về phía xa kiên định nói: “Ta đã quyết định, người có thể bắt đầu.”

“Nhưng là hắn sẽ không nhớ rõ người. Chưa kể hiện dung mạo của người cũng không thể sánh với đệ nhất

mỹ nhân đại lục.”

Dư thị không chút cố kỵ nói ra chuyện đáy lòng mình nghĩ. Nàng cũng sẽ tiếc, có khi hấn si ngốc như vậy nên mới có thể đối với Nhạc Xích Vũ có yêu thích. Nhỡ như...nhỡ như hấn nhớ lại sẽ đổi ý, vậy đối với một nữ tử cổ đại sẽ...Nàng cũng không dám nghĩ tiếp.

Nhạc Xích Vũ nhàn nhạt lắc đầu, nàng sẽ không hối hận. Dư thị suy nghĩ gì nàng biết rõ, đời trước chẳng phải cũng như nàng ta nghĩ sao. Nàng có gì không chịu chứ, nở một nụ cười nhìn Dư thị: “Ta sẽ không đổi ý.”

Dương Thiên Phong ngồi ở đó nghe được đoạn đối thoại trên, tâm nặng như đeo đá vậy. Quả thực đời trước hấn là quên mất nàng. Cũng như lời Dư thị nói vậy, hấn đã khí nàng để nàng đau lòng rời đi.

Chỉ là khi thấy được nét mặt hàm ưu cùng kiên định của thê tử hấn còn đau khổ hơn. Ngừng ăn hấn lao đến ôm chặt thê tử, liều mạng lắc đầu: “Không, ta sẽ không quên nương tử, không quên nương tử.”

Nhạc Xích Vũ thở dài một cái cố sức đẩy hấn ra, chỉ là khí lực của nàng vốn không so với hấn được, nên chỉ có thể để mặc hấn: “Tướng công, chàng như vậy mọi người đều rất buồn, chi bằng để A Tịch giúp chàng được không?”

Dương Thiên Phong ngẩng đầu nhìn thê tử, phản vấn: “Giúp? Giúp thế nào?” Nhìn đám kim chân nhỏ xíu dài ngắn nhau trên bàn hấn cũng đã biết được chuyện gì xảy ra rồi. Chỉ là những thứ châm kỳ lạ này sẽ giúp được gì?

Dư thị mỉm cười như bác sĩ khoa nhi cầm châm lên giải thích: “Là dùng những cây châm này ghim vào những huyệt đạo trên đầu giúp người đánh tan tụ huyết, như vậy người sẽ có thể như lúc trước vậy.”

“Đúng a, nếu như tướng công như trước sẽ có thể thượng triều giúp đỡ phụ hoàng cùng tam hoàng đệ, như vậy mẫu hậu cũng sẽ rất vui.” Nhạc Xích Vũ mỉm cười nói cùng hấn, lúc này tâm nàng đau biết bao nhiêu. Chỉ là nàng cố đè nén xuống mà thôi, cả lệ cũng bị nàng nuốt ngược vào trong. Tự an ủi bản thân, chỉ cần hấn nhớ lại ném hưu thư cho nàng để nàng đến Ngạn quốc mọi đau khổ sẽ chấm dứt.

Dương Thiên Phong nhìn cây châm trên tay của Dư thị bị gió chiều thổi mà lắc lư, hấn ôm chặt lấy thê tử bày ra vẻ sợ hãi. Hiện trình độ giả ngốc của hấn đã cao siêu đến không người phát giác rồi.

“Không không không, đau lắm ta không muốn, không muốn đâu.” Đầu hấn cọ sát thân thể của Nhạc Xích Vũ khiến cho kim quan, tóc đen vốn chỉnh tề lại bị rối thành một đoàn.

Lúc này Dương Cảnh Phong cũng hồi phủ, hấn lại vô tình nghe được như vậy lập tức cho người đẩy xe lăn bước vào rồi khiến lui người. Đôi mắt hoài nghi nhìn chằm chằm Dương Thiên Phong: “Nhị hoàng huynh, vương phi nói có đạo lý, người cũng nên thử một chút xem sao.”

Dương Thiên Phong sớm đã cảm giác được ánh mắt kia, khi nghe thấy âm thanh hần ngẩng đầu lên nhìn về phía Dương Cảnh Phong: “Không muốn không muốn, hay là tam hoàng đệ thử trước đi.”

Nhạc Xích Vũ bưng tỉnh đại ngộ nhìn Dư thị chăm chăm: “Vì sao ngươi không giúp tam hoàng đệ trị thương trước?”

“Giúp hần?” Dư thị phản vấn xông ngựa đầu lên trời ha hả vài tiếng đầu khinh bỉ: “VẬY ta thà giúp con heo còn tốt hơn, loại người như hần cho bao nhiêu bạc ta cũng sẽ không giúp.”

“Ngươi...” Dương Cảnh Phong bị chọc tức đến không nhẹ, trừng to mắt nhìn Dư thị: “Nữ nhân chết tiệt, bốn vương mới không cần ngươi giúp.”

“VẬY tốt nhất là như ngươi nói, đừng có nói một đằng sau này làm một nẻo, cho dù cô nãi nãi có ban phát lòng từ bị cũng sẽ không cho ngươi.” Dư thị đắc ý đáp trả.

“Bốn vương có cầu thần cầu quỷ cũng không cầu ngươi. Nếu không phải mẫu hậu đe dọa bốn vương cũng sẽ không thú ngươi.” Một nữ nhân không chút lễ nghi quy củ như vậy làm sao làm thê tử hần được. Mẫu hậu còn ép hần không được hừ nằng nữa, thật là tức chết!

Dư thị hừ hừ vài tiếng, đưa ngón tay cái quệt mũi, đầy kiêu ngạo nhìn Dương Cảnh Phong: “Ngươi nghĩ cô nãi nãi muốn gả cho ngươi lắm sao. Nếu không phải phụ hoàng bức hôn cô nãi nãi vẫn còn đang tiêu dao. Đừng làm như bản thân rất có giá, cô nãi nãi nói cho ngươi biết, thiên hạ này không ai dám gả cho ngươi đâu. Ngươi có bản lĩnh thì hừ cô nãi nãi thú nữ nhân khác đi.”

Nàng biết rõ hần không thể hừ nằng nên mới thách thức như vậy. Dương Cảnh Phong tức đến cả khuôn mặt đỏ bừng, miệng hơi há thở dốc. Hần...hần không thể phản bác được. Để giúp đại hoàng huynh thanh toán xong hần cho nàng biết thế nào á khẩu thực sự.

Phu thê Dương Thiên Phong ôm chặt lấy nhau nhìn hai người như là sinh vật quái lạ vậy. Hai đời mà cũng chẳng thể thay đổi, cứ gặp nhau là khác khẩu như vậy.

Nhạc Xích Vũ nhẹ nhàng hắng giọng nhắc nhở: “A Tịch, trở về vấn đề chính thôi.” Chữa bệnh cho Dương Thiên Phong mới là vấn đề chính.

Dương Thiên Phong lập tức mở miệng kháng nghị: “Không muốn không muốn, nếu tam hoàng đệ thử ta mới thử.”

Dư thị vì lợi ích của bản thân đương nhiên đáp ứng. Nàng cầm một cây châm bước nhanh đến phương hướng mộc lãn của Dương Cảnh Phong, miệng treo nụ cười nham hiểm. Mang hần ra làm chuột bạch cho Dương Thiên Phong xem trước, chỉ cần hần bảo không đau liền được.

Dương Cảnh Phong đưa tay chuyển bánh của mộc lãn lui về sau: “Nữ nhân chết tiệt, ngươi muốn làm gì?”

Muốn mưu sát thân phu?” Hắn còn chưa kịp mở miệng kêu cứu đã thấy được Dư thị bước đến.

Không kịp nữa rồi, cho dù người có đến cũng sẽ không thể ngăn nàng. Mắt thấy tay nàng giơ lên chuẩn bị hạ châm, tay hắn nhanh hơn giữ lấy cổ tay nàng.

Dư thị nào chịu thua, lập tức chuyển tay. Đôi phu thê giằng co một lúc thì khuỷu tay của Dư thị lại gõ ngay vào huyệt đạo trên đầu gối của Dương Cảnh Phong khiến chân hắn trong lúc bất giác phản xạ có điều kiện hơi đá lên.

Dư thị cùng Nhạc Xích Vũ mở to mắt há to mồm. Dư thị lúc này biết được chân hắn thực sự không có tàn phế. Bởi nếu tàn phế mà thái y cũng bảo hết cứu chữa thì chân sẽ không có phản ứng như vậy.

Nhạc Xích Vũ che miệng kinh hô: “Tam hoàng đệ, chân của người...” Hắn là chịu không nổi nên mới muốn dùng chân để đá Dư thị sao?

Dư thị cũng không tiện vạch trần hắn chỉ nhìn Nhạc Xích Vũ mỉm cười giải thích: “Không phải a, là do ta đụng phải chân hắn nên mới có hành vi kia.” Giúp hắn trước đòi lợi ích sau, dù gì thấy thái độ bất hợp tác của Dương Thiên Phong là biết không có đạt được mục đích rồi.

Dương Thiên Phong lại ngồi ôm thê tử bày ra bộ dáng ngây dại như bản thân cái gì cũng không biết. Lúc này hắn đang nghĩ có phải Dư thị cũng sớm biết rồi hay không. Nếu là như vậy thì có thể kết luận phu thê bọn họ hợp tác với nhau đối phó hắn.

Dương Cảnh Phong mở to mắt nhìn về phía Dương Thiên Phong, mồ hôi trên trán thi nhau xuất. Tuyệt không thể để lộ được, hắn còn phải giúp đại hoàng huynh, tuyệt không thể cứ như vậy mà thua được.

Nhạc Xích Vũ nghe được giải thích cũng hòa hoãn đi không ít. Thúc thời nàng liền nói: “Cũng đã trễ ta cũng không làm phiền nữa, khi khác lại đến. A Tịch, tam hoàng đệ, cáo từ.” Nói xong nàng cũng lập tức kéo sỏ trạng phu rời đi.

38. Chương 38: Tạm Thời Ghi Sổ

Sau khi phu thê Nhạc Xích Vũ rời đi, Dư thị hạ tầm mắt xuống nhìn Dương Cảnh Phong đầy khinh thường: “Còn trang?” Dám qua mắt một người học y như nàng? Đương nhiên lúc này không người nàng mới dám nói như vậy.

Dương Cảnh Phong vẫn như chưa từng có gì phát sinh trang sỏ: “Người nói gì bốn vương không hiểu.” Hắn quay mặt đi nơi khác, trong đầu suy nghĩ về Dương Thiên Phong.

“Hừ! Trước mặt cô nãi nãi không cần trang nữa. Lúc này phản ứng của chân người hết như người bình

thường.” Dư thị nhếch môi đắc ý lại bước về phía bàn ở lương đình ngồi xuống chậm rãi dùng trà.

Dương Cảnh Phong một bụng nộ khí, như vẻ mặt kia hẳn có lẽ cũng không gạt được nữa rồi. Hắn đứng lên từng bước chắc chắn bước về phía Dư thị, “Người muốn gì?”

Dư thị hả hê nhìn hắn: “Không muốn gì to tát, chỉ cần vào được thái y viện thôi.”

“Người muốn vào thái y viện nên mới giúp nhị hoàng huynh chữa trị?” Bất ngờ vấn đề chính mà hỏi, Dương Cảnh Phong có thể không cần nghe đáp án cũng biết hắn đoán đúng.

“Đúng vậy.” Không vòng vo, Dư thị trực tiếp xác nhận sự thật, “Ta không thích ở trong phủ, chỉ thích làm việc ở thái y viện, người chỉ cần trả lời ta, được hay không?”

Dương Cảnh Phong ngồi xuống ghé đối diện nàng, nâng mắt lên quan sát biểu tình đối phương một hồi: “Được thì sao, không thì sao?”

“Được thì ta giúp người giữ bí mật, không thì ta tố cáo với phụ hoàng mẫu hậu để người vinh hạnh ngồi trên thái tử vị.” Nàng đoán hẳn giả tàn phế là vì không muốn ngồi thái tử vị đi. Dù gì Thiệu Khánh đế Thiệu Khánh hậu luôn đề cập vấn đề này với nàng, còn bảo nếu hắn có thể nhân đạo chi loại thì mặc kệ tàn hay không tàn đều lập hắn làm thái tử.

Tròng mắt của Dương Cảnh Phong khẽ động, nữ nhân chết tiết này dám uy hiếp hắn. Bình tĩnh lại hắn lại nói: “Bổn vương lấy gì để tin tưởng người.”

Dư thị vỗ bàn phẫn nộ quát: “Câu này phải ta nói mới đúng, người gạt toàn đại lục có tư cách gì bảo cô nãi nãi tin người.” Nếu không nhờ có hôm nay nàng cũng là bị gạt rồi a. Hắn ẩn giấu quá tốt rồi.

Dương Cảnh Phong nghĩ tới nghĩ lui hồi lâu mới nâng mắt nhìn Dư thị: “Phụ hoàng mẫu hậu sẽ không đồng ý, người vẫn là chết tâm đi.” Dứt lời hắn bước trở về xe lăn cao giọng hô bảo hạ nhân đẩy mình trở về phòng.

Dư thị mím chặt môi, tự biết có bức hắn cũng vô dụng a. Chỉ ít nàng giữ lại điều kiện này sau này hẳn không trang nữa sẽ bảo hắn hưu mình lập tân phi. Nghĩ như vậy nàng tạm thời ghi sổ sau này cùng hắn từ từ tính.

—Phân Cách Tuyến Luna Huang—

Dương Thiên Phong ngồi trên xe ngựa lấy thê tử gục đầu vào vai nàng vờ ngủ. Hắn từ đời trước là biết Dương Cảnh Phong trang nên cũng không có ngạc nhiên khi thấy được trần cảnh kia.

Nhưng nhớ lại ánh mắt thoáng kinh ngạc cùng lời nói dối vụng về lúc này sợ cũng là Dư thị không biết gì

đi. Vậy vì mục đích gì nàng ta muốn giúp hấn chữa trị?

Đột nhiên hấn nhớ đến có lần Dương Thiên An cùng Mai thị khuyên nhủ nàng ta là nữ nhân không nên vào thái y viện làm gì. Còn chưa kể thân phận vương phi cao quý làm sao có thể làm những việc kia. Xem ra nguyên nhân hấn cũng thông suốt rồi.

Nhạc Xích Vũ đưa tay vuốt vuốt tóc của sỏ trượng phu. Lúc này nàng đang nghĩ vì sao mỗi lần nàng muốn giúp hấn chữa trị thì liền không theo ý nàng? Lão thiên gia là không muốn nàng rời khỏi hấn sao?

Nhưng nếu kết cục cũng như đời trước thì phải thế nào mới đúng. Nàng cũng không muốn như đời trước nữa, nàng còn phải chữa thương, còn phải nói chuyện mình biết cho Hàn Chí Vỹ phòng tránh.

Về đến phủ, nàng gọi Trạch Nghiễm đỡ Dương Thiên Phong trở về phòng, bản thân gọi Phong Linh chuẩn bị nước nóng. Loay hoay hết một ngày rồi, nàng cũng mệt mỏi rồi, muốn tắm rồi ngủ một giấc.

Dương Thiên Phong thấy được thê tử vào trong phòng tắm hấn thấp giọng phân phó Trạch Nghiễm: “Cho người quan sát kỹ Việt vương phủ cùng thái tử phủ một chút, phủ đệ cũng phải tăng cường phòng vệ sâm nghiêm.”

Nếu đại hoàng huynh nghi ngờ tam hoàng đệ cũng có thể cho người điều tra hấn. Nếu ngược lại thì cũng sẽ có lai vãng. Hấn cũng đã từng cho người nhìn chăm chăm Việt vương phủ từ năm năm trước, còn thái tử phủ chỉ mới gần đây thôi. Nhưng vẫn điều tra không được gì, xem ra vẫn nên tăng cường thêm nhân thủ rồi.

“Vâng.” Trạch Nghiễm ứng tiếng xong như thực vậy vì chủ tử tháo hài đắp chăn rồi mới lui ra. Dù gì chuyện của chủ tử chỉ mỗi mình hấn biết, hiện có Phong Linh cùng vương phi đang ở bên trong cũng nên diễn cho trọn vai thôi.

Trạch Nghiễm làm xong nhiệm vụ liền đứng gác bên ngoài nhân tiện chờ Phong Linh. Không hiểu sao dạo này dường như Phong Linh đối với hấn có cái gì đó rất lạ, hình như nàng tránh hấn.

Vừa thấy Phong Linh bước ra hấn vội gọi lại: “Linh muội.”

Phong Linh có chút kinh ngạc, bước về phía Trạch Nghiễm: “Nghiễm ca ca, có chuyện gì?” Từ lúc cùng vương phi trò chuyện và nghe đối thoại của Việt vương phi nàng cảm thấy rất có lý. Trạch Nghiễm luôn lạnh nhạt như vậy sợ là cũng không có ý gì với nàng. Nếu nàng tiếp tục mê muội chỉ có thể làm khổ bản thân thôi.

Trạch Nghiễm có chút chinh lăng nói không nên lời. Hấn cũng có biết nói gì với nàng đâu. Thế là cả hai mặt đối mặt mắt đối mắt rất lâu.

Phong Linh đỏ mặt cúi đầu xuống: “Nếu không có gì muội trở về trước.”

Ngay khi Phong Linh xoay người Trạch Nghiễm hồi hồn gọi trở lại: “Có, có chuyện cần nói.” Chết rồi nên nói gì đây?

Phong Linh len lén nhìn thần sắc quái dị của Trạch Nghiễm một mắt, lại đang đợi hắn nói ra. Nhưng hắn lại luôn ấp úng nói không nên lời, đến cùng là chuyện gì a.

“Trăng, trăng đẹp.” Chỉ tay lên trời nói đại một câu.

Phong Linh ngẩng đầu nhìn bầu trời đen thui đến sao cũng không thấy đừng nói chi trăng. Hôm nay hắn thật lạ a! Nàng chớp chớp mắt: “Không có trăng, Nghiễm ca ca bị bệnh sao?”

“Không, không có gì, ta nhớ ra có chuyện làm, đi trước.” Nói xong hắn vụt một cái liền mất bóng.

Phong Linh nhún vai một cái cũng rời đi.

Nhạc Xích Vũ ở bên trong ngồi bên bàn trang điểm lau tóc thấy được liền mỉm cười. Xem ra Trạch Nghiễm cũng không phải vô tâm với Phong Linh. Vậy đời trước nàng ta hẳn sống rất tốt, nàng yên tâm rồi.

39. Chương 39: Đồng Cảm Tương Ái

Lại đi qua vài hôm, Nhạc Xích Vũ đang ở trong viện tưới hoa, đột nhiên Dương Thiên Phong mang về mặt hốt hoảng chạy đến ôm lấy nàng.

“Nương tử nương tử, không xong rồi không xong rồi...” Vừa nói vừa thở gấp.

Nhạc Xích Vũ nhìn hắn mỉm cười, nàng đưa tay cầm khăn lụa giúp hắn thấm mồ hôi: “Tướng công, không cần gấp, từ từ nói.”

Dương Thiên Phong thở phì phò ôm lấy ngực liên tục thở dốc một hồi mới lấy hơi nói: “Hoàng muội a, nàng đòi tự vẫn.”

Nhạc Xích Vũ hốt hoảng nhớ lại liền biết được chuyện gì xảy ra. Đời trước khi Thiệu Khánh đế cùng Thiệu Khánh hậu công bố hôn ước của Dương Thiên An cùng Hàn Chí Vỹ nàng ta lập tức muốn tự sát.

Ai mà không biết Ngạn quốc xưa nay chuyên dụng độc chứ. Chưa kể bên ngoài còn đồn đãi ở đó là một nơi quỷ khốc thần sầu rất đáng sợ. Hoàng thất của Ngạn quốc đều là mặt xanh nanh vàng rất đáng sợ.

Năm đó nàng cũng chưa từng nghĩ sẽ đến Ngạn quốc, chỉ là thiên hạ to lớn không còn đường để đi, không

nơi cho nàng dung thân cũng không ai vươn tay giúp đỡ nàng, nàng liền theo lời đề nghị của Dương Thiên An đi bồi nàng ta.

Khi đến đó mới biết Ngạn quốc cũng không đáng sợ lắm. Mọi người rất tốt, không ai kỳ thị nàng. Chưa kể Hàn Chí Vỹ còn là một nam nhân ôn nhu, tuy về bề ngoài không được thư sinh nho nhã cho lắm, nhưng đối xử với mọi người đều là ôn tồn lại yêu thương thê tử.

Dương Thiên Phong biết nàng đoán được nhưng vẫn vờ hấn vờ bổ sung: “Mẫu hậu phụ hoàng bảo mang hoàng muội đi Ngạn quốc hòa thân. Nàng nói nên làm sao, làm sao?” Vừa nói hấn vừa như tiểu hài tử đáng dấp khấn trương nhảy tại chỗ vài cái như thể người bị gả là hấn vậy.

Ở đây chỉ có mỗi mình hấn cùng thê tử là đã từng đến Ngạn quốc đương nhiên là có thể khuyên ngăn. Chỉ là hấn hiện không tiện, chỉ phải mượn tay thê tử vậy.

Nhạc Xích Vũ nhú mày lại hỏi: “Vì sao chàng biết?” Hôm nay Thiệu Khánh hậu cho miễn thỉnh an nha.

Dương Thiên Phong cũng sớm chuẩn bị tốt câu trả lời: “Lúc này Trạch Nghiễm mang chữ của ta vào cho mẫu hậu xem nghe được.” Dù gì dạo này mỗi ngày hấn đều mang chữ hấn viết vào cung cho Thiệu Khánh hậu xem mà.

Nhạc Xích Vũ không nói nhiều lập tức kéo hấn về phòng thay y phục tiến cung. Năm đó Dương Thiên An nháo rất to, mọi người phải khuyên ngăn rất lâu mới có thể trấn an được. Đương nhiên lúc đó nàng cũng không còn ở đây nữa, chỉ biết qua lời kể của nàng ta lúc cùng nàng ta bồi giá.

Khi đôi phu thê nọ tiến cung thì mọi người cũng đã có mặt đầy đủ. Nhưng toàn bộ đứng ở bên ngoài vì Dương Thiên An không cho bọn họ vào trong.

Cả hai tiến đến hành lễ, mọi người thấy Nhạc Xích Vũ như thấy vàng bạc châu báu một dạng. Dù gì nàng cũng là một công chúa hòa thân nên đủ tư cách khuyên ngăn nhất.

Thiệu Khánh đế thở dài nói: “Nhị nhi tức cũng tới thử xem.” Vừa nói vừa ôm lấy Thiệu Khánh hậu đang khóc đến đứng không nổi an ủi.

Thiệu Khánh hậu nức nở đến sắp ngất một dạng, cả giọng điệu cũng không còn như trước mà chuyển thành nhu nhược cầu khẩn: “Nhị nhi tức mau vào trong giúp bổn cung khuyên khuyên An nhi đi.”

“Phụ hoàng mẫu hậu an tâm, nhị tức nhất định tận lực.” Nhạc Xích Vũ nói xong hành lễ rồi hướng mọi người gật qua đầu mới bước đến trước cửa gian phòng.

Dương Cảnh Phong cùng Dương Thiên Phong thấy được mẫu hậu cùng hoàng muội như vậy cũng rất đau lòng, lại có chút xấu hổ. Nhưng bọn hấn vô pháp giúp đỡ.

Tay của Dương Cảnh Phong giữ chặt lấy tay vịn của mộc lắn, mắt đầy phần hận. Nếu có thể hẳn cũng không muốn hoàng muội gả đến một nơi kinh dị như Ngạn quốc.

Dương Thiên Phong lại không như hẳn. Bởi hẳn biết được hoàng muội sống ở đó rất tốt nên không muốn thay đổi. Chỉ là đặt hết hy vọng trên người thê tử thôi.

Mắt Dư thị đầy khinh bỉ nhìn Dương Cảnh Phong. Việc gì phải trang tàn tật để nên bi kịch này. Dù gì hôn ước cũng đã định, cho dù là ở hiện đại cũng không thoát được đừng nói chi là cổ đại lại còn là một công chúa. Thấy Nhạc Xích Vũ là biết rồi, một bằng chứng sống a.

Nhạc Xích Vũ nhẹ nhàng gõ cửa: “Hoàng muội, ta là nhị hoàng tẩu, không biết có tiện tiến vào không?”

Dương Thiên An lúc này nghe được âm thanh của Nhạc Xích Vũ đột nhiên nhớ đến nàng ta cũng là công chúa hòa thân. Lại còn phải ủy khuất gả cho nhị hoàng huynh si ngốc của nàng nữa chứ.

Có lẽ đều cùng là công chúa bị mang đi hòa thân nên đồng cảm với nhau. Nàng liền ứng tiếng cho tiến.

Được phép, Nhạc Xích Vũ nhẹ nhàng đẩy cửa tiến vào trong. Thiệu Khánh đế cũng là an tâm một phần cho giải tán. Chỉ còn mỗi Dương Thiên Phong ở bên ngoài chờ thê tử thôi.

Bên trong phòng, Dương Thiên An một thân tiết y gấm trắng, đầu tóc rối bời, ngồi ở trên sàng, tay cầm chặt cây kéo không có ý buông ra. Đôi mắt bởi vì khóc mà sưng to đỏ hoe, mặt mày lem luốt, nhưng vẫn che không được mỹ mạo của nàng.

Nhạc Xích Vũ phải lách người tránh đồ vật bị ném lung tung dưới sàn để bước đến. Có một số thứ bị vỡ nên mảnh vỡ đầy đất, tướng mạo cũng bị kéo đến lung tung.

Thấy được Nhạc Xích Vũ bước đến sàng Dương Thiên An vút đi cây kéo lúc này dùng để uy hiếp mọi người đứng lên chạy đến ôm chầm lấy lại một trận khóc rống. Nhạc Xích Vũ chỉ biết đứng đó ôm lấy nàng ta vuốt vuốt lưng trấn an thôi.

Một hồi đi qua, Dương Thiên An cũng không còn nước mắt để khóc nữa, Nhạc Xích Vũ đỡ nàng ngồi xuống sàng, bản thân cũng ngồi bên cạnh. Nàng mỉm cười giúp Dương Thiên An lau qua lệ, kể chuyện.

“Hoàng muội có biết không, lúc ta biết được bản thân phải hòa thân cũng như hoàng muội vậy, cực kỳ khó tiếp thu.” Nàng mang cảm thụ đời trước của mình ra khuyên nhủ Dương Thiên An. Bởi đời này nàng không có cảm giác hòa thân là không tốt, chỉ là không muốn đặt hết tâm tư trên người sảo tượng phu nữa thôi.

“Vậy lúc đó nhị hoàng tẩu làm thế nào?” Dương Thiên An ghen ngào hỏi. Nàng hy vọng hiện có người đồng cảm với bản thân. Những người kia không ai hiểu gì cả.

Nhạc Xích Vũ cười giễu nhớ lại rồi tiếp tục kể: “Lúc đó a, ta cũng như hoàng muội vậy nghĩ đến tự vẫn. Chỉ là phụ hoàng mẫu hậu không chút đồng tình mà trối ta lên kiệu hoa. Đến một lời tốt đẹp cũng chưa từng nói cùng ta.”

Đó là còn chưa kể là gả thay nha. Nếu không phải hoàng thất Kim quốc bao dung sợ lại máu chảy thành sông rồi. Đã vậy đời trước còn bị hưu mất mặt như vậy.

“Lấy dung mạo của ta người nào cần. Cả cung nhân cũng không nguyện ý bồi giá, ta cho bọn họ một lượt lui. Nhưng trên đường hòa thân ta đã suy nghĩ rất kỹ, thân là một công chúa, ta phải vì bách tính của quốc gia không có sự lựa chọn khác.”

Âm thanh nhẹ nhàng như có như không có nàng vang lên giữa ngọ thất tẩm cung to lớn lại như một thanh đao cùn từng chút từng chút cắt vào tim của Dương Thiên Phong ở ngoài cửa. Hắn biết nàng đang nói đến chuyện của đời trước, vì đời này âm vệ không có hội báo chuyện này với hắn.

Dương Thiên An nghe được tâm cũng bị thuần hóa bốn phần, dù sao phụ hoàng mẫu hậu cũng sẽ không nhẫn tâm trối nàng lên kiệu hoa như vậy. Nhưng nàng vẫn cứng miệng nói:

“Nhưng là Kim quốc không đáng sợ, nhị hoàng huynh cũng không đáng sợ, còn thái tử Ngạn quốc, hắn...”

Nàng cũng không biết nên nói thế nào cho phải nữa. Chỉ cần nghe những tin đồn kia liền không muốn gả nữa rồi. Nghĩ đến mỗi ngày đối diện với một người so với quỷ còn đáng sợ hơn, nàng làm sao chấp nhận được.

Nhạc Xích Vũ cầm lấy tay Dương Thiên An vỗ vỗ: “Hoàng muội xem, trượng phu của ta chẳng phải cũng không trọn vẹn sao. Lại nói chuyện của Ngạn quốc chỉ toàn là tin đồn, những người đó nhàn ngôn nên đạo tam thuyết tứ, còn chưa biết đã thêm vào không ít thứ không có thực.”

“Nhưng nhớ...” Dương Thiên An há miệng nói còn chưa xong đã bị Nhạc Xích Vũ cắt đứng: “Tin ta, ta lấy tính mạng của bản thân ra đảm bảo. Nếu là hoàng muội vẫn không tin, đến lúc đó ta bồi hoàng muội giá, thế nào?” Cười đến híp mắt, đời trước nàng cũng là bồi nàng ta giá.

Dương Thiên Phong nghe được lời này lập tức bừng tỉnh đại ngộ. Nói vậy đời trước nàng cũng là bồi hoàng muội giá đến Ngạn quốc nên hắn mới tìm mãi không ra. Trách không được hắn tìm nàng gần năm năm.

Dương Thiên An bị lời này chọc cười phì một tiếng: “Nhị hoàng tẩu trêu muội rồi, ngươi còn nhị hoàng huynh làm sao bồi giá a.”

“Vậy liền không được mở miệng muốn tự vẫn nữa, mọi người đều rất quan tâm hoàng muội.” Nàng gả đi cũng không người quan tâm.

Dương Thiên An lại thu nụ cười oán trách: “Nhưng vẫn còn Ly quốc Nhạc quốc vì sao phải chọn một nơi

như Ngạn quốc chứ? Muội vẫn không thích nơi đó.”

“Bởi vì phụ hoàng mẫu hậu nghĩ cho hoàng muội. Ngạn quốc cũng như Kim quốc vậy suốt đời chỉ thú một thể, mọi người sợ hoàng muội không thể cùng nữ nhân khác chia sẻ trượng phu rồi tự ủy khuất mình nên mới quyết định như vậy. Lại nói Ly quốc cũng muốn thôn tính Kim quốc nên càng không thể để hoàng muội gả đến đó được.”

Nhạc Xích Vũ một phen lời nói xong cũng cảm thấy bản thân nhẹ nhõm không ít. Nàng khuyên nhủ Dương Thiên An cũng như tự khuyên nhủ mình.

“Dung mạo của ta kinh dị như vậy hoàng muội còn không sợ thì sợ gì một Ngạn quốc, một thái tử nha. Ta dám bảo chứng không còn thứ gì trên đời này đáng sợ hơn dung mạo này của ta.”

Dương Thiên An mở to mắt không thể tin nhìn Nhạc Xích Vũ. Trong tâm nàng lại có chút thương cảm, xem ra nàng vẫn là tốt hơn nàng ta rất nhiều. Nàng cúi đầu cắn cắn môi hạ thấp âm thanh nói:

“Muội biết rồi.” Xem như nàng vì bách tính Kim quốc mà hy sinh vậy. Nhạc Xích Vũ còn làm được lý nào nàng làm không được?

Nhạc Xích Vũ như xem thấu suy nghĩ của Dương Thiên An, nàng cao giọng gọi: “Tướng công, chàng cũng vào đi.” Nàng biết hắn sẽ ở bên ngoài chờ nàng. Dù hắn có hiếu thảo hơn nữa, có bản lĩnh ăn vạ hơn nữa cũng không thể tách Thiệu Khánh hậu khỏi Thiệu Khánh đế mà Thiệu Khánh hậu được.

Dương Thiên Phong lấy lại tinh thần, hít một hơi bầy vẽ mặt cao hứng chạy vào bên trong. Hắn chạy đến ôm lấy thê tử: “Nương tử nương tử...”

“Hoàng muội thấy không, tướng công vẫn rất yêu thương ta. Hoàng muội cũng không nên nghĩ nhiều mà tự dọa bản thân.” Nhạc Xích Vũ nói đến đây lòng dâng lên trận chua xót. Chỉ cần hắn nhớ lại nhất định cảm giác này cũng chỉ có thể lưu trong giấc mộng mà thôi.

Dương Thiên Phong ngẩng đầu hôn lên má của thê tử: “Nương tử nương tử, nàng làm sao?” Biết thê tử nghĩ hắn đương nhiên là lo lắng rồi. Nhờ nàng lại nảy sinh ý định bỏ hắn nữa thì nguy.

Dương Thiên An thu được một màn này vào mắt, mặt như bị thiêu đốt vậy vừa nóng vừa đỏ nhanh chóng lại chôn mặt xuống. Nhị hoàng huynh vì sao lại lộ liễu không biết kiềm chế như vậy.

Lợi dụng xong Nhạc Xích Vũ nắm tay hắn đang đặt trên bụng nàng ném ra. Nàng đứng lên tách ra một đoạn: “Hoàng muội nhất định mệt mỏi rồi, ta cũng rời đi trước, hy vọng hoàng muội có thể suy nghĩ kỹ.” Những thứ nên nói nàng cũng đã nói, giờ tùy thuộc vào nàng ta thôi.

Nói xong nàng xoay lưng. Nhân thần của Dương Thiên Phong tối lại không ít. Hắn ném lại cho Dương Thiên An vài câu rồi đuổi theo phía sau: “Nương tử nương tử, nàng đi nhanh như vậy làm gì a, đợi ta đợi

ta a.”

Dương Thiên An nhìn theo bóng lưng hai người cũng cảm thấy hòa thân chưa chắc là xấu. Có lẽ nàng tự dọa mình thôi, nếu Hàn Chí Vỹ thực sự quá đáng sợ phụ hoàng mẫu hậu cũng sẽ không an bài cho nàng cộc hôn sự này.

Nghĩ vậy nàng gọi người đến thu dọn, bản thân vận y phục chỉnh tề bước ra tẩm cung đi gặp phụ hoàng mẫu hậu.

40. Chương 40: Gặp Nạn, Tương Phùng

Lại qua đi một tháng Dương Thiên An cũng đáp ứng hòa thân. Mọi việc lại trở về như bình thường. Hôm nay tuy là cuối đông nhưng thời tiết tốt, tuyết không rơi. Dư thị hẹn Nhạc Xích Vũ đi dạo, bảo là không ra ngoài nhất định ở trong phủ mốc meo.

Dương Thiên Phong bị thê tử cấm túc không cho đi cùng. Hắn nháo cớ nào cũng vô dụng, thê tử chính là không chút động tâm. Thôi kệ đi, hắn cũng vẫn là chuyên tâm chuyện của mình trước, mau chóng hoàn tất nói thật cho thê tử biết còn hơn.

Dư thị nhìn thấy Nhạc Xích Vũ liền ôm bụng cười không chút ý tứ: “Người có cần phải như vậy không, A Vũ, ta nói người cũng không nên mang cả đầu lạp như vậy.”

“Dọa phải người cũng là một tội khó dung nha.” Nhạc Xích Vũ không chút buồn bã đáp trả.

Cả hai đi dạo không ít nơi, đến nha hoàn cũng không mang theo. Dư thị bảo không quen có người ở bên cạnh. Nhạc Xích Vũ cũng không thích nên để Phong Linh ở lại trong phủ để nàng ta cùng Trạch Nghiễm nói chuyện nhiều một chút vung đắp tình cảm.

Dư thị bảo với nàng có rủ Mai thị đi cùng nhưng nàng ta lo lắng cái phủ không người quản lý nên cự tuyệt. Dương Thiên An là công chúa không thể tự ý xuất cung, đó là chưa nói đến sắp phải hòa thân nên rất nhiều thứ phải học.

Cả hai đến một trà lâu bao một gian trang nhã ngồi dùng trà. Chỉ là trà còn chưa lên đã cảm thấy đầu óc choáng váng. Cứ như vậy cả hai ngã xuống hôn mê.

—Phân Cách Tuyền Luna Huang—

Dương thiên Phong ngồi trong thư phòng đến trưa lại tới chiều vẫn chưa thấy thê tử trở về. Mí mắt hắn giật liên tục như thể có chuyện không may xảy ra vậy.

Đột nhiên ám vệ cả người đầy máu xông vào trong thư phòng. Dùng sức nói ‘vương phi...’ còn chưa xong đã đoạn khí. Chỉ là thấy được máu của hấn chảy ra hắc sắc, bên trên lưng còn cắm một cây phi tiêu, kèm theo một cuộn giấy nhỏ.

Dương Thiên Phong có chút khản trương, mày mày nhả lại, hấn lấy một chiếc khăn tay phủ lên phi tiêu lấy cuộn giấy nhỏ ra. Bên trong ghi rõ nếu hấn muốn gặp lại thê tử thì đến miếu hoang ở đông giao cách Kim đô hai mươi dặm.

Hấn biết rõ ràng hơn ai hết đây là do người nào gửi. Nhìn bút tích không còn gì có thể khiến hấn do dự nữa.

Vốn là trước khi thê tử rời đi cố ý lưu Phong Linh lại để Trạch Nghiễm bồi đắp tình cảm. Hấn cũng không muốn giả ngốc quá nhiều, nhìn thấy bọn họ khanh khanh ta ta lại nhớ thê tử, thôi thì làm theo ý nguyện của thê tử đi nên thuận tiện đẩy hai người bọn họ sang nơi khác. Nhất tiễn hạ tam điều, có sao không làm, nghĩ không ra nằng lại xảy ra chuyện không may.

Trong học tử hấn lấy ra một hay đồng quân bắn lên trời ra ám hiệu cho Trạch Nghiễm trở về. Rất nhanh Trạch Nghiễm bước vào thư phòng. Nhìn thấy thi thể cũng tự hiểu rõ không nói gì chỉ quỳ một chân đợi chủ tử phân phó.

“Cho người xử lý thi thể, chuẩn bị ngựa bốn vương lập tức đến đông giao.”

“Gia, như vậy nguy hiểm người vẫn không nên đi tránh lộ bí mật.” Trạch Nghiễm không chút do dự mở miệng khuyên ngăn.

Dương Thiên Phong lắc đầu cự tuyệt: “Đại hoàng huynh muốn gặp bốn vương, chỉ cần bốn vương xuất hiện liền được.” Hấn biết đại hoàng huynh sẽ không làm gì thê tử của hấn, nên một chút gấp gáp hấn cũng không có. Ngược lại hấn lo lắng thê tử phát hiện.

Vì sao huynh đệ bọn họ lại đi đến tình cảnh này tàn sát này? Đại hoàng huynh lại vì sao thống hận hấn như vậy? Thê tử của hấn bị bắt vậy Dư thị thì sao?

“Vâng.” Trạch Nghiễm nhận lệnh lập tức thối lui ra ngoài.

—Phân Cách Tuyển Luna Huang—

Dư thị cùng Nhạc Xích Vũ tỉnh lại liền phải hiện cả hai bị trói đưa lưng về phía nhau ở trong một miếu hoang, hai tay bị cột chặt để ở sau lưng, cả miệng cùng bị bít kín. Đây là hướng trạng gì?

Vì sao bắt bọn họ những nữ nhân tay trói gà không chặt? Nàng xấu nữ bán cũng không có giá. Biết bọn họ là người của hoàng thất nên bắt cóc tống tiền?

Đầu lắc lắc vùng vẫy nhưng cũng không có tác dụng gì. Cả hai ngồi đối lưng với nhau, xung quanh một chút tiếng động cũng không có, một bóng người cũng không thấy.

Chỉ thấy có chuột gián nhện bò qua bò lại. Dư thị sợ đến khóc, miệng liên tục phát ra những tiếng hốt hoảng, tay sức nắm chặt tay của Nhạc Xích Vũ cần sự trấn an. Trái lại Nhạc Xích Vũ cực kỳ trấn định, nàng ở Lãnh cung, ở Ngạn quốc thứ gì chưa thấy qua.

Rất nhanh nghe được âm thanh của Dương Thiên Phong truyền vào trong tai. Nhạc Xích Vũ lập tức quay sang hướng cửa nhìn lại, đầu nàng nhớ lại thích khách lần đó. Chẳng lẽ chuyện này nhắm vào hần cùng Dương Cảnh Phong sao? Nếu không hần sẽ không thể biết chỗ này mà đến được.

Trong lòng Dư thị mắng chửi tên khốn khiếp Dương Cảnh Phong không tiếc lời. Dương Thiên Phong là một kẻ si ngốc cũng xuất hiện thế mà hần đến bóng dáng cũng không thấy. Tuy rằng ngày thường nàng chống đối hần nhưng cũng không nên tuyệt tình như vậy.

Quả nhiên cả hai thấy được Dương Thiên Phong đầy trán mồ hôi chạy vào: “Nương tử nương tử...”

Nàng sợ hần trúng bẫy liền dùng đôi chân bị cột chặt cố sức lách đến phía cửa mà dẫm. Nếu may mắn dẫm cái bẫy kia lộ ra vậy sỏ trượng phu sẽ không có vấn đề.

Chỉ là nàng bị cột cùng Dư thị thế nên không thể xoay người là sao dẫm được cái bẫy được che lấp cẩn thận cách các nàng đến hai bước chân.

Dương Thiên Phong sớm đoán được nên mắt cũng nhìn xuống đó. Chỉ là đang trang sỏ trước mặt nàng nên không thể không giả vờ mắc bẫy được.

Ngày khi chân đặt vào bẫy, tay hần rất nhanh phóng ra hai viên đá vào huyết ngủ của hai nữ nhân. Bản thân rơi vào hố, hai chân đang ngang không để mình rơi quá sâu. Bên trên lưới rơi xuống, hần rút chủy thủ sớm giấu trong ngực áo ra chém rách.

Cầm chắc chủy thủy đâm vào thành đất trước mặt, chậm rãi nhích mà lên. Khi mắt hần vừa trôi lên mặt đất, ánh vào mi mắt chính là bánh của chiếc mộc lãn, bên cạnh còn có một đôi hài.

Âm thanh quen thuộc từ bên trên truyền vào trong tai hần: “Nhị hoàng đệ cư nhiên trang sỏ nhập thân như vậy, mọi người đều bị gạt a.”

Đôi mày kiếm của Dương Thiên Phong khê cau, tay vươn lên nắm chặt tìm bàn đạp nhảy lên, đứng vững thân người ở bên cạnh thê tử.

Chỉ là khi hần nhìn thấy cảnh trước mắt cực kỳ ngạc nhiên nhưng được hần ẩn giấu tốt. Không chỉ bởi vì ở trước mặt hần chính là Dương Cảnh Phong cùng đại hoàng huynh mà cứ ngỡ là đã tạ thế Dương Hoài Phong, mà còn là người ngồi mộc lãn chính là Dương Hoài Phong. Có ai nói cho hần nghe đây là chuyện gì

không?

Rất nhanh thu hồi tầm mắt, hắn có chút khó chịu nói: “Cũng vẫn thua kém đại hoàng huynh cùng tam hoàng đệ khá xa. Nghĩ không ra tam hoàng đệ đến thê tử cũng tính kế chỉ vì muốn vi huynh xuất mã!” Hai người này sớm đã cùng một phe thể mà hắn một chút cũng không biết, âm mưu cũng không phát hiện?

Hắn quy một chân dưới đất tỉ mỉ thay thê tử cùng Dư thị cởi trói rồi lại ôm nàng vào trong lòng kiểm tra một phen. Cũng may nàng không có bị thương.

Dương Hoài Phong cẩn thận quan sát cử động của Dương Thiên Phong, quả nhiên hắn đối với vị thê tử này rất lưu ý. Nếu không cũng sẽ không thể dụ được hắn xuất mã. Lúc đầu hắn nghe báo lại cũng không tin nên mới dùng nhiều thứ để thử, hiện ở trước mắt có thể nào không tin. Nhưng vì sao lại đối với một xấu nữ để ý như vậy? Nguyên nhân mục đích lại nằm ở đâu?

Nhàn nhàn mở miệng vấn: “Nhị hoàng đệ không có gì muốn hỏi?”

Dương Thiên Phong cau mày phun ra một câu: “Tối nay đệ sẽ đến Việt vương phủ, đến lúc đó hảo hảo nói. Chuyện hôm nay sẽ là tam hoàng đệ đưa người đến cứu kịp thời, thỉnh hoàng huynh cùng hoàng đệ phối hợp.” Nói xong hắn ôm thê tử bước ra ngoài mã xa. Trạch Nghiễm sớm ngồi ở vị trí đánh xe chờ đợi. Mã xa tuyết trần chạy về phương hướng Kim đô.

41. Chương 41: Trêu Chọc, Tức Chết

Thấy bóng lưng của Dương Thiên Phong đi khuất, Dương Cảnh Phong thấy Dương Hoài Phong không có ngăn trở mới mở miệng hỏi: “Đại hoàng huynh, huynh vẫn còn tin tưởng nhị hoàng huynh như vậy?” Đây là thấy chết không sờn sao?

Dương Hoài Phong ngồi trên mộc lẫm nhìn thẳng ra phía cửa còn lưu lại hoa tuyết bay do mã xa để lại, rồi dời tầm nhìn xuống đôi chân của mình: “Dù gì cũng một hồi huynh đệ, ta muốn nghe nhị hoàng đệ giải thích rõ ràng. Phụ hoàng thường dạy huynh đệ có kiếp này không có kiếp sau ta vẫn muốn hảo hảo giữ gìn.”

“Nhưng sự thực đã ở trước mắt, còn có thể không tin?” Dương Cảnh Phong vẫn còn tính tính nóng nảy chưa sửa được mà hô to.

Dương Hoài Phong không nói mà vẫn chỉ nhìn chân của mình. Đứng chân của hắn đích thực là bị người hại, chỉ là đến giờ phút hiện tại hắn vẫn có chút không tin tưởng Dương Thiên Phong sẽ vì ngôi vị thái tử mà hạ ngoan thủ với hắn.

Hồi lâu hắn mới nhàn nhạt nói: “Được rồi, hồi phủ thôi.” Mắt hắn dời lên người Dư thị đang nằm ở trên đất lạnh: “Đỡ nàng cùng về thôi, nhị hoàng đệ nói đúng đệ cùng không nên đối với thê tử như vậy.” Dù gì

cũng là muốn dụ Dương Thiên Phong xuất mã Dương Cảnh Phong đâu cần dùng nữ tử như vậy.

Dương Cảnh Phong nhìn Dư thị nằm trên đất, mắt hắn có chút không phục khi bảo hắn bế nữ nhân đánh đá này. Nhưng nếu mượn tay người khác thì khác nào đầu hắn có thêm cái mũ xanh. Nghĩ thế hắn cắn răng chạm vào nàng một lần.

Nhìn thái độ như chuẩn bị chết của Dương Cảnh Phong, Dương Hoài Phong phì cười: “Tam đệ muội cũng không phải bệnh dịch không cần như vậy.”

“Đại hoàng huynh ở phủ cũng thấy nàng đánh đá cỡ nào. Chỉ cần thấy nàng, đệ đã giận không kiềm nén được.” Dương Cảnh Phong hừ hừ bế Dư thị lên bước đến bên Dương Hoài Phong.

Dương Hoài Phong lắc đầu cười khổ: “Nhưng cũng nhờ nàng ta mới có thể gặp thê tử a.” Nếu không phải biết được tính tình của Dư thị hắn làm sao bảo Dương Thiên Phong ép nàng tính sổ sách để cho nàng nhờ vả thê tử hắn chứ. Đã năm năm rồi, ủy khuất nàng(Mai thị) làm quả phụ vì hắn thủ tiết a.

—Phân Cách Tuyến Luna Huang—

Dương Thiên Phong bế thê tử trở về phủ, cẩn thận đặt Nhạc Xích Vũ lên giường mới giải huyết đạo cho nàng. Dương nhiên công này hắn đẩy hết cho Trạch Nghiễm cùng Dương Cảnh Phong.

Một lát sau, Nhạc Xích Vũ thức dậy cả người ề ảm, thấy được sảo tượng phu nàng lập tức nắm lấy tay hắn, lo lắng ném cho hắn một đồng câu hỏi: “Tướng công không có bị thương chứ? Lúc này là ai cứu chúng ta, còn A Tịch đâu? Chúng ta hồi phủ bao lâu rồi? Vì sao chàng lại xuất hiện ở đó?” Mắt cũng không quên nhìn hắn từ trên xuống dưới, thấy không có bị thương nàng mới an tâm.

Dương Thiên Phong lại trang sảo nhìn nàng ngây ngô nói: “Nương tử nương tử, nàng hỏi nhiều như vậy ta phải trả lời câu nào trước?”

“Theo thứ tự mà trả lời đi.” Nhạc Xích Vũ vẫn còn đang nín thở chờ hồi đáp của hắn.

Dương Thiên Phong lại gãi gãi đầu tựa như suy nghĩ điều gì đó, lát sau hắn lại nói: “Câu đầu tiên là gì nha, ta quên mất rồi.” Nhìn thê tử lúc này hắn chỉ muốn trêu nàng mà thôi.

Nhạc Xích Vũ vẫn còn chưa nhớ ra đây là sảo tượng phu nên vẫn ngây ngô nói: “Nhớ ra câu nào trả lời câu đó trước đi, quên thì bỏ qua.” Lòng nàng hiện rất loạn.

Dương Thiên Phong cau mày nghĩ nghĩ, lại mở thanh nói: “Nương tử nương tử, ta quên hết rồi.”

Nhạc Xích Vũ đỡ trán than khổ, được rồi, không chỉ hắn quên mà nàng cũng quên. hHt một hơi lấy lại tinh thần, nàng ngồi dậy nhìn hắn: “Vậy kể lại chuyện xảy ra này giờ cho ta nghe, chắc sẽ chưa quên

chứ?”

Dương Thiên Phong nghĩ nghĩ lại vỗ trán một cái như phát hiện địa lục mới: “A, lúc này ta ở trong phủ ngoan ngoãn nghe lời nàng luyện chữ. Trạch Nghiêm cùng Phong Linh ở bên khiến ta không thể tập trung thế nên đã đuổi bọn họ đi nơi khác. Sau đó ta viết tên nương tử nha...”

“Ngừng ngừng ngừng ngừng.” Nhạc Xích Vũ đưa tay lên ngăn cản hắn nói những thứ không cần thiết. “Ta hỏi chàng trả lời được không?”

Thấy được sỏa trạng phu gật đầu nàng yên tâm hỏi: “A Tịch đâu?” Mạng người quan trọng, lo cho A Tịch trước.

“Hồi phủ rồi.” Dương Thiên Phong ngây thơ đáp trả, tiện tay ôm thê tử kéo vào trong lòng.

“Là tam hoàng đệ đưa về?” Nhạc Xích Vũ đặt nghi vấn, thấy sỏa trạng phu gật đầu nàng lại hỏi: “Phụ hoàng mẫu hậu đã biết?”

Dương Thiên Phong lắc đầu, nàng lại hỏi: “Vì sao chàng xuất hiện ở đó?”

Dương Thiên Phong lại hăng hái kể chuyện lúc sáng: “Lúc này ta ở trong phủ ngoan ngoãn nghe lời nàng luyện chữ. Trạch Nghiêm cùng Phong Linh ở bên khiến ta không thể tập trung thế nên đã đuổi bọn họ đi nơi khác...”

“Ngừng ngừng ngừng, nói trọng điểm.” Nhạc Xích Vũ có chút nhúc nhích đầu với sỏa trạng phu rồi. Nàng đẩy hắn ra, xoay người nhìn chăm chăm hắn.

Dương Thiên Phong vẫn vẽ mặt ngây thơ phản vấn: “Trọng điểm là nơi nào nha?” Trong lòng đã lặn lội cười như điên rồi.

Nhạc Xích Vũ chán nản lặp lại: “Vì sao chàng ở đó?” Hắn còn dám tua lại nàng lập tức bóp chết hắn.

Dương Thiên Phong được dịp lại tua lại đoạn đầu: “Lúc này ta ở trong phủ ngoan ngoãn nghe lời nàng luyện chữ. Trạch Nghiêm cùng Phong Linh ở...”

Còn chưa nói xong Nhạc Xích Vũ đã lao đến bịt chặt miệng của hắn. Nàng mở to mắt ra trừng hắn: “Trọng điểm, trọng điểm có biết không? Tua đi tua lại một đoạn để làm cái gì?”

Dương Thiên Phong bày cho nàng xem hình dạng ủy khuất sắp khóc khiến nàng vội vã rút tay lại. Chỉ là nghe thấy hắn nức nở: “Ô ô...nương tử nương tử, nàng khi dễ ta, nàng khi dễ ta...”

Nhạc Xích Vũ ngửa mặt lên trời như cầu xin lão thiên gia tiếp thêm sức lực cho nàng. Nàng lại nặn ra một nụ cười hàm dao: “Chàng đừng khóc nữa, là ta sai, ta sai được chưa?”

Sụt sịt cái mũi cao thẳng của mình Dương Thiên Phong lại ôm lấy thê tử cười hì hì. Vừa định há miệng tua lại tiếp đoạn kia lại bị thê tử cảnh cáo: “Không được tua lại đoạn kia.”

“Nhưng ta quên mất rồi làm sao nói tiếp nha?” Dương Thiên Phong gian xảo đáp, chỉ là lúc này Nhạc Xích Vũ nhìn không thấy hai cái tai hồ ly đã sớm vểnh lên rồi.

Nhạc Xích Vũ đưa tay day day huyết thái dương, nhắc lại: “Chàng đuổi Trạch Nghiễm Phong Linh đi.” Sao hẳn có thể phúc hắc như vậy cơ chứ? Đời trước nào có khó dễ như vậy a.

“A, nhớ rồi sau đó ta...” Dương Thiên Phong nói được một nửa thì ngừng lại, hẳn nghiêng đầu nhìn thê tử ủy khuất nói: “Ta lại quên rồi.”

Nhạc Xích Vũ kiềm nén bản tính muốn đánh người của mình, nàng lại nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Được rồi, tua lại đi.”

Dương Thiên Phong lại tua: “Lúc này ta ở trong phủ ngoan ngoãn nghe lời nàng luyện chữ. Trạch Nghiễm cùng Phong Linh ở bên khiến ta không thể tập trung thế nên đã đuổi bọn họ đi nơi khác. Sau đó ta viết tên nương tử nha...(đã lược đi tám trăm chữ nói về sự chuyện chú cùng trân trọng của hắn đối với thê tử)”

Hắn nghiêm mặt quan sát thần sắc âm đạm của nàng trong lòng vui không thể tả. Hiện nàng không còn dám ngắt lời của hắn nữa. Cuối cùng hắn kể trọng điểm: “Lát sau Trạch Nghiễm chạy vào nói với ta nương tử bị người bắt bảo ta lưu lại phủ, nhưng ta đâu dám để nàng chờ lâu nên là...”

Nhạc Xích Vũ giơ tay lên ý bảo hắn ngừng: “Vậy có nghĩa là do Trạch Nghiễm báo sau đó chàng không nghe lời dặn mà đi cùng?”

Dương Thiên Phong vẫn muốn trêu thê tử nên lại bảo quên. Nhạc Xích Vũ bắt đầu dĩ để hắn tua lại từ đầu mới vào chính điểm: “Không phải, ta đi trước Trạch Nghiễm, Trạch Nghiễm bảo muốn đi tìm tam hoàng đệ giúp.”

Nguyên lại chính là như vậy. Thôi hỏi như vậy là được rồi, nàng cũng không muốn hỏi nữa, nghe hắn tua đi tua lại vừa nhức đầu vừa tốn thời gian. Dương Thiên Phong gọi người dọn thức ăn xong rồi mới giúp thê tử bóp vai. Đời này định sẵn hắn làm thê nô rồi.

42. Chương 42: Tương Kiến, Suy Luận

Sau khi Nhạc Xích Vũ ngủ, giúp nàng uy nhện xong lại cho thêm mê hương vào trong lư hương, vì nàng đắp chăn xong Dương Thiên Phong mới đến Việt vương phủ như lời hẹn. Vận một thân trường bào hắc sắc xuyên qua màn đêm quanh mình chính đại nhảy tường tiến vào viện tử của Dương Cảnh Phong.

Hắn được một ám vệ đợi sẵn dẫn tiến mật thất. Sau đó đợi ở bên ngoài để ám vệ kia vào trong thông báo. Nghĩ không ra bên trong phủ còn có mật thất, xem ra ám vệ của hắn trực lâu như vậy chính là không công rồi.

Lúc này ở bên trong thư Dương Hoài Phong cùng Dương Cảnh Phong sớm đã ngồi đầy đủ. Về mặt của hai người cực kỳ nhàn nhã thưởng trà, nghe tiếng đẩy cửa Dương Cảnh Phong hướng cửa nhìn lại. Dương Hoài Phong vẫn nắm tách trà trong tay, mắt đầy thưởng thức nhìn hoa văn trên đó không rời, âm thanh nhàn nhạt vang lên.

“Đã đến rồi.”

“Ân.” Dương Thiên Phong ứng tiếng, nhắc chân bước vào trong bậc cửa, đóng cửa lại mới tiến vào trong.

Ba huynh đệ đã năm năm rồi mới cũng nhau ngồi lại như vậy, nhất thời không gian an tĩnh đến chỉ nghe được tiếng hô hấp của nhau. Nhưng đây đối với Dương Thiên Phong mà nói không chỉ là năm năm mà chính là hai đời.

Dương Cảnh Phong mở miệng phá vỡ bầu không khí trầm lắng trước: “Nhị hoàng huynh có thể nói rồi?” Hắn quan sát Dương Thiên Phong từ lúc hắn(DTP) bước vào phòng đến giờ, quả nhiên một chút vũ khí cũng không mang tới, ám vệ cũng báo không người đi theo. Có thể tự tin như vậy quả thực khâm phục.

Dương Thiên Phong lãnh đạm đáp: “Tam hoàng đệ bảo ta nên nói cái gì?” Chính bản thân hắn cũng không biết nên bắt đầu từ đâu.

Dương Hoài Phong lại vân đạm phong khinh đưa tay rót một tách trà đưa cho Dương Thiên Phong: “Đến, dùng trà trước.”

Dương Thiên Phong không chút e ngại thần sắc vô biểu tình tiếp nhận, sau tiếng đa tạ liền ngửa đầu uống cạn.

Dương Cảnh Phong mở to mắt ra phi thường ngạc nhiên nhìn tách trà cạn đáy mà Dương Thiên Phong vừa đặt trên bàn. Hồi qua thần hắn lại chăm chọc nói: “Không ngờ nhị hoàng huynh cũng can đảm như vậy, ly trà của đại hoàng huynh đưa cũng dám uống cạn.”

“Vì sao ta lại không dám uống cạn?” Dương Thiên Phong nhàn nhạt phản vấn, đôi mắt có chút xa xưa trầm lắng khiến người nhìn không ra hắn đang đánh cái chủ ý gì.

“Nhị hoàng huynh hạ độc đại hoàng huynh vẫn còn có thể bày ra bộ dáng vô tội thế này, thực khiến đệ đây cam bái hạ phong.” Dương Cảnh Phong vẫn còn dè bĩu không tiếc lời.

“Vì sao lại nói như vậy?” Dương Thiên Phong cau mày không vui. Vì sao bảo hần hạ độc, hần lúc nào hạ độc?

Lúc này Dương Hoài Phong lại chen ngang chắn đi lời Dương Cảnh Phong sắp nói: “Mọi người đều biết vì huynh ngã vực chết, kỳ thực không phải.”

Thấy được thần sắc trên mặt của Dương Thiên Phong có biến, hần tiếp tục dùng chất giọng thanh lãnh nói: “Lại càng không đoán được nhị hoàng đệ sẽ lo lắng cho vi huynh đến nỗi cho ám vệ âm thầm tìm kiếm suốt năm năm nay không hề nản lòng, trong khi bản thân lại trang sỏa gạt tất cả mọi người.” Đây chính là một trong những lý do hần càng nghi ngờ Dương Thiên Phong hướng hần hạ độc thủ.

Tay của Dương Thiên Phong đặt ở đầu gối chậm rãi nắm chặt thành quyền. Vậy nghĩa là hai đời đây hết thấy đều là một vở kịch do đại hoàng huynh dựng lên?

Dương Cảnh Phong nhếch môi đầy khinh thường, cả đời hần ngoài phụ hoàng thì còn có hai vị hoàng huynh để hần sung bái nhất. Xem ra hiện chỉ còn có một mà thôi: “Nhị hoàng huynh cũng không cần tiếp tục che giấu nữa, trang đến mức đệ cũng suýt chút nữa là bị lừa rồi.”

Hôm đó khi hần lộ ra bản thân không tàn phế hần nhìn thấy biểu tình ngỡ ngàng của nhị hoàng huynh cũng suýt chút nữa tin là thật. Cũng may trước đó cùng đại hoàng huynh đã cho người đột kích nên biết được sự thật mới không mắc bẫy. Trang cũng quá giống rồi.

“Vi huynh cũng thật không đoán được nhị hoàng đệ vì che giấu bản thân chấp nhận thú một công chúa không được sống không dung mạo thay cho đệ nhất mỹ nhân đại lục.” Dương Hoài Phong đậm đậm nhất tiếu, một nụ cười thê lương, huynh đệ vì hoàng vị tương tàn, đây là lần đầu trong lịch sử hình thành Kim quốc phát sinh.

“Nếu nhị hoàng huynh muốn có hoàng vị hiện tại có thể nói cùng phụ hoàng, dù gì đệ cũng không muốn đăng cơ, đại hoàng huynh ra cái dạng này càng không thể đăng cơ.” Dương Cảnh Phong hừ một cái thật mạnh từ trong mũi ra, hần hận hần lườm Dương Thiên Phong một cái rồi cầm tách trà của mình lên uống cạn đầy như muốn dùng nước dập đi lửa giận trong lòng.

Ba huynh đệ ngồi quay cái bàn gỗ tròn trái khăn gấm thúy lục sắc. Ở giữa đặt một lư tử nhỏ để đun ấm trà, than hồng đỏ rực chậm rãi thiêu đốt.

Dương Thiên Phong nhìn chằm chằm đồng than hồng, sau khi nghe hết lời của Dương Cảnh Phong mất hần dời lên chân của Dương Hoài Phong. Không lẽ bảo rằng đây là do hần hại?

Đôi mày kiếm ning chặt vẫn không hề mở miệng nói một lời. Đại não vòng vo chuyển, hần có nên nói chuyện bản thân trọng sinh ra không? Nếu không nói sẽ rất khó giải thích...

“Nhị hoàng đệ có thể cho vi huynh biết đáp án?” Dương Hoài Phong cũng nhìn chân mình, một hồi lâu, nâng mắt lên nhìn Dương Thiên Phong. Ngoài mặt vẫn bình tĩnh nhưng lúc này tim có chút loạn nhịp, đương nhiên hẳn hy vọng Dương Thiên Phong không làm như vậy. Nhưng, có thể sao? Sự thực ở trước mắt cơ mà.

“Nếu đệ nói hai người có tin?” Hạ quyết tâm Dương Thiên Phong kiên định nhìn huynh đệ của mình.

“Phải nghe xem có tin được không trước.” Dương Cảnh Phong thấy được biểu tình kia thì tâm tình có chút lay động. Mỗi lần nhị hoàng huynh quyết định chuyện gì đều là biểu tình này. Đây là có nỗi oan?

Dương Thiên Phong lại đưa mắt nhìn lơ lửng trước mặt chậm rãi kể chuyện của bản thân ở đời trước. Từng chi tiết nhỏ nhất hẳn đều kể ra trừ chuyện hẳn lỡ tay giết chết Dương Cảnh Phong. Loại chuyện ảnh hưởng đến tình cảm huynh này không người biết vẫn là giấu xuống tốt hơn.

“Nếu là đời trước cũng như vậy thì sau khi đệ chết đệ đoán có lẽ đại hoàng huynh đăng cơ.” Hẳn kể ra chi tiết như vậy một là muốn để huynh đệ hẳn biết được hẳn cũng là bị hại, hai là không muốn có người hoài nghi hẳn đối với thê tử là có dụng tâm.

Dương Hoài Phong cùng Dương Cảnh Phong mở to mắt ra như thể không tin tưởng, trên đời sẽ còn có chuyện lạ như vậy sao? Có thể tin được sao? Nhưng nhìn đồng mâu của hẳn lại nhìn không ra chút giả dối nào, là do trang quá hoàn hảo sao?

Dương Cảnh Phong nhíu mày nghi hoặc hỏi: “Chúng ta có thể tin sao? Nhị hoàng huynh cũng nên dẫn ra chút chứng cứ?”

“Tam hoàng đệ hôm nay không nhìn thấy trên mặt của Xích nhi không còn mụn nước nữa sao?” Dương Thiên Phong có chút đắc ý phản vấn.

Hiện trên mặt thê tử chỉ còn lại mảng đỏ những mụn nước kia đều đã khô rồi tróc hết ra. Phũ không gương đồng hẳn cũng để Trạch Nghiễm dẫn Phong Linh không được để nàng tiếp cận với nước, nàng lại nghe lời thái y nên càng sẽ không chạm tay vào mặt. Dư thị bận bịu đánh chủ ý lên người hẳn nên cũng không có lưu ý nàng.

Sợ những người kia thấy được nàng sẽ nghi ngờ nên hẳn cố ý bày trò mới bóng nói gió để nàng không cần biết là đi đâu hề xuất phủ chính là mang đầu lạp nên ngay cả phụ hoàng mẫu hậu cũng chưa từng thấy qua. Hạ nhân trong phủ thì khỏi nói đi không ai dám nhìn ngay cả Phong Linh hẳn cũng bảo Trạch Nghiễm tung chút tin tức ra để nàng ta không nhìn.

(Luna: Thực ra NXV mang đầu lạp nên DCP cũng không thấy nhưng lúc bắt cóc lại nhìn được)

Dương Cảnh Phong đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ mắt mở to lóe ra vài tia sáng. Nguyên lại là sớm biết hẳn giả tàn tật nên không chút kinh ngạc. Lại có gan hôn lên những nốt mụn nước trên mặt Nhạc Xích Vũ

Dương Hoài Phong gật gù thán: “Nguyên lai nhị hoàng đệ cho người đến Ngạn quốc chính là vì nàng chữa bệnh.”

Chuyện này hần cũng vừa biết, khi nghe Dương Thiên An vì không muốn gả nên mới tự sát hần đã cho người âm thầm đến Ngạn quốc xác thực mọi chuyện. Nếu thực sự là như lời đồn thì hôn ước kia hần tìm biện pháp hủy đi. Ngoài ý muốn hơn là biết được người của Dương Thiên Phong năm năm trước cũng từng tới chỗ này.

“Vậy vì sao nhị hoàng huynh phải trang sỏ mà không phong phong quang quang ghênh nàng thú hồi Kim quốc?”

Dương Thiên Phong nặng nề thở dài một hơi, mang tâm trạng đeo ngàn cân đá nặng mà nói: “Vi huynh cũng muốn như thế chỉ là, vi huynh còn phải điều tra hung thủ sau màn, mà...” Hần ngừng một chút không dám nói ra kết quả bản thân rất lâu mới chấp nhận.

Dương Cảnh Phong cùng Dương Hoài Phong mở to mắt lên nhìn hần chờ đợi câu trả lời. Trong lòng cả hai đoán được sau từ ‘mà’ kia nhất định là đại sự.

Dương Thiên Phong buồn bã nâng mắt nhìn đỉnh thất, nhân thần vô hồn lại mơ hồ ẩn giấu đau thương phun ra một câu: “Nàng cũng như đệ, cũng trọng sinh.” Kết quả này hần để trong lòng rất lâu, cũng không dám mang ra nghĩ, chỉ chôn chặt xuống đáy lòng xem như nó không hề tồn tại.

Hai người còn lại nhất thời cũng không hỏi gì thêm. Nếu như lời Dương Thiên Phong nói thì để Nhạc Xích Vũ biết hần trang sỏ nhất định sẽ không tiếp nhận hòa thân. Thế nên bọn hần không có lý do gì để tiếp tục hoài nghi nữa. Nhìn dáng dấp đau buồn lúc này của Dương Thiên Phong bọn hần cũng có chút thay hần đau. Ai mà nghĩ được đời trước phát sinh nhiều chuyện như vậy chứ.

Năm đó đi sứ Nhạc quốc về Dương Thiên Phong đã từng nói với bọn hần rằng vị hôn thê rất lạnh lợi lại còn không chút kiêng kỵ mở lời muốn học thổi kèn lá nữa. Nguyên lai đó là Nhạc Xích Vũ không phải Nhạc Thanh Loan, đoán không được đời trước Nhạc Xích Vũ cũng thê thảm như vậy.

Đời này nàng cả gan trong ngày đại hôn mà đào hôn vậy cũng phần nào chứng minh được lời của Dương Thiên Phong rồi. Lại nói đến nhìn nàng cực kỳ nhiệt tình với sự giúp đỡ của Dư thị nữa chứ.

Nhưng cũng không trách được Dương Thiên Phong đối xử với nàng như vậy, đến một tiểu hài ba tuổi nhìn thấy xấu dung kia cũng là chạy xa xa, đừng nói đến biết được vị hôn thê của mình là đệ nhất mỹ nhân đại lục bị hoá thành xấu nữ, trên đời không kẻ nào chịu đựng được đâu.

Lúc đầu bắt cóc nhìn thấy dáng vẻ sợ hãi của Dư thị lại nhìn thấy thần sắc trấn định của Nhạc Xích Vũ bọn hần cũng vô cùng ngạc nhiên. Một công chúa lại phải hai đời sống ở Lãnh cung, cũng từng bồi Dương Thiên An giá đến Ngạn quốc nên mới lãnh tĩnh như vậy, cư nhiên vật đáng sợ ở trước mắt còn có thể dùng chân chỉ cho Dương Thiên Phong biết nơi đó có bẫy.

Lại còn chưa kể Ngạn quốc đại họa máu chảy thành sông chỉ trong một đêm sao? Một quốc gia đoàn kết như Ngạn quốc cũng sẽ xảy ra chuyện này sao, khó tin thật! Chuyện này trừ khi Nhạc Xích Vũ ở đó nghe được chút gì không thì sợ là bọn hần lại phải phen tính toán bảo hoàng muội chu toàn.

Nhất thời ba huynh đệ lại lâm vào trầm mặc, trong phòng một lần nữa chỉ nghe được tiếng hít thở không đồng điều của ba người. Rất lâu Dương Thiên Phong mới mở thanh hỉ lên suy nghĩ trong lòng.

“Vì sao đại hoàng huynh là nghi ngờ đệ hạ độc?”

Dương Hoài Phong lại nhàn nhạt kể ra: “Hôm vi huynh tiếp nhận trọng trách phụ hoàng giao, tối tam hoàng đệ ghé đến tặng cho vi huynh một chậu Miễn Điện mai rồi ở lại dùng bữa cùng ta mới rời đi. Lát sau đệ lại đến tặng cho vi huynh một hũ lão niên mai tửu. Trên đường đi vi huynh liên tục mang ra thưởng thức, chưa được năm ngày chân đã không cử động được. Thế nên vi huynh dựng lên chuyện té vực vốn để thủ hạ mang về tìm đệ, nhưng xâu chuỗi mọi việc lại liền đến tìm tam hoàng đệ.”

Dương Thiên Phong nghe xong cau mày chậm rãi lắc đầu: “Không thể nào, rượu đó là do biểu ca hồi kinh tặng đệ, đệ biết đại hoàng huynh thích mai mới mang tặng. Bản thân còn chưa từng thử qua.” Đột nhiên nói đến đây hần biết được vì sao bản thân bị hoài nghi. Chính vì hôm đó đại hoàng huynh gọi lại thử rượu mà hần phải đảm nhận luôn tấu chương của đại hoàng huynh lúc vắng mặt phải vội vàng trở về hoàn tất nên cự tuyệt.

Dương Cảnh Phong đột nhiên vỗ lên bàn một cái: “Chậu Miễn Điện mai kia cũng do biểu ca tặng đệ a.” Xem ra đều là liên quan đến vị biểu ca này a. Hần cùng vị biểu ca này giao tình qua loa không thích cũng không ghét bỏ, lâu lâu gặp mặt xã giao vài câu nên nhận thức cũng không nhiều.

Dương Hoài Phong ninh chặt đầu này, chữ xuyên giữa mi tâm càng lúc càng rõ ràng. Hần đột nhiên rút túi hương trên thắt lưng xuống thả lên mặt bàn: “Thứ này cũng do biểu đệ tặng ta.” Hần thích mai đây là chuyện cả Kim quốc đều biết, thế mà chỉ tặng cho hần một túi hương tú hoa mai bằng thủ pháp của Ly quốc mà lại tặng cho hai hoàng đệ của hần hai thứ cũng liên quan đến hoa mai, có khả nghi.

Túi hương được thả lên mặt bàn vang lên một tiếng hưởng muộn. Sáu con mắt đồng loạt nhìn túi hương kia, không ai am hiểu nên cũng không dám tùy ý cầm lên hay ngửi. Dương Hoài Phong cao giọng gọi thủ hạ, phân phó trở về thái tử phủ ngắt một ít lá hoa cùng đất của chậu Miễn Điện mai đến.

Không lâu sau thủ hạ của Dương Hoài Phong hoàn thành nhiệm vụ trở về hai tay trình vật. Dương Cảnh Phong cho người đi mang hũ lão niên mai tửu đến, qua một lúc mới nói: “Mai đệ một lượt mang đến thái y viện kiểm tra.”

Hần cận thận dùng vải bọc lại từng thứ đặt ở một bên. Xem ra khúc mắc giữa huynh đệ bọn hần được gỡ bỏ rồi. Dương Hoài Phong lại chậm rãi hỏi: “Vậy hai đệ muốn khi nào mới nói cho phụ hoàng mẫu hậu biết sự thật?”

Dương Thiên Phong xoa xoa cằm nghĩ ngợi một lúc mới đáp: “Theo dự tính ban đầu thì sắp rồi nhưng xem ra phải dời lại. Chúng ta ngoài sáng địch ở trong tối rất khó nói trước được.”

Dương Cảnh Phong lại chăm đĩnh chặt sắt nói: “Khi nào tìm được được vật trị khỏi cho đại hoàng huynh mới thôi.” Lúc hắc giả tẩn tật phụ hoàng mẫu hậu cho thái y đến xem, mạch của bọn họ bất chính là mạch của đại hoàng huynh. Hạ độc đến nỗi bất năng nhân đạo chi loại thực là quá độc ác rồi.

“Nhị hoàng huynh thử mang nhện độc vương đến cho đại hoàng huynh thử xem. Biết đâu trị được?”

Dương Hoài Phong lại lắc đầu: “Chưa đến cuối cùng không nên áp dụng linh tinh, vẫn là đợi thêm khoảng thời gian đi.”

Nói qua một hồi trời cũng gần sáng, Dương Thiên Phong không ở lại lâu mà đi đầu cáo từ. Nhắm chừng mê được cũng tan hết rồi sợ thê tử hắc sắp thức dậy rồi.

Dương Hoài Phong thở một hơi lại bảo Dương Cảnh Phong sớm nghỉ ngơi. Dù gì hiện tại ba huynh đệ chỉ có mỗi hắc là thanh thoi nhất có nhiều thời gian nghỉ ngơi nhất. Tuy Dương Thiên Phong trang sảo nhưng sáng cũng phải chơi đùa để che mắt mọi người, trong tối lại bận rộn điều tra.

43. Chương 43: Huyền Nháo Đòi Bạc

Dương Thiên Phong hồi phủ trở về phòng, thấy thê tử vẫn còn an ổn nằm trên giường hắc trút y phục rồi cũng lăn lên giường. Lúc này viện tử cũng lơ mờ sáng rồi, hắc ôm lấy thê tử nhắm mắt lại.

Qua đi chưa bao lâu, ánh dương quang tiến thất, mi mắt của Nhạc Xích Vũ khẽ động, nàng chuyển mình nhìn sảo trượng phu nằm bên cạnh, tay khẽ vỗ vỗ mặt hắc gọi: “Tướng công, thức dậy thôi, chúng ta đến Việt vương phủ thăm A Tịch, hôm qua có lẽ nàng rất sợ.”

“Nương tử nương tử, hôm nay không đi có được không ta còn muốn ngủ muốn ngủ.” Bày ra tính tình tiểu hài tử, Dương Thiên Phong mang chăn trùm lên mặt biểu tình sống chết không rời giường.

Nhạc Xích Vũ phì cười trách mắng: “Đêm qua ngủ sớm như vậy hôm nay vẫn còn muốn ngủ, chàng là heo sao? Mau thức dậy thôi.” Nàng ngồi dậy, khom người kéo hắc lên cho kỳ được.

Dương Thiên Phong thầm kêu khổ, hắc chỉ vừa ngủ thôi mà. Hắc lắc lắc đầu quyết tâm không chui ra khỏi chăn mặc cho thê tử kéo.

Khi sinh khí Nhạc Xích Vũ đứng lên dùng hết sức kéo chăn ra khỏi người sảo trượng phu thì lại hoảng hồn vội vớt chăn đi ẩn cần ngồi bên cạnh hỏi han hắc: “Tướng công làm sao mắt lại đen như vậy? Đêm qua không có ngủ?”

Dương Thiên Phong vốn là che đi không để nàng phát hiện, chỉ là phát hiện rồi thì đã sao, hắc cũng vẫn có biện pháp đối phó nàng: “Do đêm qua ta khó chịu nghe lời nương tử tưởng tượng hãm hại nhưng mãi

vẫn không ngủ được, mới ngủ được lại bị nàng đánh thức. Ta thật khó chịu nha!”

Hắn vốn nghĩ sẽ tha cho nàng nhưng nàng lại cố chấp không muốn tiếp nhận sự khoan dung của hắn, vậy liền cũng không được trách hắn nha.

Nhạc Xích Vũ nghe vậy liền lù sất vào trong giường cách xa Dương Thiên Phong một đoạn. Sợ trạng thái này quá lưu manh, nàng vô pháp kiềm hãm mức độ lưu manh của hắn a.

Chỉ là Nhạc Xích Vũ chỉ vừa nhích được một chút đã bị hắn tóm cổ chân kéo đến, tiếp theo chính là áp nàng xuống thân dưới thần tốc tấn công không cho đối phương có cơ hội phản kháng hay kêu gào cầu xin đàm phán.

Qua một hồi thỏa mãn Dương Thiên Phong chậm rãi rời khỏi đôi môi bị dày vò đến đỏ bừng của thê tử: “Chúng ta đến chỗ tam hoàng đệ thôi.” Dù gì cũng mất hứng ngủ rồi chịu theo ý nàng vậy, chính hảo hắn cũng muốn đến đó đợi kết quả.

Việt vương phủ.

Dư thị nhìn nhìn đồng hồ của mình càng thấy chướng mắt. Ở hiện đại, y phục phụ kiện của nàng đều là được treo lên chính tề ở đây chỉ có khi nào mặc mới được treo lên trước thôi. Chưa nói đến kệ cũng không có cho nàng để hài a.

Càng nghĩ càng thấy không ổn thế là đạp cước bộ nhanh chóng tiến đến viện của Dương Cảnh Phong. Tên khốn kiếp này hôm qua không đến cứu nàng còn không nói, nếu hắn dám mở miệng cự tuyệt đề nghị của nàng, nàng lập tức sang bằng phủ của hắn.

Chỉ là Dương Cảnh Phong sau một đêm mệt mỏi còn phải chuẩn bị thượng triều nữa, hắn đang nằm trên giường do dự có nên cáo bệnh không? Nhưng là lát nữa phải đến thái y viện nha. Ai...thật là bên nặng bên nhẹ a.

Ngay khi hắn hạ quyết tâm chuẩn bị rời giường, thời khắc ném chăn sang một bên thì cửa bị một đạo lực không hề nhẹ đẩy ra. Sau đó chính là thấy được Dư thị như một chiến binh dũng mãnh nhận lệnh xét nhà mà xông vào.

Một thân khí thế hùng hục đầu còn đáng vẻ chết nhất ngày hôm qua, cước bộ sinh phong hướng Dương Cảnh Phong bước nhanh đến, miệng không quên nói ra mục đích đến của mình.

“Dương Cảnh Phong, cô nãi nãi muốn mở rộng viện.”

Dương Cảnh Phong vội vã kéo chăn trở về chắn thân thể của mình, mắt hắn trừng mở về phía Dư thị đang bước vào, phần nộ quát: “Viện chỉ một mình người ở mở rộng làm gì, viện đó không đủ rộng sao?” Ngày đầu gả vào câu đầu tiên của nàng chính là muốn viện to nhất trong phủ, giờ còn muốn mở rộng, một mình

ở hết sao?

“Biết làm sao được y phục của ta quá nhiều nha.” Dư thị dừng cước bộ trước giường hai tay chống hông mở to mắt nhìn Dương Cảnh Phong, nàng lắc đầu chép miệng thán: “Đã bao nhiêu tuổi đầu rồi còn học đòi tiểu hài tử giờ này chưa rời giường nữa.”

Tay nàng vươn dài không hề cố kỵ cho vào trong chăn, túm lấy bắp tay hắn lôi dậy: “Mau đi khổ phòng lấy bạc cho ta mở rộng viện.” Nếu không phải tên chết tiệt này quản lý bạc chặt chẽ nàng cũng không cần nói trước một tiếng với hắn. Lại nói khi nàng đến được thái y viện việc gì phải dựa vào hắn.

Dương Cảnh Phong bị đột kích bất ngờ lăn luôn xuống giường. Dưới bộ tiết y rộng thuần trắng lại có chút không chỉnh tề lộ ra cơ ngực rắn chắc khiến Dư thị nhất thời bị kinh hách chưa hồi thần được, hành động cũng bị đình trệ. Hắn vội vã kéo vạt áo lại đứng dậy trừng mắt Dư thị quát.

“Nữ nhân chết tiệt ngươi có còn biết lễ nghĩa liêm sỉ là gì hay không? Cư nhiên xông vào phòng nam nhân còn động tay động chân, chuyện này truyền ra ngoài không biết người ta sẽ đồn thế nào.” Vì sao phụ hoàng lại chọn phải một nữ nhân như thế cho hắn vì phi cơ chứ, chẳng thấy giúp được gì chỉ biết khiến hắn tức nổ phổi mà chết thôi. Chẳng phải lúc đầu bảo nàng rất hiền lương thực đức sao, sao hắn lại thấy không giống???

Dư thị bị tiếng quát kia khiến hồn trở về thể xác, nàng duỗi tay vuốt vuốt ngực trấn tĩnh lại. Tên tiểu tử này xem ra có vóc người khác tốt, cũng được xem là tiểu mỹ nam, nhưng cái tính tình của hắn thì thật là...Lấy cái tính tình này a, cho dù hắn có ngồi để vị ma quỷ cũng không thêm gả cho hắn vì thê chứ đừng nói là người.

“Vậy thì truyền đi, truyền đi.” Nàng chống hông, ưỡn khuôn ngực đầy đặn về phía Dương Cảnh Phong thách thức: “Bọn họ không truyền ta cũng tự truyền, để phụ hoàng mẫu hậu biết, ta thân là thê tử danh bất phước thực của ngươi vào phòng ngươi cũng bị mắng không có lễ nghĩa liêm sỉ.”

Dương Cảnh Phong lùi lùi về phía sau như thể sợ nàng như sợ bệnh dịch. Lúc này đây hắn triệt để á khẩu, tuy hắn không xem nàng là thê tử nhưng đích đích xác xác hắn là mang mười dặm hồng trang nghênh thú nàng vào cửa trước mắt bao nhiêu người a.

“Ngươi...ngươi...”

“Ta ta thế nào? Lại muốn dọa hù ta chứ gì? Ngươi nghĩ cô nãi nãi sẽ sợ ngươi sao?” Dư thị ngửa mặt lên đỉnh thất cười ha ha trêu ngươi, lại nhìn thẳng hắn đầy khinh thường nói: “Ngươi tốt nhất là nên nói được làm được câu này ngươi nói gần hai năm rồi có lần nào thực hiện được đâu. Nếu ngươi thực sự hù ta, ta nhất định mang con heo quay to lớn đi trả lễ a.”

Dương Cảnh Phong há hốc mồm phun không ra được chữ nào. Nàng cư nhiên...cư nhiên nói như thế, hắn đường đường là vương gia của Kim quốc, là đối tượng muốn gả của nữ nhân cùng công chúa các quốc gia, nếu không phải hắn vì đại hoàng huynh thì có đến lượt nàng ngồi vị trí vương phi này không? Hiện nàng dám bảo hắn hù nàng xong liền đi trả lễ.

Lục phủ ngũ tạng của Dương Cảnh Phong suýt chút nữa bị Dư thị làm nổ tung. Hắn mím chặt môi hận hận trừng trừng nàng.

Dư thị lại như nhìn không thấy, nàng thong dong ngồi xuống giường của hắn phất phất tay nói: “Mau chóng thay y phục đến khổ phòng lấy bạc cho ta.” Nói xong mắt nàng đảo xung quanh giường rồi trề môi như thể thấy thứ gì đó rất kinh tởm mà nhăn mặt, tay bịt mũi tay lại vẫy vẫy trước mũi biểu tình đầy ghét bỏ: “Nếu không vì mở rộng viện thì cho bạc cổ nãi nãi cũng sẽ không bước vào chỗ này của ngươi.”

Dương Cảnh Phong thở phì phò không còn biết nói gì hơn nữa. Hắn bước ra sau bình phòng mau chóng thay y phục đưa bạc tiền nữ nhân ghê gớm này đi khuất khỏi tầm mắt của hắn.

44. Chương 44: Minh Minh Bạch Bạch

Trong khi Dương Cảnh Phong đi thay y phục Dư thị không gì làm liền ở trong phòng hắn lượn tới lượn lui. Bất ngờ nàng lại thấy được mấy bọc to nhỏ khác nhau. Với khứu giác của một người học đông y, nàng rất nhạy cảm với những thứ này.

Lòng hiếu kỳ bùng phát không chút nghĩ ngợi nàng vươn tay mở ra. Thứ đầu tiên chính là túi hương của Dương Hoài Phong, nàng cẩn thận lật tới lật lui quan sát xong lại đưa lên mũi ngửi.

Nàng phát hiện bên trong có các loại độc chậm rãi ăn mòn cơ thể nhưng là phải dùng chung với những thứ khác mới có thể kích độc nha. Còn chưa kể bên trong có chút anh túc gây nghiện nữa.

Nàng đặt túi thơm xuống lại mở bọc kế tiếp, bên trong còn có ba bọc nhỏ khác. Lại mở ba bọc nhỏ ra, lá hoa đất từ Miễn Điện mai của Dương Cảnh Phong. Nàng mang lên mũi ngửi từng thứ một, lá bình thường, nhưng hoa cùng đất là có dị vị khác thường. Rõ ràng người trồng cho thêm một ít thủy độc được vào bên trong để cây hấp thụ nên mới có dị tượng này. Lại nói được này kết hợp với Miễn Điện mai sẽ tỏa hương thơm ngát.

Cuối cùng chính là mở bọc lão niên mai tửu của Dương Thiên Phong. Mở nắp hủ rượu ra một mùi hương ngọt ngào lan tỏa tận tâm can, bên trong lại không hề có độc.

Dương Cảnh Phong vì sao lại để những thứ này trong phòng? Hắn là muốn hại người nào? Mà bản thân hắn không muốn để vị, vậy nhất định là...Mắt của Dư thị tỏa sáng như là thập phần khẳng định suy nghĩ của bản thân là chính xác không sai.

Lúc này Dương Cảnh Phong ngửi được mùi rượu đột nhiên lại sợ Dư thị tẩy máy tay chân, hắn vận xong y phục liền bước ra. Đập vào mi mắt chính là nụ cười gian xảo của Dư thị cùng đồ hắn muốn mang đến thái y viện đã bị nàng mở hết ra.

“Ngươi làm gì? Sau này không có sự cho phép của bốn vương không được phép chạm vào đồ của bốn vương.”

Hắn vội bước đến đóng lại nắp hũ rượu rồi bọc lại những thứ kia.

Dư thị hào sảng cười ha hả đặt tay lên vai hắn làm như huynh đệ đã lâu không gặp một dạng: “Ta nói, người cũng thật xấu nha, cứ nhiên hạ độc thủ như vậy.”

“Không liên quan đến người.” Dương Cảnh Phong vẫn còn trong tức giận gạt tay Dư thị ra khỏi vai mình, lại tiếp tục thu dọn. Nữ nhân chết tiệt còn dám lăng lơ như vậy.

Dư thị bĩu môi không để ý đến hành động kia của hắn. Nàng trở về giường tìm một tư thế thoải mái mà ngồi xuống nhìn Dương Cảnh Phong cười híp mắt nói: “Đó là do người, không chuyện làm đi trang tàn tật, nếu không thì nữ nhân người yêu thích cũng sẽ không bị người cướp đi, như vậy người cũng không cần phải hạ độc thủ với tình địch như vậy, ta nói có đúng không?”

Dư thị hất một hơi cực sảng khoải lại không để ý đến khuôn mặt đã sớm âm hàn của Dương Cảnh Phong mà tiếp tục ba hoa cái viễn tượng của bản thân: “Đều do người thôi, nếu lúc đầu bảo phụ hoàng bức hôn nàng ta, ta không cần gả cho người, người không cần thú ta lại có được người trong lòng, như vậy có phải quá tốt không?”

Lại lắc đầu thở dài một tiếng: “Ai...nhưng chỉ đối phó với tình địch thôi không cần phải dùng thủ đoạn ngoan độc như vậy. Đến đây cô nãi nãi rộng lượng chỉ người vài chiêu nhất định sẽ thành công.” Hướng Dương Cảnh Phong vẫy vẫy tay, gương mặt của Dư thị cười đến sáng lạn.

Dương Cảnh Phong giận điên người trừng mắt nàng, hận hiện tại không thể xông tới bóp chết nàng ngay lập tức. Đột nhiên trong đầu lóe lên, nàng lặp đi lặp lại câu thủ đoạn độc ác nha. Vậy nghĩa là nàng biết chút gì? Lúc đầu nàng nằn nì muốn vào thái y viện, lại còn mở miệng giúp nhị hoàng huynh trị liệu.

“Người nói bốn vương biết, người luôn miệng bảo bốn vương dùng thủ đoạn độc ác, vậy liền nói, bốn vương lại độc ác chỗ nào?”

Dư thị khinh bỉ hắn, dám chê nàng đây không biết gì sao. Được được được, nàng cho hắn đại khai nhãn giới. Bước đến bên hắn chỉ vào hũ rượu rồi cầm túi thơm lên giơ giơ trước mặt hắn miệng liên tục đóng mở không ngừng.

“Người đừng tưởng cô nãi nãi không phát hiện thủ đoạn này của người. Tặng rượu không độc nhưng túi thơm lại có vấn đề. Chỉ cần người ngửi uống rượu này thì độc trong túi thơm sẽ dần dần phát tác. Đó là còn chưa kể hoa mai này nha, đây là có chứa chất kích độc phát nhanh hơn. Người cũng quá ngoan rồi, cứ nhiên dùng độc được dưỡng mai hại người. Thế nào, dám bảo cô nãi nãi nói không đúng đi.”

Dương Cảnh Phong trợn to mắt như không thể tin nhìn Dư thị, rất lâu hắn mới lắp bắp hỏi: “Người...người xác định?” Hóa ra tất cả quá trình chính là như vậy. Hèn gì hắn mang rượu cho hết người này đến người kia thử đều không có chút vấn đề gì. Nguyên lai cả ba thứ hợp lại mới chính là dẫn đến tình trạng hiện tại của đại hoàng huynh.

Dư thị đặc ý chắc chắn gật đầu: “Ta còn biết người sẽ mang tình địch đi ăn cá chép hay thứ gì đó làm từ cam thảo khiến cho hắc tào phế, vô tử cùng chịu thống khổ dần vật sống không bằng chết nữa a.” Đám người hoàng thất không ai tốt cả, tên này xem như vậy thôi cũng không nên day vào. Chỉ cần hắc không trang tào tặc nữa lập tức bảo hắc hưu nạng. Ai biểu thế giới này không cho phép nạng ném hưu thư vào mặt hắc.

Thấy Dương Cảnh Phong đứng hình không đáp được lời nào, Dư thị lay lay vai hắc gọi vài tiếng: “Uy uy, người làm sao, sẽ không phải bị ta phát hiện bí mật mà giết ta diệt khẩu chứ?” Dương nhiên nói là như vậy nhưng nạng vẫn sợ nha, thế nên bồi thêm: “Cô nãi nãi nói cho người biết, nếu ta sống người vẫn còn mặt mũi, nếu ta chết đi sẽ không người dám gả cho người, sợ còn có người làm văn bảo người có số sát thê nữa a.”

Dương Cảnh Phong vẫn tạm tin lời của nạng nhưng những thứ này vẫn nên mang đến thái y viện kiểm tra lại vẫn tốt hơn. Nữ nhân này xem như cũng có biết chút y lý nhưng vẫn là thiên kim khuê các làm sao thông thạo như thái y được.

“Mạng người cũng đáng giá cho bốn vương lấy?”

Dư thị nghe xong nộ khí xung thiên lập tức mở miệng mắng người: “Dương Cảnh Phong, người đến cùng có phải nam nhân không? Lời như vậy cũng nói ra được với thê tử sao. Trách không được nữ nhân kia mặc kệ thân phận tôn quý khí người đi theo nam nhân khác. Đây gọi là đáng đời, có biết không?”

Hắc lúc nào có nữ nhân trong lòng mà nữ nhân chết tiết này cứ lặp đi lặp lại mãi thế. Hoàng thất như vậy hắc còn tâm tình nào nghĩ đến chuyện nam nữ tư tình. Chỉ với vài thứ thuốc độc liền làm ra cả cuốn tiểu thuyết xem ra não của nạng hoạt động cũng quá tốt rồi.

“Bốn vương không phải nam nhân thì hôm qua đã không đi cứu người rồi. Còn ở đây hô to gọi nhỏ.” Nói đến đây hắc có chút xấu hổ mà mặt cũng nóng lên không ít. Hắc tuy là lợi dùng nạng cùng Nhạc Xích Vũ nhưng vẫn là có công bệ nạng hồi phủ.

Hóa ra người cứu nạng là hắc sao? Hôm qua vốn nghĩ là thuộc hạ của Dương Thiên Phong cứu nạng. Trong mắt nhanh chóng giấu đi sự ngạc nhiên, nạng cứng miệng không thừa nhận: “Vậy thì đã sao, cô nãi nãi là thê tử của người, người cứu cô nãi nãi là chuyện kinh thiên địa nghĩa không lẽ cô nãi nãi còn phải đa tạ người. Bớt hồ ngôn loạn ngữ đi, cô nãi nãi không có tâm trạng cùng người đùa đâu.”

Nữ nhân này... vì sao lúc nào cũng chọc điên hắc như vậy. Phất tay áo bước ra ngoài: “Muốn bạc thì đi theo bốn vương.”

Dư thị nghe vậy mắt sáng long lanh, tất cả nộ khí ném hết ra sau ót nạng chạy như bay theo hắc đến kho phòng.

Trong phòng một mảnh tĩnh lặng, Dương Hoài Phong ở cửa mật thất sau giá sách nhìn theo bóng lưng hai người đi khuất mới thu lại tầm mắt. Hắc lại không như Dương Cảnh Phong hồ nghi lời của Dư thị bởi có một chuyện Dương Cảnh Phong không biết, đó là cá chép.

Xem ra vị biểu đệ kia sớm có tính toán tốt rồi, biết trước hai hoàng đệ nhất định tặng cho hấn hai thứ kia trước khi hấn rời kinh, vừa biết xuất sứ độc được, vừa biết âm thầm ly gián huynh đệ bọn hấn. Như vậy xem ra lời của Dương Thiên Phong kể về đời trước thập phần chính xác rồi.

Bất quá hiện ba huynh đệ bọn hấn trải qua một đời sẽ không trùng kế nữa, kế hoạch của vị biểu đệ kia xem như phá sản rồi. Đời này đừng mong chạm đến một cái móng tay của người trong hoàng thất Kim quốc.

Nói đi cũng phải nói lại, tuy Dư thị tính tình cũng không như những nữ nhân khác nhưng tài của nàng hấn quả khâm phục. Chỉ nhìn một chút liền đoán được ngay. Đó là còn chưa kể nàng có thể khiến tam hoàng đệ của hấn ngày thường nóng nảy lại sẽ có lúc á khẩu nói không nên lời.

Hấn chớp mắt một chút liền ác mộng mà tỉnh. Muốn ra ngoài tản bộ một chút vừa đến cửa mật thất lại thấy Dư thị hùng hùng hổ hổ xông vào. Phi lễ chứ nghe phi lễ chứ nhìn, đáng lẽ hấn nên rời đi. Chỉ là cũng hiếu kỳ muốn xem Dư thị lại kiếm phiền phức gì cho vị hoàng đệ này của hấn, trái lại, thu hoạch ngoài ý muốn.

Nhìn bọn họ nháo cũng rất vui. Đột nhiên lại nhớ thê tử rồi. Có lẽ ngày mai lại phiền vị đệ muội này tính toán sổ sách một phen. Môi mỏng khẽ nhếch lên một nụ cười mỏng, đưa tay cầm bánh, xoay một lần rồi đi.

45. Chương 45: Luận Đàm Thê Tử

Dư thị lấy xong liền vui vẻ ôm một xấp ngân phiếu cười tươi tắn ra khỏi kho phòng. Dương Cảnh Phong chạy đến mật thất tìm Dương Hoài Phong nói chuyện lúc này. Chỉ là nghe được Dương Hoài Phong bảo tin tưởng Dư thị không cần tìm thái y nữa hấn có chút không hiểu rõ.

Lúc này được báo phu thê Dương Thiên Phong đến hấn lập tức chạy ra nghênh đón nhân tiện cho người tiến cung báo không khỏe không thể thượng triều. Không biết vị nhị hoàng huynh này của hấn nghe xong sẽ có phản ứng gì. Nữ nhân kia cũng quá có tài, chỉ là hấn sẽ không khen nàng đâu.

Nhạc Xích Vũ cùng Dư thị ở trong viện cùng nhau thảo luận việc nên xây cất như thế nào. Y phục của dư thị mang kiểu dáng hiện đại lại giản lược đi rất nhiều chi tiết cầu kỳ nên cũng dễ sắp xếp. Chỉ có vài bộ y phục cầu kỳ để tiến cung mới vận thì lấy giá cổ đại treo. Đương nhiên đây chỉ là mới nói cho Nhạc Xích Vũ vì mọi thứ vẫn chưa thực hiện.

Dư thị cho làm móc theo hiện đại rồi bảo người gia công. Bản thân nàng mang Nhạc Xích Vũ đi xung quanh viện của mình bảo nàng ta góp ý. Nhạc Xích Vũ là một nữ nhân cổ đại nên cũng không có cho được ý kiến gì nhiều.

Dương Cảnh Phong dùng lý do kéo Dương Thiên Phong ra khỏi Nhạc Xích Vũ rồi mang đến một gian lầu các ba tầng. Đứng bên trên có thể quan sát rõ mọi thứ trong vương phủ, đây cũng là một trong những nơi ba huynh đệ của bọn họ lúc trước thường cùng tụ tập.

Dương Hoài Phong cũng đã sớm ở trên đó thưởng trà đợi hai hoàng đệ của mình. Cả ba cùng nhau ngồi xuống, Dương Cảnh Phong liền mang lời của Dư thị lúc sáng nói lại.

Dương Thiên Phong nghe xong liền cau mày mắt không rời khỏi mấy món độc được kia: “Đại hoàng huynh vì sao lại tin tưởng nàng?”

“Vì nàng nói có đề cập đến cá chép.” Dương Hoài Phong nhàn nhàn giải thích: “Vì huynh đến phía nam nhận công vụ, mà đó lại là lúc cá chép sinh sản nên sẽ lội ngược dòng về nam. Đương nhiên chẳng ai sẽ bỏ qua mỹ thực lần này.”

“Xem ra vị biểu ca kia sớm có mưu tính từ trước, có thể đoán được từng bước như thế này, tâm cơ cũng quá sâu rồi.” Dương Thiên Phong trọng trọng thở dài, hần nâng ly trà nóng lên chậm rãi hớp một ngụm.

Dương Cảnh Phong cũng không thêm miệng câu nào. Hần nâng mắt nhìn về phía tuyết đang rơi ngoài lầu các. Huynh đệ bọn hắn bỏ lỡ một đời rồi, lão thiên gia thương tình nên mới để cho thế cuộc thay đổi thôi.

Dương Hoài Phong đưa mắt nhìn về phía hai nữ nhân đang chỉ tay chỉ chân ở viện nhỏ kia, đôi mắt xa xăm: “Ngày mai phiên tam hoàng đệ mang sổ sách cho tam đệ muội tính toán rồi. Nhân tiện hỏi nàng xem độc tố trong Miến Điện mai có gây ảnh hưởng đến thân thể của người bình thường không? ”

Dương Cảnh Phong nhàn nhạt cười, hơi thở của hắn khiến khói trắng trong ly trà trước mặt nhất thời bị thổi mất trật tự: “Độc biết rồi.” Hắn đương nhiên biết đại hoàng huynh là sợ thân thể của đại hoàng tẩu.

Dương Thiên Phong tuy không biết đầu không biết đuôi nhưng cũng đoán ra sự tình: “Đại hoàng huynh muốn khi nào nói cùng đại hoàng tẩu?” Năm năm này Mai thị rất ít xuất môn, phần lớn thời gian đều giam mình trong phủ tướng nhớ Dương Hoài Phong đây là chuyện mọi người trong hoàng thất ai cũng biết.

Dương Hoài Phong khẽ lắc đầu: “Chưa nghĩ đến.” Để nàng biết hắn như vậy còn không bằng để nàng nghĩ hắn đã chết. Ít nhất lúc đó trong lòng nàng hắn vẫn là một trượng phu hoàn mỹ.

Dương Thiên Phong đột nhiên lại mở thanh: “Chỉ bằng để tam đệ muội thử xem, hôm đó nghe nàng thao thao bất tuyệt mấy cái châm pháp có lẽ cũng giúp được chút gì.”

Dương Cảnh Phong nhìn thấy hai vị hoàng huynh đều là vì thê tử mà buồn bã bản thân cũng bị nhiễm chút buồn. Bất quá, hắn là vì Dư thị mà tức đến điên. Nghe được lời của Dương Thiên Phong, hắn không chút nghĩ ngợi lập tức phản đối.

“Không được, tuyệt không để cho nữ nhân chết tiết kia biết chút gì. Nàng bát phụ như vậy nhất định không biết giữ mồm giữ miệng, cho dù biết cũng nhất định mang ra uy hiếp chúng ta.” Hắn đã từng bị nên tuyệt không để nàng tham dự vào.

“Nhưng vì huynh thấy nàng vẫn giúp tam hoàng đệ giữ kín chuyện trang tàn tật.” Dương Thiên Phong

nhếch môi tốt bụng nhắc nhở.

“Và đệ đã bị nàng uy hiếp.” Dương Cảnh Phong hậm hực bức ra một câu.

Dương Hoài Phong chép miệng khuyên nhủ “Dù sao đó cũng là tam đệ muội, nếu đã không thể hưu chi bằng thử thân cận với nàng xem sao.” Dù gì Dương Cảnh Phong cũng là vì hấn nên mới bị bức ép thú Dư thị. Nhưng cũng nhờ có Dư thị hấn mới mỗi tháng thấy được thê tử một lần.

“Nếu là bệnh của đại hoàng huynh trị khỏi đệ nhất định phải hưu nữ nhân chết tiết đó rồi thú một thê tử khác tốt hơn nàng gấp trăm ngàn lần để nàng tức chết.” Ai bảo nàng dám trước mặt hấn to giọng bảo sẽ mua heo quay to trả lễ khi bị hấn hưu. Dương Cảnh Phong giận quá nên miệng nhanh hơn não, hấn đã quên Thiệu Khánh hậu không cho hưu Dư thị.

Năm đó Dư thị vì Thiệu Khánh hậu mà bị ong chích đến đầy mặt. Nghĩ như vậy Thiệu Khánh hậu mới bảo Thiệu Khánh để tứ hôn. Chỉ là chiếu chỉ viết xong còn chưa tuyên ba nhi tử lần lượt gặp nạn. Sau thấy Dư thị mãi không ai dám thú vì một lời trước của Thiệu Khánh hậu ám chỉ sẽ để nàng làm nhi tức của mình nên Thiệu Khánh hậu liền để người tuyên chỉ. Do đó trăm triệu lần không thể hưu Dư thị.

Dương Hoài Phong lúc này mới bật cười to, năm năm nay hấn rất ít khi cười, nhắc lại chuyện năm đó: “Tam hoàng đệ lại quên rồi sao. Nếu nhị hoàng đệ không phải có hôn ước thì nàng đã là nhị hoàng tẩu của đệ a.”

Dương Thiên Phong nghe đến đây cũng cười khổ. Đáng lẽ người có hôn ước với Nhạc quốc là Dương Hoài Phong, nhưng hấn(DHP) lại sớm có tình ý với Mai thị tuổi tác lại quá lớn nên mới đến phiên hấn. Bất quá nếu không như vậy hấn cũng không có được Xích nhi, càng sẽ chịu cảnh tức đến thổ huyết như Dương Cảnh Phong mất.

Hấn ôm quyền hướng Dương Hoài Phong hành qua lễ: “Vay đệ phải cảm tạ đại hoàng huynh. Tam đệ muội đúng là quá cực phẩm rồi, đệ kham không nổi, nam nhân có thể thú nàng sợ là không phải tam hoàng đệ thì không được a.”

“Lời này của nhị hoàng huynh là có ý tứ gì? Đệ cũng nào chịu nổi đức hạnh của nàng.” Dương Cảnh Phong trợn to mắt lên không thể tin nhìn Dương Thiên Phong. Rõ ràng là hấn phải chịu hậu quả của hai vị hoàng huynh này để lại cơ mà.

Dương Thiên Phong khẽ cười hồi đáp, ánh mắt nhu tình nhìn về phía thân ảnh nhỏ của thê tử bên dưới: “Đời trước mọi người khuyên Xích nhi nên lui bước chỉ mỗi mình tam đệ muội cực lực ủng hộ hòa ly. Dạy người đánh tử không dạy người phân ly, đạo lý này sợ nàng không biết a.”

Dương Hoài Phong nghe được cũng có chút thất thổ phun hết trà trong miệng ra. Dư thị quả cực phẩm nha, chỉ là Nhạc Xích Vũ cũng không hề kém, nàng cư nhiên chấp nhận hòa ly một mình rời khỏi Kim quốc. Nếu lần này Dương Thiên Phong gỡ bỏ trang dung vậy nàng sẽ lại thế nào?

Dương Cảnh Phong nghe được liền mắt sáng rực hỏi: “Vậy đời trước đệ cùng nữ nhân chết tiết kia có hòa ly không?”

Dương Thiên Phong lắc đầu: “Hoàng thất chúng ta trừ đại hoàng huynh, đại hoàng tẩu cùng tam đệ muội ra không còn ai sống sót. Chỉ là khi vi huynh chết rồi thì không biết thế cục thế nào.”

Dương Cảnh Phong có chút thất vọng, mắt hắn nhìn thân ảnh đang bay qua qua bay lại trong tuyết của Dư thị: “Đệ chết nhất định nữ nhân chết tiết đó sang bằng toàn bộ phủ rồi.” Ai thì không biết nhưng nữ nhân đó nhất định sẽ làm như vậy. Suốt ngày đòi mở rộng viện cũng không biết để làm gì.

Dương Hoài Phong hàm tiếu ý nhìn Dương Thiên Phong đang nhìn theo phương hướng của Nhạc Xích Vũ đến mất hồn: “Nhưng đời này cũng xem như nhị hoàng đệ được như nguyện nhất. Nhị đệ muội cũng đối với nhị hoàng đệ rất tốt, chỉ cần thêm không quá đoạn thời gian nữa cùng nàng nói thực liền sẽ tốt.” Chân hắn sợ là không thể chữa được, cả đời này cũng sẽ chỉ nhìn thê tử ở phía xa mà thôi. Bất quá không cần biết ai đăng cơ chỉ cần để hoàng đệ khai ân để nàng tái giá liền được rồi.

Dương Thiên Phong lắc đầu cười khổ, vẫn không chuyển dời tầm mắt: “Nàng lúc nóng lúc lạnh lại còn nghe theo lời tam đệ muội chỉ sợ rất khó thuyết phục.”

“Đều là do nữ nhân chết tiết kia gây chuyện cả, nàng đúng là trung tâm của mọi sự phiền phức.” Dương Cảnh Phong cố sức đặt tách trà lên mặt bàn trưng trưng thân ảnh nhỏ bé của Dư thị.

Dương Thiên Phong buồn bã lắc đầu: “Không, là do vi huynh đối với nàng tuyệt tình trước. Nếu không có tam đệ muội sợ nàng ở lại trong phủ vẫn sẽ chịu khổ.” Như hắn vậy, nếu hắn thấy nàng ở trong lòng nam nhân khác cũng sẽ thống khổ. Nghĩ đến đây từng tắc thịt trên người hắn đều trần trần đau buốt, hiện tuyết rơi dày trời lạnh như vậy hắn cũng vẫn cảm thấy đau, rất đau, tâm hắn không thể chịu được đừng nói là một nữ tử như nàng.

Hắn không trách nàng nhưng sợ nàng sẽ không tha thứ cho hắn, lại dùng biểu tình băng lạnh cùng nhân thân người xa lạ kia đối với hắn. Nếu như có thể hắn muốn trang sỏa cả đời để buộc nàng mãi ở bên cạnh mà thôi.

Đôi mắt ngập tràn đau thương của Dương Thiên Phong thu vào trong đáy mắt của hai người còn lại. Dương Cảnh Phong có chút không hiểu lại nói: “Nhưng là nhị hoàng huynh không nhớ ra nhị hoàng tẩu, làm sao có thể chỉ trách nhị hoàng huynh được.”

“Vi huynh chưa từng nghe nàng giải thích, đó còn không phải lỗi của vi huynh sao?” Lúc đó hắn bị lửa giận che mắt làm sao sẽ để ý đến một nữ tử không dung mạo như nàng được. Tâm hắn lại nhói, nếu đời này nàng vẫn không chấp nhận vậy hắn nên làm thế nào? Kiên trì như trước nhất định không thành công vì đã từng thử, bức ép nàng hắn lại không nhẫn tâm lại thấy nàng đau buồn, bỏ qua nàng hắn mười hai phần không làm được.

Dương Hoài Phong yên lặng chung thủy ngồi nghe. Ca này khó hắn cũng cứu không xong. Nhạc Xích Vũ là trọng sinh, nhất định sẽ không tha thứ, nếu muốn tha thứ thì đời trước đã sớm làm rồi.

Lúc này đột nhiên Mai thị cũng đến thế là cả ba nam nhân ngồi ở lầu các im lặng nhìn về phía thê tử của mình. Mỗi người một tâm trạng không ai giống ai.

46. Chương 46: Kinh Ngạc Sơ Kiến

Dư thị cùng Nhạc Xích Vũ đang lú lo chủ đề trang trí viện thì thấy được Mai thị tiến vào. Dư thị cao giọng măt mẽ: “Hôm nay ngọn gió nào thổi đại hoàng tẩu đến đây, bình thường ta toàn cho người đi thỉnh mới đến a.”

Mai thị có chút đỏ mặt tiến vào trong lương đình phải tuyết trên áo choàng xuống mới ngồi lên ghế: “Sắp đến năm mới rồi nên chuẩn bị cái gì cho phụ hoàng mẫu hậu đây. Nhị đệ muội lần đầu tham gia đêm trừ tịch của Kim quốc sợ lại có nhiều thứ không biết nên mới cố ý là tìm nhị đệ muội a.”

Dư thị nghe không có liên quan đến mình liền thở phào nhẹ nhõm, mấy cái lễ tiết kia thực sự không thích hợp với nàng a. “Ha ha nếu là như vậy muội...” trước rời đi.

Vừa nói vừa đứng lên, chỉ là còn chưa nói hết đã bị Mai thị hung hăng lôi xuống: “Tam đệ muội cũng phải ngồi nghe, có bao giờ muội làm theo đúng nghi lễ đâu.” Muốn trốn, đừng hòng!

Nhạc Xích Vũ hơi cúi đầu khẽ cười, đời trước nàng cũng từng tham gia rồi. Bất quá vẫn phải cố ngồi nghe.

Mai thị huyền thuyền rất lâu đến nỗi bình trà đổi đi hai ấm rồi đang chờ đợi ấm thứ ba. Măt nàng quan sát Dư thị lâu lâu lại nhìn Nhạc Xích Vũ phải chắc chắn hai người trước mặt có nghe bản thân nói.

Dư thị buồn chán thiếu sinh khí rõ trên mặt, nếu không phải e ngại mặt bàn đá lạnh thì nàng sớm nằm dài trên đó rồi. Bảo nàng chơi trò tự sát còn tốt hơn ngồi nghe mấy thứ này. Mai thị thực là nhiều hơi sức, nói đến tai nàng sắp nổ mà vẫn chưa ngưng.

Nhạc Xích Vũ còn lại bày bộ dáng chuyên tâm nghe nhưng thực chất là cũng như Dư thị một dạng. Măt nàng cũng không dám đảo quanh tránh Mai thị lại bảo bản thân măt tập trung.

Chủ đề này qua đi, Mai thị điềm đạm cười nói: “Vì sao hôm nay không thấy nhị hoàng đệ a. Bình thường rất dính thê tử cơ mà.”

“Dương Cảnh Phong mang hấn đi đâu rồi.” Dư thị chán nản không chút kiêng kỵ đuổi người.

Nhạc Xích Vũ có chút ngượng theo bản năng cúi thấp đầu. Đúng là đời này hấn rất dính người. Nàng đuổi thê nào cũng không đi, đổi lại là đời trước hấn sớm sinh khí gây gỗ với nàng rồi.

Lại trùng hợp Dương Thiên Phong từ xa chạy đến, miệng hô: “Nương tử nương tử.” Hắn nhào đến ôm lấy thê tử, cách rèm mỏng của đầu lạp hôn nên gò má của nàng.

“Vừa nhắc đã đến, sau này người chết linh lắm nha.” Dư thị ôm bụng cười ha ha.

Mai thị nhìn hắn chọc ghẹo: “Nhị hoàng đệ chỉ thấy mỗi mình nhị đệ muội thôi.”

Dương Thiên Phong nhe răng hướng Mai thị gọi: “Đại hoàng tẩu, tam đệ muội.” Dám bảo hắn chết sẽ linh, cực phẩm chi cực phẩm a.

Dương Cảnh Phong cũng ngồi một lần đến, nghe được khoe miệng không ngừng có rút. Cũng đều nhờ ‘hồng phúc’ của hai vị hoàng huynh này mà hắn phải chịu đựng nàng. Phải mau chóng nghĩ cách hù dọa nàng thôi.

“Đại hoàng tẩu hảo.”

Mai thị khẽ gật đầu: “Nhị hoàng đệ, tam hoàng đệ hảo.”

Dương Cảnh Phong vẫy tay gọi Dư thị sang một bên lấy hoa lá cùng đất của Miến Điện mai đưa cho nàng hỏi: “Nếu người bình thường gửi vào hương này, người nói xem sẽ có thụ ảnh hưởng không?”

Dư thị đầy khinh bỉ hạ đường nhìn nhìn hắn, môi này dẩu dẩu mát mẻ: “Độc người hạ người còn hỏi ta. Hay là sợ tiểu nhân tình cũng sẽ thụ tổn thương do độc a.” Sau đó lại tặc lưỡi đầy không đáng.

Dương Cảnh Phong mím chặt môi trừng nàng một mắt, giận đến phun không ra được từ nào. Nếu không phải vì đại hoàng huynh hắn sẽ mở miệng nói chuyện với bất phụ này sao, đừng hòng. Tay hắn nắm chặt tay vịn của một lần run run, có thể thấy rõ gân xanh trên mu bàn tay của hắn.

Dương Thiên Phong nghe được biết được Dương Cảnh Phong đối phó không được Dư thị liền chạy đến chỗ hai người bọn họ. Hắn vui vẻ cầm lấy đóa Miến Điện mai trong khăn trên tay Dương Cảnh Phong đưa lên mũi ngửi.

“Cái này thơm quá a, thơm quá a.”

Dương Cảnh Phong muốn ngăn nhưng hắn cũng đoán được Dương Thiên Phong muốn làm gì. Hắn biết Dư thị không phải là người xấu nếu quả thực hương vị có độc nàng sẽ không để cho Dương Thiên Phong ngửi.

Dư thị thấy được liền mỉm cười nhìn tên ngốc tử trước mặt, nàng không chút thực nữ võ võ vai hắn nói: “Đương nhiên là thơm rồi, Miến Điện mai hiếm có như vậy a. Người ngoài có bạc muốn mua cũng không mua được đâu. Trái lại có người mang đi hạ độc thật là lãng phí a.” Nói xong nàng liếc nhìn Dương Cảnh Phong đầy hàm ý khinh bỉ rồi lắc mông quay người bước trở về với đám nữ nhân kia.

Hai huynh đệ nghe được cũng biết được hạ bên trong Miến Điện mai không có nguy hại nên thoảng thở phào nhẹ nhõm. Chỉ là Dương Thiên Phong cảm thấy buồn cười, Dư thị lại nghĩ rằng tam hoàng đệ của hắn hạ độc. Dương Cảnh Phong nộ đến thở phì phò nói qua vài câu liền rời đi.

Lát sau, Dương Thiên Phong buồn ngủ rồi nên giục thê tử sớm tiến cung thỉnh an. Thỉnh an xong liền có thể ngủ a.

Lại qua đi mấy hôm, hôm nay tuyết ngừng rơi nhưng bên ngoài vẫn đọng lớp tuyết cực dày. Nhạc Xích Vũ ngồi trong phòng chậm bày bàn tính ra tính toán. Nhờ có Mai thị nàng học được không ít thứ.

Nàng phải tính xem mang bao nhiêu ngân lượng đến Ngạn quốc mới đủ dùng. Đành rằng lần này cũng dự tính bởi Dương Thiên An giá đến Ngạn quốc nhưng không thể ăn bám như đời trước.

Dương Thiên Phong chạy ulla vào phòng từ phía sau ôm lấy thê tử: “Nương tử nương tử, nàng đang làm gì?” Mắt hắn nhìn thấy chữ viết trên mảnh giấy tối đi rõ rệt. Nàng vẫn muốn rời đi.

“Tính một số thứ thôi.” Nhạc Xích Vũ bị hắn ôm ấp cũng đã quen nên không có đẩy hắn ra nữa. Nàng vẫn cặm cụi suy nghĩ không ít thứ.

Dương Thiên Phong đưa tay tùy ý chỉ vào một chữ hỏi: “Chữ này đọc thế nào?”

“Tìm A Tịch chữa bệnh xong liền biết đọc.” Nhạc Xích Vũ lạnh nhạt phun ra một câu, tay cầm bút lại viết viết. Sắp qua năm mới rồi, chỉ cần đến cuối mùa hạ hắn sẽ nhớ lại vậy nàng cũng nên chuẩn bị tương lai cho mình rồi.

Dương Thiên Phong chớp chớp mắt lập tức nắm cổ tay nàng kéo ra ngoài: “Nương tử nương tử, hôm nay không có tuyết rơi chúng ta đi dạo thôi.”

Nhạc Xích Vũ cảm thấy cũng có lý, nàng nhân cơ hội còn ở Kim quốc nên ăn những thứ bản thân thích. Tránh sau này đến Ngạn quốc lại hồi tưởng đến ngủ cũng không quên được. Đặt bút xuống nàng theo sỏa trượng phu ra ngoài.

Hôm nay kinh thành nhốn nháo về việc Thiệu Khánh để cho gọi đại tướng quân hồi kinh. Tuy việc này đã là của hôm qua nhưng chủ đề này vẫn sôi sục.

Nhạc Xích Vũ ngồi bên trà lâu cùng sỏa trượng phu ăn món mì cảo nàng thích nhất. Phong Linh Trạch Nghiễm cũng sớm bị khiến lui, dù sao cũng nên để hai người bọn họ thân cận một chút.

Đột nhiên Dương Thiên Phong thấy được ở trong điểm ở phía bên kia đường lão bản vừa mang ra một chiếc nhẫn vàng rất đẹp cho khách nhân xem. Nhưng khách nhân kia không biết vì lý do không mua mà rời đi, đột nhiên hắn lại muốn mua cho thê tử.

“Nương tử nương tử...” Hấn cầm lấy tay nàng nhẹ nhàng dùng hai ngón tay xoa xoa đốt tay của nàng để đo lường kích cỡ.

“Ân?” Nhạc Xích Vũ vẫn còn lo ăn nên không để ý cho lắm.

“Ta qua bên kia một chút, hấn đưa tay chỉ ra bên ngoài nhưng là hiện ngồi lâu hai nên cũng không biết hấn chỉ mây gió hay bầu trời.

“Ta đi cùng chàng.” Nhạc Xích Vũ buông đũa xuống mang khăn lau lau miệng.

“Không, ta muốn đi một mình.” Dương Thiên Phong lắc đầu, “Lúc này ta thấy Trạch Nghiễm lén lút lút đang làm gì nên muốn đi xem, nàng ngồi ở đây đi.”

Nghe có Trạch Nghiễm Nhạc Xích Vũ cũng an tâm không ít nên để hấn rời đi. Nàng gọi thêm vài món nhắm nháp trong lúc đợi hấn.

Chưa đầy một khắc, đột nhiên có một người đi vội vã đụng phải Nhạc Xích Vũ khiến đầu lạp của nàng rơi xuống. Người đó luôn miệng xin lỗi xong liền rời đi. Nàng vội vã cúi đầu giấu dung mạo của mình đi đưa tay nhặt đầu lạp.

Chỉ là thời khắc tay nàng chạm đầu lạp lại thì bên trên đầu lạp cũng xuất hiện thêm tay của một nam tử khác. Theo bản năng nàng mạnh ngẩng đầu lên lại nhanh chóng cúi xuống.

Hấn nhanh hơn một bước cầm đầu lạp đưa cho nàng, âm thanh nho nhã nói: “Cô nương, đây là đồ của người.”

Nhạc Xích Vũ ngượng ngùng đa tạ một tiếng rồi nhận lấy đội lại lên đầu. Đầu nàng nhanh chóng xoay, âm thanh này rất quen, dường như nàng đã từng nghe qua ở nơi nào rồi.

Ánh mắt của nam nhân kia khi thấy được dung mạo của Nhạc Xích Vũ lại phi thường ngạc nhiên lại rất nhanh tiêu thất. Hấn vẫn nho nhã đứng đó không hề có ý rời đi: “Cô nương ngồi một mình sao?”

“Không, ta đang đợi tướng công.” Nhạc Xích Vũ vẫn nhớ không được đây là người phương nào. Nhưng nhìn qua đầu lạp dung mạo của hấn cũng tuần tú còn có chút mị hoặc nàng lại chưa từng gặp bao giờ. Là nàng nhớ nhầm chăng?

“Nguyên lai là như vậy.” Nam tử vẫn giữ nụ cười nho nhã trên mặt nhưng người thâm ý sẽ nhìn thấy được nụ cười kia có chút giả tạo. Hấn còn muốn nói thêm gì nữa thì đã nghe âm thanh ở phía sau lưng truyền đến.

“Nương tử nương tử...”

Kèm theo đó là thân ảnh của Dương Thiên Phong. Hắn không trở về vị trí đối diện thê tử mà trực tiếp chen nam tử kia sang một bên ngồi bên cạnh nàng. Hắn vui vẻ đem đống đồ ôm trong người ra khoe với nàng: “Nương tử nương tử, ta mua cho nàng a.”

Nam tử kia bị chen đột ngột đứng không vững thân thể phải đưa tay giữ lấy bàn mới xong. Trong đáy mắt ngập nộ trừng Dương Thiên Phong.

“Để công tử chê cười, ta thay tướng công bồi tội với người.” Nhạc Xích Vũ ôm quyền hướng nam tử kia nói xong lại nhìn từng thứ được sửa tấu phu đặt lên trên bàn.

Trên bàn có yên chi phần nước đủ loại. Những thứ này đã lâu nàng không có dùng đến rồi. Lúc ở Ngạn quốc mỗi ngày đều bận rộn trồng trọt cũng chẳng có người chỉ chỗ dung mạo của nàng nên sau khi phục hồi nàng cũng không có dùng đến.

Tay nàng bất giác vươn ra muốn chạm vào một trong những thứ trên bàn, đột nhiên Dương Thiên Phong lại nắm lấy tay nàng. Hắn cẩn thận mang chiếc nhẫn chạm trổ hoa lan tinh xảo vào tay nàng.

“Nương tử nương tử nàng xem, đẹp không đẹp không?”

Nhạc Xích Vũ lại nghĩ Dương Thiên Phong đi cùng đám người Trạch Nghiễm nên dĩ nhiên có bạc nên không hề thắc mắc hắn làm sao mua được. Nàng nhìn chiếc nhẫn được đeo trên tay mình cảm động gật đầu: “Đẹp, đa tạ tướng công.” Nàng sẽ mang nó cùng mình đến Ngạn quốc.

Nam tử kia thấy bản thân bị bỏ quên hẳn thập phần không vui. Bất quá nét mặt lại vô cùng phẫn khởi: “Đây là nhị hoàng biểu đệ sao?” Hắn tuy đã lâu không hồi kinh nhưng chuyện của hoàng thất Kim quốc cả đại lục đều biết nên không chút cố kỵ xác định thân phận của Dương Thiên Phong.

Dương Thiên Phong quay đầu nhìn nam tử nhưng vẻ mặt vẫn cực kỳ ngây ngô như thể nhìn một người xa lạ vậy. Trong lòng hắn phần hận cực độ chỉ muốn lập tức giết chết hắn. Phan Lập, bốn vương còn chưa tìm đến người người cư nhiên tự tìm đến cửa, còn dám trêu chọc thê tử của bốn vương.

Nhạc Xích Vũ vừa nghe lập tức có thể xác định người trước mặt là ai. Lúc trước Thiệu Khánh hậu từng nói cùng nàng, tiên hoàng lúc trước từng được một nữ tử giúp đỡ một mũi tên liền nhận làm dưỡng nữ phong công chúa. Sau này nữ tử đó gả cho một vị tướng quân, Phan Lập chính là hài tử của bọn họ.

Chỉ là cả hai đều sớm hoảng thệ, vị tướng quân kia chết trên chiến trường, nữ tử thương nhớ phu quân không bao lâu cũng tạ thế, nên Phan Lập rất sớm liền tự lập.

Hắn cũng xem như dưỡng chất của Thiệu Khánh đế rồi. Nếu để để vị rơi vào tay một người ngoại tộc cũng không ai muốn, nhưng tình thế trước mắt không thể không làm như vậy. Cũng may Dương Thiên Phong đột nhiên hết bệnh thể nên Phan Lập không thừa kế hoàng vị.

Đời trước cũng là thời điểm này hấn được triệu hồi Kim đô, nhưng nàng vẫn chưa từng gặp qua hấn. Dương Thiên Phong dường như rất bài xích hấn nàng phải bồi hấn(HTP) nên cũng chưa từng gặp.

Lúc ở Ngạn quốc hấn đã từng đi sứ đến đó, nàng một lòng lo trông trọt nên cũng không có gặp được. Có lúc nàng đi tìm Dương Thiên An vô tình nghe được âm thanh của hấn lại biết hấn từ Kim quốc đến càng không gặp hơn. Nếu năm đó sỏa trượng phu không phải quá rảnh rỗi đi xung quanh hoàng cung thì cũng không gặp được nàng.

“Vị này là Phan tướng quân.”

Phan Lập chấp tay cung kính cười nói: “Hóa ra là nhị hoàng biểu đệ muội.” Hấn chính là sớm biết thân phận của nàng nên cố ý để người đụng trúng nàng để nhìn dung mạo của xấu nữ thế nào. Chỉ là...dung mạo thiên tiên như vậy bị gọi là xấu nữ vậy đệ nhất mỹ nhân lục đại còn sẽ khuynh thành đến nhường nào a.

Dương Thiên Phong hừ hừ trong lòng, còn giả vờ? Hấn từ sớm phát hiện ra rồi. Nhìn thấy dung mạo của Xích nhi thì sao, nàng đã là của hấn, phàm là nam nhân đừng mong tranh đoạt.

Không nói nhiều lời hấn ôm lấy thê tử vùi đầu vào hõm vai của nàng: “Nương tử nương tử, người này nàng nhận thức sao? Vì sao hấn biết ta ta không biết hấn?”

Phan Lập nhìn thấy cảnh này mắt tối đi vài phần. Một nữ nhân xinh đẹp như vậy lại gả cho tên ngốc thật đáng tiếc. Có thể dung mạo của hấn so với Dương Thiên Phong kém chút nhưng hấn có thực lực không tin đâu không lại một tên ngốc.

Hấn ôm quyền lại nói “Ta nhớ ra có chút chuyện, trước cáo từ, cung yển ngày mai gặp lại.”

“Biểu ca đi thông thả.” Nhạc Xích Vũ nói xong mặt đỏ không ít. Dương Thiên Phong vì sao luôn khiến nàng ngượng như thế này chứ? Nơi này đông người như vậy, nhiều người nhìn như vậy a.

Dương Thiên Phong thấy được thái độ ngượng ngùng của thê tử lại hiểu lầm nàng đối với tên chết tiệt kia động tâm. Lửa giận phun trào, trừng mắt bóng lưng của Phan Lập.

47. Chương 47: Ăn Dấm Chua Rồi

Lát sau hồi phủ, vừa trở về phòng Dương Thiên Phong vứt đi đầu lạp trên đầu thê tử rồi ôm nàng lăn lên giường hôn một trận mãnh liệt. Chỉ cần nhớ đến vẻ mặt háo sắc của Phan Lập cùng thái độ của thê tử là hấn lại nhịn không được.

Dung mạo của nàng lúc này cũng đã phục hồi hoàn toàn rồi, tên khốn khiếp kia nhất định là sẽ tìm cách đoạt. Hấn mới không cho phép. Chìm đắm trong lửa giận nào biết bên này thê tử đau.

Nhạc Xích Vũ bị hấn tấn công mãnh liệt sinh ra đau rất có chút cau mày. Chút nữa hấn rời khỏi môi nàng mới có thể hô hấp, hấn khẽ nói: “Chàng làm sao?” Đột nhiên phát cái điên gì a khiến nàng đau chết được. Nàng đưa tay lên xoa xoa môi.

Dương Thiên Phong lúc này mới biết bản thân quá đáng, ánh mắt có chút nhu hòa hơn. Tay hấn đưa lên môi nàng mân mê rất lâu: “Nương tử nương tử, nàng không được nhìn hấn, không được nhìn không được nhìn.”

Nhạc Xích Vũ biết được hấn trong miệng Dương Thiên Phong là người nào nên biết được hấn ăn dấm chua. Nhớ lại đời trước hấn nhìn nữ tử khác nàng cũng như vậy a, chỉ là không có hôn hấn mà giận dỗi thôi.

“Không nhìn hấn làm sao được, hấn là biểu ca của chàng a.” Đời trước hấn cũng không thích Phan Lập đời này cũng như thế nên nàng không cảm thấy lạ.

“Vậy thì không được gặp hấn.” Dương Thiên Phong vẫn giữ chặt vòng eo mảnh khảnh của nàng để nàng nằm trên người hấn.

“Phụ hoàng mẫu hậu triệu kiến thì phải làm sao a?” Nói không gặp liền có thể không gặp sao, buồn cười.

Dương Thiên Phong nhăn mặt giận dỗi quay sang chỗ khác. Nhạc Xích Vũ phì cười với thái độ của hấn, nàng với tay lấy cái trống lắc ra dỗ hấn.

“Tướng công tướng công, lấy dung mạo của ta ngoài trừ chàng sẽ không người nhìn đâu, đừng giận nữa.”

Đúng, bọn hấn sẽ không nhìn mà nhào vào tranh a. Làm sao có thể không giận cho được. Bất quá hấn đối nàng thì sẽ càng dễ tên khốn kia có cơ hội chen chân vào thôi. Vẫn là thôi đi từ từ nghĩ cách vậy.

Đến chiều Dương Cảnh Phong cho người đến mời hai người đến Việt vương phủ. Dư thị ngồi cùng Nhạc Xích Vũ kể về dung mạo chiến công cùng sự lịch lãm tao nhã của Phan Lập khiến hai nam nhân nào đó mặt đen thui.

Người nhìn cái miệng không ngừng mấp máy khen ngợi Phan Lập của Dư thị. Người lại nhìn thái độ e ấp sau sa mỏng đầu lạp của Nhạc Xích Vũ. Dương Cảnh Phong thật sự muốn lập tức nhào đến lấp cái miệng của Dư thị lại.

Dư thị đang hăng say nói đột nhiên thấy được ánh mắt không thiện ý của Dương Cảnh Phong đang dán chặt mình liền chu môi đá kích hấn: “Người nhìn ta cái, ta nói chỗ chỗ nào không đúng? Phan tướng quân người ta cái gì cũng tốt. Ta biết người là đồ kị Phan tướng quân người ta nên mới có cái biểu tình này. Nhưng biết làm sao được, người mãi mãi không có được như người ta nha.”

Dương Cảnh Phong vỗ lên tay vịn của mộc lăm một cái, hống lại: “Người đã gặp hấn rồi sao, nói như bản thân là con sâu trong bụng hấn không bằng.”

“Ta chưa gặp nhưng nghe vài câu của A Vũ cũng tưởng tượng được rồi.” Dư thị hất cằm nhìn Dương Cảnh Phong, đôi mắt đảo một vòng trên người của hắn: “Không cần so cũng biết người nào hơn người nào rồi. Một người cái gì cũng làm không được như người, ai...thật là gia môn bất hạnh a.”

Dương Cảnh Phong đang định hống lại cái đó thì lại nghe nàng nói tiếp: “Người là muốn dọa hù ta? Vậy thì nên nhanh một chút a. Ta lập tức đi quyến rũ Phan tướng quân nha. Cho dù xếp hàng từ hoàng cung đến khắp Kim quốc ta cũng sẽ vui lòng mà chờ. Còn người, chẳng ai thèm nhìn đến, thật là mất mặt a.”

Nói thì là như vậy nhưng từ khi biết hắn không tàn tật nàng cũng biết số lượng nữ nhân muốn gả cho hắn cũng tuyệt không thua Phan Lập. Ai bảo hắn cứ chống đối nàng làm gì, không khiến hắn tức chết nàng sẽ mang tên mình viết ngược lại.

Dương Thiên Phong vốn rất không vui, khi nghe được muốn cười nhưng là gốc tử làm sao nghe hiểu mà cười a. Hắn vội ôm lấy thê tử thầm cười vài trận. Dư thị quả không phúc hậu a, hắn là may mắn mới không gặp phải nàng ta.

Dương Cảnh Phong không muốn tiếp tục cùng Dư thị chạm mặt quá nhiều liền cho người đẩy xe lăn rời đi. Đúng là nữ nhân ngu ngốc, loại nam nhân mặt người dạ thú như Phan Lập cũng xem trọng cho được. Sau này để nàng ta xem rõ chân diện mục của Phan Lập để xem có còn khẩu khí lớn như vậy mà khen hắn không.

Dương Thiên Phong đưa mắt vào trong đấu lập hôn lên môi của thê tử. Vậy hắn liền phải sớm một chút diệt trừ Phan Lập tránh hậu họa. Mới gặp lần đầu đã khiến thê tử hắn có cái bộ dạng này rồi.

Dư thị thu được một màn như vậy vào mắt liền hừ một tiếng mát mẻ: “Dương Thiên Phong, ta vẫn còn ở nơi này a. Người có thể phúc hậu tội nghiệp ta một nữ nhân khả ái nhu mì vẫn đang cô độc không?” Hừ hừ còn chơi trò thân mật như vậy trước mặt nàng nữa.

Nhạc Xích Vũ nghe được mặt lại càng đỏ hơn. Kỳ thực lúc nói về Phan Lập nàng là nhớ lại chuyện sỗ tráng phu làm trước mặt hắn nên xấu hổ. Hiện còn nghe Dư thị nói thế này nữa chứ, thôi thì mau đào cái lỗ nào đó cho nàng chui xuống luôn đi.

Dương Thiên Phong xoay đầu, ngồi thẳng thắt lưng ngây ngô nhìn Dư thị vấn: “Tam hoàng đệ không có hôn người sao?”

Dư thị xoay mặt một bên làm tư thái phun nước bọt: “Ta phi, ta mới không cần tên khốn đó hôn ta. Suốt ngày chỉ biết keo kiệt kìm hãm ta, phải là một nam nhân như Phan tướng quân mới đáng để cho ta dựa dẫm một đời. Thật là mong cung yển ngày mai.”

Nàng đưa hai tay đỡ lấy gương mặt diễm lệ của mình, đôi mắt mơ màng nghĩ về một nam nhân hoàn mỹ như Phan Lập. Nếu thực sự hù được Dương Cảnh Phong nàng nhất định đi cầu dẫn Phan Lập.

Dương Thiên Phong nắm tay thê tử nói: “Nương tử nương tử, nàng nhất định không được như tam đệ

muội vậy, nàng ta thật không có tiền đồ a.” Hấn cũng không thể trách Dư thị ruồng bỏ tam hoàng đệ của hấn. Do hai người bị bức hôn lại không có tiếng nói chung, hết như hấn cùng thê tử đời trước.

Nhạc Xích Vũ phì cười khê gật đầu: “Tướng công, chàng ra ngoài xem tam hoàng đệ đi, hấn bị A Tịch chọc đến không ít đâu.”

Dương Thiên Phong ứng tiếng rồi chạy ủa ra bên ngoài. Hấn mau chóng cùng đại hoàng huynh thương lượng một chút.

Nhạc Xích Vũ nhìn Dư thị nhỏ giọng khuyên nhủ: “Tam hoàng đệ là hảo nam tử, A Tịch đừng hờ chút là chọc giận hấn như vậy.”

Dư thị khinh bỉ vài cái, chỉ cần nghĩ đến đồng độc được kia trong phòng hấn thì nàng đã cảm thấy ác tâm rồi. Rất muốn nói Nhạc Xích Vũ nghe nhưng nghĩ tới nghĩ lui vẫn là nhịn xuống, dù gì cũng không phải chuyện của nàng.

“Người đừng bị vẻ bề ngoài tuấn tú của hấn gạt a.” Dứt lời nàng lại vỗ vào trán của mình: “Ai, người xem, ta lại ăn nói linh tinh rồi. Người có trượng phu tuấn mỹ hơn hấn làm sao bị vẻ ngoài của hấn gạt được.”

Nhạc Xích Vũ cười khê, không biết lúc nàng rời đi đôi phu thê này thế nào. Chỉ biết năm đó nàng muốn hòa ly bọn họ cãi nhau rất to, nhưng đến cuối cùng cũng vẫn là đồng nhất ý kiến cùng nhau mời nàng đến phủ ở chỉ trích Dương Thiên Phong.

“Kỳ thực ta cảm thấy người cùng tam hoàng đệ cũng rất tương xứng nha, hôn phối này sẽ không sai đâu.”

Dư thị lắc lắc đầu, xua xua tay: “Đừng đừng, đừng bao giờ kéo ta cùng hấn một đường. Hiện ta bận mơ mộng Phan tướng quân rồi, đừng phá hỏng mỹ mộng của ta.”

“Nhưng ít nhất người cũng không cần lo sợ sẽ có một ngày hấn nhớ không ra người.” Nhạc Xích Vũ nói đến đây tâm lại có chút nhức, đôi mắt nàng lệ quang ánh đầy trực trào mà rơi. Mùa đông sắp qua rồi, một năm mới sắp đến, thu đến sẽ là lúc nàng rời đi.

Dư thị lại không thấy được nên không chút nào phát giác ra dị trạng lúc này của Nhạc Xích Vũ. Nàng bật cười đầy khoái chí: “Sợ rằng cả đời này hấn cũng không thể quên ta, nghe đồn hấn nhớ ta đến mơ cũng gặp.”

Nhạc Xích Vũ lại bị lời của Dư thị chọc cười. Hai nữ nhân lại ngồi trong phòng nói đến chuyện của Phan Lập

48. Chương 48: Hãn Nữ Cũng Khóc

Sáng ngày mai, mọi người đồng loạt tiếng cung dự yến. Dương Thiên Phong cực kỳ không an tâm bám lấy Nhạc Xích Vũ không chịu rời dù chỉ là một tắc.

Thiệu Khánh để cười đến híp mắt nói vài câu khen thưởng cùng nâng ly chúc mừng Phan Lập lần này trở lại. Hôm nay vừa đúng chính là trừ tịch nha. Ca cơ, nhạc ti ở giữa chính điện hợp tấu vì mọi người trợ hứng, ánh mắt của ai cũng nhìn về phía bọn họ.

Phan Lập đảo mắt nhìn qua Nhạc Xích Vũ vẫn đang mang đầu lạp, hãn thực sự nghĩ không ra một nữ nhân xinh đẹp như vậy vì sao vẫn phải mang đầu lạp để che. Mặt lại bất giác quan sát Dương Thiên Phong ngồi ở bên cạnh nàng đang ăn cực kỳ vui vẻ.

Hãn lại nhìn sang Mai thị. Năm đó lúc nàng cùng Dương Hoài Phong thành thân không lâu hãn mới trở về. Lâu như vậy gặp lại nàng càng ngày càng xinh đẹp.

Mai thị nhìn thấy hãn liền cầm ly rượu nhỏ trước mặt nâng lên ngụ ý kính rượu, rồi lại đưa lên miệng nhấp một ngụm nhỏ. Môi nàng nở một nụ cười, vẻ đẹp của một phụ nhân cũng có thể khiến người say mê trong đó.

Dương Thiên An ngồi bên trên cũng sợ ánh mắt kia. Chỉ là không lâu ánh mắt đó liền đảo lên người nàng khiến thân thể nàng khẽ run. Không hiểu nổi vì sao nàng lại có cảm giác sợ thế này.

“Hoàng biểu muội, đã lâu không gặp, ta kính hoàng biểu muội một ly.” Phan Lập cực kỳ sáng khoái nâng ly hướng Dương Thiên An nói.

Dương Thiên An nở một nụ cười méo mó cũng cầm ly lên hướng hãn: “Tạ biểu ca.” rồi đưa lên miệng.

Đôi mắt của Phan Lập hàm tiểu ý bám chặt vóc người đầy đặn cùng dung mạo của Dương Thiên An không rời. Đôi môi ngậm lấy miệng ly kéo cao thành một nụ cười.

Dư thị vốn là ngưỡng mộ Phan Lập từ hôm qua đến giờ, nên hôm nay tiến điện đã vô số lần tựa như vô tình nhìn. Thế nên nàng nhìn thấy rõ hết vào mắt. Khi hãn nhìn thấy Nhạc Xích Vũ ánh mắt có chút gì đó rất khác thường, dương như là thất vọng lại có chút tiếc nuối.

Nhưng ánh mắt khi lúc dừng trên người Mai thị cùng Dương Thiên An lại trở thành thèm khát. Điều này khiến nàng bất khả tư nghị, chớp mắt vài lần vẫn là có được cảm giác này. Tay nàng bất giác túm được thứ gì đó cổ sức nắm chặt, đầu cúi thấp đến cực điểm.

Dương Cảnh Phong đang lâm vào trầm tư, mắt nhìn vũ cơ nhưng tâm trí lại bay đi nơi nào. Đột nhiên bị Dư thị túm lấy tay khiến hãn giật mình hồi qua thần. Trùng mắt lên tay của Dư thị vốn là muốn phát tác nhưng còn cố kỵ mọi người, chỉ là thấy được tay nàng run cực lợi hại hãn kinh ngạc nhìn mặt nàng.

Sắc mặt nàng tái nhợt, chút xanh chút trắng cứ như hôm ở miếu hoang vậy. Không lẽ ở hoàng cung cũng có những thứ đó. Hắn lại đảo mắt nhìn xung quanh nhưng vậy không phát hiện gì.

“Nữ nhân chết tiệt, ngươi bám lấy tay bổn vương làm gì?”

Nàng không muốn nghĩ đến, nhưng đây, rõ ràng chính là ao ước thê tử của người khác. Đó là nguy quân tử! Nếu lúc đầu người đầu tiên hắn nhìn là Mai thị nàng còn không dám chắc như vậy. Dù gì trượng phu của nàng ta đã mất năm năm rồi chuẩn bị bước qua năm thứ sáu, nếu là tái giá cũng không có gì.

Còn hắn muốn có Dương Thiên An cũng là bình thường, ở cổ đại chỉ cần không cùng họ liền có thể thành thân bất kể quan hệ máu mủ gần thế nào. Bọn họ đâu có biết gì đến di truyền học của hiện đại đâu chứ.

Chỉ là, người đầu tiên hắn nhìn chính là Nhạc Xích Vũ. Khi phu thê Dương Thiên Phong tiến điện nàng nhìn thấy đáy mắt hắn lóe lên sự hưng phấn. Nhưng Nhạc Xích Vũ là một xấu nữ, thế nào có thể để nam tử động tâm.

Nghĩ đến đây đột nhiên bị âm thanh trầm thấp của Dương Cảnh Phong khiến cho tỉnh hồn. Biết bản thân thất thố nàng rút tay lại nhưng không hung hãn trả lời hắn như trước nữa. Có lẽ nàng nghĩ nhiều rồi, xem ra đêm qua lo mơ mộng không nghỉ ngơi tốt.

Nàng đứng lên hành qua lễ rồi ra ngoài đổi chút không khí.

Ngồi ở một góc hoa viên không người đột nhiên âm thanh ở phía sau vang đến: “Tam hoàng biểu đệ muội không khỏe sao? Có cần gọi thái ý xem qua?”

Dư thị giật mình qua lại, rất nhanh nàng mỉm cười: “Không có, bên trong có chút ngọt ngào nên ta ra đây, người làm sao cũng ra đây nha?”

Phan Lập nhìn Dư thị cười đến híp mắt: “Ta thấy sắc mặt của tam hoàng biểu đệ muội có chút không tốt nên cũng theo ra xem.” Nữ nhân này cũng rất mị người a, lại phải gả cho một tên tàn phế như Dương Cảnh Phong thật đáng tiếc. Nhưng rất nhanh thôi nàng sẽ là của hắn.

Mâu tử của Dư thị nhất run, quả nhiên nàng nghĩ đúng rồi. Không phải hắn che giấu không tốt, mà là nhân thân của một người sẽ không biết gạt người, nhất là ý muốn chiếm hữu của hắn quá mạnh mẽ nên bộc phát ra từ đáy mắt.

“Ha ha, có lòng rồi, ta vào trong đây.” Đến xưng hô nàng cũng thay đổi.

Chân còn chưa nhấc đã bị âm thanh của hàm tiếu của Phan Lập giữ lại: “Chậm đã, tam hoàng biểu đệ muội đây là vì sao lại xa lánh ta như vậy?”

Dư thị có chút mồ hôi đầy đầu, nàng không biết võ công a, mà nam nhân này lại nguy hiểm như vậy phải làm sao thoát thân. Đúng lúc này thì cứu tinh đến.

“Hóa ra vương phi ở đây, bốn vương tìm nàng này giờ.”

Âm thanh tới, sau bụi cây cũng dần dần lộ ra chiếc mộc lân. Dương Cảnh Phong ngồi trên mộc lân từ từ xuất hiện trong mắt hai người.

Hắn vốn là không muốn để ý nữ nhân này, chỉ là mẫu hậu thấy sắc mặt nàng không được tốt cho người xuống hỏi hắn. Đúng lúc hắn lại thấy được Phan Lập không có ở vị trí nên chạy ra. Không ngờ lại thấy được, vốn nghĩ Dư thị sẽ cùng Phan Lập thân cận, ngoài ý muốn chính là nàng lại tránh né. Vậy lúc này thái độ của nàng trong chính điện cũng là vì Phan Lập đi?

Dư thị không chút nghĩ ngợi lập tức nhào vào lòng hắn: “Ta cũng muốn trở lại tìm người.” Cả người nàng run rẩy không kiềm nén được, nước mắt cũng như vậy mà như thác tuôn ra.

Phan Lập nhìn thấy Dương Cảnh Phong thì đầy mắt chán ghét. Tên tàn tật này dám phá đi chuyện tốt của hắn. Nhưng nhìn thấy Dư thị như vậy vì sao lại không như những gì hắn điều tra. Vốn nghĩ hai người này luôn xích mích vậy thì hắn đoạt Dư thị trước hai người kia để sau, nhưng bây giờ...

“Ta chỉ vừa trở về thấy được tam hoàng biểu đệ như vậy cũng rất đau buồn nên tìm tam hoàng biểu đệ muội hỏi rõ. Biết đâu ta lại có thể tìm được danh y chữa khỏi.”

Dương Cảnh Phong hơi nở nụ cười, nói lời khách sáo: “Vậy thì làm phiền biểu ca rồi, dù gì cũng là bệnh trạng của ta, sau này biểu ca muốn hỏi cũng nên tìm ta, ta nhất định nói rõ ràng không cần làm phiền nàng.”

Trong lòng hắn cũng kinh hách không giải thích được. Dư thị cũng sẽ có lúc như vậy sao? Hắn cảm nhận được nàng đang khóc a. Từ lúc nàng gả cho hắn đến giờ trừ khi nàng ở trước mặt phụ hoàng mẫu hậu giả khóc để hắn bị la mắng trách phạt cùng lần trong miếu kia ra hắn chưa từng thấy nàng khóc nha.

Thấy được chút không cam lòng của Phan Lập khiến hắn hả dạ thế nên tay cũng nâng lên ôm lấy Dư thị. Người ngoài nhìn không biết cứ nghĩ phu thê tình thâm.

Phan Lập không muốn nhìn nữa nói thêm vài câu liền bỏ đi. Có lẽ một nữ nhân không trượng phu bên cạnh vô cùng tịch mịch như Mai thị mới dễ thu phục nhất.

Sau khi hắn đi Dư thị sụt sịt mũi đưa tay lau nước mắt rồi khỏi lòng của Dương Cảnh Phong đứng lên. Nàng muốn về hiện đại a, ở cổ đại cái gì cũng không làm được còn đứng trước áp lực nguy hiểm thế này.

Dương Cảnh Phong nhìn nhìn nàng một hồi mới hỏi: “Hắn nói gì với người?”

Dư thị trừng đôi mắt đỏ hoe nhìn hấn, khí khái hùng hực lại vì tức giận mà tràn đầy: “Liên quan gì đến người.” Nàng khóc đến như vậy hấn chỉ muốn biết nội dung của đoạn đối thoại mới vừa rồi. Loại nam nhân không có lương tâm này nên sớm tuyệt chủng mới đúng.

“Nữ nhân chết tiết, bốn vương vừa mới cứu người.” Tức chết hấn mà, uổng công lúc này hấn còn đồng tình với nàng, bề ngoài chỉ là lừa người.

“Người còn muốn cô nãi nãi cảm tạ người? Có tin ta mang chuyện của người đi công bố thiên hạ không?” Dư thị lại đánh đá quên mất chuyện đáng sợ lúc này.

“Người khen hấn tốt đẹp như thế lại sợ đến không, bốn vương còn đang dự tính bảo phụ hoàng cho ta hưu người để người gả cho hấn.” Dương Cảnh Phong lại đặc ý nói một câu.

Dư thị hừ một tiếng rõ mạnh, “Người chết tâm đi, phụ hoàng sẽ không đáp ứng đâu.”

“Chẳng phải người rất thích bị hưu sao?”

“Không tới lượt người nói.”

“ ... ”

Thế là đôi phu thê ở góc bên đó đầu khẩu không ngừng.

49. Chương 49: Cố Ý Thiết Kế

Nhạc Xích Vũ bên này cũng chạy ra tìm Dư thị, Dương Thiên Phong muốn theo cùng nhưng nàng sợ Dư thị có nguyệt sự nên sắc mặt không tốt thế nên không để hấn theo. Nàng dự đoán hấn nói Dư thị không khỏe nàng muốn đi xem.

Không ngờ Mai thị hiểu ý liền giữ Dương Thiên Phong lại, Thiệu Khánh hậu cũng góp sức giữ người nên nàng mới có thể ra ngoài. Chỉ là nàng đi lòng vòng cũng tìm không được Dư thị.

Khi nàng định hỏi cung nữ gần đó thì lại gặp được Phan Lập, tiện miệng nàng hỏi: “Biểu ca hảo. Ta đang đi tìm A Tịch không biết biểu ca có gặp nàng?”

Phan Lập vốn không vui nhưng thấy được Nhạc Xích Vũ lại phần khích: “Không có, biểu đệ muội đây là có chuyện gì a?” Dương nhiên là không nói thật rồi. Mắt hấn đảo đảo sợ là Dương Thiên Phong ở gần đây chạy đến quấy rối.

“Lúc này ta thấy A Tịch không khỏe nên muốn đến xem nàng thế nào.” Nhạc Xích Vũ vẫn điềm đạm đáp, đột nhiên nàng có chút dự cảm không lành, mắt nàng vì sao lại liên tục nhảy như vậy nha.

“Vậy thì ta thấy biểu đệ muội không nên lãng phí thời gian nữa, lúc này ta thấy tam hoàng biểu đệ đi tìm rồi, có lẽ cũng sớm tìm được a.” Phan Lập nho nhã cười nói, trong đầu liên tục suy nghĩ vì sao đám hài tử của Thiệu Khánh đế đã là tàn hòa bại liễu vẫn còn có thể thú được thê tử đẹp như tiên thế này, thật khiến người đổ kị a.

“A, vậy tạ qua biểu ca rồi, ta cũng trở về cùng tướng công đây.” Nhạc Xích Vũ nhanh chóng đưa tay xoa xoa mắt, nói xong liền xoay người. Hôm nay tâm trạng của nàng sao lại như vậy.

“Biểu đệ muội.” Phan Lập đầu thế để mỹ nhân lọt khỏi tay mình, nếu Dư thị là bất đắc dĩ thì Nhạc Xích Vũ đừng hòng.

“Ân? Biểu ca còn có chuyện gì?” Nhạc Xích Vũ xoay lại nhìn Phan Lập, cách một trường mạn mông của đầu lập nhưng nàng vẫn có thể nhìn rõ gương mặt tuần tú kia.

Phan Lập bày thái độ bất đắc dĩ nói: “Ta cảm thấy vì sao ba vị vương tử của Kim quốc đều là tao ương. Thiết nghĩ biểu đệ muội mỗi ngày khổ cực chăm sóc nhị hoàng biểu đệ cũng là rất vất vả.”

Nhạc Xích Vũ khẽ cười đáp trả: “Cũng không vất vả, tướng công tuy thần trí không minh mẫn nhưng rất tốt, rất thấu lòng người.” Nghĩ đến còn hơn nửa năm nữa nàng sẽ không còn gặp được hắn rồi. Tay nàng lại vuốt ve chiếc nhẫn trên ngón tay của tay còn lại, nàng vẫn còn nó cùng nàng đi Ngạn quốc.

Ánh mắt của Phan Lập triệt để âm hàn, tay hắn ở sau lưng cấp cấp nắm chặt thành quyền. Vì sao còn phải đối với đám tàn hòa bại liễu đó tốt như vậy? Nếu hắn không phải ở biên cương thì đám nữ nhân này sẽ lần lượt là của hắn.

Dương Thiên Phong thoát khỏi đám nữ nhân kia lập tức chạy đi tìm thê tử. Từ xa thấy được lập tức từ phía sau lao đến ôm lấy nàng: “Nương tử nương tử, ta nhớ nàng muốn chết a.”

“Tướng công, chàng không thấy biểu ca còn ở sao?” Nhạc Xích Vũ khẽ trách nhưng cũng không đẩy hắn ra, không biết vì sao cả hai đời nàng vừa nhìn thấy hắn đã có cảm giác rất an toàn.

Lúc này Dương Thiên Phong mới ngẩng đầu nhìn Phan Lập, trong lòng thầm phỉ nhổ vài lần. Muốn câu dẫn thê tử của hắn thì sớm chết tâm đi.

“Nương tử nương tử, ta tìm nàng này giờ thật khát nước a.”

Nhạc Xích Vũ đẩy hắn ra tí mỉ giúp hắn chỉnh lại y phục, miệng không quên nhắc nhở: “Đây là trong cung chàng không thể như trong phủ được, y phục cũng không chỉnh tề như vậy a.” Nàng nhìn quanh không có bóng cung nhân, cung nữ lúc này cũng đi mất rồi nên chỉ có thể cáo từ đi giúp hắn lấy thôi.

Mất thấy Nhạc Xích Vũ đi mất, Phan Lập cũng cực kỳ thống hận, hiện không có người ngoài, chỉ còn hắn cùng một tên ngốc tử nên cũng không cần trang nữa. Không chút khách khí hắn hất tay áo rời đi theo Nhạc Xích Vũ.

Dương Thiên Phong là cố ý để thê tử thấy được Phan Lập là không thiện ý nên mới để nàng đi lấy nước. Lúc chạy ra khỏi điện hắn sớm thấy được có đám cung nhân rời đi mang thêm thức ăn đến, ở đó nhất định có rượu trà, mà bọn họ nhất định đi ngang qua đường này thế nên nàng sẽ mau chóng quay lại thôi.

Nghĩ vậy hắn nắm lấy vạt áo của Phan Lập, ngây ngô hỏi: “Người đi đâu a, chơi đuổi bắt với ta đi.”

Phan Lập hung hăng trừng mắt, không chút khách khí giật lại tay áo, đưa tay lên chỉ vào trán của Dương Thiên Phong mắng chửi “Ngốc tử như ngươi cũng đáng để bốn tướng quân chơi cùng ngươi? Còn không nghĩ lại bản thân là loại hình dạng gì? Có trách thì trách ngươi không may có được thứ ta thích.” Hừ, năm đó hắn an bài quá tốt hại Dương Thiên Phong thì Dương Cảnh Phong cũng gặp họa, đỡ phí hắn lại nghĩ kế hoạch diệt trừ.

Dương Thiên Phong lại nhanh hơn, khi ngón tay Phan Lập cách mình vài tấc liền ngồi xuống: “A, viên sỏi này đẹp quá.” Hắn tùy tiện đưa tay cầm một viên sỏi nhỏ trắng ở dưới đất gơ lên cười đến vô hại.

Phan Lập hừ một tiếng thật mạnh, dù sao hắn cũng là ngốc tử nói thêm gì nữa thì cũng có vào được não đâu. Thế nên hắn xoay người lại muốn đi.

Dương Thiên Phong lại kéo ống tay áo của hắn không thả: “Không được đi không được đi, ngươi phải chơi cùng ta chơi cùng ta.”

Phan Lập ghét bỏ lườm một mắt rồi cố sức hất Dương Thiên Phong ra. Dương Thiên Phong đứng díp bụng tay, cả người ngã xuống đất cách chỗ vừa đứng có chút xa. Nhạc Xích Vũ thu được cảnh đó vào tầm mắt vội chạy đến đỡ sỏ trượng phu lên.

“Chàng có bị thương không? Có đau không?”

Dương Thiên Phong lại không chịu đứng lên mà ngồi dưới đám sỏi trắng làm nũng: “Nương tử nương tử, ô ô, hắn không chơi với ta, hắn đẩy ta, ta thật đau.”

Phan Lập có chút nói không nên lời. Từ nơi này cách đại điện rất xa làm sao nàng có thể nhanh thế này mà quay lại. Lại nói nàng có nghe được những gì hắn nói lúc này không?

“Biểu đệ muội, ta...”

Nhạc Xích Vũ nhìn thấy bàn tay vốn nhuận hồng của sỏ trượng phu vì ngã mà bị sứt, có chút máu chảy ra nàng lạnh mắt đứng lên cắt đứt lời của Phan Lập.

“Biểu ca, tướng công ngày thường tuy là ương bướng nhưng nếu chậm rãi dỗ ngọt cũng không đánh người như vậy, người hà tất dùng lực đạo to lớn như thế.”

Phan Lập rất nhanh thanh minh: “Biểu đệ muội hiểu lầm ta rồi, lúc này ta cũng không có sử dụng bao nhiêu lực đạo nhưng ở sa trường quanh năm cầm vũ khí, nên...ai...ta cũng không biết nói thế nào cho người hiểu a.” Trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, vậy là nàng không nghe thấy a.

Nhạc Xích Vũ chớp chớp mắt nghĩ nghĩ cũng có lý nha. Khí lực của sỏ trượng phu làm sao bằng Phan Lập được. Nàng là trách nhảm người tốt sao? Nếu vậy là chết rồi, nên làm sao ăn nói nha.

Dương Thiên Phong ngồi bên dưới nâng mắt lên nhìn có thể thấy rõ biểu cảm của thê tử. Vừa thấy được nàng bị lừa hấn lập tức lại khóc ô ô lên: “Nương tử nương tử, ta thật đau, thật đau, nàng xem nàng xem.” Nếu vậy thì hấn cũng sẽ không để nàng hướng Phan Lập bởi tội đầu.

Nhạc Xích Vũ lại ngồi xuống thổi thổi tay cho hấn: “Thổi thổi sẽ không đau nữa, chúng ta đến thái y viện xem qua được không?”

“Ân!” Dương Thiên Phong dùng sức gật đầu rồi ngồi dậy cùng thê tử rời đi.

Phan Lập nín mấy khẩu ác khí liên tục không thể phát, thật là tức chết. Hấn trừng theo bóng lưng của hai người, song quyền xuôi bên người nắm chặt đến không khê hở. Sẽ rất nhanh thôi thiên hạ này sẽ đổi họ, hoàng thất của Kim quốc sẽ mang họ Phan của hấn.

50. Chương 50: Dẫn Dịch Nhập Bấy

Đến tối cùng nhau dùng một bữa cơm đoàn tụ rồi ngủ lại trong hoàng cung. Mọi người đều qua đêm trong cung. Nhạc Xích Vũ luôn nhớ lại vì sao đời trước Dương Thiên Phong luôn không thích Phan Lập. Lúc đó nàng hỏi thì hấn chỉ bảo Phan Lập khi dễ hấn.

Đến đời này thấy Phan Lập nàng lại không nghĩ như vậy. Phan Lập là một nam nhân ôn nhu làm sao có thể khi dễ sỏ trượng phu. Chỉ là sau ngày hôm nay nàng đã có cách nhìn khác về Phan Lập.

Dương Thiên Phong tắm qua được thái y thượng được xong liền chạy vào tắm cung ôm lấy thê tử. Sẵn dịp Nhạc Xích Vũ liền hỏi hấn: “Lúc ta rời đi, biểu ca nói gì với chàng?”

Dương Thiên Phong trang sỏ cũng không thể nói ra hết được, hấn chỉ tóm gọn một câu: “Hấn khi dễ ta.” Kỳ thực đời trước Trạch Nghiễm kể lại rằng lúc hấn sỏ hấn không thích Phan Lập, nhưng vì Trạch Nghiễm không được tiến cung nên cũng không biết được Phan Lập đối với hấn thế nào.

Đến khi hấn hồi phục, nhờ có Phan Lập giúp hấn mới có thể nhanh chóng diệt được Ly quốc nên đối với

Phan Lập hẳn luôn trọng dụng, dù gì Phan Lập cũng là tướng quốc trấn thủ biên giới của Kim quốc cùng Ly quốc.

Nhạc Xích Vũ ninh chặt mi, hẳn nói y hệt như đời trước vậy. Mà đời trước nàng gặng hỏi hẳn bị khi dễ thế nào thì đánh chết hẳn cũng không chịu nói chỉ không cho nàng đến gần Phan Lập nên đến dung mạo hẳn(PL) thế nào nàng cũng không biết. Đời này hỏi cũng thế thôi, nên nàng chọn cách từ bỏ.

Dương Thiên Phong lại nói: “Nương tử nương tử, nàng không được đến gần hẳn, ta không thích hẳn.” Trạch Nghiễm có nói cho hẳn nghe chuyện hẳn không tiến cung chỉ bởi vì Phan Lập thường xuất hiện trong cung. Thế nên lời nói này y hệt đời trước không thiếu không dư một chữ nào.

Mỗi lần tiến cung Dư thị luôn bám theo Dương Cảnh Phong không thì cùng theo đuôi phu thê Dương Thiên Phong tuyệt không dám xuất hiện một mình.

Dương Thiên An mỗi lần đến thỉnh an Thiệu Khánh hậu hoặc là dạo ngự hoa viên luôn vô tình gặp được Phan Lập khiến nàng run rẩy. Đến khi chịu không nổi cũng là cầu khẩn cho nàng xuất cung đến thái tử phủ bồi Mai thị.

Mai thị ít nói luôn tạo khoảng cách nên Phan Lập cũng không thể làm gì được. Sau khi nghe được Dương Thiên An không thiện cảm với Phan Lập luôn khéo léo mượn cớ đuổi người nhưng là Phan Lập lại luôn mang Dương Hoài Phong ra làm lý do nàng cũng bắt đầu dẽ cho vào.

Sau mỗi buổi tiến cung Dương Thiên Phong đều trở về kể lể với Nhạc Xích Vũ rằng bản thân bị Phan Lập khi dễ. Nhạc Xích Vũ cực kỳ phiền lòng, hệt như đời trước vậy nàng chỉ biết dụ dỗ hẳn thôi.

Hôm nay Nhạc Xích Vũ đến Việt vương phủ tìm Dư thị. Chỉ thấy Dư thị đang cùng Dương Cảnh Phong đấu khẩu.

“Người đường đường là vương gia sao có thể keo kiệt với người làm thê tử như ta được.”

“Người tiêu bạc như nước, bạc của bốn vương là hết được hay sao?” Dương Cảnh Phong vừa nói vừa thở phì phò chứng tỏ cuộc cãi vã này đã kéo dài rất lâu rồi.

Dư thị bĩu môi hừ: “Ai bảo người không cho ta vào thái y viện làm gì? Nếu có thể vào thái y viện thì ta có bạc của mình cần gì lấy của người. Hiện rảnh rồi không có gì làm liền để mang bạc đi tiêu giết thời gian thôi.”

Nhạc Xích Vũ vội chen ngang: “A Tịch ta có chuyện muốn nói với người.” Nàng nháy mắt với Dương Thiên Phong xong liền kéo Dư thị rời đi.

Dương Thiên Phong nhìn Dương Cảnh Phong một mắt hiện không người ngoài hẳn cũng không cần trang nữa: “Tam hoàng đệ điều chỉnh lại khí tức chúng ta đi gặp đại hoàng huynh.”

Thấy được sắc mặt không cực kỳ tốt của Dương Thiên Phong, Dương Cảnh Phong cũng không dám hỏi gì thêm nữa.

Tối hôm nay Dư thị nhất mực kéo Nhạc Xích Vũ ở lại ngủ cùng mình. Dương Thiên Phong sống chết không chịu cuối cùng bị Dương Cảnh Phong kéo đi. Kỳ thực đây cũng quá trùng ý bọn hắn rồi, đỡ phải thả mê được cho Nhạc Xích Vũ.

Đêm khuya sương đêm phủ mờ cả tòa Xương vương phủ, trăng lại lười biếng chỉ lo ngủ sau áng mây khiến cho mọi nơi đều bị bóng tối chiếm hữu. Gió lạnh thổi khiến các đèn lồng treo khắp Xương vương phủ lay động, ánh nến chập chờn nhưng lại vẫn thua màn đêm cùng đám sương mù kia.

Hai thân ảnh hắc sắc đứng sau cây đại thụ của Xương vương phủ nhìn chăm chăm một bóng đen khác đang len lén bước vào thư phòng Dương Thiên Phong bình thường dùng. Một nam tử hắc y hỏi: “Nhị hoàng huynh cứ như vậy để hắn vào?”

“Bên trong lại có không gì, tùy ý hắn đi.” Bóng đen còn lại nhàn nhã trả lời. Kỳ thực hắn cũng muốn nhanh một chút giải quyết Phan Lập, chỉ là mấy ngày trước nhận được thiệp mời từ Nhạc quốc, chính là thọ yến của Nhạc đế, ba ngày sau hắn cùng thê tử phải khởi hành rồi thế nên không nên đã thảo kinh xà. Đợi hắn trở về lại tính tiếp.

Dương Cảnh Phong nhíu mày lại không hiểu hỏi: “Hắn vào thư phòng của nhị hoàng huynh là muốn trộm thứ gì?” Muốn trộm đồ cũng phải vào thư phòng hắn. Trộm thư phòng của một người trong miệng người đời chính là si ngốc thì có thứ gì đáng giá để trộm?

Dương Thiên Phong thả nhẹ giọng, không mặn không nhạt dặn dò: “Vi huynh có tung chút tin đồn rằng bản thân cùng Ly quốc có cấu kết từ trước nên Phan Lập đến là tìm chứng cứ. Ba ngày sau vi huynh khởi hành, đệ tìm ngày nào len mang chứng từ giả để hắn cùng Tô Lập Sinh mâu thuẫn ngầm cắn xé nhau. Chút nữa hắn rời đi, vi huynh đưa đệ vào trong chỗ giấu đến lúc đó đệ chỉ cần cho một người giả dạng gia đình trong phủ ngầm tiết lộ là được.”

Đạo này thấy sức khỏe của Dương Hoài Phong càng ngày càng yếu bọn hắn đến cùng chỉ hỏi thăm thông báo tình hình của mọi người thôi không dám đề cập chính sự. Đêm này là cố tình mang Dương Cảnh Phong ra ngoài phân phó chút chuyện mà thôi.

Dương Cảnh Phong nghe được lập tức ứng tiếng. Qua chuyện Dương Thiên Phong kể mọi người đều ngầm hiểu Dương Thiên Phong nhanh như vậy diệt được Ly quốc trong đó nhất định có âm ám. Nói vậy thì Phan Lập sớm là đã bán quốc cầu vinh cấu kết với Ly quốc rồi.

Không bao lâu đột nhiên Trạch Nghiễm cầm lồng đèn cùng một đám thị vệ theo lệnh từ trước của Dương Thiên Phong đứng trước thư phòng rất lâu mới rời đi. Trước khi đi còn không quên có ý to giọng phân phó người đến gác thư phòng nữa.

Phan Lập ở bên trong thấy được có chút sợ bị phát hiện. Hắn lập tức ngừng lại tất cả hành động. Đợi người đi hắn lập tức rời đi, có gì mai quay lại vậy. Nhìn hành động của đám người này nhất định tin đồn

kia là có thật.

Hai huynh đệ thấy thân ảnh của Phan Lập tiêu thất mới chậm rãi như chỗ không người bước đến thư phòng đẩy cửa mà vào. Đã có Trạch Nghiễm ở bên ngoài nên bọn họ rất an tâm.

Dương Thiên Phong cùng Dương Cảnh Phong trong thư phòng bàn bạc rất lâu. Bọn hắn phải thương lượng thật rõ ràng tỉ mỉ, không thể để cho người nắm được sơ hở như đời trước được.

Lần này Dương Thiên Phong đến Nhạc quốc nhất định cũng sẽ gặp được Tô Lập Sinh thế nên phải nhân cơ hội này quấy nhiễu hắn một chút. Phan Lập thấy được chứng cứ cũng sẽ đề phòng Tô Lập Sinh. Lần này hắn phải để tin tức của Tô Lập Sinh bị phong bế toàn bộ để kế hoạch của bọn hắn phá sản.

Lại nói đến chuyện được liệu chữa trị cho Dương Hoài Phong, đây là chủ đề khiến bọn hắn đau đầu nhất. Đến Ngạn quốc cùng Ly quốc Nhạc quốc truy tra bao lâu cũng không tìm tên của loại độc chứ đừng nói là giải được.

Chỉ là bọn hắn vẫn sẽ lật tung đại lục tìm cho được. Nếu thực sự bất năng liên phải nhờ đến Dư thị rồi. Ngọn nến trong thư phòng cháy cả một đêm bọn hắn mới rời khỏi, trở về Việt vương phủ.

51. Chương 51: Quy Ninh Nhạc Quốc

Ba ngày sau, Nhạc Xích Vũ cùng Dương Thiên Phong rời khỏi Kim quốc đến Nhạc quốc. Thiệu Khánh đế cùng Thiệu Khánh hậu dẫn đồ rất nhiều thứ cũng mang không ít lễ vật cho bọn họ tặng cho Nhạc đế.

Ngồi trên xe ngựa, Nhạc Xích Vũ luôn mang tâm trạng nặng nề, tinh thần một khắc cũng không thả lỏng ra được.

Dương Thiên Phong miệng líu lo ton hót đồ ngọt thê tử nhưng tâm đã sợ đến dường như đập nhanh hơn bình thường rất nhiều. Đây là cơ hội hắn vì thê tử lấy lại mặt mũi, nhưng thái độ của nàng thật khiến hắn lo lắng. Hắn có nên nói thật với nàng hay không?

Chặng đường đến đó cũng như đời trước vậy. Chỉ là đời trước mọi chuyện đều rất thuận lợi còn lần này năm lần bảy lượt gặp thích khách. Trạch Nghiễm bận rộn không ngừng, Phong Linh thấy hắn bị thương cũng là đau lòng một mảnh.

Dương Thiên Phong được nhiên biết được Phan Lập sẽ nhân cơ hội này lấy mạng hắn rồi. Đời trước thê tử của hắn là xấu nữ sẽ không người đoạt, hiện là khác, nàng chính là ngang bằng cùng đệ nhất mỹ nhân lục địa. Thế nên hắn âm thầm hạ quyết tâm, xem như nhất tiễn hạ song điều vậy, chỉ là sợ khiến thê tử kinh hách.

Đoàn người tiến vào Nhạc quốc, Dương Thiên Phong vẫn chưa nghĩ xong phải nói với nàng thế nào nên hần vờ ngủ. Tiến đến hoàng cung, Nhạc đế Nhạc hậu vui vẻ đứng ở sân lớn ngoài đại điện chờ đợi.

Đại thần hai bên đứng đầy, vừa nghe thái giám cao giọng thông báo Tô Lập Sinh cùng Nhạc Thanh Loan đến mọi người đều quỳ xuống hành lễ. Nhạc đế Nhạc hậu cười đến híp mắt cho miễn lễ.

Nhạc Thanh Loan một thân thái tử phi bào phục của Ly quốc chậm rãi bước đến chỗ Nhạc hậu, gương mặt đỏ ửng nở một nụ cười khuynh thành. Tô Lập Sinh ở bên cạnh đỡ lấy nàng bước lên bậc thang đá chín bậc. Hành động này của hần khiến mọi người ngưỡng mộ không ngớt lời.

Lúc này giọng của thái giám có chút bất đắc dĩ thông báo Nhạc Xích Vũ cùng Dương Thiên Phong cũng tiến đến. Mọi người nghe được thì sự khinh bỉ nồng nặc bào trùm hết bầu không khí lúc này.

Trong mắt của Nhạc đế Nhạc hậu có chút không vui nhìn về phía người sắp đến. Thịnh thế của Kim quốc sắp không còn nữa rồi, để xem còn hống hách được bao lâu. Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, đạo lý này luôn đúng.

Chỉ là không thấy thân ảnh của hai người bọn họ đâu chỉ thấy một cỗ xe ngựa cùng một đoàn người mang lễ vật tiến đến. Xe ngựa tiến đến trước mặt Nhạc đế Nhạc hậu không người dám tiến lên ngăn cản chỉ thấy được mặt của đám hoàng thất đen thui một mảnh.

Trạch Nghiễm cùng Phong Linh ngồi ở trước xe ngựa, nhìn thẳng phía trước. Tay của Trạch Nghiễm cố sức một cái ba con ngựa đồng loạt ngừng lại. Phong Linh hướng vào trong xe ngựa thông báo: “Vương phi, đã đến.”

Mọi người nhìn thấy xe ngựa xa hoa lại to như vậy, những ba con ngựa kéo nha, ai cũng là có chút nói không nên lời. Một xấu nữ như Nhạc Xích Vũ cư nhiên lại được vinh hoa như vậy, đây là nằm mơ cũng không ai nghĩ ra được.

“Ân.” Nhạc Xích Vũ đáp qua một chần bồng cho sỏ trượng phu rồi thẳng thắt lưng bước ra xe ngựa.

Phong Linh Trạch Nghiễm nhảy ra khỏi xe, mỗi người một bên vì nàng mở cửa xe ngựa. Nhạc Xích Vũ vẫn mang đầu lạp xuất hiện ở trước mặt mọi người. Nàng vận một thân thâm lam sắc viền đen tú vắn bằng ngân tuyến cực kỳ bắt mắt.

Cao ngạo đứng trên xe ngựa, gió thổi bay y phục cùng trướng sa mỏng hắc sắc trên đầu lạp. Nàng hỏi khom người hành lễ: “Xương vương phi Kim quốc Kim Nhạc Thị Xích Vũ tham kiến Nhạc đế Nhạc hậu.”

Kỳ thực nàng vì sỏ trượng phu nên mới trực tiếp cho xe ngựa chạy vào trong. Dù gì thì phụ mẫu cũng không dám hiện tại trở mặt cùng Kim quốc. Ngay cả xưng hô nàng cũng đổi bởi bọn họ không xem nàng là nữ nhi, nàng cùng một họ đã là một đao lưỡng đoạn rồi.

Đoàn người Kim quốc cũng theo nàng hành lễ. Chỉ là bọn họ không có hành đại lễ.

Mọi người nghe được mồm trướng khẩu ngốc, đây là phân rõ ranh giới. Chỉ là mang đầu lạp có nghĩa là gương mặt kia càng ngày càng kinh tởm hãi nhân rồi. Nhưng ngốc từ đâu? Vì sao chỉ có mỗi mình Nhạc Xích Vũ quy ninh? Như vậy sẽ là bị người xem thường.

Nhạc đế vẫn còn đang sợ Kim quốc nên vẫn giữ vẻ mặt hòa ái cười nói: “Miễn lễ miễn lễ, Vũ nhi vì sao lại xưng hô xa cách như vậy a.”

Nhạc hậu nhìn thấy có hả hê như xả được cơn giận, thái độ cũng không kính sợ như trước: “Xương vương gia Kim quốc nơi nào, vì sao không cùng trở về a?” Nếu là không có Dương Thiên Phong nàng cũng không tin một xấu nữ có thể đả động được đến Thiệu Khánh đế Thiệu Khánh hậu.

Nhạc Thanh Loan cũng mở thanh: “Tỷ tỷ, tỷ phu cũng thật là quá vô tâm rồi, nhớ lúc trước rõ ràng là yêu thương tỷ tỷ như vậy hôm nay cũng không về cùng a.” Đây ám chỉ Nhạc Xích Vũ bị Dương Thiên Phong vắng vẻ rồi, càng nói đến chính là năm đó Dương Thiên Phong không có mặt nhìn người.

Trạch Nghiễm nghe thấy hừ thầm, đám người ngu ngốc, bị vương gia nhà hắn chinh mấy lần còn chưa đủ sao? Lần này còn dám chạm vào vương phi sợ là chút nữa tiết mục gì trình diễn vẫn còn chưa biết đâu.

Dương Thiên Phong ở trong xe ngựa cười nhạt, hắn tự châm cho mình một ly trà rồi chậm rãi nhắm nháp. Hiện vẫn chưa nên xuất hiện để nàng độc diễn đã tránh nàng giận hắn thì nguy to.

Âm thanh của Nhạc Xích Vũ không nhanh không chậm vang lên: “Vương gia đi đường mệt mỏi đã ngủ không tiện đánh thức, thỉnh Nhạc đế Nhạc hậu kiến lương.” Lưng thẳng, đường nhìn ngang tầm với đám hoàng thất Nhạc quốc, tuy không thấy rõ dung mạo nhưng khí thế của nàng vẫn là không kém bất kỳ người nào.

Dứt lời nàng nói cùng đoàn người: “Mau mang lễ vật dâng lên.”

Sau đó lại hướng Nhạc đế nói: “Phụ hoàng mẫu hậu lần này để Xích Vũ quy ninh còn tặng không ít lễ vật dâng đến chúc thọ Nhạc đế. Thỉnh Nhạc đế qua nhân.”

Mọi người lại một trận chấn kinh, nàng gọi phụ hoàng mẫu hậu là ám chỉ Thiệu Khánh đế Thiệu Khánh hậu sao? Không có khả năng, một nữ tử không có dung mạo làm sao có thể được người lưu ý như vậy.

Nhạc đế nhìn thấy lễ vật rồi lại miễn cưỡng cười nói: “Vậy còn phiền Vũ nhi trở về thay Trẫm cảm tạ tâm ý của Thiệu Khánh đế Thiệu Khánh hậu rồi.” Tay dưới ống tay áo sớm giận đến run cầm cập. Nghịch nữ, đúng là nghịch nữ a!

“Nhất định.” Nhạc Xích Vũ nhàn nhạt đáp qua lại nói: “Nếu không còn chuyện gì Xích Vũ đi đầu cáo lui, mọi người cũng đã mệt mỏi muốn trước đến dịch quán nghỉ ngơi.”

Nhạc đế vội phân phó người mang bọn họ đến dịch quán. Chỉ là Nhạc Xích Vũ thân là công chúa hòa thân của bốn quốc liên phải để nàng trở về tẩm cung.

Nhìn theo đoàn người đi mất Nhạc đế cảm phần cực điểm. Nếu không phải thế lực của Nhạc quốc cùng Ly quốc liên thủ lại vẫn chưa đủ cường thì hẳn có cần phải như thế không?

Nhạc hậu trừng trừng bóng đoàn người rồi lại nở nụ cười với Nhạc Thanh Loan: “Loan nhi, người ở Ly quốc sống có tốt không, có quen không?”

Tô Lập Sinh ở bên cạnh chen miệng báo cáo: “Nhạc mẫu đại nhân an tâm, ta nhất định chăm sóc tốt cho nàng.” Tay cũng không quên ôm lấy Nhạc Thanh Loan thể hiện tình cảm của bản thân.

Thế là mọi người giải tán để cho đám người hoàng thất Nhạc quốc có thời gian hàn huyên.

52. Chương 52: Nỗi Lòng Đời Trước

Nhạc Xích Vũ trở về tẩm cung của mình bảo Trạch Nghiễm đưa Dương Thiên Phong vào trong ngoa thất. Sau đó nàng cho Trạch Nghiễm cùng Phong Linh lui ra, nàng trong lư hương bỏ vào một ít mê hương rồi ra khỏi đó.

Dương Thiên Phong mở mắt ngồi dậy nhìn chằm chằm lư hương đang tỏa ra mê dược kia, mâu tử một tầng sương dày. Hắn không trách nàng làm như vậy, hắn được Trạch Nghiễm kể nên cũng biết năm đó bản thân không đúng.

Hắn đứng dậy vận hảo y phục liền âm thầm bước theo thê tử. Hắn muốn nhìn rõ tường tận sự tình năm đó. Nếu là không có chuyện gì đặc biệt xảy ra đợi nàng trở về hẳn sẽ mang hết mọi chuyện ra kể cùng nàng.

Một mình Nhạc Xích Vũ dạo bộ ở hoa viên gần tẩm cung của mình, cước bộ chậm rãi lại khoan thai, thân ảnh tiểu kiều của nàng thước tha khiến người mất hồn. Đôi mắt xuyên qua trường sa mỏng ở trên đầu lập nhìn quang cảnh xung quanh.

Kỳ thực nàng cũng không phải là muốn khiến hắn hôn mê, chỉ là, nàng thoát không khỏi ký ức đời trước. Nàng nhớ năm đó, cũng là trở về chúc thọ Nhạc đế mà quy ninh. Tẩm viện của nàng gần kề tẩm viện của Nhạc Thanh Loan.

Cũng là buổi sáng như vậy, nàng dạo bước trong hoa viên hẳn cũng kẻ bên nàng. Đột nhiên Nhạc Thanh Loan xuất hiện, ánh mắt của hắn lập tức nhìn nàng ta không rời. Hắn chạy đến bên Nhạc Thanh Loan hỏi có phải nàng ta mới là thê tử của hắn không.

Tô Lập Sinh ở bên cạnh liên tục khích bác không ngừng. Trạch Nghiễm thân là thân vệ nhưng cũng không

thể sánh lại một thái tử. Hẳn ngoài trừ giữ chặt Dương Thiên Phong ra thì không thể giúp được gì nữa.

Lúc đó nàng như một người bị rơi vào vực thẳm không đáy vậy một chút khí lực cũng không còn. Nàng bước đến giữ lấy hắc bảo hắc nhâm người nhưng hắc lại hét to thê tử của hắc là Nhạc Thanh loan không phải nàng.

Trong những ngày ở Nhạc quốc, Dương Thiên Phong chỉ bám theo Nhạc Thanh Loan không rời nửa bước, cho đến khi nàng ta trở về tẩm điện bị chặn ở phía ngoài mới thôi. Tô Lập Sinh lại ở trước mặt mọi người làm xấu mặt hắc, nhưng là một ngốc tử hắc làm sao hiểu được gì.

Cuối cùng nàng cùng hắc nháo một trận rất to ở Nhạc quốc khiến mặt mũi đều mất hết không sót lại chút gì, trở thành trò cười của toàn đại lục. Đến sau này Nhạc Thanh Loan được hắc đưa đến Xương vương phủ nàng mới biết đó là nàng ta cố ý.

Thật buồn cười biết bao, nàng luôn nghĩ vì sao cùng phụ cùng mẫu, chỉ khác ngày giờ sinh mà nàng ta tốt như vậy còn nàng thứ gì cũng không có. Giờ đã biết rồi, do nàng ngu ngốc bị lợi dụng mà không biết thôi.

Bước đến lương đình nơi diễn ra màn kịch năm đó, nàng cười ra nước mắt, nụ cười tự giễu khiến người nhìn cũng đau nhập cốt tủy, lão thiên gia trêu người, để nàng biến thành trò chơi trong tay người, trò cười trong mắt người khác. Đưa tay lau nước mắt, chân vừa định cất bước thì sự kiện năm đó lại diễn ra.

“Tỷ tỷ, muội đến tìm tỷ tỷ hàn huyền a. Đã lâu như vậy chúng ta không cùng hàn huyền rồi a.” Nhạc Thanh Loan vấy thuốc tha từ phía sau Nhạc Xích Vũ bước tới. Sau lưng nàng ta, Hỉ nhi cầm một lồng thức ăn y hệt năm đó.

Dương Thiên Phong ở gần đó thấy được thê tử như vậy cũng tự hiểu rõ chuyện đời trước chính là xảy ra ở cái lương đình này. Nàng giữ nhiều chuyện trong lòng như vậy, hiện cũng là lúc hắc cùng nàng phân ưu rồi. Tâm hắc như có một bàn tay vô hình bóp đến thở không nổi.

Nhìn thấy được Nhạc Thanh Loan cùng Tô Lập Sinh hắc phải cố gắng lắm mới không xông đến một đao giết sạch. Thời gian ở Nhạc quốc còn dài, từ từ mà dày vò bọn họ cũng chưa muộn.

Khóe miệng của Nhạc Xích Vũ nhất câu, lại muốn hạ độc nàng? Đừng hòng! Cách đây không lâu Dương Thiên Phong không để nàng uống thuốc nữa, cho dù nàng lén lút cỡ nào thì cũng không thể uống được, thể nên thức ăn này nàng tuyệt không ăn.

Nhờ như quá nặng đến Ngạn quốc cũng trị không được thì xem như xong rồi. Nàng không muốn, còn vài tháng nữa thôi nàng có thể chữa mặt rồi.

Nàng quay người lại nhìn Nhạc Thanh Loan cùng Tô Lập Sinh: “Ta không có hứng thú hẹn ngày khác.”

Tô Lập Sinh có chút khinh thường nói: “Loan nhi đã cố ý chuẩn bị Xương vương phi Kim quốc sẽ không

phải là không cho mặt mũi chứ?” Bọn hắn là muốn đến khích bác Dương Thiên Phong, nghĩ không ra ngốc tử kia vẫn ngu mãi chưa tỉnh.

“Ta chính là không cho mặt mũi, thế nào?” Nhạc Xích Vũ nâng giọng thách thức. Hiện còn có thể lợi dụng danh hiệu vương phi của Kim quốc nàng nên hảo hảo tận dụng. Đời trước ngu ngốc không biết chính sự, nhưng giờ thì khác rồi. Vả lại hôm nay Dương Thiên Phong cũng sẽ không xuất hiện nàng nhất định không có mất mặt như đời trước.

Nhạc Thanh Loan vẫn giữ bộ dáng hiền lương thực đức của mình, nở một nụ cười khuynh quốc: “Tỷ muội chúng ta mới không gặp bao lâu hiện lại vì sao xa cách như vậy.” Tay nàng ta chạm vào tay của Nhạc Xích Vũ như tỷ muội tình thâm vậy.

Nhạc Xích Vũ không hề kiêng kỵ hất mạnh ra, “Vậy thái tử phi Ly quốc nói xem, ta người đã bao lâu không gặp mặt rồi?” Âm thanh đầy không đáng cùng khinh thường, người không tinh thông cũng có thể nghe ra được.

Tô Lập Sinh lập tức đưa tay đỡ lấy Nhạc Thanh Loan, cao giọng quát: “Xương vương phi Kim quốc, cả thê tử của bốn cung người cũng dám làm vậy? Có phải đã quen hành động lỗ mãng như vậy với Xương vương Kim quốc nên nghĩ ai cũng có thể mặc người khi dễ không?”

“Vậy liền thái tử phi Ly quốc giữ chặt thê tử của mình, tránh nàng chạm đến bốn vương phi.” Đã hai đời lần đầu nàng dùng xưng hô như thế này. Bản thân nàng là một công chúa, là một vương phi tuyệt không thể thua đám người này được.

Nhạc Thanh Loan kinh hách vạn phần, nàng vô cùng không giải thích được, vì sao kẻ ngu si này lại thay đổi nhiều như vậy. Chẳng phải trước đây đều xem nàng như hảo muội muội sao, vì sao hiện tại lại có thái độ này? Đến cùng ở Kim quốc đã xảy ra chuyện gì, nàng phát hiện được gì rồi?

Rất nhanh đứng vẫn thân thể nàng bày vẻ như nhược nói: “Điện hạ không cần vì Loan nhi mà nộ, tỷ tỷ chỉ là giận Loan nhi không quan tâm nàng nên mới...” Kỳ thực nàng cũng không dám trả lời câu hỏi của Nhạc Xích Vũ. Hôm đó quả thực là lúc tiền sử thân nàng cùng Nhạc Xích Vũ có đứng cùng một chỗ, nhưng là nàng đứng sau bình phong nên cũng không xem là có gặp mặt.

Dương Thiên Phong thấy liền tự sỉ vả bản thân thiên vạn lần. Hắn chỉ trách người khác trong khi năm đó chính hắn hữu nhân vô châu bị lừa. Hiện thấy rõ được con người thật của Nhạc Thanh Loan càng thấy hổ thẹn với thê tử.

Nhạc Xích Vũ không muốn phí thời gian xem vở tuồng miễn phí này nữa. Nàng không nói một lời xoay người.

Nhạc Thanh Loan nào nhanh như vậy sẽ thả người chứ. Nàng còn chưa biết được Nhạc Xích Vũ có biết được chuyện gì không lên đưa tay kéo lại. Chẳng may nắm được sa mạn của đầu lạp, một kéo, đầu lạp nhanh chóng từ đỉnh đầu của Nhạc Xích Vũ rơi xuống đất.

Khóe miệng của Dương Thiên Phong kéo cao tạo thành một hình bán nguyệt câu hồn. Hắn muốn chính là hiệu ứng này, nghĩ không ra đám người này lại mạnh động như vậy. Nhưng không sao, bất quá trong tay trần yển ngày mai nhất định sẽ có thêm không ít người ngạc nhiên nữa.

Nhạc Xích Vũ chấn kinh theo bản năng quay lại trừng mắt Nhạc Thanh Loan. Nàng ta dám kéo đầu lạp của nàng? Đời trước nàng không mang đầu lạp bởi vì thái y dặn không nên che mặt. Đời này Dương Thiên Phong nói bóng nói gió, Trạch Nghiễm bảo đầu lạp không như mạn che không dính sát mặt lại che được trán nên nàng mới mang. Nghĩ không ra nàng ta dám đưa tay kéo, muốn để Tô Lập Sinh thấy được xấu nhan của nàng?

Chỉ là ngay thời khắc Nhạc Xích Vũ quay sang, cả hai người đều kinh hách vô độ vô pháp chấn định. Đây là xấu nữ năm đó sao? Vì sao đám mụn nước đã không còn?

Tô Lập Sinh bật không ra được lời nào. Hắn hết nhìn Nhạc Xích Vũ lại nhìn Nhạc Thanh Loan, quả là tỷ muội song bào, giống đến như vậy, nếu vận cùng một loại y phục nhất định hắn sẽ nhận không ra.

Nhạc Thanh Loan mở to mắt nhìn thật kỹ, suýt chút nữa là muốn moi đồng tử dán sát vào mà nhìn rồi. Vì sao có thể khỏi được nha? Năm đó nàng quyết định dùng dược này đã hỏi rõ, chỉ cần độc thấm lâu cho dù thần tiên tái thể cũng cứu không được. Nhưng...Kim quốc lại dùng phương pháp gì cứu lại xấu dung kia?

“Tỷ tỷ, dung mạo của ngươi...” làm thế nào chữa khỏi? Nhưng chữ sau nàng vô pháp bật ra khỏi miệng.

Thấy liền thấy, nàng bị mang danh xấu nữ cũng lâu như vậy rồi cũng không ngại gì nữa, phản chính đầu phải bọn họ chưa nhìn qua. Nàng kéo nhẹ khóe miệng tạo nên một độ cong tuyệt đẹp, đôi mắt hoàn mỹ không chút gợn sóng nhìn thẳng vào đôi nam nữ trước mặt.

“Dung mạo của ta thế nào? Rất hiếm lạ sao?”

53. Chương 53: Kinh Hách Bất Minh

Ngay khi không người đáp trả Nhạc Xích Vũ muốn khom người nhặt lại đầu lạp thì lại nghe một âm thanh sau lưng vang lên.

“Xích nhi, nàng thật không ngoan, ta chỉ chớp mắt một chút nàng liền trốn ra bên ngoài chơi đùa rồi.”

Không chỉ có đám người có mặt ở hiện trường mà đến bản thân Nhạc Xích Vũ cũng bị hách đến kinh nhìn về phía phát ra âm thanh. Mọi người bị dung mạo của Nhạc Xích Vũ làm chấn kinh rồi hiện còn gặp phải chuyện này nữa à. Hôm nay quả là nhiều chuyện xảy ra quá kỳ lạ rồi.

Chỉ thấy Dương Thiên Phong đồng dạng một thân thâm lam sắc viền đen tú vắn ngân tuyến bước đến. Ba

ng nghìn sợi tóc đen dài cột cao trên đỉnh đầu cố định bằng kim quan bắt mắt chạm trổ tiểu văn nhỏ đầy tinh tế, lưu tô hai bên theo đường thẳng chạy dọc xuống tô điểm ngũ quan vốn tinh xảo của hần. ngay cả kim quan của Tô Lập Sinh cũng không sánh bằng.

Đôi mắt tinh anh hữu thần lại có chút giảo hoạt đoạt nhân tâm chỉ nhìn mỗi một mình Nhạc Xích Vũ. Chân mại khai cước bộ oai vệ đi tới bên cạnh nàng.

Nhạc Xích Vũ kinh trụ nói không nên lời, đây là thế nào a? Hần...hần đã hết ngốc rồi? Làm sao có thể? Ngủ một giấc làm sao có thể hết ngốc được. Có ai nói cho nàng biết chuyện này là thế nào không? Là mê hương của nàng có vấn đề sao, không có khả năng.

Dương Thiên Phong mỉm cười nhu hòa nhìn thê tử đang bị hần hách đến nói không nên lời: “Nàng nhìn cái gì? Sớm bảo nàng đi đâu cũng phải mang dấu lạ thế mà bị người kéo xuống mất rồi. Lần sau không cho phép ra ngoài một mình nữa.” Tay không quên ôm lấy eo nhỏ của thê tử, miệng tuy trách cứ nhưng câu câu tự tự đều lộ ra thập phần tưng sùng.

Lúc này Nhạc Thanh Loan khỏi nói có bao nhiêu hối hận. Làm sao mà nghĩ đến một người si ngốc năm năm còn có thể khôi phục thần trí chứ. Hiện tuy mọi người ở Ly quốc đều biết nàng được Tô Lập Sinh sủng ái nhất nhưng bên cạnh hần còn rất nhiều tiểu thiếp.

Mỗi ngày nàng đều phải đối mặt với việc chia sẻ trượng phu nhưng Nhạc Xích Vũ lại không. Chỉ cần mỗi tối trở về một mình nằm một giường là đã hận đến chết rồi, còn phải lo lắng hần đến chỗ còn tiện nhân nào càng khiến nàng giận đến nổ phổi hơn.

Mất của Tô Lập Sinh tối hần đi, đây là thế nào nha? Vì sao không nghe được báo lại Dương Thiên Phong đã khỏi bệnh? Xem ra hần là không thể để hần bình an hồi Kim quốc rồi.

“Xương vương Kim quốc đã lâu không gặp.”

Lúc này Dương Thiên Phong mới ngẩng đầu lên, nụ cười ôn nhu lúc này cũng thu trở về: “Bổn vương không nhớ đã từng gặp qua thái tử Ly quốc, bất quá, hy vọng thái tử Ly quốc trông chừng thê tử của mình, tránh chọc vương phi của bổn vương mất hứng.”

Nói xong hần lại nhìn Nhạc Xích Vũ, tay xoa xoa lên gương mặt đẹp không tỳ vết của nàng, không nói lời nào bế nàng ôm trở về tẩm cung. Bỏ lại một đám người ngây ngốc cùng những ánh mắt đầy hiếu kỳ ở phía sau.

Suốt dọc đường đi hai người không hề nói với nhau câu nào, người kinh hách thì cứ kinh hách, người bước thì vẫn cứ bước. Về đến ngọ thất của cửa tẩm cung Nhạc Xích Vũ mới tìm được tiếng nói cho bản thân.

Nàng ngồi ở trên giường nhìn hần trần trối, lắp bắp hỏi: “Người...người khi nào...khi nào hết ngốc?” Hần là ngã giường hay trong lúc tìm nàng liên té xuống hồ nên hết ngốc? Cũng không thể trách nàng được, vì y phục của hần cũng đã đổi. Nhưng là, hần vì sao nhớ được nàng? Không phải có lại trí nhớ câu đầu tiên là

hưu đi nàng sao?

Dương Thiên Phong nắm lấy tay nàng, đạo lực càng ngày càng chặt, không nhanh không chậm nói: “Trước lúc ta đến Ngạn quốc tìm nàng.” Đôi đồng tử đen như mực khẽ run không ngừng nhìn thẳng thể tử, phản ứng của nàng khiến hắn khẩn trương đến không thở được.

Hắn...trọng sinh? Nhạc Xích Vũ bị hách đến không nhẹ, rất lâu nàng cũng không thể định được thần. Đây nghĩa là đời này hắn không hề sỗ, hắn nhớ được tất cả, hắn đem nàng đùa giỡn trong tay. Nước mắt của nàng không ngừng lăn trên gò má ửng đỏ, hai phiến môi run run nức nở khiến người đau lòng.

Dương Thiên Phong nhịn không được kéo nàng ôm chặt vào trong lòng: “Nương tử, thật xin lỗi, để nàng ủy khuất rồi.” Tay hắn vuốt vuốt lưng nàng trấn an, âm thanh kia, hành động kia càng khiến Nhạc Xích Vũ khóc mỗi lúc một to hơn.

Trong ngoạ thất hiện tại bầu không khí nặng nề bao trùm, tâm của Dương Thiên Phong treo lơ lửng. Qua một lúc lâu, Nhạc Xích Vũ mới dần bình tĩnh trở lại, nàng sụt sịt mũi mạnh đẩy hắn ra.

“Người cư nhiên xem là ta con cóc mà đùa giỡn, người vui lắm sao?” Đôi mắt nàng đỏ hoe nhưng lại mang theo sự lạnh lẽo của đời trước nhìn thẳng vào Dương Thiên Phong.

Hóa ra, tất cả đã sớm được sắp đặt trước, tay nàng bắt giắc đưa lên lau nước mắt. Lại thêm một kinh hỉ, gương mặt của nàng, những nốt mụn nước ghê tởm kia đã không biết từ lúc nào biến mất rồi. Sợ rằng đây cũng là tác phẩm của hắn đi.

Ngoại trừ hắn còn ai sẽ biết được mặt nàng có thể chữa? Vậy lúc hắn không để nàng dùng thuốc nữa chính là lúc mặt nàng đã khỏi. Hắn vì sợ nên mới để nàng mang dấu lạp che đi. Vậy thứ mà Phan Lập cùng đám người Nhạc Thanh Loan thấy chẳng phải là dung mạo vốn có của nàng thì còn là gì!

Dương Phong Thiên sớm đoán trước được phản ứng này của nàng nhưng lại vẫn là kinh ngạc muôn hình vạn trạng. Hắn có chút nói không nói lời, ánh mắt kia là thứ hắn sợ nhất, nàng xem như không nhìn thấy hắn.

Cổ sức kéo nàng trở về trong lòng mình cấp cấp giải thích: “Nàng nghe ta nói, ta không phải cố ý lừa gạt nàng đâu.”

Nhạc Xích Vũ ôm chặt lấy hai tai của mình, kích động cổ sức lắc đầu, cổ sức vùng vẫy, nàng nghĩ nàng sắp điên rồi. Vì sao nàng lại nhận không ra hắn trang sỗ cơ chứ? Đời trước nàng chỉ một mắt là nhận ra ngay.

“Ta không nghe, ta không nghe.”

Đến hô hấp hắn cũng không để ý đến chỉ kéo tay nàng xuống, vội mang hết những thứ từ lúc hắn từ Ngạn quốc trở về Kim quốc nói cho nàng nghe. Sau đó hô to gọi Trạch Nghiễm mang hộp vào, hắn tiếp nhận hộp

Trạch Nghiễm thức thời lui ra ngoài.

“Tiểu Vồng của nàng ở đây.”

Nhạc Xích Vũ căn bản không có tâm tình nghe hần nói chuyện của đời trước nàng không muốn biết nữa. Chỉ là nghe được tiểu Vồng tất cả hành động của nàng như đình chỉ lại, mắt nàng nhìn vào hộp trên tay hần.

Dương Thiên Phong đưa hộp đến trước mặt nàng: “Mỗi đêm ta đều mang nó ra giúp nàng hút độc lại sợ nàng phát hiện nên mới có hành động thân mật với nàng.”

Nhạc Xích Vũ không nghe được gì nữa, tay nàng run rẩy đưa lên nhận lấy hộp. Tiểu Vồng sẽ nhận ra nàng chứ? Nàng cẩn thận chậm rãi mở nắp hộp, hô hấp cũng chậm đi không ít.

Con nhện độc vương vừa được thả lập tức bò ra, nàng bò lên tay của Nhạc Xích Vũ ngoan ngoãn tìm một chỗ thoải mái mà nằm. Không phải nó cũng trọng sinh mà chỉ là nó nhớ được chủ nhân của nó mà thôi. Mỗi đêm nó đều gặp nàng cơ mà.

Nhạc Xích Vũ đưa tay che miệng lại nức nở một phen. Dương Thiên Phong cũng không dám mạnh động ôm lấy nàng như lúc nãy nữa. Hần biết được tiểu Vồng sẽ không cắn nàng nên mới để Trạch Nghiễm mang vào đây.

Bầu không khí trong phòng lại một lần nữa lâm vào trong tĩnh mịch. Đột nhiên bên ngoài có tiếng cung nhân trao đổi cùng Trạch Nghiễm sau đó lại nghe hần hội báo: “Gia, vương phi, Nhạc đế Nhạc hậu cho thỉnh cùng nhau dùng bữa.”

Dương Thiên Phong thấy thê tử chỉ vừa bình tĩnh một chút hần liền từ chối. Có chuyện gì liền để tẩy trần yến ngày mai mới nói. Hần nhìn thê tử một hồi lại nói: “Ta ra ngoài trước, nàng an tĩnh lại chút nữa chúng ta cùng nói chuyện được không?”

Nhạc Xích Vũ vẫn ngồi đó nhìn tiểu Vồng trong tay không hề đáp trả, cứ hệt như lúc nàng ở Ngạn quốc vậy.

“Vậy ta ra ngoài trước.” Dương Thiên Phong khẽ thở dài rồi xoay rời đi. Trước hết hần đi tắm đã, người sạch sẽ thoải mái mới có thể nghĩ ra cách thuyết phục nàng.

Chỉ là khi hần trở về cửa của ngoại thất đã bị tiểu Vồng không biết từ lúc nào dùng mạng nhện giăng đầy. Chỉ chờa có những cái lỗ hổng bé tí đến hần nhìn thấy thê tử đang ngồi soi gương trước bàn trang điểm mà thôi.

Đáng chết! Vì sao hần lại quên mất thê tử có chiêu này a!

Hắn lại bày bộ dáng si ngốc ra lừa nàng: “Nương tử nương tử, nàng bảo tiểu Vồng cho ta vào đi, ta thật sự có chuyện muốn nói với nàng cơ mà.”

Không phải hắn không muốn vào mà là hắn vô pháp vào trong. Độc của tiểu Vồng rất lợi hại, tỉ như cầm kiếm chém vào mạng thì độc cũng từ kiếm truyền đến tay người cầm. Còn ném đồ để phá thì càng là khởi nghị đi, hắn đã từng thử qua rồi, mạng nhện này rất dai dùng chủy thủ, phi tiêu, đá hoặc những thứ to to nặng nặng ném cũng không chút động đậy đừng nói đến hiện tại giăng dày như vậy.

Càng là không thể dùng lửa đốt, bởi vì tơ của tiểu Vồng dẫn lửa rất nhanh, nếu là đốt, nhất định cháy tan tành. Mà cho dù không có hiện tượng này đi nữa, hắn nếu là dám đốt nàng nhất định cách mặt hắn luôn.

Nếu như có thể hiện tại hắn lập tức dùng tốc độ nhanh nhất của mình xông vào, cho dù chết cũng phải nhìn thấy nàng. Chỉ là hắn có chuyện của hoàng thất. Lại còn chuyện ở Ngạn quốc đời trước nữa, dù gì cũng phải bảo vệ hoàng muội an toàn, còn phải tìm được trị cho đại hoàng huynh. Chủ mưu chưa chết hắn lý nào bỏ mạng với lý do như thế.

Nhạc Xích Vũ vẫn không trả lời, mắt nàng nhìn chằm chằm ảnh ngược của mình trong gương đồng. Nghĩ không ra đời này sớm như vậy dung mạo của nàng đã trở về rồi.

Dương Thiên Phong ở ngoài vừa kêu gào vừa la hét muốn vào. Nhạc Xích Vũ bên trong vẫn như tượng gỗ mặt điếc tai ngơ cùng tiểu Vồng chơi đùa.

54. Chương 54: Do Dự Bất Quyết

Cứ thế cả một ngày đều như vậy mà trôi qua. Đến đêm Dương Thiên Phong buộc phải nằm ở trên nhuyễn tháp. Khí trời mùa xuân vẫn còn se lạnh hắn chỉ có một kiện áo choàng trên người thôi. Hắn không thể để bản thân bị bệnh được, ngày mai vẫn còn nhiều thứ chờ hắn.

“Nương tử nương tử, vẫn an.”

Nhạc Xích Vũ nằm ngay ngắn trên giường nhắm mắt lại. Tiểu Vồng nằm ở trên bụng nàng cũng ngủ đến say.

Sáng hôm sau Phong Linh bước vào thấy một đống mạng nhện mà Dương Thiên Phong lại là nằm ở ngoài nhuyễn tháp có chút bất khả tư nghị. Nàng vốn muốn đưa tay đẩy mạng nhện lại bị Dương Thiên Phong gọi lại:

“Đừng chạm vào, có độc.”

Phong Linh nghe vậy lập tức sắp mặt tái nhợt, lo lắng nhìn vào bên trong: “Vương gia, vậy vương phi ở

bên trong...nàng...”

“Ăn tâm, nàng vô sự, người gọi nàng là được.” Dương Thiên Phong ngồi dậy chuẩn bị tư thế tiểu Vồng thu mạng hần lập tức xông vào.

Ai ngờ âm thanh kiều tích của Nhạc Xích Vũ lại bay ra khiến tia hy vọng của hần tắt mất.

“Để ở đó mọi người ra ngoài hết đi.”

Dương Thiên Phong bắt lực tự mình rửa mặt chải đầu xong liền bước ra ngoài cũng không quên đóng cửa lại. Hần không rời đi mà đứng ở bên ngoài cửa.

Nhạc Xích Vũ để tiểu Vồng thu mạng rồi bản thân ra ngoài rửa mặt. Dương Thiên Phong nghe được động tĩnh bên trong liền nói: “Nương tử nương tử, nàng muốn giặt gì cũng được, chỉ là hiện đang ở Nhạc quốc không nên như vậy. Đợi hồi Kim quốc mới giặt tiếp có được không? Ta bảo chúng sẽ không quấy rầy nàng.”

Nhạc Xích Vũ không trả lời vẫn im lặng làm việc của mình. Nàng ngồi ở gương đồng gọi to: “Phong Linh, chải tóc.”

Phong Linh nhận mệnh bước vào. Nàng có chút kinh ngạc với dung mạo của vương phi, chỉ là không nhiều. Nàng cũng sớm biết được dung mạo của vương phi khôi phục rồi chỉ là hôm đó Trạch Nghiễm không cho nàng nói cùng vương phi. Hần bảo độc trong người vương phi chưa giải hết trước mắt đừng nói nên nàng chọn cách im lặng xem như chưa từng thấy gì.

Dương Thiên Phong biết thê tử thỏa hiệp cũng vui vẻ chạy vào. Hần cười hề hề lấy một cái ghế khác ngồi ở bên cạnh nàng tiếp tục lú lo ton hót.

“Nương tử nương tử, chút nữa là tẩy trần yến, nàng biết sẽ có tiết mục gì chờ đợi chúng ta không?” Dương nhiên không hần biết rồi, đời trước sau chuyện huyền nào kia bọn họ cũng không có tham gia bất cứ yến tiệc gì nữa.

Nhạc Xích Vũ không trả lời chỉ ngồi đó lựa chọn trang sức phối sao cho bắt mắt mà thôi. Nàng vốn không thuộc loại người chú trọng những thứ này, nhưng cùng Dư thị Mai thị và Dương Thiên An chung đụng tận hai đời đương nhiên cũng bị lây nhiễm không ít. Đây là còn chưa nói đến một người yêu làm đẹp như Thiệu Khánh hậu nữa.

Dương Thiên Phong mang luôn mấy hộp yên chi phấn nước hần mua cho nàng ra để Phong Linh thay nàng thượng trang. Hần cũng biết đối với nữ nhân dung mạo quan trọng như thế nào.

“Nương tử nương tử, bao nhiêu đây đủ chọn không, nếu không chút nữa chúng ta ra ngoài mua thêm được không?”

“Ân.” Nhạc Xích Vũ không cần suy nghĩ lập tức đáp ứng. Nhạc quốc là cố hương của nàng nhưng nàng còn chưa từng dạo qua. Nhân cơ hội lần này liền thử thôi.

Sau đó cả hai cùng tiến ra ngoài đại điện tham gia tẩy trần yến. Lúc này mọi người đều xôn xao hai tin tức nóng hổi nhất hiện nay, một là Nhạc Xích Vũ đã thoát khỏi danh hiệu đệ nhất xấu nữ đại lục, một là Dương Thiên Phong không còn gốc nữa.

Trên đường tiến tiến điện mọi người đều không ngừng liếc mắt nhìn hai người. Ai cũng là choáng váng hết sức, quả thực bọn họ chính là một đôi thiên tạo địa thiết a. Chỉ là dung mạo của Nhạc Xích Vũ cùng Nhạc Thanh Loan lại giống như vậy, vậy thì người nào cùng Dương Thiên Phong mới là tuyệt phối.

Lúc này đây ai cũng tiếc nuối thay cho Nhạc Thanh Loan, nếu năm đó người gả đi là nàng thì Nhạc Xích Vũ cũng không chiếm được tiện nghi thế này. Có lẽ thượng thiên định sẵn rồi, của người nào thì là của người đó, muốn tranh cũng không thể tranh.

Bên trong đại điện mọi người vừa nghe đôi phu thê kia đến đều đồng loạt dời ánh nhìn ra điện môn. Tin đồn sẽ chính xác được sao? Một gốc tử ngây dại năm năm có thể đột nhiên khôi phục, một xấu nữ ôm quỷ nhan tám chín năm nói khỏi là khỏi, có thể sao?

Nhạc đế cùng Nhạc hậu biết được tin tức cùng là kinh hách không các nào kiềm nén được. Sau khi nghe xác nhận của Nhạc Thanh Loan lòng bọn họ rối bời. Nói vậy Kim quốc là có thể quật khởi, vậy kinh doanh của bọn họ cùng Lý quốc chẳng phải sẽ phá sản trong một sớm một chiều?

Hiện nên làm sao mới đúng, nên thủ tiêu Dương Thiên Phong hay là phản bội liên minh cùng Ly quốc mới có thể bảo trụ được Nhạc quốc đây. Cũng vì vấn đề này mà hôm qua Nhạc đế cùng Nhạc hậu một đêm không ngủ, người cùng đại thần bàn tính, người người lo lắng bất an. Lại còn Nhạc Thanh Loan ở bên khóc lóc lải nhải bảo hối hận nữa chứ.

Nhạc Xích Vũ cùng Dương Thiên Phong xuất hiện ở điện môn, cả hai một thân bào phục hoàng thất Kim quốc, tú vấn tinh xảo không gì sánh được, ngoại y của Nhạc Xích Vũ dài kéo đất phi thường cầu kỳ. Hai người sóng đôi bước vào, tiến đến trước mặt Nhạc đế Nhạc hậu, hơi khom người hành lễ.

Mọi người thực sự bị kinh trụ làm không ra bất kỳ phản ứng nào, cho đến khi âm thanh hành lễ của đôi phu thê nọ vang lên bọn họ mới thu hết hồn phách trở về thể xác. Nhạc đế mở to mắt không tin tưởng nhìn Nhạc Xích Vũ, mắt hắn lại nhìn sang Nhạc Thanh Loan ngồi ở bên dưới phía cánh phải. Y hệt như vậy làm sao có thể bảo là Dương Thiên Phong ngụy tạo được a.

“Miễn lễ miễn lễ, ban tọa.”

Hai người bước về vị trí bên cánh trái của mình. Kim quốc là một cường quốc thế nên ngồi ở vị trí chủ chốt bên trái, đối diện bọn họ là phu thê Nhạc Thanh Loan Tô Lập Sinh. Kỳ thực người nào ngạc nhiên chứ đoàn người Kim quốc không một ai ngạc nhiên. Bởi lần này khởi hành, Dương Thiên Phong an bài tốt tất cả, đoàn người toàn là cận vệ của hắn, ngoài ra còn có ba tầng ám vệ bảo hộ âm thầm nữa.

Nhạc đế phục hồi thần sắc mở thanh nhìn Dương Thiên Phong nói: “Xương vương Kim quốc có thể khôi phục quả là phúc của Kim quốc, là phúc của Vũ nhi, Trẫm đây kính người một ly chúc mừng.”

Dứt lời cầm ly rượu nhỏ lên hướng Dương Thiên Phong nâng.

Dương Thiên Phong cũng cầm ly rượu kính lại Nhạc đế, chỉ là biểu tình nhàn nhạt nhìn không ra hiện tại hẳn đang nghĩ gì.

“Bổn vương thú được Xích nhi cũng là phúc của bổn vương, trái lại còn phải tạ qua Nhạc đế Nhạc hậu ban cho.” Nói xong hần ngửa cổ đổ hết vào miệng rồi lại đặt ly xuống.

Câu nói này khiến Nhạc đế Nhạc hậu cùng toàn bộ đám người Nhạc quốc chợt dạ. Đây rõ ràng là đang đánh mặt bọn hắn...

Nhạc Thanh Loan ở đối diện nhìn chằm chằm thật rất không cam lòng. Chiếc khăn nhỏ bị những ngón tay ngọc ngà của nàng túm đến biến dạng nhăn nhúm. Nếu không có chuyện kia xảy ra thì giờ này mới là nữ tử hạnh phúc nhất, người ngồi kế bên Dương Thiên Phong là nàng mới đúng. Tiệm nhân kia há có được đắc ý như vậy.

Tô Lập Sinh vẫn còn ngây ngẩn từ hôm qua đến giờ như phát mộng vậy. Hôm qua nghe Nhạc Thanh Loan muốn tìm Nhạc Xích Vũ hẳn cũng đi cùng, vốn là nghĩ muốn kích bác Dương Thiên Phong bởi Nhạc Thanh Loan trước nay toàn dùng bình phong che mặt tên gốc tử kia chưa từng nhìn thấy.

Hiện dùng chân diện mục xuất hiện, tên gốc tử kia sẽ kích động mà nháo vậy liền càng để hần hưng phấn. Nghĩ không ra mọi chuyện lại ngoài ý muốn như vậy, đã vậy hôm qua còn khiến hần bẽ mặt nữa.

Nhạc hậu giấu biểu tình không vui xuống cũng cầm một ly rượu lên: “Loan nhi Vũ nhi, mẫu nữ chúng ta lâu ngày không gặp cũng cùng mẫu hậu uống một ly đi.”

Nhạc Thanh Loan lại nở nụ cười e lệ thực nữ, tay ngọc khẽ vươn cầm lấy ly rượu: “Loan nhi kính mẫu hậu, kính tỷ tỷ.”

Nhạc Xích Vũ lại ngồi yên bất động, mắt nàng lạnh nhạt nhìn Nhạc hậu: “Xích Vũ không dùng rượu khiến Nhạc hậu mất hứng rồi.”

Dương Thiên Phong túng sùng cười, tay ôm lấy thắt lưng của thê tử: “Xích nhi đã không uống được vậy ta làm phu quân liền uống thay nàng.” Hần lại nâng lên ly rượu vừa được cung nữ châm đầy hướng Nhạc hậu kính một cái lại đổ vào miệng.

Tiếp đến một đám đại thần cùng nâng ly lên chúc mừng Nhạc đế Nhạc hậu cùng có được hai nữ nhi nữ tử trở về đoàn tụ. Người người thay nhau kính rượu nói lời tốt đẹp.

Tô Lập Sinh cũng cầm lấy một ly bắt đầu kính rượu Nhạc đế Nhạc hậu, sau đó lại hướng về Dương Thiên Phong nhân nhạ đề nghị: “Năm đó nghe được tin tức Xương vương kim quốc gặp nạn bốn cung cũng tiếc nuối không ngừng, hôm nay lại có dịp muốn thỉnh giáo qua, không biết có được hay không?”

Hắn phải nhanh chóng xác định xem thân thủ của Dương Thiên Phong để biết điều động ám vệ. Lần này đừng hòng hắn để hắn toàn mạng trở về Kim quốc.

Dương Thiên Phong nhân nhạ cười đáp ứng: “Cũng được, nhưng đợi Xích nhi dùng xong bữa đã.” Mắt cũng không thèm nhìn đến Tô Lập Sinh một mắt.

Nhạc Xích Vũ lẳng lặng ngồi nhìn thức ăn trước mặt, đây toàn là những thứ đã lâu rồi nàng không có ăn. Tay chừng chờ cầm đũa cứ như thể sợ ăn xong độc lại bộc phát một dạng.

Dương Thiên Phong ngồi một bên tỉ mỉ gấp cho nàng: “Những món này rất lâu rồi ta cùng nàng không có ăn, nàng cũng ăn một chút đi.” Hắn gấp một ít thịt cua đưa đến bên miệng thê tử.

Nhạc Xích Vũ nhìn hắn một chút lại nâng mắt nhìn Nhạc Thanh Loan một chút. Thấy được vẻ mặt của nàng ta nàng lại cao hứng chậm rãi há miệng ăn. Đời trước chẳng phải nàng cũng nhìn hắn uy nàng ta ăn sao, giờ để nàng ta cũng nhìn lại một chút đi.

Tô Lập Sinh cảm thấy có gì không đúng, hắn nhìn sang Nhạc Thanh Loan lại thấy được đồ kỵ cùng hận thù trong mắt nàng ta bản thân cũng hừ vài tiếng. Đã làm thê tử của hắn vẫn còn tư tưởng nam nhân khác?

Vậy lát nữa hắn phải để Dương Thiên Phong thảm bại một chút mới có thể hạ được nộ khí trong lòng. Nữ nhân này, nếu không phải mượn lực Nhạc quốc, nếu không phải vì gương mặt mỹ mạo của nàng hắn đã sớm không nhìn đến rồi.

Hắn không nói cũng không phải vì không biết ở trong phủ nàng là dùng chiêu trò gì với đám thiếp thất, chẳng qua là đối với hắn nữ nhân chính là một quân cờ mà thôi. Mắt người này hắn lại có người khác nên mới mắt nhắm mắt mở, mà thứ hắn chịu không được nhất chính là nữ nhân đứng núi này trông núi nọ như Nhạc Thanh Loan hiện tại vậy.

55. Chương 55: Công Khai Nhục Mạ

Qua một lúc, Nhạc đế cho dời ra kỵ mã trường của hoàng cung. Dù gì thì cũng là Tô Lập Sinh đưa ra đề nghị, Dương Thiên Phong đáp ứng, hắn chỉ là muốn làm ngư ông thôi. Lúc này thấy được thái độ của Nhạc Thanh Loan cùng Nhạc hậu khiến hắn có chút suy nghĩ.

Hắn mượn cơ hội này khảo một chút xem hai nam nhân này ai đáng giá để hắn liên minh hơn. Lúc đầu hắn vốn có chút nghiêng về Ly quốc hơn, dù sao thì ái nữ của hắn cũng được gả đến đó. Nhưng hiện ái nữ lại

muốn gả cho Dương Thiên Phong, hẳn cũng biết được kế hoạch của mẫu nữ bọn họ chỉ là trước hết xem đã.

Nhạc Xích Vũ ngồi trên nhuyễn kiệu tiến đến kỵ mã trường, biểu tình trên mặt nàng nhàn nhạt không biểu lộ lo lắng, phản chính tất cả mọi chuyện cùng nàng không liên quan.

Lúc này tiểu Vồng vốn nằm ở trong túi cảm treo bên thắt lưng của nàng lại bò ra ngoài. Miệng nó khê động, bò tới bò lui trên váy của chủ tử.

Nàng đưa tay nâng nó lên, dùng ngón tay thon dài vuốt ve bộ lông ngắn cũn của nó. Nếu Dương Thiên Phong nhớ được vậy nàng làm sao đến Ngạn quốc đây? Phải sớm một chút nghĩ cách thôi.

Đến kỵ mã trường, mọi người an vị vào vị trí của mình, Dương Thiên Phong ngồi một bên nhìn Tô Lập Sinh hỏi: “Không biết thái tử Ly quốc muốn thỉnh giáo thứ gì?”

Tô Lập Sinh đứng lên hướng Nhạc để nói: “Bổn cung muốn cùng Xương vương Kim quốc đơn độc đấu một trận, không biết có thể hay không?”

“Có thể.” Dương Thiên Phong nói xong lại nhìn sang thê tử bên cạnh ôn nhu nói: “Nương tử ngồi đây đợi ta, xong trận này chúng ta xuất cung đi dạo.” Dứt lời hắn bước lên lôi đài ở giữa kỵ mã trường.

Tô Lập Sinh cũng bước lên lôi đài. Hai bên cung kính cúi người chào qua liền xuất thủ. Tuy không có vũ khí mà chỉ dùng quyền cước thôi cũng làm nóng bầu không khí ở kỵ mã trường không ít.

Ánh mắt của mọi người đều tập trung lên hai thân ảnh trên lôi đài. Tim mỗi người đều như ngừng đập muốn xem xem đến cùng người nào mới là người đứng vững trên lôi đài.

Chỉ duy Nhạc Xích Vũ ngồi ở một bên nhìn tiểu Vồng được nàng đặt trên bàn. Tay cầm một phiến lá chọc chọc cái miệng nhỏ của tiểu Vồng. Đầu óc nàng giờ đây trống rỗng không thể nghĩ ra được bất kỳ cái gì, vẫn là để nó thư giãn một chút đi thôi.

Qua chừng ba nén hương, Dương Thiên Phong nắm được ngọc bội ở thắt lưng Tô Lập Sinh kéo xuống, hành động đó đã quyết định được thắng bại. Hắn giơ cao ngọc bội cho mọi người xem sau đó lại đưa trả về cho Tô Lập Sinh, mặt hàm tiếu bước trở về bên thê tử.

Tô Lập Sinh rất phần nộ nắm chặt lấy ngọc bội trong tay, thân thủ quả nhiên tốt như vậy, xem ra lần này lại phải hy sinh thêm không ít người. Chỉ là hắn không biết Dương Thiên Phong vốn là sớm có thể hạ bệ hắn, chỉ là lo lắng thê tử nên mới cố ý kéo dài cố ý không chạm được vào người hắn mà thôi. Chỉ cần hắn không biết được thực lực thực sự thì người hắn phải ra sẽ bị Dương Thiên Phong triệt trong vòng thời gian ngắn nhất có thể.

Lúc này mọi người vỗ tay chúc mừng. Nhạc Thanh Loan ôm mặt đen thui, môi mỏng mím chặt đến độ không còn thấy được nữa. Tô Lập Sinh thấy được nhưng lại xem như không thấy bước trở về một mình

uống rượu.

Nhạc hậu lại vì ái nữ mà mở miệng: “Nếu thái tử Ly quốc cùng Xương vương Kim quốc đã tỷ thí liền đến Loan nhi cùng Vũ nhi đi thôi.” Nàng đây biết rõ từ năm mười bốn tuổi Nhạc Xích Vũ bị ném vào Lãn cung căn bản không thể có được thứ gì tốt đẹp. Nàng làm thế chỉ vì muốn để Dương Thiên Phong thấy được chỗ tốt của Nhạc Thanh Loan mà thôi, dù gì nhan sắc của cả hai chính là phân biệt không ra thì phải để thứ khác lên làm ưu điểm, như vậy kế hoạch của các nàng có khả năng thắng càng cao.

Nhạc đế sợ Nhạc Xích Vũ lại cự tuyệt lập tức chen vào tán thành: “Được được, hiếm ngày Trầm có thể thấy được hai nữ nhi biểu diễn tài nghệ, vậy Loan nhi, ngươi trước đi.”

“Vâng.” Nhạc Thanh Loan đứng lên ứng qua tiếng liền bước lên lồi đài: “Vậy Loan nhi vì phụ hoàng cao hứng hiến một khúc <Cao Sơn Lưu Thủy>”

Rất nhanh đàn tranh cùng bàn nhỏ được bày trước mặt Nhạc Thanh Loan. Nàng ta ngồi xuống ghế, bàn tay ngọc lướt lên huyền cầm, âm thanh trong trẻo như nước tản ra làm say lòng người. Lại còn thêm nụ cười khuyên quốc trên môi kia khiến người kiềm nén không được hồn đều xuất ra khỏi thể xác bay đến chỗ nàng.

Nhạc Xích Vũ chỉ là ngồi đó mắt vẫn không rời tiểu Vồng. Dương Thiên Phong biết nàng rất không vui khẽ giọng hỏi: “Nương tử, ta cùng nàng xuất cung thôi, được không?”

Nhạc Xích Vũ lại lắc đầu, nàng không có tâm trạng, không muốn đi đâu nữa. Lòng nàng chốc lại hỗn loạn chốc lại trống rỗng không hề giống thường ngày một chút nào. Đây là vì sao?

Một tràn vỗ tay vang dội truyền vào trong tai của hai người, tiếp theo chính là âm thanh tiêu tích của Nhạc Thanh Loan vang lên: “Tỷ tỷ, đến người rồi.”

Nhạc Xích Vũ ngẩng đầu lên nhìn nàng ta, khóe môi mĩa mai dẫn lên một nụ cười: “Bổn vương phi thân phận cao quý làm sao có thể tùy tiện như ca cơ vũ cơ được.” Đây đều là thân nhân của nàng nhưng bọn họ rõ ràng muốn đẩy nàng vào vực thẳm, muốn thấy nàng xấu mặt. Nếu ai đó lên án, nàng bất biểu với phụ mẫu, bất nhân với muội muội, nàng xin nhận.

Mặt của toàn bộ hoàng thất Nhạc quốc cùng Nhạc Thanh Loan triệt để đen lại. Đây là mắng nàng ta thân phận chỉ bằng con hát rẻ tiền. Đoàn người Ly quốc cũng là phần hận nói không nên lời, dấu sao đây cũng là thái tử phi của bọn họ.

“Tỷ tỷ, người đây là...”

Không để Nhạc Thanh Loan nói hết câu, Dương Thiên Phong lạnh lùng cắt đứt: “Thái tử phi Ly quốc còn nghe không rõ sao? Có cần bổn vương cho người lặp lại một lần không?” Thê tử của hắn đúng là tuyệt tình.

Nhạc Xích Vũ đứng lên hướng Nhạc đế nói: “Tỷ thí cũng đã kết thúc Xích Vũ cảm thấy thân thể không tốt, muốn trước trở về, thỉnh Nhạc đế chuẩn.”

Xem ra đây là vạch rõ ràng khoảng cách rồi. Nhạc đế cũng phần hận cực độ: “Chuẩn.” Hắn vẫn còn phải kiêng kỵ mặt mũi của Dương Thiên Phong và thực lực Kim quốc sau lưng hắn nên không dám làm khó.

Nhạc Xích Vũ khom người nâng tiểu Vồng để lên bàn tay liền rời đi. Dương thiên Phong chấp tay xong cũng đi theo theo thê tử.

Đột nhiên bọn họ lại đi ngang qua bờ hồ ở ngự hoa viên năm đó, Dương Thiên Phong nắm lấy cổ tay thê tử kéo nàng dừng lại. Mắt hắn thâm tình nhìn nàng hỏi: “Nàng nhớ nơi này không?”

Nhạc Xích Vũ không hiểu chớp chớp mắt nhìn hắn: “Muốn nói gì?” Nơi này đương nhiên nàng nhớ, nhưng nàng lại không nhớ cùng hắn có quan hệ gì.

Dương Thiên Phong mỉm cười không nói mà nhìn Trạch Nghiễm. Trạch Nghiễm mang cho hắn một chiếc lá, hắn tiếp nhận liền đặt lên miệng thổi.

Nhạc Xích Vũ vốn là không chút ngạc nhiên nhưng sau đó mắt nàng mở to bất khả tư nghị nhìn hắn. Đây là thế nào? Nhớ lúc trước Dương Thiên An biết nàng biết thổi kèn lá nàng ta rất ngạc nhiên bởi phong tục của Kim quốc, không nam tử nào không biết thổi.

Thế nên Dương Thiên Phong biết thổi, nàng cũng không chút phản ứng. Nhưng bài nhạc này, trải qua một lần luân hồi nàng vẫn nhớ rõ. Đây là nam hài năm đó dạy nàng, hắn cũng là thổi bài này.

“Người...”

Dương Thiên Phong nhìn nàng, tiểu ý mãn nhãn, hắn thổi đến kết thúc mới kể nàng nghe: “Năm đó ta đi sứ Nhạc quốc, ngày trở về thì gặp được một tiểu oa oa ở đây. Ta dạy tiểu oa oa đó thổi lại hứa hẹn sẽ trở về đón nàng.”

Hốc mắt của Nhạc Xích Vũ bắt đầu xuất hiện lệ quang. Hắn là nam hài đó? Làm sao có thể? Nàng nhớ năm đó không có ai đề cập với chuyện có sứ thần Kim quốc đến cơ mà, hay là do năm đó nàng không để ý nên không biết?

Bàn tay to đan vào vào ngón tay thon dài của nàng chậm rãi đưa lên môi, Dương Thiên Phong vẫn bào trì nụ cười như xuân phong của mình: “Ta không biết Nhạc đế có một đôi nữ nhi song bào, thế nên lúc đầu ta thấy nàng chạy đến thái độ lại thân thiện như vậy nên không hỏi rõ danh tính mà định ninh chắc trong đầu. Đến khi nàng rời đi ta mới phát hiện ta nhầm rồi.” Cho hắn mười cái não hắn cũng nghĩ không ra gan nàng to như vậy, với một nam tử không quen biết cũng dám chạy đến hỏi chuyện rồi bảo người dạy mình.

Nguyên lai hắn đã từng gặp Nhạc Thanh Loan nên mới nghĩ nàng là nàng ta nên không hỏi thân phận liền

đã hứa hẹn. Đột nhiên nàng nhớ đến một đoạn đối thoại cùng nàng ta ở đời trước. Nàng ta trách mắng nàng ra đời trước nàng ta, trách nàng cướp đi tất cả của nàng ta, thế nên thứ nàng ta làm chỉ là lấy lại thứ thuộc về mình mà thôi.

Lại còn bảo rằng Dương Thiên Phong vốn là gặp nàng ta trước thế mà hắn lại cười nói cùng nàng. Lúc đó nàng vạn lần không hiểu, nàng còn chưa từng gặp qua Dương Thiên Phong cơ mà. Nguyên lại liền ám chỉ đến chuyện này.

“Nương tử, đời trước ta hứa cùng nàng nhưng đến đời này mới có thể làm được, nàng có trách ta không?” Miệng thì hỏi nhưng đáy lòng hắn biết rõ nàng sẽ trách hắn.

Nhạc Xích Vũ mở to mắt nhìn chăm chăm người trước mặt, một lúc lâu nàng mới nói: “Chuyện đã qua rồi.” Mắt nàng lại dời lên trên mặt hồ, sóng nước lặn lặn trên mặt hồ trong veo.

“Nàng thực sự cũng không thể tha thứ cho ta?” Dương Thiên Phong nén lại cổ khó thở hỏi nàng. Câu này hắn đã từng hỏi nàng ở Ngạn quốc, nàng bảo đời sau hắn nói, hiện chẳng phải đã qua một đời rồi sao.

Nhạc Xích Vũ rút tay lại lại không mẫn không nhạt nói: “Nếu như lúc đầu ngươi nói thật cùng ta thì có thể.” Âm thanh của nàng nhẹ như bụi, chỉ cần một cơn gió nhẹ cũng có thể tiêu tán không còn vết tích.

“Ta có...” Dương Thiên Phong còn chưa nói xong nàng đã xoay lưng bước trở về phương hướng của tấm cung. Hắn không thể làm gì khác hơn là đi theo cùng. Nàng chưa muốn nghe không nên bữa ép nếu không sẽ phản tác dụng thì tiêu.

56. Chương 56: Đại Kế Tiến Hành

Lại qua một đêm, sáng nay mọi người được mời đến ngự hoa viên. Lúc này Nhạc Xích Vũ vận một thân đạm hồng y la quần, viền váy tú vắn vắn hoàng tuyến, thắt lưng bản to thúy lục sắc được buộc bằng một băng dải bạch hồng đan xen nhau ở giữa có một miếng ngọc tròn mã não.

Phi bạch sa mỏng bạch sắc được vẽ họa tiết truyền thống của Kim quốc theo bước đi của nàng mà bay, khiến cho vóc dáng tiểu kiều của nàng càng tôn rõ hơn vài phần. Bên ngoài còn khoác thêm một kiện áo choàng hắc sắc dài hơn thắt lưng một chút, cổ lông để giữ ấm.

Dương Thiên Phong nào có thể mặc hồng sắc như nàng được, nếu là lúc còn mang danh ngọc tử thì còn được. Thế nên hắn chọn y phục hắc hồng sắc, đương nhiên hắc nhiều hơn hồng rồi, viền hoàng sắc cực kỳ bắt mắt.

Kim quan cao chừng năm tấc khảm hắc ngọc cao cáo trên đỉnh đầu cố định một búi tóc đen, phần tóc đen còn lại thả dài nương theo gió cực kỳ phong trần. Trên vai có một kiện áo choàng hắc sắc tú vắn chìm.

Cả hai sóng đôi mà bước đến ngự hoa viên thu hút không biết bao nhiêu ánh mắt ngưỡng mộ của người khác. Phía sau bọn họ là Trạch Nghiễm Phong Linh mỗi người một bên, cùng một đám thủ hạ của Dương Thiên Phong cầm lọng to.

Dương Thiên Phong nắm lấy tay thê tử không buông, hẳn biết chỉ cần ở trước mặt người khác nàng sẽ không cự tuyệt hẳn. Tiểu Vồng ở bên trên một hôm trong các búi tóc của Nhạc Xích Vũ nằm yên.

Mùa xuân nên hoa trong hoa viên nở rộ, mọi người oanh oanh yến yến ngồi xung quanh thưởng thức hoa. Mọi người túm năm tụm bảy che miệng cười cười nói nói. Nhạc Xích Vũ chỉ ngồi ở vị trí của mình không cùng bất kỳ người nào nói cứ như bị cô lập vậy

Nhạc hậu nhìn nàng cố ý cười đến híp mắt để không người nhìn ra được âm mưu trong con mắt kia: “Mọi người nói xem Vũ nhi cùng Loan nhi giống hệt nhau thế này, nếu là y phục búi tóc cũng đồng bộ không biết thái tử Ly quốc cùng Xương vương Kim quốc có nhận ra không?”

Nhạc đế vỗ tay bật cười ha hả tán thành: “Đúng a, Trẫm cũng muốn xem thử.”

Nhạc Xích Vũ nhú mày nhìn hai người đang khởi xướng tuồng hí, bọn họ đang đánh chủ ý gì? Không lý nào hôm qua bị mất mặt thế này mà vẫn có thể vui vẻ cười như thế.

Nhạc Thanh Loan bước đến trước mặt Nhạc Xích Vũ tươi tắn nói: “Tỷ tỷ, đi thôi, chúng ta cũng thử một chút a.”

“Không hứng thú.” Nhạc Xích Vũ lạnh nhạt phun ra một câu.

“Tỷ tỷ xem như giúp ta có được không, ta cũng muốn biết điện hạ có nhận ra mình không.” Nhạc Thanh Loan nói chuyện thập phần để người cho rằng thật nhưng nhìn kỹ hơn sẽ thành ánh mắt của nàng nhìn về Dương Thiên Phong bên cạnh.

Nhạc Xích Vũ định nói ‘việc gì ta phải giúp người’ nhưng nghĩ nghĩ một hồi cũng đứng lên theo Nhạc Thanh Loan vào trong. Vậy liền cho Dương Thiên Phong một cơ hội vậy, nếu hẳn đoán trúng liền nghe hẳn giải thích không thì nàng bồi Dương Thiên An giá đến Ngạn quốc miễn có năn nỉ vô ích.

Mọi người ở xung quanh cũng bàn tán không ngớt lời. Bình thường mỗi người một phục sức đứng cạnh nhau bọn họ cũng nhận không ra, hiện còn vận đồng bộ khác nào bảo bọn họ chết. Nhưng hiện là để trưng phu của các nàng đoán, để xem người nào nhận ra thê tử của mình.

Nhạc đế Nhạc hậu cười đến thỏa mãn. Tuy đều là nữ nhi thân sinh nhưng bọn họ đối với Nhạc Xích Vũ cực kỳ xa lạ, thế nên cho dù nàng có thể nào thì một chút đau lòng cũng sẽ không xuất hiện trên người họ. Còn Nhạc Thanh Loan lại khác. Bọn họ đặt hết tất cả hy vọng lên người nữ nhi này, đương nhiên là mong nàng được tốt rồi.

Tô Lập Sinh có chút lo lắng, bản thân hẳn thực sự phân biệt không được. Tuy là Nhạc Thanh Loan là thê tử nhưng hẳn rất ít gặp thê tử này. Ngày thường còn dám thiếp thất nữa làm sao có thể nhớ được nhiều như thế. Mất hẳn không tự chủ nhìn về phía Dương Thiên Phong ở đối diện.

Dương Thiên Phong cực kỳ đặc ý, môi mỏng hàm tiểu ý không ngớt. Hẳn nhìn nàng hai đời lý nào không nhận ra thê tử. Chỉ cần hai người đứng cạnh nhau một mắt hẳn cũng có thể nhìn ra được thê tử nhà mình. Lại nói các nàng tuy giống nhau nhưng vẫn là có một phần khác.

Chỉ là khi hẳn nhìn thấy hai người trong quốc phục công chúa của Nhạc quốc do Nhạc hậu gấp rút cho người chuẩn bị thì đặc ý kia biến mất không còn vết tích. Tay cầm ly trà cũng rơi xuống, may nhờ Trạch Nghiêm thấy được đón lấy kịp thời.

Lý nào lại giống như vậy? Lão thiên gia nhất định đang trêu hẳn rồi.

Tô Lập Sinh phía đối diện cũng có phản ứng y hệt Dương Thiên Phong. Cũng may có thuộc hạ bên cạnh nên mới không thất thố mà thôi.

Hai nam nhân bất giác nhìn nhau quan sát biểu hiện của đối phương. Sau khi xác nhận đối phương cũng ngây ngô y hệt mình liền đồng loạt đứng lên bước đến trước mặt hai nữ nhân để nhận dạng.

Hai nữ nhân bên này, y phục cùng oản tóc đồng bộ, một phần khác nhau duy nhất cũng bị trang dung dày che lấp. Móng tay cũng được cắt bằng nhau, ngón tay thon dài chỉ cần xòe ra liền là y hệt, hài thù cũng không chút khác biệt. Ngay cả mùi hương cơ thể cũng bị dùng một loại thảo dược nồng mùi để che giấu.

Nhạc đế Nhạc hậu cùng đám người thấy được cũng là căng mắt lên tìm điểm khác nhau giữa hai người giống nhau. Rõ ràng là nữ nhi thân sinh của bọn họ mà hiện chính bọn họ cũng nhận không ra nữa.

Nhạc hậu liền nói ra thể lệ: “Không được hỏi bất kỳ câu gì, nếu ai hỏi chính là thua cuộc. Chỉ có thể quan sát rồi nói ra phán đoán cùng giải thích cho sự lựa chọn của mình mà thôi. Đứng cách xa năm bước như vậy mới công bằng”

Hai nam nhân nghe vậy đồng loạt lùi về sau năm bước. Mỗi người cũng chìm vào thế giới riêng của mình.

Tô Lập Sinh chau mày, tay vuốt vuốt cằm, đôi mắt liên tục đảo tới đảo lui giữa hai người để tìm ra điểm khác biệt. Chỉ là ngay cả nhãn thần cũng là không chút thay đổi. Hẳn biết Nhạc Thanh Loan sớm đối với Dương Thanh Phong chú ý nhưng hiện cả hai đều là nhìn thẳng khiến hẳn tức sắp điên. Đây là sỉ diện của nam nhân, nói thế nào cũng không thể thua được.

Bên cạnh, Dương Thiên Phong đảo mắt nhìn vào búi tóc của cả hai, hẳn đang hy vọng tìm được tiểu Vồng. Chỉ là nhìn tới nhìn lui đến cái móng chân của tiểu Vồng hẳn cũng nhìn không ra nữa. Trong lòng thâm mắng chữ tiểu Vồng không tiếc lời.

Đám người xung quanh xì xào bàn tán không ngớt. Bọn họ nhìn đến hoa cả mắt nên chỉ còn cách chờ đợi hai nam nhân chọn lựa mà thôi. Giờ đây đến hít thở bọn hắc cũng quên luôn.

Nhạc Thanh Loan tuy rất muốn nhìn Dương Thiên Phong nhưng phải kiềm chế lại. Nếu nàng thành công liền có cơ hội nhìn hắc cả đời, cho dù hắc xem nàng là Nhạc Xích Vũ nàng cũng cam lòng.

Nhạc Xích Vũ lại nhàn nhạt biểu tình, đôi mắt nhìn thẳng không chút gợn sóng. Cho dù là người nào đoán trúng cũng không liên quan đến nàng. Dương Thiên Phong nếu đoán không trúng thì chứng tỏ duyên phận của nàng cùng hắc chỉ đi đến đây thôi.

Dương Thiên Phong tìm không được thì thầm thở dài không thôi. Không cho hỏi vậy hắc liền nghĩ phương pháp khác. Lúc này hắc thầm trách bản thân vụn vặt, nếu là hôm nay mới mang kèn lá ra thổi nàng nhất định bị hắc phát hiện. Đáng tiếc, hôm qua đã lộ mất rồi, ai...thật là...

Nghĩ tới nghĩ lui đột nhiên lại nhớ đến chuyện hôm đó, thế là hắc vẫy tay gọi Trạch Nghiễm đến, thì thầm to nhỏ lúc lâu liền để Trạch Nghiễm rời đi. Trên môi treo nụ cười đắc thắng nhìn hai nữ nhân.

Tô Lập Sinh thấy vậy đầy đầu mồ hôi. Dương Thiên Phong là muốn làm gì. Hắc không thể cứ thua như vậy được. Mở to mắt nhìn vào hai nữ nhân tiếp tục tìm.

Lát sau Trạch Nghiễm trở về, tay cầm một bọc gì đó được dùng khăn tay bọc lại. Dương Thiên Phong nhận lấy, sau đó mở ra hướng hai nhân chậm rãi hướng về phía hai nữ nhân kia, môi cười đến rạn rở như nắng ấm, mắt quan sát biểu hiện của cả hai.

Tô Lập Sinh nhìn thấy liền nhú mày cho rằng Dương Thiên Phong bị ngốc đã lâu nên để lại di chứng. Mấy con sâu ghê tởm kia nữ nhân đương nhiên là sợ rồi, thì làm sao phân biệt.

Trong khi Tô Lập Sinh khinh thường Dương Thiên Phong thì đồng tử trong đôi mắt phượng xinh đẹp của Nhạc Thanh Loan trong lúc bất giác khẽ chuyển động. Tay nàng nắm chặt dưới ống tay áo, nếu Dương Thiên Phong đã làm thế này nghĩa là Nhạc Xích Vũ sẽ không sợ. Nàng phải nhẫn phải nhẫn.

Nhạc Xích Vũ cũng nghĩ như vậy nên học bộ dáng của Nhạc Thanh Loan vờ run sợ. Đến điểm này hắc cũng nghĩ ra, đúng là biết người biết ta trăm trận trăm thắng.

Lúc này đây nhìn phản ứng của hai nữ nhân, hai nam nhân đồng loạt có phản ứng. Mắt bọn họ lóe sáng đồng loạt đưa tay ra chỉ.

57. Chương 57: Trở Thành Trò Cười

Hai nam nhân đồng loại giơ ngón tay lên chỉ, hành động đó để mọi người có mặt đồng loạt há hốc nói không nên lời. Bởi, hai người bọn họ đều đồng loạt chỉ cùng một người.

Nhạc Xích Vũ cùng Nhạc Thanh Loan không thể nhìn nhau nên phản ứng có sai biệt. Nhưng trong não đều có cùng cùng một suy nghĩ đó là bắt trước đối phương. Thế là người nên run thì không run người không nên run lại run.

Dương Thiên Phong thấy được một nữ nhân trong số đó khẽ run nên xác nhận nữ nhân còn lại chính là thê tử của mình. Mà đáp án này hẳn thập phần xác nhận là chính xác.

Mà Tô Lập Sinh bên cạnh cũng đoán nữ nhân run rẩy chính là thê tử của mình. Bởi hẳn tuy không biết Nhạc Xích Vũ sinh sống trong Lân cung nhưng hẳn đoán ra ra được lý do Dương Thiên Phong làm như vậy, chính là Nhạc Xích Vũ không sợ. Mà hiện tại hai nữ nhân trước mắt có người sợ người không sợ, vậy đương nhiên hẳn đúng rồi.

Mọi người lại ầm ĩ một phen, lý nào chọn cùng một nữ nhân a. Vậy nhất định sẽ có một người chọn sai.

Nhạc đế nhện không được liền hỏi: “Các người có thể giải thích một chút cho Trẫm cùng mọi người ở đây biết?”

Dương Thiên Phong đưa lại bọc sấu cho Trạch Nghiễm rồi nhận lấy một chiếc khăn khác từ tay Phong Linh để lau tay. Môi mỏng khẽ mấp máy trước một bước giải thích lý do của mình: “Bởi Xích nhi không sợ những thứ này.” Ném lại khăn cho Phong Linh, hẳn nhìn nữ nhân mình chọn cười một cách tự tin.

Câu nói của hắn lại đưa đến một tràn dư luận dậy sóng. Nói vậy liền biết người nào chọn sai rồi. Ai...không trách được.

Tô Lập Sinh nhếch môi khinh thường hắn: “Lúc này người không thấy Loan nhi run rẩy sao, rõ ràng người chọn sai người rồi.” Hắn cũng thập phần tự tin nhìn về phía nữ nhân hắn chọn.

Nhạc hậu cười đến mỉa: “Các người ai cũng cho là mình đúng, vậy liền nghe các nàng nói xem sao?” Lúc này đáy mắt của Nhạc hậu lóe lên vài mang quang, có chút không như đại kế, chỉ là diễn tiến vẫn là thuận theo nàng nha.

Dương Thiên Phong xem như nghe không ra bước đến ôm lấy thê tử vào lòng, mắt trừng Tô Lập Sinh: “Không biết con mắt nào của thái tử Ly quốc thấy được Xích nhi của bốn vương run rẩy?” Hắn đoán được Nhạc hậu muốn làm gì rồi, bất quá, thê tử cũng hòa theo đùa bốn hắn như thế thì thật không phúc hậu. Cái này cũng không trách Tô Lập Sinh được, bởi biểu hiện lúc đầu của hai người bọn họ sớm phát sinh rồi lại nhanh chóng hoán đổi cho nhau, mà ngay lúc đó Tô Lập Sinh lại bận nhìn hắn, chê hắn làm trò ngốc nên không thấy được.

Tô Lập Sênh tức giận khí thế hùng hực bước đến, thê tử của hắn lý nào để nam nhân khác ôm ấp như vậy: “Xương vương Kim quốc, người mau buông nàng ra, hiện vẫn chưa xác định được người làm như vậy là có ý gì?” Nhạc Thanh Loan chết tiệt bị ôm ấp còn một chút phản ứng cũng không có, để xem về đến Ly quốc hắn thế nào chinh trị nàng.

Nữ tử còn lại nhìn thấy vậy vẻ mặt đầy khấn trương, nàng bước đến cầm lấy cổ tay của Dương Thiên Phong: “Vương gia, người không nhận ra ta sao? Mau buông nàng ra.”

Dương Thanh Phong khinh bỉ nhìn nữ tử kia vạn phần. Hắn nào có mù chứ, lúc này rõ ràng vừa thấy bọc sâu nàng ta có chút run nhưng thê tử hắn lại động cũng không có. Lúc sau thì phản ứng của hai người lại đổi cho nhau.

“Người chắc người là thê tử của bốn vương? Người biết nàng xưng hô cùng bốn vương thế nào?” Hắn vẫn không buông người ra, thuận tiện hất tay của nữ tử ra khỏi người của mình.

Nữ tử bị hỏi nhưng cũng rất nhanh có thể đáp trả: “Tướng công, chàng...”

“Thái tử phi Ly quốc thật biết đùa, cứ nhiên trước mặt thái tử Ly quốc gọi bốn vương là tướng công.” Dương Thiên Phong đánh gãy lời nói của nữ tử, lại nhìn sang Tô Lập Sênh đầy mỉa mai. Mà câu bên trên đồng nghĩa với câu ‘Người đây là muốn ném mặt mũi của trượng phu hay muốn gả cho bốn vương đến điên rồi?’.

Đời trước hắn ngu ngốc đi diệt Ly quốc chỉ vì nữ nhân này. Đến cùng, nghe được đại hoàng huynh phân tích mới biết nữ nhân này bị Tô Lập Sênh mang ra làm vật hy sinh mà thôi. Đó là chưa kể đến không biết nàng ta có cùng Tô Lập Sênh cấu kết hay không nữa. Nhưng nữ nhân đã tặng người khác thì Tô Lập Sênh nhất định không dùng nữa. Là hắn ngu muội nghĩ thê tử mình bị cướp giận quá hổng não mà thôi.

Thế nên hành động của hắn hiện tại chính là trả thù cho đời trước. Hiện liền để hai người bọn họ mất hết mặt mũi trước mọi người, trở thành trò cười của toàn đại lục. Phần còn lại chính là chiếm tiện nghi của thê tử một chút, hai đêm rồi hắn đều là nằm ở nhụyễn tháp, biết đâu lần này đoán trúng, thê tử hài lòng liền nghe hắn giải thích.

Vậy thì còn gì bằng nữa, nhất tiễn hạ tứ điều rồi. Nhưng nếu nàng vẫn không chịu thì hắn cũng không thiệt thòi, khi trở về chẳng phải cũng cùng nàng ngồi chung một xe ngựa đó sao.

Tô Lập Sênh có chút ghen lời, mắt mở to lại lần nữa nhìn hai nữ nhân kia. Hắn lập tức nghĩ ra được, qua vài lần gặp gỡ Nhạc Xích Vũ, nàng sẽ không có chủ động như vậy. Nhạc Thanh Loan đáng chết, hắn đoán sai liền sẽ có lý do để cứu vãn, thế mà nàng cứ nhiên trước mặt nhiều người như vậy nhận nam nhân khác làm trượng phu.

Hiện hắn chỉ có một con đường đó là khẳng định Nhạc Xích Vũ chính là thê tử của mình, chỉ là Nhạc Xích Vũ sẽ giúp hắn sao. Nhất là qua chuyện lần trước, hắn chủ động đi kích bác nàng đã tạo thành ác cảm rồi.

Nhạc Xích Vũ lại ở trong lòng của Dương Thiên Phong không chút động đậy. Xem ra hắn cũng thông minh, không có nhận nhầm như đời trước nữa. Vậy liền tối nay nghe hắn giải thích một chút thôi.

Nhạc đế sợ kế hoạch bị thất bại vội làm người trung gian đứng ra hòa giải: “Loan nhi, người còn không mau rời khỏi Xương vương Kim quốc, tránh để thái tử Ly quốc hiểu lầm.” Lời này chính là vừa chê bai Dương Thiên Phong nhận nhầm thê tử, vừa âm thầm giúp đỡ Nhạc Thanh Loan, vừa lấy lại chút mặt mũi cho Ly quốc nịnh bợ Tô Lập Sinh. Hắn tuy cũng nhận không ra nhưng nhìn trăng cảnh kia liền đoán được rồi. Với lại không ai sẽ nghi ngờ lời của hắn, bởi hắn chính là thân phụ của cả hai.

Nhạc Xích Vũ lại muốn mở miệng phản bác chỉ nghe được Dương Thiên Phong trước một bước cướp lời: “Bốn vương đã sớm nói Xích nhi không sợ sâu bọ, các người xem, trên tóc nàng còn có một con nhện.”

Lúc này tiểu Vồng mới thức thời bò ra khỏi bụi tóc. Tuy thân thể của nó to nhưng lông lại tiếp với màu tóc, Nhạc Xích Vũ lại luôn chọn bụi những kiểu tóc đủ chỗ cho nó chui ra chui vào, lại có thêm trâm cài nên nhìn không kỹ sẽ không thấy được. Mà từ lúc đến Ly quốc mọi người đều lo nhìn dung mạo của nàng thể nên không để ý đến.

Tiểu Vồng vốn là đang ngủ, nhưng lại bị hành động của Dương Thiên Phong làm cho chấn động nên mới bò ra. Thế mới nói con điều thứ tư bị hạ của Dương Thiên Phong chính là đây.

Mọi người thấy được con nhện liền run sợ không thôi. Nó to hơn mấy con nhện bình thường rất nhiều. Những người đọc sách nhiều vừa nhìn thấy liền hô to đó là nhện độc vương.

Nhạc Thanh Loan nghe vậy sợ đến lập tức lùi về sau. Tô Lập Sinh cũng lùi một bước, thân thể đã bày thế phòng thủ. Không cần nghĩ cũng biết độc của Nhạc Xích Vũ là từ đâu giải được rồi, chỉ là, nàng vì sao tìm được một con độc vật vốn thuộc về Ngạn quốc? Không lẽ Ngạn quốc đã đến cầu hôn rồi sao, vậy thì hắn phải nhanh một chút thôi, tuyệt không để mối liên hôn này thành công.

Dương Thiên Phong bật cười ha hả nhìn đôi phu thê kia, mát mẻ hỏi: “Người nhận nhầm thê tử, người nhận nhầm tướng công, có gì khó nói chẳng?”

Nhạc Xích Vũ lúc này cũng nhếch môi, ánh mắt mang theo y cười cùng khinh bỉ nồng nặc: “Tiểu Vồng là sủng vật của ta nên không cần sợ như vậy, chỉ cần không chạm đến ta nó sẽ không làm hại các người.” Tay nàng đưa lên tóc đến tiểu Vồng bò lên mu bàn tay trắng nõn của mình.

Tiểu Vồng cũng sớm quen với Dương Thiên Phong mà hắn cũng không có ác ý gì với Nhạc Xích Vũ thế nên nó vẫn ngoan ngoãn không chạm gì đến hắn. Nó bò tới bò lui giữa hai bàn tay của Nhạc Xích Vũ như là đang tập thể dục giảm mỡ vậy.

Mặt của đôi phu thê kia đỏ bừng lên, Tô Lập Sinh nhanh chóng mở miệng cứu vãn tình thế: “Lúc này quá giống bốn cung nhất thời nhận không ra, Loan nhi cũng là vì muốn trêu người một chút mà thôi, không cần tính toán với nàng như vậy.”

Nhạc Thanh Loan cắn chặt môi oán giận, nguyên lai đây chính là lý do lúc này Nhạc Xích Vũ nhất quyết đòi bới kiểu tóc này. Lúc này nàng nghĩ Dương Thiên Phong sớm sẽ thuộc về nàng nên không cùng nàng ta tính toán nghĩ không ra bản thân bị bẫy rồi.

Nhạc hậu cũng nhanh chóng đỡ lời triệt đường lui của Dương Thiên Phong: “Nguyên lai Xương vương Kim quốc từ sớm đã có điểm đoán được Vũ nhi a.” Đây cũng là ám chỉ Nhạc Xích Vũ cùng Dương Thiên Phong giở trò để thắng cuộc.

“Nhạc hậu nói vậy làm sao đúng, rõ ràng trò chơi này do người bày ra, chúng ta một chút cũng không biết.” Nhạc Xích Vũ nâng đôi mắt đầy hàn ý nhìn chằm chằm Nhạc hậu. Nàng biết bản thân từ lâu bọn họ không xem nàng là nữ nhi rồi, chỉ là tâm vẫn nhìn không được mà đau âm ỉ thôi. Nàng cắn chặt hai hàm răng không để bản thân biểu lộ bất kỳ thần sắc gì để người khác bắt được.

Nhạc đế thấy tình thế thắng thua đã rõ, đã vậy còn mất mặt như vậy, hắn nhanh chóng nói: “Lúc này đến Trầm cũng nhận không ra a, hai người giống như vậy cơ mà. Đều chỉ là thử thách nho nhỏ, Trầm tin sẽ không ai để trong lòng, hôm nay đến đây thôi.”

Nhạc Xích Vũ cùng Dương Thiên Phong xoay người rời đi. Nhạc Thanh Loan nhìn theo bóng lưng của bọn họ hận đến nha dương dương. Tô Lập Sinh tức giận phát tay áo bỏ đi không thèm nhìn đến Nhạc Thanh Loan một mắt.

58. Chương 58: Thôi Thì Tha Thứ

Nhạc Xích Vũ cùng Dương Thiên Phong trở lại tấm cung, nàng ngồi trên nhuyễn tháp phân phó Phong Linh dâng trà rồi bước ra canh cửa. Nàng thả tiểu Vong tự đi tìm thức ăn rồi nói: “Có thể giải thích rồi.”

Dương Thiên Phong nghe vậy thập phần cao hứng, vốn hắn đâu dám ngồi xuống, nhờ làm thê tử mất hứng lại không biết khi nào mới được tha thứ. Hắn vội ngồi bên thê tử, sắc mặt lại trở nên nghiêm túc: “Lần này trọng sinh ta vốn chuẩn bị tốt mọi thứ cho nàng, để nàng phong phong quang quang gả đến Kim quốc. Nhưng lại vì mọi người nên vẫn phải tiếp tục trang sỏa. Nguyên bản muốn nói nàng biết lại phát hiện nàng cũng trọng sinh, nên...ta mới gạt nàng. Ta là có khổ tâm!”

Nhạc Xích Vũ nhíu mày nghĩ nghĩ: Quả thực xâu chuỗi lại mọi việc đều là hắn vì nàng mà làm, là khôn khéo để nàng một chút cũng đoán không ra được. Dư thị thông minh như vậy còn bị gạt hướng hồ là nàng, một người trọng sinh luôn ý y định ninh rằng hắn thực sự sỏa.

Chỉ là hắn nói ‘vì mọi người’ là gì tứ gì nha? Thế là nàng hỏi lại.

Dương Thiên Phong hạ thấp giọng xuống đến cực điểm, giải thích: “Mọi người đều biết năm đại hạn của Kim quốc vào sáu năm trước, kỳ thực mọi chuyện không phải như vậy.”

Hắn cũng không muốn giấu nàng, nàng che giấu tốt như vậy nhất định sẽ không nói ra chuyện này: “Đại hoàng huynh bị hạ độc nên cố ý dựng lên màn kịch té vực. Mà người đại hoàng huynh nghi ngờ chính là ta, thế nên lần ở Kim giao gặp thích khách cùng lần nàng bị bắt là do đại hoàng huynh cố ý sắp đặt để thử ta.” Hắn khổ não thở dài kể ra lý do.

Nhạc Xích Vũ kinh ngạc mở to mắt hỏi: “Vậy hiện đại hoàng huynh đang ở đâu?” Nàng sống tận hai đời chưa từng biết mặt Dương Thiên Phong nga.

“Ở phủ của tam hoàng đệ, mà chân của tam hoàng đệ cũng như nàng thấy hôm đó vậy, hoàn toàn lành lặn. Tam hoàng đệ giả vờ là vì giúp đại hoàng huynh tìm y sư giỏi mà thôi.” Âm thanh của Dương Thiên Phong lại nhàn nhạt vang lên trong phòng.

“Vì sao đại hoàng huynh lại không nói cho đại hoàng tẩu nghe, ta thấy nàng mỗi ngày đều buồn bã nhốt mình trong phủ cũng chịu không nổi.” Nhạc Xích Vũ không hiểu nhìn trượng phu lại hỏi. Hắn đã khổ sở như vậy nàng cũng không nên giận hắn nữa, dù gì hắn là vì thân nhân nên mới làm như vậy, còn thân nhân của nàng...

“Đại hoàng huynh bảo nếu để đại hoàng tẩu nhìn thấy hắn như vậy chỉ bằng để nàng nghĩ hắn đã chết còn tốt hơn. Có lẽ hắn là sợ nàng đau lòng” Dương Thiên Phong lúc này ôm lấy thê tử, nếu đổi lại là hắn, hắn muốn có thê tử bên cạnh bồi. Nhưng cũng sẽ không thể chịu được nếu nhìn thấy thê tử khóc nga. Đại hoàng huynh làm như vậy cũng đúng, để Mai thị quên đi hắn rồi tái giá cũng tốt.

Nhạc Xích Vũ gật gật đầu rồi đột nhiên ngẩng đầu lên đề nghị: “Vậy chàng mang tiểu Vồng đến đó thử xem.”

“Chúng ta cũng đã từng đề nghị nhưng đại hoàng huynh bảo cách này quá nguy hiểm, vẫn là nên tìm cách khác trước.” Hắn nặng nề thở dài, thực sự không dám nghĩ nếu độc cực như vậy hoành hành có khi nào đại hoàng huynh sẽ...

Nhạc Xích Vũ lại ôm lấy cổ hắn nói: “A Tịch nhận ra độc kia liền để nàng thử xem, biết đâu...”

Lời còn chưa dứt đã thấy Dương Thiên Phong lắc đầu: “Tam hoàng đệ sớm cự tuyệt rồi, mà đại hoàng huynh cũng không nói ta cũng không dám có ý kiến.”

Hai người đều lâm vào trầm mặc rất lâu, đột nhiên Dương Thiên Phong nâng mặt của thê tử lên hỏi: “Trước khi Ngạn quốc tao ương nàng ở đó có nghe được chút gì?” Hắn sợ đời này hoàng muội lại sẽ lâm vào cảnh kia. Nếu thực sự như vậy cho dù Hàn Chí Vỹ tốt đến cỡ nào hắn cũng sẽ không đồng ý gả Dương Thiên An đến Ngạn quốc.

Nhạc Xích Vũ chớp chớp mắt lại nghĩ nghĩ, nàng nghĩ rất lâu sau đó lại lắc đầu rồi kể ra chuyện trước lúc mình chết. Dương Thiên Phong nghe được cũng không ngạc nhiên bởi đời trước hắn sớm đoán được Ngạn quốc diệt vong do trúng độc, thế nhưng một quốc gia chuyện dụng độc sẽ chết vì độc sao?

“Tướng công, chúng ta đi bước nào tính bước đó được không, ta cũng không muốn thấy Ngạn quốc lại lâm vào tình trạng như trước.”

“Ân, ta cũng không muốn.” Dương Thiên Phong lầm bầm xong lại dặn dò: “Sau này nàng nên tránh xa Phan Lập có biết không?”

Nhắc đến Phan Lập, mắt của Nhạc Xích Vũ lại lóe sáng: “Đúng rồi, lúc đó hấn lấy danh nghĩa là đại diện Kim quốc đi sứ Ngạn quốc. Hấn đến rồi rồi đi được chừng hai ngày thì cả Ngạn quốc không còn gì nữa.” Nói đến đây, nàng chợt nhận ra điểm không hợp lý.

Dương Thiên Phong càng kinh hách vô hạn, hấn nhớ lúc đăng cơ xong Phan Lập viện cớ bệnh không thể lâm triều, nguyên lai chính là âm thầm rời Kim quốc đến Ngạn quốc. Vậy nghĩa là hung thủ đâm chết hấn cũng là Phan Lập, còn Tô Lập Sinh lại trốn ở phủ của Phan Lập làm tất cả mọi chuyện?

Đây là cách giải thích hợp lý nhất. Hấn tin chắc đại hoàng huynh biết được cũng sẽ nghĩ như hấn.

Nhạc Xích Vũ khẩn trương nắm lấy tay của trưởng phụ: “Có phải hấn là nguy quân tử không?” Kỳ thực trong lòng nàng đã xác định rõ vấn đề này rồi.

“Người hạ độc đại hoàng huynh cũng là hấn, người hại huynh đệ chúng ta nghi ngờ lẫn nhau cũng là hấn, chuyện ta ngã ngựa sợ là cũng do hấn bày ra. Hiện ta nghi ngờ hấn cùng Tô Lập Sinh cấu kết phản quốc, lần này trở về sẽ biết kết quả.” Bọn hấn chỉ là nghi ngờ thôi, nên mới dùng tin tức kia dụ hổ xuất hang.

Nhạc Xích Vũ bĩu môi chép miệng: “Nghĩ không ra dưới lớp da hoàn mỹ kia sẽ là một lòng dạ hắc ám như vậy.”

“Thế nên nàng không có chuyện gì liên cách hấn thật xa có biết không? Tốt nhất hấn còn ở kinh thành thì nàng nên ở trong phủ thôi.” Dương Thiên Phong không quên hù dọa thê tử một trận.

“Biết rồi, chàng không nói ta cũng sẽ không gặp hấn.” Nhạc Xích Vũ cười hì hì đáp ứng.

“Ta là sợ nàng như tam đệ muội nhẹ dạ cả tin không chuyện để bị hấn lừa a.” Dư thị liên tục khen Phan Lập còn đòi xếp hàng để gả cho hấn nữa.

“A Tịch sớm bài xích hấn từ hôm cung yến rồi. Hôm ngủ lại ở Việt vương phủ nàng đã cùng ta nói rồi.” Nói xong câu này đôi mắt của Nhạc Xích Vũ lại lạnh đi một chút. Nàng kể hấn nghe chuyện Dư thị kể với nàng.

Dương Thiên Phong vậy thì một lòng treo lơ lửng bao lâu cũng thả xuống: “Nếu như vậy liền tốt rồi.”

Thế là đôi phu thê lại rất nhanh làm hòa lú lo như lúc chưa từng xảy ra chuyện gì.

Ở bên tấm cung của Nhạc Thanh Loan, Tô Lập Sênh vừa về đến liền dùng tất cả những thứ có trong tấm cung để phát tiết. Nữ nhân chết tiết dám trước mặt mọi người ném mặt mũi của hần, ném cả quốc thể rồi. Cho dù những lời kia của hần có đạo lý đi nữa cũng chỉ cứu vãng được một ít mà thôi, lần này hần trở về liền không có trái cây gì tốt ăn rồi. Nếu không phải hần nhìn thấy ánh mắt của nàng nhìn Dương Thiên Phong thì hần vẫn sẽ cho rằng nàng làm vậy vì cứu lấy mặt mũi của hần vì đã nhận sai người.

Nhạc Thanh Loan sợ đến không dám trở về mà đến tấm cung của Nhạc hậu lánh nạn. Nhạc hậu cũng lo lắng không thôi, vừa thấy nàng đến liền giữ lấy tay nàng trấn an.

Nàng ôm lấy Nhạc hậu khóc lóc: “Mẫu hậu, ta không cam tâm thua tiện nhân kia. Hần vốn là hôn phu của ta cơ mà, vì sao lại thành như vậy cơ chứ?”

“Năm đó người không muốn gả, hiện bảo mẫu hậu làm sao giúp người a.” Nếu không phải hôm đó ái nữ khóc lóc bảo muốn gả cho Dương Thiên Phong chỉ vì Tô Lập Sênh quá nhiều thiếp thất thì nàng cũng sẽ không bày mưu kế này.

Hiện xem ra, Dương Thiên Phong không chỉ không bị ngốc mà có rất có khả năng giữ được thái tử vị, lại còn chỉ thú một thê nữa chứ, Nhạc Xích Vũ chiếm được tiện nghi lớn rồi. Tô Lập Sênh làm sao sánh bằng, lại còn thua người ta những mấy lần.

“Mẫu hậu, người mau nghĩ cách đi, làm thế nào mới có thể gả đến Kim quốc. Ta chỉ còn mỗi biện pháp này mà thôi, hiện Tô Lập Sênh biết chuyện rồi nếu trở về Ly quốc liền chỉ còn mỗi một đường chết mà thôi.” Lúc này thấy được sắc mặt kia của Tô Lập Sênh nàng cũng biết bản thân không xong rồi.

Nàng đã từng thấy qua sắc mặt kia của hần khi thấy một thê tiếp trong phủ tư thông với gia đình chỉ vì thiếp thất quá nhiều nàng ta tranh sủng không lại bị vắng vẻ. Đương nhiên kết cục của hai người kia thảm cực kỳ, đến chết cũng không được toàn thay, nàng không muốn như thế đâu.

“Được được, đừng hoảng để mẫu hậu nghĩ cách giúp người.” Nhạc hậu vỗ vỗ lưng trấn an Nhạc Thanh Loan, đẩy mắt lóc lên chút mang quang sắc bén.

59. Chương 59: Âm Sát Bất Thành

Sáng hôm nay, Nhạc Xích Vũ thức dậy sớm cùng Dương Thiên Phong ở trong tấm cung tưới hoa trong lúc chờ thức ăn sáng thì nghe được tin tức hấp dẫn truyền ra từ trong tấm cung của Nhạc Thanh Loan.

Chuyện là hôm qua Nhạc Thanh Loan quá hãi không dám trở về, Nhạc hậu cho người truyền lời với Tô Lập Sênh rằng muốn giữ nữ nhi lại bồi mình vài hôm. Ai ngờ lúc chủ tử không ở thì Hỉ nhi đã leo lên giường của Tô Lập Sênh rồi.

Sáng nay đám cung nhân của Ly quốc âm thầm truyền tai nhau vô tình bị Phong Linh nghe được. Không

biết sau khi đám hoàng thất Nhạc quốc nghe được sẽ là một biểu tình như thế nào. Thật khiến người mong đợi.

Không để Nhạc Xích Vũ chờ lâu, lúc hai người dùng thức ăn sáng lại nghe được thêm tin tức Nhạc Thanh Loan biết tin hôn mê tại chỗ rồi. Kỳ thực đây đều là nàng ta tự làm tự chịu, thị nữ thiếp thân đi đâu cũng không biết, một lòng sợ hãi trốn trong tấm cung của Nhạc hậu.

Dương Thiên Phong cùng thê tử dùng qua thiện liên cùng nhau ngồi xe ngựa rời cung. Bọn họ dừng xe ngựa ở một quán trà rồi xuống xe dạo bộ.

Ánh mắt của mọi người đều hướng Nhạc Xích Vũ mà nhìn khiến Dương Thiên Phong khó chịu. Ở trong cung đám người kia chỉ dám nhìn lén thôi, hiện tại đám người này không biết bọn họ nên công khai nhìn như vậy. Mà lúc đó vì muốn để đám người kia á khẩu hần mới không nói gì, thê tử của hần há để đám phàm phu tục tử dùng ánh mắt ước ao đó nhìn.

Hần mua đại một chiếc khăn lụa rồi mang vào cho nàng: “Sau này dù là đi đâu hãy xuất phủ liền mang khăn cả đi.”

Nhạc Xích Vũ: “...” Hần đây là thế nào, cảm thấy thời gian nàng che mặt còn ít sao?

Sau đó hai người đi dạo rất nhiều chỗ, mua không ít đồ thuộc về Nhạc quốc làm quà cho mọi người ở Kim quốc. Tiếp đến chính là ngồi ở một tửu lâu dùng bữa.

Nhạc Xích Vũ toàn gọi những món truyền thống của Nhạc quốc ra dùng. Đời trước, đây là những món nàng được trù sư làm cho hần lúc chuẩn bị xuất giá hòa thân. Đời này đây là lần đầu nàng ăn lại.

Nhìn thấy một bát mì khô trộn với hành cùng thức ăn vào nước súp dùng kèm khiến Nhạc Xích Vũ phì cười một tiếng. Đời trước nàng cùng Dương Thiên Phong dùng bữa, hần cố ý mang những thứ nàng không ăn được đến trước mặt nàng. Mà chẳng để ý mà tự mình hạ trù phòng làm món này, nhờ có nó mà quan hệ của nàng cùng hần cũng dần tốt hơn rất nhiều.

Hần thấy kỳ lạ liền tranh với nàng, sau này hần cũng thích món này rất hay bảo nàng làm cho hần ăn. Đến sự kiện nháo động hôm quy ninh rồi hỏi Kim quốc nàng giận hần rất lâu. Không biết hần cùng Trạch Nghiễm xì xầm to nhỏ thứ gì lại hạ trù phòng làm cho nàng ăn món này.

Chỉ biết hôm đó hần mang đến cùng nàng cầu hòa, cả người nhếch nhát dơ bẩn bất kham. Nhưng trên môi vẫn giữ nụ cười thuần khiết đồ nàng ‘Nương tử nương tử, nàng đừng giận nữa, ta làm cho nàng dùng bồi tội, còn nóng nàng mau ăn đi.’

Nhạc Xích Vũ không tự chủ liền nâng mắt liếc nhìn phản ứng của trượng phu ở đối diện. Chỉ là thấy hần một mặt ngờ ngác nhìn chằm chằm các món ăn trước mặt.

Dương Thiên Phong không nhớ được gì đương nhiên cũng không biết mùi vị của những món này. Chỉ là thấy được thái độ cùng biểu tình trên mặt của thê tử liền nhớ lại lời Trạch Nghiễm từng kể.

Hắn nhìn phần mỳ trước mặt thê tử hỏi: “Lúc trước ta làm món này cho nàng dùng?”

Nhạc Xích Vũ lại nhún vai đáp: “Không biết.” Nói xong liền lại cầm đũa lên bắt đầu ăn ngon lành.

Dương Thiên Phong không hỏi nhiều nữa cùng bắt đầu dùng phần của mình. Nhìn thái độ kia nhất định là hắn đoán đúng rồi, chỉ là, nàng vì sao vẫn còn lúc nóng lúc lạnh như vậy. Có lẽ nên tìm cơ hội thỉnh giáo Dư thị nha.

Lát sau hai người lại dạo phố, lúc này đường phố có chút vắng hơn lúc nãy rất nhiều. Trước mặt của một ông cụ gánh giỏ cam trên vai lướt ngang qua hai người. Đột nhiên đòn gánh bị gãy cam lăn lóc rơi đầy trên đất.

Nhạc Xích Vũ thấy vậy liền giúp ông cụ nhặt cam, Dương Thiên Phong cũng là giúp thê tử. Chỉ là ngay khi mọi người tập trung sự chú ý lên những quả cam thì có một ám khí từ trên một cánh cửa sổ đóng chặt gần đó hướng Nhạc Xích Vũ bay đến.

Dương Thiên Phong may mắn bị hàn quang của ám khí kia ánh vào mắt nên nhanh chóng chớp được. Khi hắn ngược mắt lên nhìn về phía phi tiêu được phóng ra thì cửa sổ vừa được đóng lại. Hắn lạnh mắt nhìn một hồi mới chuyển mắt xuống ám khí trên tay, chỉ thấy nó như một cây kim thêu bình thường mà thôi.

Lúc này Nhạc Xích Vũ nhặt cam cho ông cụ xong bước đến bên trượng phu. Nhìn thấy ám khí trên tay hắn mắt nàng sáng lên vui vẻ cầm lên xem, miệng đồng thời thán: “Chàng làm sao có được ám khí của Ngạn quốc a.”

Lúc trước ở Ngạn quốc Hàn Chí Vỹ từng dạy nàng cùng Dương Thiên An cách sử dụng loại ám khí này. Hắn nói ở đây, nữ tử đều là biết sử dụng, nên để các nàng học một chút. Chỉ là hai nàng dường như ngu ngốc hơn so với dự định của hắn thế nên học mãi không thành, cô phụ một mảnh tâm ý của hắn.

“Vô tình nhặt được.” Dương Thiên Phong không tiện nói thật nên thuận miệng gạt thê tử, sau đó hắn lại hỏi: “Nàng xác nhận đây là của Ngạn quốc?”

Nhạc Xích Vũ vô cùng chắc chắn gật đầu xác định: “Thái tử Ngạn quốc từng dạy ta cùng hoàng muội sử dụng thứ này. Chỉ cần cho nó vào ống trúc nhỏ chừng ngón tay nhắm trúng mà thôi. Chỉ là cần độ chính xác cao, nếu là cao thủ có thể thổi một lần năm ám khí một lúc.”

Dương Thiên Phong nghe vậy mâu tử khẽ run, mắt hắn lại vọng vo chuyển quanh. Chỉ là may mắn xung quanh vô sự, hắn thậm chí phào một hơi. Lúc nãy hắn nghi ngờ là Nhạc hậu cho người ám sát, hiện thê tử là xác định đây là ám khí của Ngạn quốc.

Nhạc Xích Vũ lại không biết trượng phu nghĩ gì mà tiếp tục mang suy nghĩ trong lòng nói ra: “Kể cũng lạ, Ngạn quốc không phải cùng Kim quốc có hôn ước sao, vì sao sẽ ở Nhạc quốc a. Người của Ngạn quốc xưa này không rời khỏi lãnh thổ quốc gia nhà.” Nàng ở đó lâu như vậy đương nhiên là hiểu rõ mọi thứ rồi.

Dương Thiên Phong nghe xong liền trong lòng có đáp án. Đây là ly dấn, lấy thê tử của hắn làm vật hy sinh. Do hoàng thất Nhạc quốc sợ Nhạc Thanh Loan ủy khuất nên mới cố ý làm như vậy. Tin tức sáng nay của Tô Lập Sinh chính là để bọn họ đi ra quyết định này.

“Thời thần không còn sớm, chúng ta mau hồi cung thôi.”

“Ân.” Nhạc Xích Vũ cũng không dừng lại nhiều lập tức đáp ứng.

60. Chương 60: Lại Là Gặp Họa

Trở lại tắm cung Nhạc Xích Vũ tắm rửa xong liền bày từng món mình mua ra gói lại cẩn thận chất vào rương. Dương Thiên Phong lại ở nhuyện tháp nghe ám vệ báo cáo tình hình.

Ám vệ mang thư Phan Lập gửi cho Tô Lập Sinh bị bản thân tóm được hai tay trình lên cho chủ tử. Dương Thiên Phong tiếp nhận xem qua lại đưa lên ngọn nến trên bàn nhỏ trên nhuyện tháp để lửa liếm sạch.

Quả nhiên như hắn đoán một dạng. Chỉ là thư hắn hủy đi nhất định hiểu lầm giữa hai người này càng gia tăng mạnh thêm một bậc.

Sau đó một ám vệ khác bước vào cung kính quỳ một gối xuống hội bẩm: “Chủ tử, người đã bắt được.”

Dương Thiên Phong lại nhìn sang thê tử ở bên trong ngoạ thất, xác nhận nàng không có nghe được mới mở thanh vấn: “Tra được gì?”

Ám vệ cũng hạ thấp âm thanh để cực điểm không để Nhạc Xích Vũ nghe thấy: “Hồi chủ tử, đó là một lão công công của Nhạc quốc, hắn thề chết hộ chủ nên cắt lưỡi chết rồi.”

Dương Thiên Phong cũng không có tức giận, vậy chính là như hắn đoán, bọn họ muốn ly dấn. Công công kia có chết hay không, có nói hay không cũng không quan trọng nữa, đáp án hắn đã có rồi.

“Còn gì nữa không?”

Ám vệ còn lại tiếp lời: “Hôm nay trên đường người muốn thích sát vương phi không ít, ngoài trừ công công kia là người của Nhạc quốc thì còn lại toàn bộ đều là sát thủ của Ly quốc.”

Mâu quang của Dương Thiên Phong chợt âm hàn, hấn híp nửa mắt lại trong đầu suy tính. Vậy từ đây cho đến khi sinh thần của Nhạc đế không nên xuất cung nữa tránh tổn thất thủ hạ. Ngày trở về vẫn còn phải có thủ hạ bảo vệ thê tử an toàn.

Hắn không nói chỉ viết một lá thư đưa cho ám vệ, bọn hắn tự biết mang về cho Dương Cảnh Phong rồi đứng lên phất tay áo ý bảo đám ám vệ lui ra ngoài, bản thân bước vào ngọa thất. Xem ra thê tử hắn thực sự rất đáng thương, có phụ mẫu cũng như không có.

Nhạc Xích Vũ ở trong cũng thu dọn xong món đồ cuối cùng đóng rương gỗ lại. Nàng nói với Phong Linh: “Thứ này quan trọng để hôm hồi Kim quốc nhất định phải nhớ mang theo.”

Phong Linh ứng tiếng xong lại quay sang hướng Dương Thiên Phong hành lễ. Chỉ thấy hắn phất tay áo nàng liền thức thời lùi trở ra.

“Nương tử, ta dự tính sinh thần của Nhạc đế kết thúc chúng ta lập tức hồi Kim quốc.”

“Vì sao nhanh như vậy?” Nhạc Xích Vũ nâng mắt lên nhìn trượng phu, tay lại lấy trâm trên tóc xuống.

Dương Thiên Phong giúp thê tử cài trâm đặt lên bàn trang điểm gần đó đồng thời đáp: “Không những nhanh hồi Kim quốc mà mấy ngày nay cũng sẽ không xuất cung nữa.”

Nhạc Xích Vũ bấu môi nhìn hắn, mang theo không cam lòng nhưng không nói gì. Hắn hiện hết gốc nên sợ bị người ta ám sát nên mới quyết định sớm hồi Kim quốc để địch không đề phòng còn không nói, giờ còn cấm nàng xuất cung đi dạo nữa.

Dương Thiên Phong nhìn thái độ của thê tử mà phì cười. Hắn ngồi bên cạnh nàng, chậm rãi ôm lấy nàng dỗ ngọt: “Nàng xem, hai đời nàng càng ngày càng giống tam đệ muội rồi.”

“Giống chỗ nào chứ?” Nhạc Xích Vũ chớp chớp mắt không hiểu hỏi. Nàng làm sao giống Dư thị nha.

“Tam đệ muội đòi bạc, tam hoàng đệ không đưa thế là sẽ có bộ mặt y như nàng hiện tại vậy.” Dương Thiên Phong đưa tay véo lên gò má ửng hồng vì hơi nóng cả một ngày của thê tử.

Nhạc Xích Vũ cũng bật cười, nguyên lai là chỗ này a. Thế là cả hai lại cùng qua một đêm an lành.

Hai ngày trôi qua, ngoại trừ nghe được âm thanh cãi nhau của Tô Lập Sênh cùng Nhạc Thanh Loan thì mọi chuyện xem như êm đẹp. Mà nguyên nhân cũng xuất phát từ Nhạc Thanh Loan mắng quát dần vật Hỉ nhi trước.

Nhạc Xích Vũ cảm thấy có chút không biết nói gì. Rõ ràng bản thân tơ tưởng trượng phu của nàng nên mới có kết quả đó, ngược lại còn trách người cầu dẫn trượng phu mình. Nếu không phải do nàng ta thay

tâm trước mặt mọi người ném đi mặt mũi của Ly quốc thì cho Tô Lập Sinh mười cái mạng hán cũng không dám ở tại đây trêu hoa ghẹo nguyệt.

Nhạc đế Nhạc hậu thấy cũng là không dám làm gì hán, đến sắc mặt cũng không dám cho hán xem. Chỉ có thể một bên khuyên nhủ Nhạc Thanh Loan, một bên âm thầm tính toán Dương Thiên Phong thôi.

Chỉ có Nhạc Thanh Loan đến Kim quốc thì may ra không cản trở về Ly quốc chịu khổ nữa. Chỉ là làm sao mới để suy nghĩ này biến thành sự thực được a.

Ngày thứ ba, Nhạc hậu lại tổ chức gia yến ở một cung điện ở ngoài giao đô được xây cực kỳ hoành tráng, chất liệu lại cực vững chắc, cửa to cho dù mười nam nhân lực lưỡng cũng là phá không vỡ được. Mà hôm đó Nhạc đế cũng không có tham dự. Chỉ là có hai đôi uyên ương cùng Nhạc hậu thôi, đến cung nhân cũng không có cho mang theo.

Nhạc Xích Vũ ngồi ở vị trí của mình nâng mắt nhìn vũ cơ hiển vũ vì bọn họ trợ hứng. Dương Thiên Phong lại một chút cũng không có hứng thú, biểu tình trên mặt chính là ‘xem như ta không tồn tại’. Tay hán không ngừng gấp thức hán đưa lên miệng cho thê tử.

Tô Lập Sinh ôm một bụng hận thù muốn lập tức giết chết Dương Thiên Phong. Đạo này chuyện này của hán cũng không thành công, ám sát bất thành, ngay cả Nhạc Thanh Loan cũng nghiêng tâm về bên kia. Lần này hồi Ly quốc nữ nhân này hán nhất định trừng trị thích đáng. Nghĩ tới nghĩ lui vẫn là chút nữa viết thư cho Phan Lập tương đối thỏa đáng.

Chỉ là hán không biết được, thư kia tuyệt đối sẽ không tới được tay của Phan Lập đâu. Bởi Dương Thiên Phong sớm tra được hình thức truyền tin của bọn hán rồi.

Nhạc Thanh Loan lại biểu tình có chút thỏa mãn nhìn Dương Thiên Phong. Chỉ cần qua ngày hôm nay thì mọi chuyện đều thay đổi rồi a.

Cười nói qua đi, Nhạc hậu đột nhiên viện cớ Nhạc đế vì sau lâu như vậy không đến mà đi gọi. Trước khi đi liền ném cho một cung nữ gần đó một nhãn thần. Cung nữ kia khẽ cúi đầu tiếp thu rồi lui ra bên ngoài.

Rất nhanh lại trở vào cầm lấy một bình rượu bước đến châm cho bốn người ngồi ở bên dưới rồi lại lui ra ngoài. Bên trong chỉ còn lại bốn người cùng đám vũ cơ ti nhạc. Thời gian lại qua đi một hồi, vũ cơ ti nhạc cũng rời đi, Dương Thiên Phong đột nhiên lại nghe được một âm thanh chót của nho nhỏ vang lên.

“Thái tử thái tử phi Ly quốc tiếp tục ở lại chờ, bốn vương cảm thấy không khỏe muốn cùng vương phi rời đi trước.”

Nhạc Xích Vũ rất không hiểu đột nhiên bị trượng phu nắm tay kéo đứng lên. Chỉ là có người ngoài nàng cũng không tiện hỏi, chỉ có thể bày ra bộ dạng phu sủng phụ tùy mà thôi.

Tô Lập Sinh hừ một tiếng từ trong mũi ra, miệng vẫn treo một nụ cười nhạt hỏi: “Không biết Xương vương Kim quốc thực sự là không để Nhạc đế vào mắt, mới chờ một chút liền chờ không được muốn rời đi.”

Kỳ thực bản thân hắn cũng rất muốn đi, chỉ là còn phải mượn binh của Nhạc quốc để công Kim quốc nên không thể không tránh được. Đạo này hắn đã là mang chuyện của Nhạc Thanh Loan ra ngầm uy hiếp rồi nhưng vẫn phải cẩn thận một chút, tránh Nhạc đế ngầm đổi ý quy hàng Kim quốc.

Nhạc Xích Vũ hừ hừ trong lòng, hắn mới là người không để Nhạc đế vào mắt. Rõ ràng đang ở Nhạc quốc công khai bế nha hoàn thiếp thân của công chúa Nhạc quốc lên giường.

Thoại âm của Tô Lập Sinh rơi xuống là lúc chân của Dương Thiên Phong dừng tại cửa cung. Chỉ thấy cửa đúng là bị khóa từ ngoài không cách nào đẩy ra được.

Nhạc Xích Vũ lúc này mới cảm nhận được khác biệt. Nàng nhìn trượng phu khẽ hỏi: “Trượng công, chuyện này là thế nào?”

“Vẫn chưa biết, chỉ là...”

Dương Thiên Phong vẫn còn nói chưa xong thì đã thấy được bốc cháy. Hắn khẩn trương ôm lấy thê tử vào lòng nhìn ngọn lửa từ ở sâu trong cung đang bùng tốc độ ánh sáng mà đến.

Tô Lập Sinh cũng cực kỳ kinh hách hắn vội rời khỏi vị trí chạy đến chỗ Dương Thiên Phong. Cũng không phải là Dương Thiên Phong có chỗ nhờ cậy mà là bên đó chính là sinh lộ.

Nhạc Thanh Loan như có chuẩn bị trước cũng chạy theo, miệng không ngừng hô to gọi cứu mạng. Gương mặt xinh xắn hàm tiếu ý lại bị khăn trương hoàn toàn che đi khiến người không thể phát hiện đây là thực sợ hay giả sợ.

Chỉ thấy ngọn lửa ngày càng dữ dội hướng bọn họ lan đến. Sức công phá của nó hầu như liếm sạch mọi thứ nó đi qua.

61. Chương 61: Hoàn Toàn Thảm Bại

Nhạc Xích Vũ thu được cảnh này lòng trầm đi không ít. Nhạc hậu làm vậy là có ý gì? Lý nào giết chết cả bốn người? Nàng lại nhanh chóng loại bỏ đi suy nghĩ này, làm vậy đối với Nhạc quốc không có lợi.

Khói càng ngày càng dày đặc, không khí bên trong càng ngày càng thấp. Bản thân hai nữ nhân cũng là chịu không nổi mà ôm lấy ngực há mồm cố sức hô hấp. Trong đầu Nhạc Xích Vũ lại hiện lên vụ hỏa hoạn năm đó khiến nàng mất đi tất cả. Nhạc Thanh Loan lại là ngã xuống ngất xỉu.

Tô Lập Sênh cùng Dương Thiên Phong lúc này ra sức phá cửa để xông ra ngoài. Chỉ là không hiểu vì sao sức lực của bọn họ ngày một yếu đi, hô hấp ngày một khó khăn. Đập cửa đến cái thứ hai mươi mấy liền thấy Tô Lập Sênh hoa hoa lệ lệ ngã xuống.

Bên này Dương Thiên Phong cũng gục theo nằm lăn trên đất. Nhạc Xích Vũ hốt hoảng ngồi xuống xem. Đột nhiên mắt nàng trợn lên rồi ngực lên người của trượng phu.

Lúc này bên trong ngoài trừ tiếng lửa thiếu đốt ra thì chỉ còn lại hơi thở yếu ớt. Nhạc Thanh Loan vốn đã bất tỉnh liền ngồi dậy tay nàng cổ sức gõ lên cửa theo nhịp ba ba năm. Lúc này cửa được người bên ngoài mở ra.

Nàng vội vã nhấc váy chạy ra khỏi cung điện cố sức mà thở. Đám cung nhân liền xông vào nâng ba người ngất xỉu ra khỏi đám cháy.

Khóe mắt của Nhạc Thanh Loan hàm tiếu nhìn Dương Thiên Phong không rời, chỉ tay hạ lệnh theo kế hoạch đã định. Nếu không thể có được Dương Thiên Phong thì nàng thay Nhạc Xích Vũ ở bên hấn vậy.

Rất nhanh nàng đi vào một gian nhà gỗ cách đó không xa, sớm được chuẩn bị trước thay y phục đang mặc trên người của Nhạc Xích Vũ vào rồi lại để cung mặc y phục của mình cho Nhạc Xích Vũ. Cả cách oản tặc nàng cũng cho đổi lại hoàn toàn, đương nhiên trước đó vẫn cẩn thận xem có con nhện ở bên trong tóc hay không.

Sau đó nàng cho người nâng Nhạc Xích Vũ đến phòng của Tô Lập Sênh còn bản thân bước vào phòng của Dương Thiên Phong. Ngồi bên giường ngăm tuấn nhan, tay nàng không tự chủ mà sờ lên trên, khóe môi cũng kéo cao đến cực điểm.

Một thị nữ bước vào bên trong ở bên lư hương cho một ít nguyên liệu kích tình vào rồi lui ra bên ngoài. Nhạc Thanh Loan tự kéo rối y phục để lộ đường cong quyến rũ trên thân thể ra nằm nghiêng người bên cạnh Dương Thanh Phong, một tay chống thái dương một tay vuốt ve trên ngực hấn, miệng lẩm bẩm: “Cũng nên tỉnh rồi.”

Chưa đến nửa khắc Dương Thiên Phong lại chậm rãi mở mắt nhìn chằm chằm nàng ta, không nói lời nào, chỉ là nhìn mà thôi. Nhạc Thanh Loan học theo Nhạc Xích Vũ nở một nụ cười nhẹ vòng tay sang ôm lấy thắt lưng của hấn, đầu ghé lên lồng ngực rắn chắc kia làm nũng gọi: “Tướng công,…”

Thoại âm còn chưa rơi hết đã bị hấn hung hăng cho một chưởng vào gáy rồi ngất xỉu. Hấn hừ một tiếng rồi ghét bỏ đẩy Nhạc Thanh Loan ra khỏi người của mình rồi mang hài vào mở cửa bước ra ngoài.

Đáng lẽ lúc này hấn cũng là bị trúng kế rồi, cũng may khi hấn đưa ly rượu do cung nữ kia rót lên miệng uống lại thấy được Tiểu Vồng ở trên tóc của thê tử bò ra ngoài. Thế là hấn vờ ôm lấy thê tử để ly rượu gần trên tóc nàng chỉ là thấy được tiểu Vồng không chút do dự mà bò đến ly rượu sau đó lại không chạm đến.

Thế là hấn liền biết rượu có vấn đề, thế nên ly rượu của thê tử hấn cũng vờ uống thực tế là mang đồ đi.

Tiểu Vồng cũng vì ly rượu kia mà bị hấn dẫn dụ từ trên người thê tử bò đến trên người hấn.

Thấy được Tô Lập Sinh ngắt hấn cũng bắt trước giả ngắt, sau đó nhanh tay điểm huyết ngủ của thê tử. Lúc được người cứu ra ngoài hấn vội thả tiểu Vồng ra nơi khác, hấn muốn xem xem nữ nhân này giở trò gì.

Quả nhiên để hấn đoán trúng, tuy rằng hấn bị nâng vào phòng nên không biết nữ nhân kia làm gì chỉ nhìn y phục của nàng liền đoán ra được ngay. Dám để thê tử hấn nằm với nam nhân khác, nữ nhân này thực sự đáng chết.

Chỉ là hấn không có thời gian chùng chờ, bởi lúc này Nhạc Thanh Loan có nói câu ‘cũng nên tỉnh rồi’ đây chứng tỏ thuốc mê trong rượu không nhiều, có lẽ Tô Lập Sinh cũng sắp tỉnh lại rồi. Lúc chân hấn cẩn thận bước ra ngoài thì bên ngoài không có người. Trong nhà gỗ chỉ có hai căn phòng nên không cần tốn thời gian cũng xác định được thê tử là ở đâu.

Mà trong phòng hấn lại ngửi được vị đạo của xuân dược, thê tử là bị hấn điểm huyết ngủ nàng làm sao có thể tỉnh là mà phản kháng a.

Tô Lập Sinh bên này tỉnh lại cũng hít phải một lượng xuân dược rồi. Hấn nhìn thấy nữ tử bên cạnh liền chán ghét hừ một tiếng, dục hỏa trong người bị kích thích khiến hấn không thể không phát tiết được.

Nữ nhân chết tiệt này làm hại hấn mất hết mặt mũi, vậy cũng đừng trách hấn rồi. Chỉ là hấn vừa lồm cồm bò dậy muốn xé y phục trên người Nhạc Xích Vũ đã thấy cửa bị người đá ra.

Mà người đó lại không ai xa lạ chính là Dương Thiên Phong. Hấn khó chịu quát: “Xương vương Kim quốc là đang phá hoại chuyện tốt của bốn cung?” Chẳng phải là yêu thương Nhạc Xích Vũ sao, lại việc gì phải để ý đến Nhạc Thanh Loan?

Dương Thiên Phong mại khai cước bộ nhanh chóng bước đến giường ôm lấy thê tử đang say giấc, miệng đồng thời giải thích: “Thái tử phi Ly quốc là ở bên kia, đây là thê tử của bốn vương.” Hấn cũng không thể mở miệng trách Tô Lập Sinh được, ai bảo thê tử hấn có một muội muội song bào đây đã tâm như Nhạc Thanh Loan làm gì.

Tô Lập Sinh đang bị dục hỏa thiêu đốt lại còn bị Dương Thiên Phong cản trở tức giận không suy nghĩ mà gào thét: “Mất người để nơi nào, không nhìn thấy nàng đang vận thái tử phi bào phủ của Ly quốc sao?” Tay cũng không quên cản lại không cho Dương Thiên Phong chạm vào Nhạc Xích Vũ.

Dương Thiên Phong không trúng được nên lực công kích cùng phản xạ đương nhiên là tốt hơn. Hấn nhanh chóng ôm được thê tử lui cách giường ba bước chân có hơn.

“Y phục có thể đổi.” Nói xong hấn lập tức bước ra ngoài tránh cho bản thân hít phải xuân dược.

Tô Lập Sinh nóng nảy chạy theo hấn đoạt lại ‘thê tử’ trở về. Chỉ là khi hấn bước theo Dương Thiên Phong

liền thấy cảm thấy cổ bị người nào đó đánh lên rồi ngất đi.

Trạch Nghiễm bước lên một bước hướng Dương Thiên Phong hành lễ rồi bẩm báo: “Chủ tử, mọi chuyện hoàn tất.”

Trạch Nghiễm nhìn thấy cung điện bị cháy nhưng lại có người ở bên ngoài nên cũng không dám liều lĩnh. Đến khi thấy chủ tử bị nâng ra ngoài thì hoàn toàn nóng nảy muốn cướp người.

Chỉ là thấy được Dương Thiên Phong giơ ngón tay ra hiệu cho hắn. Hắn lập tức đi bắt hai công chúa cùng vài tên thị vệ của Ly quốc đến theo lời dặn. Không cần chủ tử nói nhiều hắn cũng tự biết hành động rồi.

Dương Thiên Phong liếc mắt nhìn Tô Lập Sinh trên đất lại nhìn hai nữ nhân cùng vài tên nam nhân khác đang nằm ở dưới đất liền phân phó: “Mang vào trong, nhớ mang y phục của vương phi tiêu hủy đi.” Dương nhiên lát sau y phục vương gia của hắn cũng sẽ một lượt thiêu hủy. Y phục này vốn là một đôi, của nàng không còn hắn giữ lại làm gì.

Dứt lời Trạch Nghiễm lập tức làm theo phân phó. Bên này thấy được Trạch Nghiễm ly khai Dương Thiên Phong đặt thê tử lên bàn kéo thái tử phi bào phục của Ly quốc ra khỏi người nàng ném xuống đất rồi dùng áo choàng bọc nàng lại ôm lên xe ngựa Trạch Nghiễm mang đến.

Bên trong xe để Phong Linh giúp nàng vận một bào phục khác rồi mới bước vào ngồi bên cạnh. Giải huyết ngữ cho nàng xong bản thân cũng tiến vào giấc ngủ.

62. Chương 62: Mất Hết Mặt Mũi

Sáng sớm tỉnh lại Dương Thiên Phong sớm ôm thê tử ngồi ở ghế gỗ trước sân to của nhà gỗ, vẻ mặt bình thản như không có chuyện gì xảy ra.

Nhạc Xích Vũ cũng thức dậy, tay nàng đưa lên xoa xoa mắt rồi nhìn xung quanh. Cực kỳ kinh ngạc với quanh cảnh xung quanh lại thấy được trượng phu liền hỏi: “Tướng công, chúng ta thế nào thoát chết?”

Chẳng phải hôm qua bị vây trong biển lửa rồi ngất đi sao? Vì sao hôm nay lại bình an như vậy? Là ám vệ cứu đi, nhưng là vì sao không hồi cung mà lại ở một nơi xa lạ thế này? Nhạc đế vào Nhạc hậu tối qua không có đến?

Dương Thiên Phong chỉ là hôn lên trán nàng, âm thanh nhẹ nhàng lại mang theo chút thỏa mãn nói: “Chút nữa sẽ có người đến nói cho nàng biết.”

Hắn tin chắc Nhạc Thanh Loan đã dùng tới chiêu số này thì nhất định sẽ có thêm người làm chứng. Nên lúc Nhạc hậu thiết yến đã sớm để bọn họ vận quốc phục.

Âm thanh của hân vừa rơi được chừng năm giây liền thấy một nhà hai già hai trẻ chính bước vào trong sân. Vừa thấy được đôi phu thê kia liền bước đến khom người cúi chào.

Một lão giả trước lên tiếng: “Không biết trước mặt là vị quý nhân nào để tiểu dân biết xưng hô.”

Nhạc Xích Vũ thập phần kinh hãi đáp phi sở vấn: “Là các người cứu chúng ta?” Nàng cũng không ngạc nhiên với xưng hô của hân, nếu là bọn họ cứu các nàng nghĩa là chúng tỏ biết cách nàng là người trong cung.

“Vâng, đêm qua tiểu dân thấy được cung điện bốc cháy liền gọi nhi tử thức dậy cứu người. Vốn định là sẽ báo đến trong cung nhưng thành môn đã đóng nên sáng sớm hôm nay dậy sớm để tiến cung thông báo.” Lão giả vẫn cung kính đáp.

Nhạc Xích Vũ a lên một tiếng như là bản thân đã thông suốt, nàng lại hỏi: “Vậy đêm qua các người ngủ nơi nào?” Nàng nghĩ là bản thân sẽ ngủ cùng Nhạc Thanh Loan nên cũng không có hỏi gì nhiều.

Một nữ nhân trong số đó vội lên tiếng đáp: “Vì nhìn y phục của bốn vị quý nhân nên đoán được là phu thê nên chúng tiểu dân để hai người một phòng. Chúng tiểu dân ở tạm nhà dân gần đây.” Lúc này nhìn y phục của hai người trước mặt cùng là đồng bộ, nên không có để ý cho lắm.

Dương Thiên Phong im lặng theo dõi vở tuồng này không lên tiếng mà chỉ để thê tử hỏi bọn hân. Nếu đêm qua hân thực sự trúng kế dù biết rõ ràng là người bên cạnh không phải thê tử thì cũng không thể nào tìm được kẻ hở trong lời nói này.

Nếu là sự việc kia thực sự xảy ra cho dù hân cùng thê tử khẳng khẳng không nhận thì cũng không ai tin. Rõ ràng hôm đó Nhạc Thanh Loan đã từng mạo nhận thê tử hân trước mặt mọi người, lại còn có thể nhẫn nhịn không sợ sâu bọ khiến Tô Lập Sinh nhìn không ra nữa chứ. Thế nên, vẫn là nói tiểu Vồng cứu bọn họ.

Bốn người kia nhìn chằm chằm Nhạc Xích Vũ như là thấy vàng vậy khiến nàng có chút không hiểu. Mà khiến nàng không hiểu hơn chính là trượng phu bên người. Hân vì sao biết rõ sẽ có người đến nói cho nàng biết?

Chỉ là nàng còn chưa suy nghĩ xong đã thấy xe ngựa của hoàng thất Nhạc quốc đến. Nhạc đế cùng Nhạc hậu lần lượt xuống xe ngựa, ánh mắt đầy triều mến nhìn mình khiến Nhạc Xích Vũ có chút sửng sốt không hiểu chuyện.

Dương Thiên Phong thì ngược lại hân đương nhiên là biết chuyện gì xảy ra. Chỉ là để thê tử xuống rồi cả hai cùng bốn người kia đồng loạt hành lễ.

Nhạc đế Nhạc hậu còn chưa kịp cho miễn lễ liền nghe bên trong nhà gỗ vang lên âm thanh của đám nữ nhân. Âm thanh to đến nỗi thu hút hết sự chú ý của mọi người. Nhạc đế Nhạc hậu nhìn nhau thập phần sửng sốt, đây là thế nào? Vì sao lại có nhiều âm thanh nữ nhân như vậy?

Bọn họ cùng nhìn Nhạc Xích Vũ thấy được vẻ ngơ ngác của nàng thì vội vã bước chân vào trong xem. Dương Thiên Phong cũng cùng Nhạc Xích Vũ bước vào, mắt hắn lại cố ý liếc nhìn về mặt run rẩy của bốn người phía sau.

Kỳ thực hắn biết bốn người này nhất định là muốn chạy trốn, chỉ là người bọn hắn giúp làm việc là hoàng tộc, chạy nơi nào cũng không thể thoát được. Có trách thì cùng trách bản thân tham lam, nhận bạc làm chuyện xấu gieo họa vào người mà thôi.

Lúc này mọi người bước vào trong căn phòng phát ra âm thanh, chỉ thấy được trên giường Tô Lập Sinh nằm giữa hai nữ nhân, còn Nhạc Thanh Loan lại nằm trên đất cùng hai nam nhân khác. Chỉ giống ở một điểm đó là cả sáu người đều không mặc y phục mà thôi.

Dương Thiên Phong vội đưa tay che mắt thê tử lại điềm điềm nhắc nhở: “Không được xem.”

Nhạc Xích Vũ vừa bước vào còn chưa kịp thấy gì. Nàng không đủ cao, lại đứng phía sau Nhạc để Nhạc hậu, muốn khiêng chân lên xem tình huống bên trong lại bị trượng phu che mắt lại. Hừ một tiếng đầy không cam tâm nói: “Vì sao?”

Câu nói của nàng khiến Nhạc đế Nhạc hậu hồi qua thần quay lại nhìn chằm chằm Nhạc Xích Vũ đang bị bịt mắt cùng vẻ mặt vô biểu tình của Dương Thiên Phong. Hắn chỉ là nhàn nhạt nói: “Bổn vương cùng vương phi lui ra ngoài trước.” Nói xong lập tức mang thê tử rời đi không đợi cho ai kịp phản ứng.

Nhạc đế tức giận quát: “Các ngươi đây là thế nào?” Kế hoạch không thành còn không nói. Đây là còn liên lụy thêm hai nữ nhi của hắn.

Nhạc hậu vội chạy tới ôm lấy Nhạc Thanh Loan đang che mặt khóc nức nở ở dưới đất. Chuyện sao lại thành thế này a? Rõ ràng đêm qua nàng tận mắt chứng khiến tất cả hoàn tất mới rời đi vì sao hôm nay một chút cũng không giống?

Tô Lập Sinh lúc này mới hiểu chuyện xảy ra. Đoạn đối thoại ngắn của hắn cùng Dương Thiên Phong đêm qua hiện lên trên đầu, hắn biết bản thân là bị tính kế. Chỉ là đột nhiên có được thêm hai mỹ nữ không có gì là không tốt.

Nhưng hai thuộc hạ kia liền không thể giữ. Hắn lạnh mắt nhìn Nhạc đế Nhạc hậu rồi nói: “Chuyện như hai người thấy, bổn cung có thể thú hai nàng, cũng có thể giữ mạng cho thái tử phi.”

Nhạc đế lập tức hiểu rõ ý của hắn liền nhìn lão công công bên cạnh mình một mắt. Lão công công hiểu chuyện lập tức rút chủy thủ ra không thanh sắc giết chết hai nam nhân kia.

Hai vị công chúa đột nhiên bị liên lụy cũng là sợ đến mất mật. Nhưng nghe được lời của Tô Lập Sinh bọn họ lập tức trở nên vui vẻ. Dù sao cũng là bị gả đi, vậy gả cho thái tử chẳng phải tốt hơn sao.

Sau khi vận y phục hoàn tất mọi người bước ra ngoài sân. Bốn người lúc này run rẩy quỳ ở trước sân. Dương Thiên Phong cùng Nhạc Xích Vũ lại an nhàn ngồi ở ghế gỗ, nàng thì luôn miệng đặt câu hỏi, hần lại chỉ mỉm cười mà không đáp.

Sắc mặt của Nhạc đế âm trầm quét mắt Dương Thiên Phong cực kỳ hận thù, sau đó hỏi bốn người đang quỳ: “Sáng nay Trẫm nhận được tin tức có phải các người đến báo không?”

“Vâng.” Bốn người đồng thanh run rẩy đáp một chữ. Hôm qua công chúa sai bọn họ làm việc không hề nói đến có thêm những người khác xuất hiện.

“Vậy Trẫm hỏi các người, các người thế nào an bài cho bọn họ?” Nhạc đế nghiêng rằng nghiêng lợi từng chữ bức ra khỏi khe răng. Hần biết chuyện này Dương Thiên Phong phát hiện liền tính kế ngược lại hần, chỉ là không có chứng cứ để hần phản bác mà thôi.

Lúc này không ai dám trả lời, chính bọn họ cũng không có biết. Hiện bọn họ ngoại trừ là sợ ra thì chỉ còn biết nhìn công chúa cầu cứu thôi.

Dương Thiên Phong lạnh giọng quát to: “Lúc này các người nói với bốn vương thế nào? Hiện lại xuất hiện chuyện này?”

Bốn người lập tức dập đầu miệng kêu ‘oan uổng’. Nhạc hậu sợ bọn họ nói ra chân tướng lập tức cho người mang bọn họ giam vào lao ngục, còn để người bịt miệng không cho la hét nữa. Biết được chuyện xấu của hoàng tộc liền không thể không chết.

Nói qua mấy câu mọi người lần lượt rời đi. Tô Lập Sinh thấy mọi người lên xe ngựa liền bước đến trước mặt Dương Thiên Phong hạ giọng nói: “Người tính kế bốn cung?”

“Bốn vương chỉ tặng cho thái tử Ly quốc người hai mỹ nhân xinh đẹp thôi, sẽ không phải bốn vương chọn người không hợp khẩu vị của thái tử Ly quốc chứ?” Dương Thiên Phong nhướm mày lên khiêu khích như thế bảo ‘mau đa tạ bốn vương đi’.

Tô Lập Sinh tức giận phất tay áo rời đi. Đám ám vệ của hần sợ là bị Dương Thiên Phong thủ tiêu rồi nên mới phát sinh tình huống như vậy.

Lúc này Nhạc Xích Vũ vẫn đang trong cơn ngạc nhiên bực tức đại ngộ. Nàng nắm lấy vạt áo trước ngực của Dương Thiên Phong hỏi: “Tướng công, chuyện này là thế nào?”

Dương Thiên Phong lại không nói mà kéo thê tử lên xe ngựa cùng hồi cung. Trước đó hần còn bảo nàng bắt tiểu Vồng từ trên cây trở về nữa.

63. Chương 63: Bệnh Tình Trở Nặng

Sau mấy ngày an ổn, dự qua sinh thần của Nhạc đế Dương Thiên Phong theo kế hoạch rời đi trong ngày. Dương nhiên quyết định này của hắn khiến không người kịp trở tay mà chỉ có thể nhìn hắn rời đi mà thôi.

Cũng như đường đến vậy, đường về cũng là gặp thích khách nhưng Nhạc Xích Vũ lại không hề biết chút gì. Nàng vẫn luôn hỏi chuyện hôm đó lại chỉ nhận được câu trả lời là ‘nàng không nên biết’.

Hồi đến Kim quốc, chuyện đầu tiên bọn họ phải làm chính là tiến cung thỉnh an. Thiệu Khánh đế Thiệu Khánh hậu nhận được tin tức Dương Thiên Phong khỏi bệnh lại biết được gương mặt của Nhạc Xích Vũ chưa được liền vui vẻ cười không ngừng miệng.

Vừa thấy được đôi phu thê kia lập tức kéo đến tầm cung trò chuyện không dứt. Dương Thiên An cùng Mai thị Dư thị cũng cực kỳ cao hứng hỏi không ngừng miệng. Nhạc Xích Vũ mang lễ vật ra tặng cho mọi người.

Thiệu Khánh đế muốn lập tức phong thái tử lại bị Dương Thiên Phong từ chối. Hắn bảo chuyện này tạm thời không nên nhắc đến. Khi bị giữ lại trong cung dùng bữa hắn thấy được sắc mặt không tốt của Dương Cảnh Phong cũng không dám đáp ứng.

Sau khi xuất cung Nhạc Xích Vũ cùng Dương Thiên Phong không hồi Xương vương phủ mà là lập tức đến Việt vương phủ. Dư thị nghe như vậy cao hứng không nói nên lời cũng giữ Nhạc Xích Vũ ở lại ngủ cùng mình.

Dương Cảnh Phong mang Dương Thiên Phong đi gặp Dương Hoài Phong. Chỉ thấy được Dương Hoài Phong sắc mặt tái nhợt gần như trong suốt, ánh mắt hôm sâu gò má lại cao. Bọn họ lo lắng không thôi, Dương Thiên Phong mang chuyện ở Nhạc quốc một lượt kể ra.

Dương Hoài Phong nghe được gật gù hư nhược nói: “Vậy liền lên đối sách thôi.” Hắn biết thời gian của mình không còn dài nữa phải nhanh chóng bồi dưỡng đám hoàng đệ thôi.

Chỉ là thương lượng chưa được bao lâu, trăng xuất hiện thì Dương Hoài Phong lại bị độc hành đến thống khổ, trán liên tục xuất mồ hôi, hai hàm răng cắn chặt đến xuất huyết.

Dương Thiên Phong khẩn trương chạy ra ngoài kéo thê tử đến một góc nói: “Nương tử, nàng mang tiểu Vồng cho ta mượn đi.” Hắn biết đại hoàng huynh chưa đồng ý sẽ không để hắn mang người khác tiến đến chỗ của mình nên bản thân không dám làm liều.

Nhạc Xích Vũ biết được trượng phu như vậy chính là bệnh tình của Dương Hoài Phong có biến rồi. Nàng không chút do dự lấy tiểu Vồng từ trên tóc xuống dặn dò vài câu rồi đưa cho trượng phu.

Chỉ là khi Dương Thiên Phong mang tiểu Vồng đến chỗ của Dương Hoài Phong thì nó đến bò cũng không thêm bò lên nữa. Mỗi lần nó bò ra khỏi chân của Dương Hoài Phong lại bị Dương Thiên Phong bắt ngược trở lại.

Dương Cảnh Phong thấy được có chút buồn cười, nhưng tâm trạng đang là nặng nề lo lắng, một đồng hồ loạn xuất hiện trong đầu. Hắn cấp cấp mở miệng hỏi: “Nhị hoàng huynh, nó là thế nào không cần a?”

“Vi huynh cũng không biết.” Dương Thiên Phong cũng là bất đắc dĩ nhìn thái độ chống đối vô cùng không chút tích cực của tiểu Vồng, hắn nhìn không được cũng quát: “Mau cần đi, chẳng phải thích độc sao?”

Hay là do lúc này thê tử dặn nó không được tùy tiện cần người nên nó mới không cần?

Dương Hoài Phong đau đớn mắt nhắm lại thành một đoàn, nặng nề bức ra từng chữ đứt đoạn: “Vô ích thôi, đã lâu như vậy rồi, ta không sao, không cần lo lắng, ngày mai sẽ khỏi.”

Dương Thiên Phong còn muốn há miệng nói gì nữa liền bị Dương Cảnh Phong kéo ra ngoài. Hai huynh đệ ở bên ngoài ngồi xuống mới bắt đầu thương lượng.

Dương Thiên Phong chịu không được vỗ bàn: “Đại hoàng huynh cứ như vậy sẽ không ổn, chỉ bằng gọi tam đệ muội đi.” Hắn đây là lần đầu thấy được loại độc này bộc phát, thế nên có rất không kiên nhẫn.

“Không được, nữ nhân chết tiết kia không thể tin tưởng được đâu.” Dương Cảnh Phong xua xua tay phản đối, hắn còn chưa từng thấy nàng hành y cứu người, nàng chỉ biết tiêu bạc của hắn thôi.

“Nhưng là đại hoàng huynh đã như thế này rồi, không thể không thử.” Dương Thiên Phong lo lắng nói xong lại đổ một ly trà đầy xuống bụng.

Dương Cảnh Phong mím chặt môi suy nghĩ, hắn là không tin tưởng Dư thị. Tuy nàng thực sự không có tiết lộ chuyện chân của hắn nhưng: “Nhị hoàng huynh, y thuật của nàng chúng ta chưa từng thấy qua.”

Dương Thiên Phong cau mày nghĩ nghĩ lại hỏi: “Vậy hể mười lăm thì độc lại phát sao?”

“Ân, nhưng mỗi ngày một nặng, tháng trước là đau cả một đêm mới ngủ không biết lần này thế nào.” Dương Cảnh Phong nặng nề nói.

“Phan Lập thế nào rồi?” Chuyện này cũng chỉ có tạm thời buông xuống. Qua ngày mai hắn sẽ thương lượng với đại hoàng huynh để Dư thị cứu trị.

Nhắc đến Phan Lập Dương Cảnh Phong lập tức có hứng thú: “Đúng như chúng ta đoán, hắn chịu không được lập tức xin phụ hoàng cho trở về biên cương. Trước khi hắn trở về nữ nhân chết tiết kia phát hiện hắn có ý đồ không tốt với hoàng muội nên phụ hoàng tức toàn bộ binh quyền của hắn rồi.”

Lúc này Dương Thiên Phong mới gật gù hơi nở nụ cười. Vậy nhất định hắn sẽ đến Ly quốc tìm Tô Lập Sênh, mà trong tay không binh quyền tạm thời trì hoãn được một khoảng thời gian.

“Vậy hiện chúng ta cần lo lắng chính là Ngạn quốc.”

Sau đó hai huynh đệ lại nói rất lâu mới rời tách ta. Dương Thiên Phong cầm lấy tiểu Vồng mang đến tìm thê tử. Dư thị vừa thấy hắn ở bên ngoài gõ cửa lập tức xông ra mở cửa mở thanh trước đuổi người: “Hôm nay A Vũ của ta, người trở về đi.”

Dương Thiên Phong có chút dở khóc dở cười, nhưng rất nhanh hắn lại cười tủm tỉm đưa tiểu Vồng lên trước mặt Dư thị: “Kỳ thực ta muốn đưa cho nương tử thứ này.”

Dư thị vừa thấy con nhện to lập tức hét toán lên, một nhảy liền bay lên trên cái bàn tròn gần đó, miệng không ngừng hô: “Mau mang con vật ghê gớm kia ra khỏi tầm mắt của ta.”

Nhạc Xích Vũ mỉm cười bước ra đứng đối diện tượng phu hỏi: “Thế nào?”

Dương Thiên Phong thu lại nụ cười, một tay kéo nàng ra ngoài rồi hạ thấp giọng nói: “Tiểu Vồng không chịu cần.”

Mây liễu của Nhạc Xích Vũ nhìn chặt nhận lấy tiểu Vồng. Nàng nhìn chăm chăm nó rất lâu mới mở thanh: “Vậy liền để A Tịch thử đi thôi. Tiểu Vồng chỉ cảm nhận được độc trong máu cùng lục phủ ngũ tạng thôi. Có lẽ độc của đại hoàng huynh ở kỳ kinh bát mạch nên nó mới không cảm nhận được.”

“Àn, ta biết rồi.” Dương Thiên Phong nghe vậy liền tâm đang treo lơ lửng cũng đặt xuống một nửa. Hắn vươn tay ôm lấy thê tử hôn lên trán nàng rồi mới rời đi.

Nhạc Xích Vũ trở về phòng đã nghe Dư thị mắng người: “Dương Thiên Phong đáng chết, đến cô nãi nãi người cũng dám dọa, không sống nữa có phải không?”

Nàng có chút lắc đầu cười khổ, đóng cửa phòng xong nàng kéo Dư thị đến giường: “A Tịch đừng giận nữa, tương công chỉ là đùa mà thôi.”

“Hắn mà đùa sao, hắn là cố ý. Đám nam nhân họ Dương không tên nào tốt đẹp cả.” Dư thị giận dữ vỗ kháng giường quơ đũa cả nắm.

“Ý của A Tịch là phụ hoàng cùng hoàng thúc hoàng bá các lịch đại tiên hoàng đều không tốt đẹp?” Nhạc Xích Vũ buồn cười bắt bẻ.

Dư thị á khẩu: “...” Nàng chỉ muốn mắng Dương Thiên Phong với Dương Cảnh Phong thôi mà.

Thấy biểu tình kia của Dư thị Nhạc Xích Vũ lại kéo nàng ta nằm lên giường tâm sự: “Người nói người biết y lý, vậy có thể chữa được những bệnh gì nha.”

Dư thị vào được chủ đề bệnh nghề nghiệp lại bộc phát huyền thuyên không ngừng. Kết quả ngày mai rất trễ mới tỉnh giấc.

64. Chương 64: Trêu Người Rất Vui

Dương Thiên Phong sáng nay cùng Dương Cảnh Phong thượng triều, hắn không dám nghỉ ngơi nữa. Trên triều đám đại thần đều đồng loạt dâng tấu lập thái tử nhưng đều bị hấn từ chối. Hấn tin bệnh của đại hoàng huynh nhất định sẽ chữa được nên không muốn đảm nhiệm.

Dương Cảnh Phong sáng nay đến thăm Dương Hoài Phong thấy được sắc mặt ngày một không tốt, mà độc tính vẫn còn phát tác chưa ngừng, hắn cũng có chút suy nghĩ muốn Dương Thiên Phong tiếp nhận thái tử vị. Trong thời gian Dương Thiên Phong không ở, Dương Hoài Phong luôn nói với hắn nếu bản thân thực sự không xong liền hy vọng hấn phò trợ Dương Thiên Phong.

Nhạc Xích Vũ cùng Dư thị thỉnh an Thiệu Khánh hậu xong lại đến thái tử phủ gặp Mai thị. Mai thị liên tục huyền thuyên chuyện lập trữ(Luna: Tuyền thái tử) ý của hai người muốn Nhạc Xích Vũ bảo Dương Thiên Phong mau tiếp nhận.

Buổi chiều Dương Thiên Phong đến thăm Dương Hoài Phong đồng thời khuyên nhủ: “Xích nhi bảo có lẽ độc của đại hoàng huynh là thấm vào kỳ kinh bát mạch nên tiểu Vồng mới không chịu cắn, vẫn là để tam đệ muội thử xem.”

Dương Cảnh Phong vẫn là phản đối không ngừng miệng liệt kê ra một đống khuyết điểm của Dư thị. Dương Thiên Phong hết cách không biết nói gì nữa. Dương Hoài Phong bật cười: “Tam hoàng đệ rất lưu tâm tam đệ muội a.”

Dương Cảnh Phong: “...”

Dương Thiên Phong thấy được sắc mặt tốt của Dương Hoài Phong lại nói: “Đại hoàng huynh, chúng ta còn cách vẫn nên thử, hiện không thể kéo dài nữa.” Thiệt tình, đến giờ phút này còn có thể nói đùa được nữa.

Dương Hoài Phong nhíu mày rất lâu. Trong suốt những năm hấn giả chết, hấn từng bảo Dương Cảnh Phong nói phụ hoàng để Mai thị tái giá nhưng nàng lại muốn vì hấn thủ tang. Tang hấn ba năm qua đi, nàng lại bảo muốn vì hấn thủ tiết, hiện có cơ hội vậy cũng không nên bỏ qua a.

Dương Cảnh Phong bị Dương Thiên Phong nháy mắt cũng phải nói tốt vài câu: “Đại hoàng huynh không nên sớm như vậy liền buông bỏ hy vọng, biết đâu nữ nhân chết tiết kia có cách gì đó thì sao.” Kỳ thực, tuy hấn không thích Dư thị nhưng cũng phải công nhận nữ nhân này cũng có chút thông minh. Biết đâu bệnh của đại hoàng huynh liền do nàng chữa được thì sao.

“Không phải bình thường mắng tam hoàng muội không có ưu điểm sao?” Dương Hoài Phong nhin không

được lại trên hần.

Dương Cảnh Phong mím môi: “...”

Dương Thiên Phong đưa tay xoa xoa huyết thái dương nghĩ không ra đại hoàng huynh đến giờ phút này còn đùa được a. “Vậy chút nữa sẽ cùng tam hoàng muội nói một chút.”

“Đệ đi tìm nữ nhân chết tiết kia.” Dương Cảnh Phong nói xong liền rời đi trong tiếng cười trên ghẹo của hai vị hoàng huynh.

Dương Thiên Phong nhân lúc này cũng mang tấu chương ra phê duyệt. Dương Hoài Phong không có gì làm cũng cầm lên xem xem.

Một khắc đi qua Dương Cảnh Phong mang theo tức giận mà trở về. Hần vừa ngồi xuống, móng chạm ghế, bàn tay cũng chạm bàn: “Nữ nhân chết tiết lại không biết đi nơi nào. Hạ nhân bảo nàng ta còn chưa trở về mà lúc đệ cùng nhị hoàng huynh xuất cung thì nàng cũng đã sớm xuất cung.”

Dương Thiên Phong cùng Dương Hoài Phong cũng lại tặng hần thêm một trận trên ghẹo. Dương Cảnh Phong hừ hừ rồi lại cũng phê duyệt tấu chương của mình.

Giờ lên đèn đã qua được một canh giờ, lửa trong lòng của Dương Cảnh Phong ngày càng lớn. Hần không thể nào tập trung phê duyệt tấu chương được nữa, mở ra lại đóng trở vào, miệng vừa há đã mắng người: “Nữ nhân chết tiết kia giờ này còn chưa chịu hồi phủ.”

Dương Hoài Phong đã sớm quen thuộc nên không có thái độ gì đặc biệt. Dương Thiên Phong nghe đến ngập lỗ tai, hần cũng không còn hứng thú phê duyệt tấu chương nữa liền trên ghẹo: “Tam hoàng đệ nóng nảy như vậy khẳng định là rất quan tâm tam đệ muội.”

“Đệ mới không có.” Dương Cảnh Phong hừ hừ. Hần mà thêm quan tâm nữ nhân chết tiết kia.

“Vi huynh nhớ Xích nhi nhưng cũng không có thái độ nóng nảy như đệ vậy a.” Dương Thiên Phong lại nhàn nhàn dùng trà.

Dương Cảnh Phong nặn mãi mới ra được vài chữ chống chế: “Đệ là sợ nữ nhân chết tiết đó làm trễ nãi việc cứu trị đại hoàng huynh thôi.”

Dương Hoài Phong bật cười ha tiếng lại chen miệng vào: “Vi huynh không gấp, hoàng đệ trái lại gấp gì nha.”

Dương Cảnh Phong vội lái chủ đề từ trên người mình sang người Dương Thiên Phong: “Nhị hoàng huynh không nhớ nhị hoàng tẩu sao?”

“Nguyên lai là tam hoàng đệ nhớ tam đệ muội.” Cả hai như phát hiện được báu vật, mắt mở to đồng thanh bật thanh.

Dương Cảnh Phong: “...”

“Tam hoàng đệ vẫn luôn là khẩu thị tâm phi như vậy. Nhớ năm đó cùng hoàng muội dành đồ chơi rõ ràng muốn nhường lại không dám nói mà chỉ lặng lặng đặt ở trong tầm mắt hoàng muội.” Dương Thiên Phong chép chép miệng nói một hơi dài: “Lần này cũng là như vậy đi, miệng gọi nữ nhân chết tiết nhưng trong lòng lại là nường tử thân ái.”

“Đệ...huynh...” Lúc này Dương Cảnh Phong mới ý thức được bản thân bị hai vị hoàng huynh hợp sức trêu chọc. Hắn tức muốn nổ phổi lại không làm được gì: “Đệ còn không có lẳng mạn như nhị hoàng huynh vậy đâu, còn dám bỏ luôn mặt mũi trang sỏa dụ dỗ nhị hoàng tẩu.”

“Vi huynh là bất đắc dĩ.” Dương Thiên Phong tựa lưng vào ghế nhàn nhàn không chút lảng tránh mà trực tiếp thừa nhận. Mặt không chút tức giận mà lại mang theo chút tiểu ý.

Dương Cảnh Phong vừa định phản bác liền nghe âm thanh quen thuộc từ xa xa truyền vào: “Dương Cảnh Phong.” Âm thanh cực to lại cố ý kéo thật dài khiến mặt hắn đen lại không ít.

“Thấy chưa, lúc cần không xuất hiện, hiện không cần lại chạy đến. Nghe âm thanh này là biết muốn moi bạc ở chỗ đệ rồi.” Hắn ba ba ba mà vỗ mấy cái trên bàn tức giận khê mắng

Dương Thiên Phong vội vã đẩy Dương Hoài Phong vào sau tấm bình phong. Hiện mà mở thông đạo sợ là không kịp. Sau đó lại trở về chỗ ngồi xuống.

Lúc này cửa cũng bị đẩy mạnh từ ngoài vào, Dư thị cười tươi tắn đứng ngay cửa. Nàng nhấc chân bước vào, miệng đồng thời mở: “Lúc này ta mới mua một số yên chi phấn nước cùng trang sức, mai người ta tới đòi bạc người đưa cho họ đi.”

“Nữ nhân chết tiết, vì sao lúc nào cũng phải là bốn vương trả bạc?” Dương Cảnh Phong cắn răng nghiến lợi nói.

“Việc này là người giữ mà ta lại không được vào thái y viện.” Dư thị nhún vai nói xong liền ngồi xuống một cái ghế tựa châm trà uống.

Nhạc Xích Vũ cũng bước vào bên trượng phu. Dương Thiên Phong ôm lấy thắt lưng của nàng hỏi: “Hôm nay nàng đã đi đâu?” Hắn cũng không muốn nường tử về trễ như vậy.

“Ta cùng A Tịch kéo đại hoàng tẩu xuống phố dạo.” Nhạc Xích Vũ vui vẻ kể: “Còn mua được rất nhiều đồ.”

“Không những vậy còn gặp được rất nhiều mỹ nam thế nên giờ này mới hồi phủ a.” Dư thị không chút do dự chen miệng đúng thời điểm. Tiếp đó là ba hoa kể ra lai lịch đã điều tra được của các mỹ nam đã từng gặp trên phố, không những thế còn biết luôn tên tuổi tình trạng hôn nhân của mỹ nam.

Khóe miệng của ba nam nhân có mặt trong phòng không hện cùng co rút liên tục. Đi ngắm mỹ nam còn điều tra cặn kẽ như vậy. Dương Cảnh Phong tức đến hô hấp có chút gấp: “Nữ nhân chết tiệt không biết phụ đạo còn kéo hai hoàng tử đi làm chuyện xấu?”

“Cái gì mà không giữ phủ đạo? Người không phải cũng như vậy sao?” Dư thị hung dữ quát lại. Bản thân hấn trong lòng có nữ nhân khác còn dám mắng nàng. “Lại nói, ta đã làm gì xấu nào, không lẽ người ta đi ngang qua ta nhắm mắt không nhìn sao?”

“Người đi điều tra người khác, có phải hay không không nên vào thái y viện mà nên vào cục tình báo tra án của Hình bộ?” Dương Cảnh Phong phì phò thở từng ngụm. Nữ nhân này luôn khiến hấn tức đến chết!!!

Dương Thiên Phong nở một nụ cười mang đao nhìn thê tử, âm điệu kéo dài đến vô tận: “Nàng đi ngắm mỹ nam?”

Nhạc Xích Vũ ôm lấy cổ hấn, thất lưng hơi khom thì thầm bên tai: “A Tịch nói đùa thôi, chúng ta đi mua sắm quên thời gian. Do đại hoàng tử suốt ngày không vui nên A Tịch mới cố ý để nàng trễ một chút mới hồi phủ.”

Dương Thiên Phong nghe được gật gù, biểu tình trên mặt thoáng thả lỏng. Không phải ngắm mỹ nam là tốt rồi, nhưng cũng không quên cảnh cáo: “Nàng dám ngắm mỹ nam đừng trách ta không khách khí với nàng.”

Nhạc Xích Vũ hơi rụt đầu lại, nàng hiểu Dương Thiên Phong nói gì. Đạo này tuy là thân mật nhưng lễ phụ thê bọn họ vẫn chưa có. Do nàng có chút ngượng nên hấn cũng không gượng ép.

Bên kia Dương Cảnh Phong cùng Dư thị vẫn là ta một câu người một câu không dứt.

65. Chương 65: Cổ Tình Làm Khó

Dương Thiên Phong thấy được chủ đề bị lái sang chuyện khác lập tức ho khan vài tiếng: “Tam hoàng đệ nên cùng nàng nói một chút trước.”

Một câu nói của Dương Thiên Phong khiến Dương Cảnh Phong im bật nhất thời không biết nên nói thế nào cùng Dư thị mới tốt. Dư thị thấy thu được vẻ mặt lúng túng kia liền vui vẻ hỏi: “Có phải ta được vào thái y viện không?”

Không đợi ai phản ứng nàng nhảy cẫng lên vui vẻ cười ha ha rồi chạy vòng tới sau lưng Dương Thiên Phong ôm lấy Nhạc Xích Vũ: “A Vũ A Vũ ta được vào thái y viện rồi. Không uống công hôm nay ta mua nhiều trang sức như vậy, có dịp trưng diện rồi.”

Trán của Dương Thiên Phong chảy xuống vài vạch đen, vào thái y viện chỉ để trưng diện? Câu dẫn thái y? Bất quá chuyện này để sau mới nói đi: “Nếu tam đệ muội thực sự làm được ta liền thỉnh cầu phụ hoàng để tam đệ muội vào thái y viện.”

Dư thị càng cao hứng buông Nhạc Xích Vũ ra hướng Dương Thiên Phong nở một nụ cười vuốt mông ngựa khiến cả ba nam nhân có mặt trong phòng đều da gà nổi đầy người: “Đa tạ nhị hoàng huynh.”

Nhạc Xích Vũ nghe vậy liền ghé người áp sát Dư thị trêu chọc: “Không mang tên của tướng công ra gọi nữa?”

Dư thị đang vui nên cũng không để ý đến nàng chỉ ở đó ba hoa về những thứ bản thân sẽ phải mang đến thái y viện. Chỉ cần nghĩ tới tương lai có lương bổng cùng có chỗ phát huy nghề nghiệp nàng liền vui đến không thể ngủ được.

Dương Cảnh Phong nhìn khuôn mặt khả ái của Dư thị rất không có tiền đồ một lúc mới nói: “Ngồi xuống, nghe bốn vương nói.”

“Vì sao ta phải nghe người nói?” Dư thị lại phồng mang trợn má thét lại.

Nhạc Xích Vũ sợ kéo dài lâu không tốt liền kéo Dư thị ngồi xuống khuyên nhủ, bản thân cũng là ngồi bên cạnh nàng ta: “Vì chuyện này liên quan đến thái y viện.”

Quả nhiên Dư thị im lặng nghe Dương Cảnh Phong kể. Sau khi nghe xong, mắt của Dư thị mở to đảo lên trên mặt của ba người trong phòng cuối cùng dừng ở trước mặt Nhạc Xích Vũ. Nàng kích động nắm tay nàng ta nói: “Người cũng sớm biết, vì sao giấu ta?” Hóa ra ai cũng biết chỉ mỗi nàng không biết.

“Tam hoàng đệ trang tàn tật người sớm biết cũng giấu ta thôi.” Nhạc Xích Vũ không giải thích nhiều chỉ một câu phản bác khiến người á khẩu.

Dư thị có chút ngượng liền cười hề hề vỗ vai của Nhạc Xích Vũ: “Chúng ta hòa đi.” Sau đó nàng lại quay sang Dương Cảnh Phong chép miệng: “Thế mà lúc đầu ta nghi ngờ người lòng dạ hiểm ác thủ đoạn ngoan độc với tình địch.”

Dương Cảnh Phong hừ lạnh một tiếng: “Giờ mới biết bốn vương tốt đẹp sao?”

Dương Thiên Phong bên này thành công bị Dư thị làm cho sắc nước bọt liên tục ho khan. Phải công nhận Dư thị quả nhiên đầu óc hơn người, chỉ nhìn chất độc có thể suy diễn ra tam hoàng đệ của hắn đi hạ độc tình địch.

“Vậy tam đệ muội...khụ...có trị được không?”

Dư thị lắc lắc đầu, qua đi vài giây mới nói: “Chưa biết, phải xem qua mới nói trước được.”

Ngay lúc Dương Cảnh Phong định đứng lên bước đến sau bình phong đã thấy Dương Hoài Phong tự lặn một lần đi ra, âm thanh khinh đạm nói: “Vậy làm phiền tam đệ muội rồi.”

Nhạc Xích Vũ lần đầu tiên trong hai đời mới gặp được vị đại hoàng huynh trong truyền thuyết này. Nàng sớm được nghe nói hoàng thất Kim quốc mỹ mạo lại thao lược nhưng hiện nhìn hắc hiện tại chính là như một bộ xương khô được da bọc lại mà thôi. Tuy nước da tái nhợt lại vẫn thấy được vẻ mỹ mạo kia, lại nói ba huynh đệ bọn hắc đều là có chút giống nhau.

“Gặp qua đại hoàng huynh.”

“Nhị đệ muội hữu lễ.” Dương Hoài Phong chậm rãi lặn một lần ra đến chỗ bọn họ.

Dư thị lại không chút khách khí nào đôi mắt lập tức đảo xuống đôi chân đang được một chiếc khăn che lại của Dương Hoài Phong. Đợi hắc đến nàng ngồi xổm người xuống nói: “Ta có thể xem qua?”

Dương Cảnh Phong lập tức đứng lên khinh hô: “Không phải chắn mạch trước sao?” Nữ nhân chết tiết này còn dám háo sắc nữa, đã vậy còn trước mặt hắc.

“Ta muốn xem chân trước không được sao?” Dư thị chỉ mở miệng không hề nhìn Dương Cảnh Phong. Không đợi Dương Hoài Phong đồng ý, tay nàng rất nhanh kéo khăn ra, rồi lại vén vạt áo cũng quần của Dương Hoài Phong lên đến đầu gối.

Khi đôi chân kia lộ trước mắt mọi người Nhạc Xích Vũ dường như mắt luôn thẳng bằng ngả xuống. Dương Thiên Phong nhanh hơn một chút đỡ lại. Nàng lần đầu tiên thấy được cảnh này.

Đôi chân kia bị độc xâm nhập đến đen lại mang theo chút tím chút đen. Đậm từ đầu ngón chân nhạt dần lên đầu gối. Các gân mạch trong chân đều nổi lên trên bề mặt da hiện rõ lục sắc, mà đôi chân kia ốm yếu gầy gò nhìn chỉ như hai thanh củi mà thôi.

Dương Thiên Phong cùng Dương Cảnh Phong khẩn trương hỏi: “Thế nào, chữa được không?”

Dư thị xem qua chỉ nhún mày không đáp. Nhích người sang một bên, tay nàng nắm hờ thành quyền rồi gõ nhẹ lên đầu gối. Chân của Dương Hoài Phong bị tác động cũng có chút giật nhẹ lên, nhưng chỉ là cực nhỏ.

Dư thị đứng lên đồng dạng tuyên bố: “Còn chữa được nhưng ta có một điều kiện và các người phải đáp ứng ta mới chữa.”

“Tam đệ muội cứ nói.” Dương Hoài Phong nghe được tia hy vọng nhỏ nhoi trong lòng nhất thời bừng sáng.

Dương Thiên Phong cũng cao hứng không ít nín thở nghe điều kiện kia. Nhạc Xích Vũ cũng mang lực chú ý tập trung lên người Dư thị.

Dương Cảnh Phong lại có chút suy nghĩ lệch lạc vỗ tay vào bàn nói: “Muốn bao nhiêu bạc bốn vương cũng cho người.” Nữ nhân chết tiệt này chỉ có bạc thôi.

Dư thị có thu thập ngoài ý muốn liền vui như được trở về hiện đại vậy. Mắt nàng sáng to rực rỡ hô: “Ta muốn tất cả bạc trong kho phòng của người.”

“Người...” Dương Cảnh Phong có chút nói không nên lời, nữ nhân này cứ nhiên mượn cơ hội như vậy. Chỉ là thấy nàng đưa tay hướng hắn đòi chìa khóa, hắn bất đắc dĩ ném cho nàng. Xong rồi, hắn nghèo rồi, một vương gia trắng tay.

Dư thị cầm được chìa khóa kho phòng cười đến híp mắt. Nàng mở thanh: “Điều kiện của ta là...”

Còn chưa nói xong đã bị Dương Cảnh Phong cắt đứt: “Đây không phải đã là điều kiện rồi sao?”

“Ta lúc nào nói đây là điều kiện đâu, là do người tự tác thông minh không được trách ta.” Dư thị vừa nói vừa lắc lắc chìa khóa khiêu khích Dương Cảnh Phong.

Dương Hoài Phong đưa tay đỡ trán phì cười. Hắn ở Việt vương phủ mỗi ngày lấy đối thoại của đôi phu thê này làm niềm vui a.

Phu thê Dương Thiên Phong cũng là nhịn không phì cười. Ai bảo nhanh mồm nhanh miệng làm gì, giờ liền mất luôn bạc trong kho phòng.

Dương Cảnh Phong tức đến nặn không ra được chữ nào nữa. Hắn ngoài trừ trợn mắt nhìn Dư thị ra thì không thể làm được gì.

Dư thị ngửa đầu lên trời cười ha ha vài tiếng lại nhìn Dương Hoài Phong nói: “Điều kiện tiên quyết chính là phải mang đại hoàng tẩu đến chăm sóc người.” Nàng thấy Mai thị tội nghiệp như vậy cũng không nỡ. Chỉ ích để nàng ta tự tay chăm sóc trượng phu cũng tốt hơn là thấy nàng ta mỗi ngày khóc lóc ủ rũ trong phủ.

Mặt của Dương Hoài Phong thoáng chốc âm trầm. Để thê tử thấy hắn như vậy...chuyện này...hắn chưa từng nghĩ đến. “Vì sao?”

Dư thị chỉ đơn giản đáp: “Bởi vì trong quá trình trị liệu mỗi ngày đều cần đại hoàng tẩu tự tay giúp người bấm huyệt đạo làm tan huyết tụ.”

Dương Thiên Phong liền khuyên nhủ: “Đại hoàng huynh đáp ứng tam hoàng muội đi. Đây cũng không phải yêu cầu khó khăn gì.” Bản thân hắn cũng ném hết mặt mũi trang sảo đồ thể tử trở về còn gì.

Nhạc Xích Vũ cũng mở thanh: “Đại hoàng tẩu mỗi ngày trong phủ đều là lấy nước mắt rửa mặt, nếu là biết được tin tức đại hoàng huynh vẫn bình an liền sẽ rất vui a.” Nàng hiểu ý của Dư thị rồi.

Dương Hoài Phong hít một hơi sâu mới khẽ gật đầu. Nguyên lai mỗi lần đến đây nàng mới cười vui vẻ với mọi người còn về phủ chỉ khóc thôi. Xem ra hắn trước nay là chỉ biết nghĩ đến mình không hề suy nghĩ cho nàng.

Dư thị vội ra lệnh: “Dương Cảnh Phong, người mang ngân châm đến cho ta.” Thấy hắn muốn mở miệng nàng lại nói: “Ta bảo người không có bảo hạ nhân đâu.”

Dương Cảnh Phong ngoại trừ nghiêng răng nghiêng lợi làm theo ra thì không biết nên làm gì nữa.

66. Chương 66: Một Nhà Đoàn Tụ

Dư thị giúp Dương Hoài Phong châm cứu qua rồi mới nói: “Nội trong nửa tháng ta có thể giải hết độc, nhưng bấm huyết phải thời gian lâu dài tuyệt không thể ngưng được.” Nói xong nàng viết ra một thực đơn đưa cho Dương Cảnh Phong nói: “Chỉ có thể ăn được những thứ trong này thôi.”

(Luna: Ở đây ta cho hư cấu về thời gian một chút, để hợp tình huống truyện, các nàng thông cảm nha)

Lúc này Mai thị cũng được hạ nhân dẫn vào đến đây. Nàng còn rất là ngơ ngác đột nhiên bị Dư thị cho người đến phủ ‘mời’ nàng đến Việt vương phủ lại còn phải mang theo đồ dùng cá nhân nữa chứ. Vốn là không định đi đâu, nhưng hạ nhân lại bảo việc rất khẩn cấp không phải tính toán sổ sách đâu. Nhưng là khi Nhạc Xích Vũ mở cửa nàng há hốc không thể tin tưởng được với những gì đang xảy ra trước mắt.

Nhạc Xích Vũ nắm tay Mai thị đỡ đi vào trong: “Đại hoàng tẩu vào trước mới nói.”

Dư thị lại không như Nhạc Xích Vũ nghĩ nhiều như vậy. Nàng chỉ là chỉ cho Mai thị thấy những ngân châm trên chân của Dương Hoài Phong rồi chỉ nàng ta cách giúp hắn xoa bóp thôi.

Dương Hoài Phong thấy được thể tử nước mắt lẫn dài mà bản thân hắn cũng kiềm chế không được xúc động. Mắt hắn lom lom nhìn thể tử đến không hề chớp mắt. Đã sáu năm rồi, lần đầu hắn nhìn thể tử ở cự ly gần thế này, vốn nghĩ sẽ không bao giờ có cơ hội này nữa.

Dư thị thu châm xong miệng vẫn còn bép xép dằn dờ. Dương Cảnh Phong không nói nhiều lập tức nắm tay nàng ta kéo ra ngoài không cho ở lại làm bóng đèn. Trong không gian còn vang vọng tiếng hô ‘Dương Cảnh Phong, người mau buông ta ra, ta còn chưa nói xong’ của Dư thị.

Dương Thiên Phong cùng Nhạc Xích Vũ cũng là hiểu chuyện lui ra. Trước khi đi cũng không quên đóng cửa phòng lại để cho hai người bọn họ hảo hảo nói chuyện.

Lên xe ngựa hồi Xương vương phủ, Nhạc Xích Vũ hỏi trưởng phụ: “Tướng công, vậy nửa tháng sau làm sao cùng phụ hoàng mẫu hậu giải thích?”

“Vậy thì dễ rồi, đem mọi phong quang chụp hết lên đầu tam đệ muội là xong.” Dương Thiên Phong ung dung đáp xong lại nâng cằm thê tử lên khẽ thở dài: “Trái lại chúng ta mới là khó giải thích với phụ hoàng mẫu hậu.”

“A?” Nhạc Xích Vũ không hiểu tròn xoe mắt nhìn trưởng phụ, ý tứ gì a? “Chuyện này đâu liên quan đến chúng ta.”

“Ai nói không có, nửa tháng trôi qua vẫn chưa có tin tốt nhất định chúng ta sẽ bị mài dũa một trận.” Dương Thiên Phong nói đến bản thân rất là bất đắc dĩ nhưng trong lòng đã cười đến xấu xa.

Nhạc Xích Vũ hiểu chuyện lập tức chôn đầu xuống đất, mắt lom lom nhìn đôi hài thêu trên chân của mình đặt kế đôi ngoa tử hắc sắc dưới chân của trưởng phụ. Nàng vẫn còn chưa chuẩn bị tinh thần đâu.

Dương Thiên Phong thấy thế cũng không làm khó nữa. Hắn vươn hai tay ôm chặt lấy thê tử, khẽ giọng nói: “Đừng lo, ta cùng nàng đều nghe mệnh mà.”

Nhạc Xích Vũ lại khẽ giọng cười khúc khích.

Rất nhanh lại nửa tháng trôi qua, trong khoảng thời gian này Dư thị lấy lý do Mai thị buồn bã nên giữ lại ở trong Việt vương phủ. Mà mỗi lần tiến cung thỉnh an thấy được Mai thị vui vẻ hơn trước Thiệu Khánh hậu cũng là an tâm không ít.

Phu thê Dương Thiên Phong mỗi ngày cũng đến Việt vương phủ đến tối mới hồi phủ. Chuyện lập thái tử của Dương Thiên Phong, Nhạc Xích Vũ báo hỉ cùng Mai thị tái giá luôn bị mang ra để nói, chỉ là nghe được từ chối hoặc im lặng từ đối phương. Cứ như vậy mỗi ngày đều tràn ngập tiếng cười.

Hôm nay là tròn sáu năm Dương Hoài Phong mất. Thiệu Khánh đế cùng Thiệu Khánh hậu xuất cung đến thái tử phủ. Bọn họ ngồi rất lâu ở hoa viên ngập tràn mai nước mắt ngắn dài chảy trên mặt Thiệu Khánh hậu.

“Hoàng thượng, người nói xem, lão đại hiện có vui vẻ không?”

“Hắn nhất định vui vẻ.” Thiệu Khánh đế ôm lấy Thiệu Khánh hậu giúp nàng lau nước mắt

Gió xuân nhẹ thổi mang theo hương hoa bao trùm cả viện tử. Đầy đất cánh mai đủ màu sắc bị gió thổi loạn

bay bay. Người nhìn chỉ có thể thấy cánh mai mà không thể thấy được lát đá bằng phẳng dưới mặt đất.

Đột nhiên trong rừng mai rậm rạp trong viện tử, một thân ảnh bất ngờ xuất hiện trong mờ ảo của sương sớm. Thiệu Khánh hậu xoa xoa mắt hỏi: “Hoàng thượng, thần thiếp có nhìn nhầm không, dường như là lão đại a.”

Lúc này Thiệu Khánh đế cũng sớm ngẩng ngơ nhìn thân ảnh quen thuộc kia đang tiến về phía mình. Hắn rất lâu mới hồi đáp: “Trẫm cũng thấy a, có lẽ không chỉ có hoàng hậu hoa mắt a.”

Nước mắt của Thiệu Khánh hậu lại rơi, tay không tự chủ nâng về phía thân ảnh quen thuộc, nghẹn ngào nói: “Lão đại trở về thăm mẫu hậu sao?”

Thiệu Khánh đế vươn tay lên định kéo lại tay của Thiệu Khánh hậu. Chỉ là tay hắn còn chưa chạm vào tay nàng đã thấy thân ảnh kia nhanh lướt đến, ảnh ảo dần hiện rõ ra trước mắt. Dương Hoài Phong quỳ xuống trước mặt hai người dập đầu ba cái: “Phụ hoàng mẫu hậu, nhi thần bất hiếu để hai người lo lắng rồi.”

Trong xúc động Thiệu Khánh đế đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng. Hiện trong viện tử yên ắng, ngoài trừ tiếng gió ra thì chỉ còn tiếng nước nở của Thiệu Khánh hậu mà thôi, thế nên tiếng dập đầu hắn có thể nghe được rõ ràng. Khi ba tiếng dập đầu kết thúc còn có thể thấy được vệt máu trên trán của Dương Hoài Phong.

Thiệu Khánh hậu lại không có minh mẫn được như Thiệu Khánh đế mà chỉ đau lòng khóc nước mắt. Nàng cũng không dám tiến đến mà chỉ có thể đứng nhìn. Bởi đã bao lâu rồi nàng thấy được nhi tử trở về thăm mình mà khi nàng chạm vào hắn lại biến mất.

Dương Hoài Phong kiên định đáp: “Nhi thần đã trở về.”

Lúc này phía sau Thiệu Khánh đế Thiệu Khánh hậu còn truyền đến tiếng bước chân rất có trật tự của rất nhiều người. Chỉ nghe bọn họ hành qua lễ xong đều quỳ xuống tự bảo bất hiếu rồi xin tha tội.

Lúc này Thiệu Khánh đế mới xác nhận được một sự thực: “Lão đại ngươi vẫn...” mấy chữ sau hắn cũng không nói ra miệng được, bởi hiện tại quá xúc động rồi. Đại nhi tử của hắn cư nhiên không có chết mà tam nhi tử lại càng không cần ngồi một lần.

Thiệu Khánh hậu quên cả khóc: “Lão tam, chân của ngươi.”

Dương Cảnh Phong vẫn quỳ gối cung kính đáp lời. Bản thân cũng không quên kể ra chuyện bản thân trang tàn tật. Dương Hoài Phong lại càng phải kể ra bản thân giả chết.

Dương Thiên Phong vốn là nói bản thân hết gốc là do trên đường gặp thích khách thế nên hiện không cần phải nói gì thêm. Hắn chỉ lặng lẽ xem như bản thân chỉ có mỗi tội biết không báo mà thôi.

Thiệu Khánh đế vừa giận vừa vui cảm tình lẫn lộn: “Đứng lên hết đi.” Quả nhiên còn có những chuyện này. Nếu lúc đó không do Dư thị phát hiện thì hẳn còn không biết được bộ mặt thật của Phan Lập.

Dư thị vui vẻ bay tới trước mặt Thiệu Khánh đế hỏi: “Phụ hoàng vậy có phải ta nên được vào thái y viện không?” Năng lực, tự tin, năng có đủ.

Thiệu Khánh hậu vừa lau nước mắt vừa từ chối: “Không được, tam nhi tức thân người là vương phi làm sao đến đó được.”

Dương Thiên Phong chấp tay nói: “Phụ hoàng mẫu hậu, nhi thần từng hứa, nếu tam đệ muội trị khỏi cho đại hoàng huynh sẽ để tam đệ muội tiến thái y viện, thỉnh phụ hoàng suy xét.”

Thiệu Khánh đế nhíu mày nghĩ nghĩ rồi mới đáp: “Chuẩn.” Dù gì cũng đã hứa. Dư thị không những cứu thê tử hẳn một mạng còn cứu cả nữ nhi cùng đại nhi tử của hắn!

Dư thị vui vẻ cười đến không thấy cả đôi đồng tử đâu. Thiệu Khánh hậu nhìn Mai thị vẫy vẫy tay: “Đại nhi tức ủy khuất lâu nay rồi.”

“Mẫu hậu...” Mai thị cũng rất xúc động. Dương Hoài Phong ở bên cạnh đỡ lấy nàng.

Thiệu Khánh hậu cười trong nước mắt, rồi một lần nữa đảo đường nhìn tìm kiếm người còn thiếu. lát sau liền gọi: “Nhị nhi tức đứng đó làm gì, cũng qua đây đi thôi.”

Nhạc Xích Vũ vốn là đang tận lực giấu đi khí tức của mình, nàng nép sau lưng trưởng phu để bản thân như không tồn tại. Hôm qua trưởng phụ nói, chúng ta sắp bị mang ra lăn tời rồi khiến nàng có chút sợ.

Đột nhiên bị điểm tên cả người của nàng run một cái, lại cố nặn ra nụ cười bước đến chỗ Thiệu Khánh hậu: “Mẫu hậu gọi nhị tức.” Hy vọng những lúc vui vẻ thế này sẽ không ai nhắc đến việc nàng chưa báo hỉ.

Chỉ là, lão thiên辜负 quên nên nghe không được hy vọng của nàng. Thiệu Khánh hậu vừa mở miệng chính là đề cập vấn đề này: “Hiện tại đoàn tụ rồi, nếu là nghe được nhị tức báo hỉ nhất định là thiên đại hỉ sự a.”

“Vâng.” Nhạc Xích Vũ ngoại trừ chữ này cùng nụ cười có chút gượng gạo trên mặt thì không còn gì nữa.

Dương Thiên Phong vội bước đến giúp thê tử giải vây: “Mẫu hậu, cũng nên sớm hồi cung cùng hoàng muội dùng bữa cơm đoàn tụ thôi.”

Thiệu Khánh đế ứng tiếng mọi người liền cùng nhau hồi cung.

67. Chương 67: Gặp Được Mỹ Nam

Lại qua đi năm ngày, quốc yến mở ra thông báo việc Dương Hoài Phong trở về Dương Cảnh Phong chữa khỏi bệnh. Một lần nữa Kim quốc lại khôi phục uy phong như lúc ban đầu.

Thiệu Khánh hậu vui vẻ mang hết nhi tức cùng nữ nhi đi cầu phúc ba ngày. Mã xa của bọn họ chính lần bánh tiến ra khỏi Kim đô. Nói là ba ngày nhưng thực tế từ Kim đô đến tự chính là mất chừng bốn ngày.

Dư thị buồn chán chỉ mong ngày mau trôi qua để bản thân trở về thái y viện thôi. Ở trong tự chỉ toàn kinh phạt với đồ chay, không hợp với tính cách của nàng.

Mai thị lại ngoan ngoãn theo Thiệu Khánh hậu mỗi ngày đều niệm kinh nghe giảng Phật pháp. Lòng bọn họ cực tĩnh, không những là vì hoàng thất bình an mà còn cầu phúc cho toàn Kim quốc.

Dương Thiên An cùng Nhạc Xích Vũ lại nửa này nửa kia. Ngoài mặt bọn họ là cùng Mai thị và Nhạc hậu nhưng trong lòng lại sớm bùng cháy như Dư thị.

Đến ngày cuối cùng ở lại tự, Thiệu Khánh hậu cùng phương trượng đến Phật đường. Bốn nữ nhân còn lại là mang xe ngựa chạy lòng vòng xung quanh chân núi gần tự đạo.

Bọn họ dừng ở một chỗ rừng cây cách tự một đoạn, chạy xe ngựa cũng mất hơn một canh giờ. Đi bộ một đoạn tiến rừng đột nhiên Dư thị thấy được gì đó kéo cả ba nữ nhân còn lại núp ở một bên, giọng đều đều hưng phấn nói.

“Có mỹ nam có mỹ nam.”

Mai thị có chút bất đắc dĩ cười khổ. Trách không được Dương Cảnh Phong luôn tức đến sắp thổ huyết. Khuôn mặt không tiền đồ của Dư thị hiện tại rất khiến người hiểu lầm rằng nàng là sắc nữ.

Nhạc Xích Vũ nhìn thấy bóng lưng vạm vỡ của nam nhân kia liền thập phần kinh ngạc. Miệng không tự chủ bật ra bốn chữ: “Thái tử Ngạn quốc.”

Mặc dù âm thanh rất nhỏ nhưng để Dương Thiên An ở bên cạnh nghe được nhất thanh nhị sở. Mắt tròn xoe nhìn chằm chằm Nhạc Xích Vũ lắp bắp hỏi lại: “Nhị hoàng tử vừa nói...?”

Nhạc Xích Vũ có chút sững sốt nhưng vẫn là lặp lại lần nữa: “Đó là thái tử Ngạn quốc Hàn Chí Vỹ.”

Mai thị cũng kinh mà khẽ hô: “Nhị đệ muội xác định chứ?” Trong lời đồn Hàn Chí Vỹ sẽ không có bộ dáng anh tuấn như thế đâu.

“Phải a.” Dư thị cũng không tin miệng nói nhưng mắt cũng không rời mỹ nam gần đó không xa: “Hắn là thái tử vì sao chỉ ở đây một mình a?”

Nhạc Xích Vũ chắc chắn gật đầu: “Muội từng thấy qua.” ở đời trước. Đương nhiên ba chữ sau chỉ là âm thầm mà bồi thêm. “Còn chuyện hắn vì sao ở đây một mình thì không biết được.” Đời trước nàng đâu có biết chuyện này đâu. Hắn còn tới đây trước thời hạn, năm đó nàng rời đi hắn còn chưa tiến Kim đô.

Dương Thiên An cắn cắn môi, biểu tình sắp khóc nói: “Nhưng...nhưng hắn...” hắn tướng mạo tuy là nhìn đẹp mắt nhưng lại không như các hoàng huynh a. Nhìn hắn giống võ phu hơn.

Nhạc Xích Vũ hiểu được vội vã chen miệng vào: “Tướng mạo chỉ là bề ngoài thôi. Chẳng phải hắn không như tin đồn sao, quan trọng chính là sau này hắn sẽ đối tốt với hoàng muội.”

“Nhị đệ muội nói đúng, hoàng muội không nên do dự nữa. Hôn ước cũng đã định xuống rồi.” Mai thị cũng khẽ giọng khuyên nhủ.

“Mặc kệ thế nào nhìn dung mạo tuần tú kia liền biết không phải người xấu rồi.” Dư thị chép miệng cảm thán.

Nhạc Xích Vũ kéo môi mát mẻ Dư thị: “A Tịch lại quên chuyện của Phan Lập rồi.”

Mai thị che miệng cười khúc khích. Hễ có mỹ nam xuất hiện là Dư thị lại không chút tiền đồ như thế.

Dư thị lại như không nghe, lúc này mới rời mắt khỏi mỹ nam, cầm lấy tay Dương Thiên An kéo đến bên mình: “Nếu hoàng muội không tin tưởng nhân phẩm của hắn chúng ta có thể thử a.”

“Thử thế nào? “Mai thị cùng Nhạc Xích Vũ đều là tò mò áp mặt sát đến hỏi. Mai thị là tò mò nhân phẩm của Hàn Chí Vỹ, còn Nhạc Xích Vũ lại là tò mò kế hoạch thú vị của Dư thị. Mỗi người có một mục đích khác nhau nhưng lại có cùng một mục tiêu.

Dương Thiên An có chút sợ hãi: “Được không đó, các hoàng tẩu vẫn là...” Nàng sợ Hàn Chí Vỹ không toàn thân hồi Ngạn quốc. Chỉ cần nhìn tam hoàng huynh mỗi ngày tức đến thở phì phò nói không ra lời liền biết độ sát thương của tam hoàng tẩu rồi.

Đã vậy cả nhị hoàng tẩu cũng hòa theo. Mắt nàng chỉ còn nhìn đại hoàng tẩu để tìm đồng tình thôi. Ai ngờ thấy được ánh mắt phát sáng kia nàng cũng không biết nên thế nào nói.

Dư thị bày vẻ thần thần bí bí, để tay lên miệng ra hiệu cho mọi người im lặng, sau đó nói: “Hiện tại chúng ta giữ bí mật về thân phận. Sau đó...”

Lời còn chưa nói xong, đột nhiên ánh mắt sắc bén của Hàn Chí Vỹ hướng về phía bụi cây các nàng đang

núp hét to: “Kẻ nào?” Tay cũng đã trang bị lên hắc thiết trảo.

Dư thị không nói hai lời vươn tay đẩy Dương Thiên An ra ngoài không quên kèm theo câu: “Hoàng muội chúc may mắn.”

Mai thị bị hành động bất ngờ kia chấn động đến không thể phát ra âm thanh nào. Mắt mở thật to nhìn Dư thị lại nhìn thân ảnh của Dương Thiên An bị đẩy ra ngoài.

Nhạc Xích Vũ phúc hậu hơn liền hỏi: “Như vậy có ổn không, đối với hoàng muội có chút không công bằng a.” Bọn họ núp ở đây để Dương Thiên An một mình xuất mã thật là đáng thương.

“Hoàng muội nghi ngờ nhân phẩm của hắc liên để tự nàng đi tìm hiểu đi.” Nàng cũng là bất đắc dĩ, ai bảo mỹ nam nhanh như vậy phát hiện được bọn họ chứ. Kịch bản nàng còn chưa kịp viết.

“Có tin được không?” Mai thị rất lâu mới hồi hồn hỏi.

“Mọi người yên tâm, ánh mắt của ta là chuẩn xác nhất.” Dư thị vỗ ngực phun máu tự tin nói.

Nhạc Xích Vũ ở bên cạnh dè bĩu: “Vậy là người nào nhìn nhầm Phan Lập a?”

Dư thị: “...”

Mai thị che miệng cười rồi lại nhắc nhở: “Im lặng xem kìa.” Mắt lại đảo về phía trước.

Dương Thiên An bị đẩy ra ngoài nhất thời mất trọng lực lao về phía trước. Hàn Chí Vỹ thấy là nữ tử vội chạy đến kéo tay áo của nàng lại giúp nàng đứng vững. Thân hắc có hôn ước không thể tùy tiện chạm nữ nhân khác.

“Cô nương không sao chứ?”

Dương Thiên An vốn là rất hoảng loạn, nghe âm thanh nam tính lại có chút thô kệch khiến nàng sợ hơn một phần. Từ ngữ trong đầu loạn cào cào nhất thời ăn nói hồ đồ: “Công...công tử...ta...ta không sao...không sao.”

“Cô nương vì sao một mình ở đây? Đi lạc?” Thấy Dương Thiên An đứng vững Hàn Chí Vỹ vội vàng buông tay, có chút hiếu kỳ hỏi. Ở Kim quốc, hắc nghe nói nữ tử sẽ không như ở Ngạn quốc được một mình đi dạo. Ở đây không người lại đột nhiên xuất hiện một nữ tử, nhìn nàng lại không giống nữ tử dân dã.

“Không...không phải.” Dương Thiên An run rẩy lui về sau vài bước. Thân người của nàng nhích gần bụi cây của ba vị hoàng tẩu đang núp.

Hàn Chí Vỹ chớp chớp mắt sau đó bản thân giữ lễ vội lùi về sau hai bước: “Hàn mỗ không phải người xấu, thỉnh cô nương đừng sợ. Nếu cô nương thực sự lạc đường Hàn mỗ có thể giúp cô nương trở về, tuyệt không có ý gì khác.” Bản thân hắn cũng thả nhẹ giọng nói để tránh dọa người trước mặt ngất xỉu.

Dương Thiên An nghe ăn xưng hô liền xác nhận Nhạc Xích Vũ nói không sai. Họ hàn là họ của hoàng thất Ngạn quốc. “Ta...ta không có lạc đường.” Nhớ lại lời từng cùng Nhạc Xích Vũ nói nàng có chút bình tĩnh lại.

“Vậy vì sao cô nương ở đây một mình?” Hàn Chí Vỹ rất là hiếu kỳ muốn biết. Mà nếu nàng từ chối trả lời hắn cũng sẽ không hỏi tiếp. Dù gì nữ tử Kim quốc cũng là e ấp không hề hào sảng như Ngạn quốc. Hắn là vì vị hôn thê nên mới phải học những thứ này.

Dương Thiên An nặn ra một nụ cười méo mó cực kỳ khó coi: “Ta chỉ là đi dạo thôi.” Trong lòng nàng đang mang ba vị hoàng tử ra mắng cho một trận. Rõ ràng lúc này nói là chúng ta không nên tiếc lộ thân phận. Thế mà hiện tại không một ai lộ mặt để nàng một mình xuất mã.

Nhạc Xích Vũ định là bước ra nhưng lại bị Dư thị kéo lại. Mai thị còn lại là nhịn mà cười đến khóe mắt lưu lệ. Nàng đang nhớ đến lần đầu gặp trưởng phu bản thân cũng sợ như Dương Thiên An hiện tại vậy. Chỉ là nàng may mắn hắn vì trưởng phu của nàng nhìn nhỏ nhẽ không hề vốc người vạm vỡ như Hàn Chí Vỹ.

Dương Thiên An đứng đó nói thêm vài câu không thấy ai giúp mình vội vã viện có chạy về phía xe ngựa. Ba nữ nhân bên này cũng chậm rãi lui ra phía xe ngựa.

Hàn Chí Vỹ lo nhìn theo bóng dáng của Dương Thiên An thế nên không để ý đến tiếng động của ba nữ nhân kia. Hắn lại nhìn bản thân, hắn có chỗ nào rất đáng sợ sao, vì sao nữ tử đó sẽ sợ hắn như vậy? Hay là nam nhân Kim quốc không có giống hắn? Vậy có khi nào sẽ khiến vị hôn thê sợ không?

68. Chương 68: Dự Định Lui Hôn

Bốn người ngồi xe ngựa lập tức trở về tự hội ngộ cùng Thiệu Khánh hậu. Dương Thiên An luôn miệng trách bọn họ vô tâm vô phế báo hại nàng sợ đến tim muốn nhảy luôn ra ngoài.

Nhạc Xích Vũ chỉ có thể cúi đầu chấp nhận. Mai thị ở bên khuyên nhủ không thôi. Dư thị lại vui vẻ đề nghị: “Chi bằng chúng ta ở lại thêm mấy ngày đi. Biết đâu hắn cũng sẽ ghé tự.” Chúng ta lại có thêm trò chơi. Thái y viện để sau đi, chơi trò mới này trước.

“Muội không đồng ý đâu.” Dương Thiên An giận dỗi phản đối.

Nhạc Xích Vũ lại cảm thấy Dư thị nói có lý liền nói ra suy nghĩ của mình: “Hoàng muội cũng nên nghe A Tịch đi. Hắn đã ở lãnh thổ Kim đô sợ là cũng sắp tiến cung để thân, có lẽ hắn đến trước mười dặm hồng trang ở phía sau theo tới. Nếu là hồi cung nhất định sẽ rất nhanh liền tiến hành hôn sự. Còn hoàng muội ở

lại có thể tìm hiểu hần, nếu là cảm thấy không thích chúng ta liền giúp hoàng muội hủy bỏ hôn sự này.”

Hiện Kim quốc thái bình nên Dương Thiên An cũng không cần gả đi xa như vậy nữa. Nhưng nàng tin chắc nàng ta sẽ cảm thấy Hàn Chí Vỹ là nam nhân tốt, bởi đời trước lúc hòa thân không lâu bọn họ liền tình cảm rất tốt đẹp. Mà Hàn Chí Vỹ lại chu đáo ân cần thỉnh giáo nàng không ít chuyện của nữ tử Kim quốc.

Lúc đó nàng không hề nói ra thân phận của mình, hần hỏi thì cả hai đều im lặng nên hần nghĩ nàng là nữ tử Kim quốc. Mà cũng không phải vì Dương Thiên An không muốn nói cho hần biết, chỉ là sợ chạm vào nỗi đau của nàng, quá khứ của nàng càng ít người biết càng tốt, chính vì suy nghĩ như vậy nên cả hai không ai nói câu nào về chuyện lúc trước cho Hàn Chí Vỹ biết. Đến khi Dương Thiên Phong đến hần mới biết được thân phận thật của nàng.

Mai thị cũng cảm thấy có lý cũng mở miệng: “Nhị đệ muội nói rất đúng. Nếu thử xong vẫn không thích liền lui hôn, khoan nhanh chóng quyết định tránh lỡ mất một nam nhân tốt. Lúc này tẩu thấy hần cũng không phải loại người xấu xa gì đâu.”

Dương Thiên An cắn cắn môi suy nghĩ sau đó mới đáp ứng.

Thế nên khi về đến tự viện bọn họ viện có ở lại tự để một mình Thiệu Khánh hậu quay về Kim đô.

Thiệu Khánh đế cùng các vương tử đại thần đứng ngoài đại điện nghênh đón. Chỉ là thấy thiếu đi mấy chiếc xe ngựa mọi người đều cực kỳ ngạc nhiên.

Thiệu Khánh hậu bước xuống xe ngựa rồi giải thích: “Các nàng bảo chưa muốn hồi kinh nên lưu lại thêm một đoạn thời gian.”

Sắc mặt của Dương Hoài Phong âm trầm. Cư nhiên thê tử của hần cũng sẽ lưu lại sao? Đây thật là không giống như tính cách của nàng, không lẽ có chuyện gì phát sinh?

Thần tình của Dương Thiên Phong cũng không khá khẩm hơn bao nhiêu. Trước lúc đi đã hứa hẹn thế nào hiện tại lại bảo muốn lưu tại đó. Mất hần không tự chủ lại dừng trên người Dương Cảnh Phong, theo trực giác là thê tử của hần bị Dư thị dạy hư rồi.

Dương Cảnh Phong vốn là đang âm thầm mắng người. Nữ nhân chết tiết kia trước khi đi chỉ mang cho hần một ít bạc bảo là nàng đi chỉ vài ngày rất nhanh trở lại, chỗ bạc đó dư giả cho hần dùng đến khi nàng trở về. Nàng còn nói rằng bên trong kho phòng chỉ còn bảo vật thôi, nếu là hần hết bạc dùng có thể tùy thời bán đi.

Nàng là nghĩ cái gì vậy, hần còn chưa có nghèo đến nông nổi phải bán bảo vật trong kho để kiếm bạc dùng. Bây giờ vui rồi, hần đường đường là vương gia chút nữa còn phải đi mượn bạc của hai hoàng huynh sống qua ngày.

Đang cảm thán đột nhiên thấy hai vị hoàng huynh nhìn mình bằng ánh mắt kỳ lạ. Hắn đã biết được hai hoàng huynh là nghĩ nữ nhân chết tiết kia dạy hư hai hoàng tẩu nên mới mang tội định cho hắn. Còn chưa kịp thanh minh cũng thấy phụ hoàng dùng ánh mắt y hệt như thế nhìn mình.

Hắn chỉ có thể nuốt nước bọt cúi thấp đầu mà thôi. Đều do nữ nhân chết tiết hại cả, xem ra chút nữa chỉ có thể đi mượn bạc chỗ mẫu hậu dùng tạm. Vì sao nàng không ở hắn vẫn phải chật vật như vậy?

Thiệu Khánh để đỡ Thiệu Khánh hậu vào trong không quên ra lệnh cho đám nhi tử của mình: “Tất cả đến thư phòng gặp Trẫm.”

Bên trong thư phòng,

Thiệu Khánh để ngồi sau thư án vàng chói lạn nhìn ba nhi tử ở trước mặt, nhàn nhạt nói: “Hiện các người đều bình an vô sự, Trẫm muốn tìm các người thương lượng chuyện lui hôn với Ngạn quốc.” Năm đó đề hôn sự này là bất đắc dĩ, nhưng hiện khác rồi, bản thân hắn không nỡ để nữ nhi gả xa lại nhớ lần nháo kia nếu không có Nhạc Xích Vũ sợ là không ai khuyên ngăn được a.

Tròng mắt của ba người đều khẽ run. Dương Thiên Phong là người có ký ức tiến kiếp, hai người còn lại thì nghe hắn kể nên cũng rất an tâm về mối hôn sự này, hiện Thiệu Khánh để lại muốn lui hôn, bọn họ nên làm sao nha. Cả ba đưa mắt nhìn nhau lại nhìn Thiệu Khánh để.

Dương Thiên Phong là người đầu tiên chấp tay nói lên ý kiến của mình: “Phụ hoàng, hôn sự đề ra lâu như vậy lại còn là liên hôn và ảnh hưởng đến quốc thể của Kim quốc không thể tùy tiện lui hôn.” Năm đó nếu không phải Ngạn quốc tao ương thì hoàng muội cùng thê tử hắn chính là sống hạnh phúc nhất. Mối hôn sự tốt đẹp này, hắn không muốn phá vỡ.

“Chính vì Trẫm biết nên mới bảo các người cùng đến thương lượng.” Thiệu Khánh để thở dài một hơi: “Đều là do các người, nếu không bày trò linh tinh thì Trẫm có cần ra hạ sách kia không?”

Cả ba đồng loạt quỳ xuống cầu xin Thiệu Khánh để tam tư. Dương Hoài Phong biết là lỗi xuất phát từ bản thân trước nên chấp tay nói: “Phụ hoàng, chỉ bằng thỉnh thái tử Ngạn quốc đến Kim quốc làm khách trước, nếu hắn thực sự không được chúng ta mới nghĩ cách lui hôn.”

“Phụ hoàng, nhị hoàng tẩu mất rất nhiều thời gian mới thuyết phục được hoàng muội hiện đột ngột lui hôn...” Dương Cảnh Phong cũng tấu lên ý kiến của mình.

Thiệu Khánh để trầm giọng cắt đứt: “Chính vì lo lắng cho An nhi nên Trẫm mới không đành lòng.” Hiện vừa đoàn tụ không lý nào lại tách ra. Sáu năm rồi, sáu năm rồi hắn cùng thê tử mới có thể cười vui vẻ như vậy, nghĩ không ra nhanh như vậy liền tách ra. Bản thân thực sự không đành lòng.

Dương Thiên Phong mím thật chặt môi không nói lời nào. Hắn cũng không thể kể phụ hoàng nghe chuyện của đời trước được. Kim quốc thắm như vậy chính là bại trong tay hắn.

Dương Hoài Phong cũng động não suy nghĩ kế sách vẹn toàn. Dương Cảnh Phong liền lại mắng nhiếc Dư thị không tiếc lời, đều do nàng phụ hoàng mới đột nhiên mắng hấn như vậy.

Không khí bên trong thư phòng trầm mặc, nhiệt độ thấp đến cực điểm và cực kỳ nặng nề. Mặt mày người nào cũng là chau lại nghĩ đối sách, đến thở cũng chậm đi không ít.

Ở phương xa, Dư thị liên tục hắt-xì đến mức độ đứng không vững cước bộ. Nhạc Xích Vũ phải đứng bên cạnh đỡ lấy nàng, ấy vậy mà nàng còn có nhã hứng nói đùa: “Nhất định là mỹ nam nhắc đến ta rồi.”

Dương Thiên An đưa tay che miệng cười: “Tam hoàng tẩu lúc nào cũng mỹ nam không sợ tam hoàng huynh ăn dấm sao?”

Dư thị bĩu môi không đáp lại tiếp tục hắt-xì liên tục mấy cái.

Nhạc Xích Vũ lại thay nàng ta đáp: “Tam hoàng đệ chắc là tức đến hôn mê đi.” Có nam nhân nào không giận khi nghe thê tử mình khen nam nhân khác đâu.

Mai thị lắc đến cái đầu sắp rơi ra ngoài. Nhìn tình huống này liền biết là Dương Cảnh Phong bên kia mắng rồi. Do trên đường đi đến đây Dư thị liên tục khoe khoang bản thân mang hết bạc của Dương Thiên Phong giấu rồi chỉ để lại cho hấn ít bạc tiêu qua vài ngày thôi.

Dư thị không ổn liền trở về phòng nằm thẳng trên giường. Mai thị lo lắng thế nên ở bên cạnh chăm sóc. Nhạc Xích Vũ cùng Dương Thiên An lại ra ngoài hoa viên ngồi ở bộ bàn ghế đá dưới gốc cây đại thụ to trò chuyện.

“Nhị hoàng tẩu từng gặp qua thái tử Ngạn quốc vậy có biết tính cách của hấn thế nào không?” Dương Thiên An chống cằm nhìn Nhạc Xích Vũ lom lom.

Nhạc Xích Vũ mỉm cười nhớ lại khoảng thời gian vui vẻ ở Ngạn quốc, chậm rãi nói: “Hấn tính tình ôn hòa, lại không bày ra thái độ kiêu ngạo của hoàng thất, ở Ngạn quốc hấn là được lòng bách tính nhất.”

Dương Thiên An có chút kinh ngạc, lúc sáng nhìn vóc người kia làm sao sẽ là như Nhạc Xích Vũ nói nha. Nhìn vẻ mặt cười đến cong loan mặt mày của Nhạc Xích Vũ nàng lại có chút hiếu kỳ hỏi: “Vậy có phải nếu không có hôn ước với nhị hoàng huynh, nhị hoàng tẩu sẽ gả cho hấn không?”

Sắc mặt kia là gương mặt, cũng như lúc trước Dư thị bày vẻ mặt này mỗi khi nhắc đến đám mỹ nam rồi đòi gả cho ai đó vậy. Mà đời trước Nhạc Xích Vũ chính là gương mặt phụ thê Dương Thiên An có cuộc sống hôn nhân hạnh phúc như vậy, nàng lại đau buồn nghĩ đến cuộc sống hôn nhân của mình. Đều là công chúa, đều là hòa thân nhưng lại cách xa nhau như một trời một vực.

Nhạc Xích Vũ lập tức thu lại nụ cười nhìn Dương Thiên An: “Hoàng muội là đang nói linh tinh gì nha, để tướng công nghe được hấn sẽ không vui đâu.” Nàng có chỗ nào biểu hiện là thích Hàn Chí Vỹ sao? Tay

không tự chủ sờ lên khuôn mặt của mình.

“Vậy tại sao nhị hoàng tẩu không hành lễ phu thê a? “Dương Thiên An cùng Dư thị một thời gian nên những thứ này cũng không có e ngại. Lại nói, dạo này mẩu hậu liên tục than vãn chuyện nhị hoàng huynh không có báo được hỷ sự.

Nhạc Xích Vũ bị hỏi đến mồm trương khẩu ngốc không trả lời được câu nào. Dương Thiên An lúc nào thì mồm mép lợi hại như Dư thị rồi, thật đáng sợ!

Lát sau nàng cười ha ha rồi lập tức viện cớ chạy đi. Nàng làm sao có thể nói ra chuyện đời trước.

Dương Thiên An nhìn theo bóng lưng của Nhạc Xích Vũ mắt chứa không ít nghi ngờ. Nếu thực sự như vậy thì khác nào nàng cùng nhị hoàng huynh là tội nhân thiên cổ đầu.

69. Chương 69: Hiểu Lâm Tai Hại

Sáng hôm sau, bốn nữ nhân sau khi đuổi đám cung nhân toàn bộ hồi cung thì đang đi dạo thì đột nhiên thấy được Hàn Chí Vỹ đang cùng trụ trì nói gì đó. Ba người không nói một lời nhanh chóng tìm chỗ ẩn núp chờ đợi mỗi mình Dương Thiên An trở lại đứng đó vẫn không biết gì.

Dương Thiên An đưa mắt nhìn Hàn Chí Vỹ mà miệng lại khẽ mở hạ giọng hỏi: “Tam hoàng tẩu, hiện chúng ta nên làm gì a?”

Khi không nghe thấy tiếng động, nàng quanh lưng lại thì không biết ba nữ nhân kia trốn đi góc xó nào rồi. Còn chưa kịp định thần lại liền nghe được âm thanh của Hàn Chí Vỹ truyền đến: “Cô nương, thật trùng hợp chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Dương Thiên An cười như mếu nhìn hắn: “Hàn công...công tử thật trùng hợp.” Sao lúc nào nàng cũng xui xẻo như thế này?

Hàn Chí Vỹ nhìn quanh không thấy có người liền hỏi: “Cô nương đến tự bái phạt?” Bối tóc cùng y phục của nữ tử trước mắt đều là cực phẩm, tuy không hoa lệ nhưng lại trang nhã, trang dung cũng nhẹ nhàng nên hắn đoán có lẽ nàng là vị thiên kim nhà nào.

“Đúng vậy.” Dương Thiên An nhìn nhìn hắn lại nhớ đến lời của Nhạc Xích Vũ, đột nhiên tâm nàng có chút trầm. Nếu là nhị hoàng tẩu có ý cùng hắn vậy hắn có ý với nhị hoàng tẩu không? “Công tử cũng bái phạt sao?”

Hàn Chí Vỹ lắc đầu, hắn đứng cách nàng ba bước chân cực kỳ giữ khoảng cách: “Không phải, Hàn mỗ chỉ là đi ngang qua xin tá túc một đêm. Chỉ là con ngựa không đủ sức nên ngoài ý muốn phải lưu lại lâu hơn.”

“A.” Dương Thiên An gạt gù lại tìm cơ rời đi. Trong lòng nàng luôn quanh quẩn ý niệm rằng bản thân cùng nhị hoàng huynh chính là hoành đao đoạt ái.

Dư thị ở bên này núp ở bên cột gỗ to chỉ chờ mỗi con mắt ra nhìn: “Hoàng muội, người phải cố lên, mỹ nam như vậy không nên để chạy thoát.”

“Nếu hoàng muội không cần thì nhường cho A Tịch đi.” Nhạc Xích Vũ ở phía sau nhàn nhạt tiếp lời.

Mai thị cười khúc khích không ngừng được miệng.

Đột nhiên Dư thị kéo hai người sang một bên to nhỏ xì xầm kế hoạch bản thân vừa nghĩ ra. Hai người nghe xong suy nghĩ qua một chút liền đáp tán thành.

Đến chiều Hàn Chí Vỹ đang cho con ngựa của mình ăn cỏ, đột nhiên có một con diều giấy rơi ngay bên cạnh hắn. Hắn khom người nhặt lên bên trên diều có ghi hai câu trích trong bài <Khuê Oán>.

Mộng đào diềm mật tối dị tĩnh

Lệnh ngã đề oán nhĩn thanh.

(Luna: Dịch- -- mơ đến lúc ngọt ngào cũng là lúc dễ tỉnh nhất, để ta chỉ có thể nhĩn tiếng oán xuống đáy lòng.)

Dương Thiên An đang cùng ba vị hoàng tẩu thả diều đột nhiên diều lại bay mất khiến nàng phải tự chạy đi nhặt. Ai bảo đuổi hết cung nhân hồi Kim đô làm gì, giờ chuyện gì cũng phải tự mình động tay. Ai ngờ lại đụng phải Hàn Chí Vỹ, lúc này nàng liền biết bản thân bị ba vị hoàng tẩu lừa.

Hàn Chí Vỹ thấy nàng liền nhoẻn miệng cười: “Không nghĩ đến Hàn mỗ cùng cô nương thật hữu duyên.”

Nào phải hữu duyên gì, đây không phải là thiên ban mà là nhân vi a. Trong lòng Dương Thiên An ai oán một trận nhưng vẫn phải bắt đắc dĩ cũng hắn nói qua vài câu.

“Đây là ngựa của Hàn công tử sao?”

“Đúng vậy!” Hàn Chí Vỹ vẫn đang chiều cổ con ngựa của mình.

“Hàn công tử không phải người Kim quốc?” Dương Thiên An vờ hỏi, tuy hiện y phục hắn mặc là y phục của bá tánh phổ thông của Kim quốc nhưng thân hắn một thân quý khí không thể che lấp được. Lại còn chưa nói đến nàng sớm biết thân phận của hắn.

“Ân,” Hàn Chí Vỹ cũng không muốn tiết lộ thân phận nên không có trả lời tiếp bản thân từ đâu tới mà chỉ nói mục đích tới: “Lần này Hàn mẫu là đến gặp một người.”

“A, nguyên lại Hàn công tử đã có người trong lòng.” Dương Thiên An nghe ra được ẩn ý trong câu nói của hắn chính là bảo nàng không nên cũng hắn đi đến quá cận. Chỉ là nàng xem như không nghe ra mà chỉ tham dò xem hắn có thực sự là thích nhị hoàng tẩu không.

Hàn Chí Vỹ quay đầu lại nhìn chăm chăm Dương Thiên An rất lâu, sau đó bật cười sảng khoái đáp: “Cứ cho là như vậy đi.” Kỳ thực hắn đối với hôn sự này cũng là đáp ứng vì bách tính mà thôi nên không mặn cũng không nhạt. Đây cũng là tâm nguyện trước khi qua đời mẫu hậu nói cùng hắn thế nên hắn rất cố gắng học theo một chút thói quen của nam tử Kim quốc tránh vị hôn thê không quen.

Mắt của Dương Thiên An có chút tối đi, lệ quang hiện lên ngày một rõ ràng. Nàng cúi đầu xuống cắn chặt môi nói: “Ta muốn lấy lại con điều.”

“A.” Hàn Chí Vỹ vội đưa cho nàng. Dương Thiên An nhận lấy sau một tiếng đa tạ lí nhí đến ruồi muỗi cũng nghe không thấy rồi xoay người lập tức rời đi, cũng không có nhìn lại nữa.

Ba nữ nhân kia thấy được thái độ có chút khác thường của Dương Thiên An vội vã chạy theo nàng. Chỉ là nàng tự nhốt mình trong phòng đến tối cũng không có xuất hiện qua.

Đến khuya, Nhạc Xích Vũ đang ngủ đột nhiên có một trận gõ cửa vang lên tại cửa phòng mình. Nàng rời giường khoác áo ra mở cửa đã thấy Dương Thiên An với đôi mắt sưng húp lao vào lòng nàng khóc ô ô.

Nàng vỗ vỗ lấy lưng của Dương Thiên An dỗ ngọt như dỗ trượng phu lúc trước vậy: “Hoàng muội ngoan đừng khóc, có chuyện gì từ từ nói, chúng ta vào trong mới nói có được không?”

Dương Thiên An đứng ở cửa khóc rất lâu mới chậm rãi bước vào trong. Sau khi vào thì ngồi ở trên giường, mặt cúi đến cực thấp, âm thanh cũng thấp không thể thấp hơn nữa, nói: “Nhị hoàng tẩu, thật xin lỗi.”

“Vì sao xin lỗi ta?” Nhạc Xích Vũ không hiểu hỏi, nàng cũng ngồi xuống bên cạnh nhìn chăm chăm Dương Thiên An bằng ánh sáng mờ ảo của trăng.

“Muội...nếu là không có hôn ước kia hắn nhị hoàng tẩu cùng thái tử Ngạn quốc...” Dương Thiên An vừa nước mắt vừa nói. Hiện nàng cảm nhận như bản thân làm tiểu tam vậy.

Lời có chưa rơi hết đã nghe được âm thanh cười khẽ của Nhạc Xích Vũ khiến Dương Thiên An quên cả khóc ngẩng mặt nhìn lên. Nhạc Xích Vũ vỗ vỗ mu bàn tay của nàng trêu: “Hoàng muội nói đi nơi nào. Ta cùng thái tử Ngạn quốc nào có biết nhau làm sao có thể.”

“Vậy...” Dương Thiên An vẫn còn ngơ ngác không hiểu chuyện.

Nhạc Xích Vũ vội dùng lời nói dối để giải thích: “Ta đã từng thấy hấn từ xa. Còn tính cách hấn ta nghe tướng công kể lại.” Sợ Dương Thiên An vẫn còn thắc mắc nàng liền bổ sung: “Tướng công nhìn xa trông rộng thế nên cho người tra sẽ rất nhanh có kết quả. Hấn là sợ hoàng muội gả cho nam nhân không tốt nên sớm hành động mà thôi.”

“A!” Dương Thiên An hiểu chuyện gật đầu, tâm tình thả lỏng không ít. Nàng lại dẫu môi nói: “Nhưng hấn nói hấn có người trong lòng, có khi nào muội gả đến đó hấn sẽ lạnh nhạt với muội không?”

“Hấn có người trong lòng?” Nhạc Xích Vũ phản vấn. Đời trước làm gì có chuyện này, không lẽ đời này lại xảy ra thay đổi?

“Ân.” Dương Thiên An gật gật đầu rồi kể ra đoạn đối thoại lúc chiều.

“Sẽ không, tướng công điều tra không có chuyện này, lại nói hấn có xác nhận đâu, là hoàng muội tự huyền tướng ra mà thôi.” Nhạc Xích Vũ nhíu mày rất lâu rồi lại mỉm cười trấn an: “Hoàng muội, thời thần không còn sớm, chúng ta mau ngủ thôi.”

Dương Thiên An cũng không có phản đối gì nữa. Hôm đó cả hai cùng nằm trên một chiếc giường.

Sáng hôm sau, Nhạc Xích Vũ lén lút mang chuyện đó nói cùng Dư thị. Dư thị lại bày một kế hoạch khác. Thế là rất nhanh Dư thị hóa thành một sắc nữ chính hiệu đi câu dẫn Hàn Chí Vỹ.

Hấn chỉ là lạnh mắt nhì Dư thị, bày ra hàn khí đầy người để Dư thị tránh xa hấn: “Cô nương thỉnh tự trọng, Hàn mỗ đã có vị hôn thê.”

Dư thị cười lả lướt, lắc hông nhỏ uyển chuyển lướt đến bên người hấn: “Hàn công tử việc gì phải cách xa ta như vậy nha. Vị hôn thê thì cũng là vị hôn, huống hồ nàng ta không ở, chúng ta có xảy ra thứ gì thì nàng ta cũng đâu có biết.”

“Ta nghe nói nữ tử Kim quốc rất tri thư đạt lễ, thỉnh cô nương để Hàn mỗ thấy được điểm đó trên người cô nương.” Hàn Chí Vỹ vẫn lạnh nhạt, đầu hơi cúi không nhìn thái độ đang cố sức câu dẫn của Dư thị.

“Hàn công tử muốn nhìn điểm nào trên người ta? Người không ngại đầu làm sao nhìn.” Lúc nói câu này Dư thị nháy mắt về phía ba nữ nhân chính là ám chỉ tên này không có háo sắc.

Hàn Chí Vỹ liên tục hít thở tránh bản thân bùng nổ: “Điểm Hàn mỗ nói chính là đặc điểm tri thư đạt lễ của nữ tử Kim quốc, mà Hàn mỗ lại nhìn không thấy thứ đó trên người cô nương đây.”

“Ta có nói ta là người Kim quốc sao? Không lẽ đứng ở lãnh thổ Kim quốc đều là người Kim quốc? Công tử cũng là người Kim quốc?” Dư thị nhếch môi, xoay xoay chiếc khăn lụa trong tay mình.

Hàn chí Vỹ triệt để á khẩu không đáp lại được câu nào. Nữ nhân này quá mềm mếp rồi. Ngay khi hắn vừa định rời đi thì đã từ lâu không thấy được bóng dáng của Dư thị rồi. Cũng không phải do hắn không nhạy cảm không phát hiện ra thời điểm Dư thị rời đi, càng không phải Dư thị võ công cao cường lui tới không âm sắc, chỉ là hắn bị Dư thị nói đến rối loạn đội hình nên mới không lưu ý mà thôi.

Lúc này bốn nữ nhân ngồi xe ngựa hồi Kim đô. Nhạc Xích Vũ cười nói: “Vậ hoàng muội không còn lo lắng nữa chứ?”

“Không lo lắng nữa, chỉ là tam hoàng tẩu...” Dương Thiên An nâng mắt đầy lo lắng nhìn Dư thị.

Dư thị ung dung vừa nể hạt dưa vừa hỏi: “Ta thế nào?”

“Còn thế nào nữa, chuyện này truyền đến tai phụ hoàng mẫu hậu liền không tốt a.” Mai thị hừ hừ trách Dư thị làm việc thiếu suy nghĩ, chỉ biết hành động theo cảm tính.

Dư thị lại không chút lo lắng nào bật cười ha hả: “Vậ liền càng tốt nha, có đủ lý do để hòa ly.” Hiện nàng ở thái y viện cũng kiếm được được lương bổng, chỉ cần có danh tiếng kia cho dù không ở thái y viện nữa ra ngoài cũng mở được một căn được phò không sợ đói chết.

“Tam hoàng tẩu...” Dương Thiên An há hốc nói không nên lời. Nghĩ không ra Dư thị luôn miệng nói muốn hòa ly là sự thật.

“A Tịch, ngươi không thể nghĩ như vậy được, còn tam hoàng đệ thì sao?” Nhạc Xích Vũ cũng kinh hô.

Dư thị lại cực kỳ nhàn nhã nhịp chân: “Hắn nghe được tin tốt này nhất định sẽ ăn chay ba năm để cảm tạ bồ tát a. Ngươi không phải không biết hắn muốn hưu ta lâu lắm rồi, hiện ta chỉ là tạo cơ hội cho hắn thôi, hắn còn phải đa tạ ta nữa kia.”

Mọi người đều á khẩu. Đây chính là sự thực nha thế nên không ai nói được lời nào.

70. Chương 70: Nghênh Thê Hồi Kinh

Hôm nay được tin tức ám vệ báo rằng thê tử trở về thế nên đám nam nhân sớm đã đứng ở cổng thành của Kim đô chờ đợi. Thấy được thái độ khấn trương của Dương Cảnh Phong, Dương Hoài Phong liền trêu: “Sẽ không phải còn chút nữa cũng đợi không được chứ?”

Dương Cảnh Phong đương nhiên biết câu nói kia là nhắm về mình rồi, hắn hừ hừ vài tiếng liền phản bác: “Đại hoàng huynh cũng biết đạo này không có bạc dùng đệ khổ sở thế nào. Nữ nhân chết tiết kia mang hết bạc giấu đi đệ mỗi ngày đều phải mượn mẫu hậu a.”

“Chứ không phải dạo này không có tam đệ muội ở, tam hoàng đệ buồn bã liên tục thở dài sao?” Dương Thiên Phong nhếch môi mát mẻ, mắt vẫn nhìn về phía trước đợi xe ngựa của thê tử.

“Đệ nào có.” Dương Cảnh Phong to giọng quát trở lại.

Âm thanh của Dương Thiên Phong cực nhỏ lại vang lên: “Đệ có.”

Dương Hoài Phong đứng dịp nhân nhặt phun ra một câu: “Vi huynh cũng thấy, tam hoàng đệ không cần chối cãi phí sức lực như vậy.”

Dương Cảnh Phong: “...” Hắn thực sự có như vậy sao, vì sao hắn một chút cũng không cảm nhận được??? Chỉ là mấy ngày không có nữ nhân chết tiệt kia ở, trong phủ quả là yên lặng đến khác thường!!! Hắn cũng có chút...

Ngay lúc hắn lúng túng nhất thì phía xa có một loạt bụi hiện lên chứng tỏ đám nữ nhân sắp về đến rồi. Sáu con mắt đều là tập trung về phía trước.

Xe ngựa vừa đến thành môn đã bị chặn lại nên mã phu phải ghìm ngựa. Còn không để bốn nữ nhân trong xe kịp phải ứng thì đã thấy màn xe được vén lên đập vào mi mắt của bọn họ chính là gương mặt quen thuộc của ba nam nhân.

Mai thị được Dương Hoài Phong đỡ xuống xe ngựa trước: “Thế nào, đi chơi có vui không?”

Mai thị đỏ mặt cười ngượng: “Rất vui.”

Dương Thiên Phong ôm lấy Nhạc Xích Vũ xuống xe ngựa, hắn cắn chặt hàm răng hạ thấp giọng bên tai nàng rằng đe: “Hồi phủ nàng sẽ biết nàng phạm vào sai lầm gì.”

Cả người Nhạc Xích Vũ run lên một trận, nàng cười lấy lòng: “Tướng công bình tĩnh, ta có giải thích cho việc trì hoãn thời gian a.”

“Tốt nhất là như nàng nói.” Dương Thiên Phong vẫn là chưa có ý định buông tha.

Dương Thiên An ngồi trong xe ngựa cười khúc khích, giả vờ bày vẻ ủy khuất oán trách: “Các hoàng huynh chỉ thấy thê tử thôi không ai thấy muội nữa rồi.”

Dương Hoài Phong ho khan vài tiếng chữa ngượng. Mai thị liền thay trượng phu tiếp lời: “Chúng ta cũng là giúp hoàng muội không ít nha.”

Dương Thiên An lập tức đông mặt, chuyện này không thể tiết lộ ra nha.

Dư thị trực tiếp nhảy xuống xe ngựa, nàng vui vẻ cười nắm lấy cổ tay của Dương Cảnh Phong vừa đi vừa nói: “Ta biết người muốn đòi bạc, ta cũng có chuyện muốn nói với người. Chúng ta mau hồi phủ bàn cho xong đi.”

Dương Cảnh Phong đem cái mặt đỏ bừng của mình chôn xuống đất đi theo Dư thị. Nữ nhân này hôm nay quái quái thế nào a! Nhưng quái lạ hơn chính là hấn lại không bài xích cái nắm tay này của nàng, đây đến cùng là vì sao?

Ba nữ nhân còn lại nhìn theo mà sắc mặt âm trầm không ít. Dương Thiên Phong muốn nhanh chóng biết sự tình thế nên lập tức nói cùng Dương Thiên An: “Hoàng muội đi xa mệt mỏi, chỉ bằng sớm hồi cung nghỉ ngơi.”

Dương Thiên An lập tức đáp ứng. Nàng phải sớm hồi cung nghỉ ngơi trước mai lại xem tam hoàng huynh phản ứng thế nào. Nếu là hấn vui vẻ đáp ứng thì thôi, ngược lại thì nàng cũng phải giúp sức. Dù gì tam hoàng tẩu là vì nàng nên mới làm ra chuyện kia.

Dương Hoài Phong cùng Dương Thiên Phong cũng mang theo tử của mình hồi phủ truy tra tới cùng.

Việt vương phủ.

Dư thị trực tiếp kéo Dương Cảnh Phong đến viện của mình trong khuôn mặt sững sờ cũng vô số ánh mắt kinh ngạc của đám hạ nhân. Rõ ràng chủ tử không hợp nhau nha, vì sao hôm nay lại hòa hợp như vậy.

Sau khi vào phòng nàng ấn hấn xuống ghế đóng cửa lại rồi chạy đi lấy bạc ra đặt trước mặt hấn nói: “Bạc này ta trả lại cho người, đổi lại người mau viết hưu thư đưa ta đi.”

Mặt của Dương Cảnh Phong dần dần đen lại: “Người không nhớ mẫu hậu không cho hưu sao?” Đột nhiên trong lòng hấn lại mọc lên cổ cảm giác khó chịu không thể diễn tả được. Hiện hấn chỉ biết, hấn không muốn hưu nàng.

“Nhưng ta mới làm mất mặt hoàng thất, người không hưu đến lúc phụ hoàng bắt hưu thì cũng thế thôi.” Dư thị lại cực kỳ thông dong nhún vai nói. Tay nàng đẩy hộp bạc đến trước mặt hấn rồi xoay người rời đi. Nàng phải sớm soạn đồ rời khỏi chỗ này nha, nên đến chỗ A Vũ tá túc hay chỗ đại hoàng tẩu mới tốt a, thật khó suy nghĩ!!

Dương Cảnh Phong ngồi bên trong phòng ôm một bụng khí. Hấn cũng không hiểu nổi bản thân mình vì sao nghe được hưu nàng lại tức giận như vậy nữa, đáng lẽ hấn nên vui mới đúng.

Đến cùng mấy hôm nay đã xảy ra chuyện gì để nàng nói như vậy? Mất mặt hoàng thất là mất mặt thế nào? Nghĩ tới nghĩ lui vẫn cảm thấy không ổn, hấn lập tức tiến cùng tìm Dương Thiên An hỏi chuyện.

Xương vương phủ.

Sau khi nghe Nhạc Xích Vũ kể xong chuyện của mấy ngày hôm nay, Dương Thiên Phong cũng nói nàng nghe về chuyện Thiệu Khánh để muốn lui hôn. Nhạc Xích Vũ chép chép miệng lần lên giường thán: “Có lẽ hoàng muội không chịu đâu, Hàn Chí Vỹ tốt như vậy cơ mà.”

“Thật là rất tốt?” Dương Thiên Phong cong thắt lưng áp sát ngực của mình lên lưng thê tử, âm thanh nghe mang theo mùi chua của dấm.

Nhạc Xích Vũ cười khúc khích xoay người ôm lấy thắt lưng của hắn: “Tướng công, hoàng muội hiểu lắm giờ đến lượt chàng sao?”

“Ta không như hoàng muội, ta chính tai nghe được nàng khen nam nhân khác tốt.” Dương Thiên Phong nhướn mày lên nhìn thê tử.

Nhạc Xích Vũ bĩu bĩu môi, có chút xa xua nhìn hắn: “Nhưng rõ ràng đời trước hắn đối xử với ta rất tốt.” Nếu không phải nàng cải biến chủ ý thì nàng cũng sớm quyết định cùng Dương Thiên An đến Ngạn quốc rồi.

Nghe đến đây Dương Thiên Phong có chút đông cả cơ mặt lại. Nếu tính cả hai đời hắn quả thực không thể so với Hàn Chí Vỹ được, lúc nàng khó khăn nhất cần người bên cạnh nhất là Dương Thiên An cùng Hàn Chí Vỹ đưa tay giúp đỡ nàng. Thế nên hủ dấm trong lòng hắn tạm thời đóng nắp lại giấu kín. Áp sát môi bên tai thê tử khẽ hỏi: “Vậy đời này ta cùng nàng tiễn hoàng muội gả đến Ngạn quốc được không?”

“Thật sao?” Nhạc Xích Vũ vui vẻ, hai mắt sáng long lanh mở cực to phản vấn. Nghĩ không ra trượng phu không những đáp ứng để nàng đi Ngạn quốc mà còn cùng nàng đi nữa.

“Ân.” Dương Thiên Phong gật đầu. Hắn đưa tay luồn sau lưng đỡ nàng ngồi lên: “Lần này đi Ngạn quốc sợ là sẽ có nguy hiểm.”

“Vì sao?” Nhạc Xích Vũ vẫn là ôm lấy trượng phu, đôi mắt mở to nhìn hắn chờ đợi câu trả lời.

“Theo tin tức vừa nhận được ở Ngạn quốc đẩy lên tin đồn ‘vương tử Kim quốc bình an vô sự quốc quân Kim quốc muốn thất hứa lui hôn’, sợ là Hàn Chí Vỹ một mình đến đây là muốn xác nhận tin đồn.” Dương Thiên Phong không mặn không nhạt nói xong lại thở dài một hơi. Hiện phụ hoàng có ý định như vậy, sợ tin đồn kia sẽ trở thành sự thực nha.

Đạo này không tra được tin tức của Phan Lập sợ là hắn một ở Ly quốc, một đến Ngạn quốc. Nếu là Ly quốc sẽ bớt lo lắng hắn còn nếu ở Ngạn quốc liền nguy hiểm. Sợ là tin tức kia cũng do Phan Lập thêu dệt nên đi.

Nhạc Xích Vũ nghe xong bật cười hề hề: “Hoàng muội sẽ không chịu lui hôn đâu, nếu là ta, ta cũng sẽ không lui hôn.”

Dương Thiên Phong nghe được câu này tim đập chậm lại vài nhịp nhưng hắn cũng không dám phản bác nàng mà chỉ là lặng lẽ ôm chặt nàng vào trong lòng. Chính hắn muốn hỏi ‘vậy vì sao ta yêu thương nàng như vậy nàng lại năm lần bảy lượt không muốn gả?’ nhưng nhớ lại chuyện đời trước câu hỏi kia cũng chỉ dám nuốt trở vào bụng.

Nhạc Xích Vũ lại không biết ý nghĩ trong lòng trượng phu nên vẫn vui cười nói: “Sợ là vài ngày nữa Hàn Chí Vỹ đến Kim đô a.”

“Muốn gặp lại hắn?” Dương Thiên Phong cúi đầu nhìn thê tử. Hắn biết nàng không có gì với Hàn Chí Vỹ nên cũng không có tùy tiện ăn dấm chua mà chỉ hỏi để trêu nàng.

Đúng lúc nàng lại giả hoạt cười nhìn hắn: “Ta muốn xem A Tịch làm thế nào hòa ly.” Chỉ cần Hàn Chí Vỹ thấy được Dương Thiên An liền sẽ biết rõ vì sao Dư thị làm như vậy, hắn nhất định sẽ không nói ra chuyện kia đâu.

“Chỉ là sợ...tam hoàng đệ sẽ...”

“Tam hoàng đệ cũng sẽ không chịu thừa thê đâu.” Dương Thiên Phong khẽ cười nói xong liền vỗ lấy đôi môi mỏng của thê tử nhiệt tình tấn công.

71. Chương 71: Đăng Môn Bái Phỏng

Bốn ngày sau, tin tức Hàn Chí Vỹ tiến đến Kim đô loan truyền cả hoàng thành, Thiệu Khánh để lập tức cho người thiết yến chiêu đãi. Đương nhiên cả ba huynh đệ đều biết rõ Hàn Chí Vỹ là một mình đến đây nên không kinh động bất kỳ một ngọn cỏ một bông hoa nào của Kim quốc, nếu hắn không tự tung tin tức thì cũng sẽ không ai biết đâu.

Mọi người bận rộn cho yến hội ngày mai chạy tới chạy lui. Dương Thiên An cùng Dư thị là khẩn trương nhất. Một người không biết nên chọn y phục gì phối phục sức gì, một người thì đang lo nghĩ nên mở được phố ở đâu kinh doanh mới thuận lợi.

Thiệu Khánh để cùng Thiệu Khánh hậu vốn là lo lắng Dương Thiên An nhưng thấy nàng vui vẻ lại chủ động như vậy tâm đang treo ngược của bọn họ cũng có thể dễ xuống. Thiệu Khánh để vì tin đồn ở Ngạn quốc mà không thể tiến hành lui hôn được chỉ có thể y theo ban đầu mà làm.

Sáng nay thiết yến, Hàn Chí Vỹ một thân thái tử bào phục của Ngạn quốc thâm lam sắc, trên tóc quấn khăn hoa văn truyền thống của Ngạn quốc tiến điện, một thân quý khí lại còn vóc người vạm vỡ khiến người khiếp sợ. Sau khi khách khí qua đi Thiệu Khánh để liền thỉnh hắn đến Lung Kha điện để dùng tẩy trần yến.

Dương Cảnh Phong dùng ánh mắt như hận thù hết bốn mươi chín đời để nhìn Hàn Chí Vỹ. Tên này nếu

là dám bép xép chuyện kia để phụ hoàng mẫu hậu bảo hấn hưu thê hấn liền không khách khí nữa.

Hàn Chí Vỹ cảm nhận được địch ý cũng nâng mắt lên chống lại ánh mắt của Dương Cảnh Phong. Hấn cầm ly rượu lên kính: “Việt vương Kim quốc, kính.” Nói xong liền ngửa đầu đổ hết rượu vào miệng, trong lòng không ngừng suy nghĩ vì sao địch ý nặng như vậy, sẽ không phải là tin đồn kia là thực đi?

Thiệu Khánh đế ngồi trên long ỷ đưa mắt nhìn xuống cũng thấy được, chỉ là hiện không phải là lúc hiếu kỳ chuyện này nha. Hấn bật cười ha hả hỏi: “Lần này thái tử Ngạn quốc đột ngột đến Kim quốc không biết là có chuyện gì?”

“Không dám giấu, lần này Chí Vỹ đến Kim quốc không thông báo trước là muốn xác minh một chuyện, còn thỉnh Thiệu Khánh đế kiến lương.” Hàn Chí Vỹ buông ly xuống chậm rãi nói.

“Thái tử Ngạn quốc thỉnh cứ nói.” Trong lòng Thiệu Khánh đế đã sớm có câu trả lời.

Đường nhìn của Hàn Chí Vỹ đảo qua ba vị vương tử Kim quốc lại dừng trên mặt Thiệu Khánh đế. Thiệu Khánh hậu ở trên cao, cực kỳ thẳng thắn nói: “Hiện ở Ngạn quốc đang xuất hiện một tin đồn rằng ‘Kim quốc có ý định lui hôn’, thế nên Chí Vỹ mạo muội đến Kim quốc xác nhận. Nếu sự việc không có thực liền lập tức mang mười dặm hồng trang nghênh thú tân nương hồi Ngạn quốc trấn an lòng dân.”

Thiệu Khánh đế bật cười ha hả, nhưng đôi mắt lại không có chút ý cười nào: “Nguyên lai thái tử Ngạn quốc là vì chấn an lòng dân nên mới đến Kim quốc. Vậy Trẫm liền khai kim khẩu giữ người ở Kim quốc làm khách vài ngày, không biết ý của người thế nào?” Cũng may là ý nghĩ này chỉ mới xuất hiện trong đầu của hấn, còn chưa kịp có bất kỳ hành động nào.

Hàn Chí Vỹ thấy được ngoại trừ Dương Cảnh Phong đối với mình có địch ý ra thì hai người còn lại mặt vô biểu tình, Thiệu Khánh đế lại nhìn như không có vẻ gì là nói dối, Thiệu Khánh hậu cũng dữ tiểu ý dụ dằng trên môi thế nên trong đầu hấn lại vòng vo chuyển một trận. Là người nào tung tin đồn kia?

“Được Thiệu Khánh đế giữ lại làm khách là vinh hạnh của Chí Vỹ, Chí Vỹ nào dám khước từ.”

Thiệu Khánh hậu lúc này mới hiện từ mở miệng: “Vậy cũng là phúc đức của Kim quốc mới có thể lưu thái tử Ngạn quốc làm khách.” Lúc này nàng quả thực có chút sợ bị nữ tử tương lai này. Nhớ lại dáng vẻ của nữ nhi lại nhìn cảnh trước mắt, lòng nàng rối bởi một mảnh. Cũng biết trượng phu giữ người là muốn chậm rãi quan sát, nhưng nếu là nữ nhi sợ thì phải làm thế nào.

“Thiệu Khánh hậu quá lời, Chí Vỹ không dám nhận.” Hàn Chí Vỹ vẫn là học theo người Kim quốc nói lời khách sáo.

Lúc này ngoài điện thông truyền, Nhạc Xích Vũ cùng Dư thị tiến điện. Mọi ánh mắt đều tập trung ra ngoài điện môn.

Chỉ thấy hai thân ảnh nữ tử tiểu kiều bước vào, thân người vận bào phục đồng bộ với trượng phu. Cả hai thành lễ xong liền ngồi vào chỗ của mình. Đáng lẽ bọn họ cùng trượng phu tiến điện nhưng Dương Thiên An lại khẩn trương quá mức phải tiến đến an ủi nên trễ như vậy mới nhập yến.

Nhạc Xích Vũ vốn là dung mạo tương tự với đệ nhất mỹ nữ đại lục không muốn đoạt vinh quang của Dương Thiên An nên sớm tiến ra ngoài trước. Dù gì có Mai thị bên trong nàng cũng yên tâm không ít, vẫn là trước ra ngoài cùng trượng phu mới tốt.

Dư thị lại cho rằng nếu như cùng Dương Thiên An xuất hiện nhất định kế hoạch bị huy sẽ thất bại. Thế nên lúc này mới cùng Nhạc Xích Vũ một đạo tiến điện. Hy vọng Hàn Chí Vỹ sớm một chút mở miệng cáo trạng để nàng tự do.

Hàn Chí Vỹ nhìn thấy hai người thì mắt khê run, người hơi giật một cái. Hắn ở Ngạn quốc tuy không có tiếp xúc nhiều với thông tin bên ngoài nhưng vẫn biết được chuyện của đệ nhất mỹ nhân đại lục. Giờ nhìn thấy dung mạo như tiên tử của Nhạc Xích Vũ cũng là có chút chấn kinh.

Chỉ là khi hắn nhìn thấy gương mặt của Dư thị thì tay cầm ly siết chặt một phần. Nàng là Việt vương phi? Đến khi Dư thị ngồi xuống bên cạnh Dương Thiên Phong đặc ý như hắn, hắn vẫn không tin tưởng đó là sự thật. Kim quốc xem trọng lễ tiết, nàng là một vương phi, cư nhiên...cư nhiên lại...

Dương Cảnh Phong thấy Hàn Chí Vỹ nhìn Dư thị lom lom liền lửa giận công tâm. Hắn túm lấy tay của Dư thị cực kỳ tình tứ, cố ý để lọt vào trong mắt của Hàn Chí Vỹ. Tuy là thê tử nhà hắn chủ động đi câu dẫn người ta trước, nhưng cũng là vì giúp hoàng muội, hắn tuyệt không cho Hàn Chí Vỹ cơ hội cáo trạng.

Dư thị đang cực kỳ đặc ý nháy mắt đưa tình với Hàn Chí Vỹ, trong lòng không ngừng hô to ‘cáo trạng đi, cáo trạng đi’. Đột nhiên tay bị người túm khiến nàng thu nụ cười, tầm mắt từ trên mặt Hàn Chí Vỹ dời đến cái tay đang mất tự do của mình.

Nàng hừ hừ vỗ vỗ, hạ thấp giọng mắng: “Dương Cảnh Phong, ngươi làm cái gì, mau thả ta ra.”

Dương Cảnh Phong cũng thấp giọng cảnh cáo: “Nàng tốt nhất an phận cho bốn vương.” Nữ nhân chết tiệt còn dám trước mặt mọi người câu dẫn nam nhân.

Hàn Chí Vỹ vẫn là đang suy nghĩ đến chuyện mấy ngày trước ở tự, lại nghĩ đến ánh mắt hận thù của Dương Cảnh Phong. Sẽ không phải là, vị cô nương kia(DTA)...

Còn không để hắn nghĩ đến đoạn cuối âm thanh của thái giám một lần nữa truyền đến âm vang cả điện. Dương Thiên An cùng Mai thị tiến điện, cả hai miếu bộ sinh hoa, đoàn trang thực nữ tiến đến hành qua lễ rồi tự ngồi trên vị trí của mình.

Lúc này Hàn Chí Vỹ hoàn toàn thông suốt cách làm của Dư thị. Hóa ra chính là khảo hắn, chỉ là hôm đó Dương Thiên An sợ hắn như vậy, có khi nào nàng sẽ sớm mở miệng muốn lui hôn không? Chỉ là hắn cũng không tiết lộ chuyện bọn họ đã sớm gặp mặt mà là hỏi cho Dư thị một cái gậy đầu kèm một nụ cười hảo

hữu.

Dư thị tức anh ách mà không làm gì được. Hàn Chí Vỹ chết tiệt, nàng giúp hắn, hắn lại không giúp nàng, à, đành rằng nàng là lợi dụng hắn, nhưng đó là lúc sau mới nghĩ đến chuyện này.

Nhạc Xích Vũ nhìn thấy biểu hiện trên mặt Dư thị liền che miệng cười khúc khích. Xem ra đúng như trượng phu đoán, mối hôn sự này liền phải tiếp tục duy trì rồi.

“Tướng công, A Tịch giận rồi.” Nàng khẽ giọng của nói với trượng phu.

Dương Thiên Phong cũng nở một nụ cười mỏng nhưng không đáp. Cũng may là Hàn Chí Vỹ thông minh không trúng kế của Dư thị, nếu không hắn lại phải bận rộn một phen rồi.

Dương Thiên An an vị xong liền nhìn Hàn Chí Vỹ rồi lại cụp mắt xuống, thật sợ hắn khai ra chuyện lần trước. Tay nàng nắm chặt gấu váy thể hiện sự khẩn trương.

Thiệu Khánh hậu ở bên cạnh nhìn thấy liền khẽ giọng hỏi: “An nhi không thích?”

Dương Thiên An lắc đầu: “Không phải.” Nàng là đang lo lắng. Chỉ là nhìn hắn vận quốc phục Ngạn quốc đẹp hơn Kim quốc nhiều. Khí khái vương giả cũng toát ra ba phần. Nghĩ đến đây, mặt nàng bất giác đỏ bừng.

Hàn Chí Vỹ bên dưới nhìn thấy nàng là sợ mình, hắn lập tức thu hồi dáng vẻ hào sảng bày ra chút ít dáng vẻ nho nhã của nam tử Kim quốc. Hắn tự nghĩ lại bản thân có chỗ nào khiến nàng sợ?

Nhạc Xích Vũ nhìn thấy trong lòng lại cười lẩn lộn nhớ lại lần đầu cả hai đến Ngạn quốc gặp Hàn Chí Vỹ. Hắn cũng là sợ các nàng bị bộ dạng của hắn dọa nên cũng là bối rối như hiện tại vậy.

Dương Thiên Phong thấp giọng hỏi: “Nương tử đang nghĩ thứ gì?”

Nhạc Xích Vũ che miệng nói nhỏ: “Bộ dáng hiện tại của Hàn Chí Vỹ cùng hoàng muội thật tức cười.”

Thiệu Khánh để mở thanh phá đi cụp diện lúng túng hiện tại, hạ lệnh để nhạc ti tấu khúc trợ hứng. Thế là buổi tấu đàn yển cũng rất nhanh trôi qua.

72. Chương 72: Chuẩn Bị Hết Thảy

Hàn Chí Vỹ được giữ tại dịch quán nghỉ chân, hắn cũng không quên thông truyền để người mang sính lễ đến. Tuy là Dương Thiên An ngại hấn nhưng hôn sự này hấn không thể buông bỏ. Một là mặt mũi hoàng thất Ngạn quốc, một là bách tính Ngạn quốc, một là hấn cảm thấy bản thân cùng nàng hữu duyên.

Dương Thiên An đến bước chân ra khỏi tẩm cung cũng sợ, thế nhưng không cái sợ như đối với Phan Lập, nàng là sợ vô tình gặp phải Hàn Chí Vỹ lại không biết nói những gì. Nàng mỗi sáng đều rất sớm thỉnh an Thiệu Khánh hậu, ngồi được một chút liền chạy về tẩm cung. Ba vị hoàng tẩu thấy vậy cũng là chạy theo nàng ba hoa hởi chuyện.

Dư thị ôm một bụng tức giận vì kế hoạch không thành mà hiện có Hàn Chí Vỹ nàng thân là vương phi cũng không thể lui tới thái y viện. Thế nên, nàng đã quyết định chính chết hấn.

“Nếu hoàng muội vẫn không tin tưởng, chúng ta lại thử hấn.”

“Còn thử?” Nhạc Xích Vũ tròn to mắt kinh hô: “Người ta tốt như vậy A Tịch vẫn không buông tha?”

Dư thị bĩu môi oán trách Nhạc Xích Vũ nhẹ dạ cả tin rồi lại nói: “Lần trước là thử hao sắc, lần này thử võ nghệ cùng can đảm.”

Mai thị nhịn không được cũng bật cười: “Tam đệ muội có phải nghĩ nhiều rồi không? Ngạn quốc là nơi nào, hấn sống ở đó đương nhiên đủ can đảm rồi.”

Dương Thiên An cũng cảm thấy Mai thị cùng Nhạc Xích Vũ nói có lý nên mở miệng nói: “Tam hoàng tẩu vì sao cứ không tin tưởng người ta?”

“Còn không phải do hoàng muội bày thái độ này sao?” Dư thị mang hết trách nhiệm chụp lên đầu Dương Thiên An, nàng đâu có ngu nói ra bản thân muốn trả thù riêng.

Nhạc Xích Vũ hắt ra một hơi rồi tựa lưng ở nhuyễn tháp thán: “Hoàng muội còn chưa gả đi đã nói giúp người ta như vậy. A Tịch, theo ta người không nên phí tâm thử nữa.”

Dư thị tức giận liền ngồi bên cạnh Nhạc Xích Vũ liên tục uống trà. Mai thị bận rộn giúp Dương Thiên An chọn y phục phối phục sức. Dương Thiên An lại bĩu môi ngượng ngùng nói: “Các hoàng tẩu cứ trêu muội.”

Đúng lúc này Hàn Chí Vỹ muốn đến cùng Dương Thiên An tiếp xúc bồi dưỡng thêm tình cảm, không ngờ gặp thêm ba nữ nhân kia. Dư thị như nhặt được bạc lập tức chạy như bay ra ngoài khai cuộc PK.

Chỉ là không thành công bởi bị Dương Cảnh Phong cường ngạch một hai bức hồi phủ. Mai thị cười khúc khích cũng viện cớ cáo lui. Trước khi đi cũng không quên nháy mắt tiếp sức cho Dương Thiên An.

Nhạc Xích Vũ gật qua đầu rồi cũng lui ra ngoài. Nhưng còn chưa kịp đi lại bị Dương Thiên An kéo lại cùng ngồi. Thế là cả ba ngồi trong hoa viên tắm điện mà người dư thừa nhất chính là Nhạc Xích Vũ.

“Ha ha,” Cười gượng hai tiếng nàng mở thanh trước, “Thái tử Ngạn quốc đến chỉ để nhìn hoàng muội?”

Dương Thiên An bị câu nói kia làm cho mặt đỏ đến mang tai, đầu cúi thấp thấp, tay không quên kéo tay áo của Nhạc Xích Vũ. Nhị hoàng tử thật đáng ghét, sao lại có thể nói ra câu xấu hổ như vậy.

Hàn Chí Vỹ cùng đưa tay che miệng ho khan chữa ngượng. Đột nhiên hắn lại không biết nên nói gì cho tốt. Lại ngại có Nhạc Xích Vũ ở giữa nữa.

Dương Thiên Phong đột nhiên xuất hiện cứu vãng tình thế. Hắn nhanh chóng kéo thế tử trở về tránh nàng làm bóng đèn phá hỏng chuyện tốt của người khác.

Việt vương phủ,

Dư thị bị nửa lời nửa kéo trở về phủ, nàng tức giận miệng không ngừng mắng người: “Dương Cảnh Phong, người tốt nhất nên hưu ta đi tránh ta...”

Dương Cảnh Phong không để nàng nói hết lời mà dùng miệng chặn ngôn từ của nàng. Đám hạ nhân thức thời lập tức cúi đầu lui hết ra khỏi viện, cả viện môn cũng đóng chặt lại.

Dư thị bị tấn công đột xuất cũng mất luôn phản ứng mà chỉ mở to mắt ra nhìn hắn. Tên này đột nhiên hôm nay bị gió gì thổi trúng, cư nhiên hôn nàng.

Dương Cảnh Phong bế nàng vào phòng đặt lên giường lại nhanh chóng áp xuống thân dưới. Chế trụ hai tay nàng đặt ở trên đỉnh đầu, một lời cũng không nói mà chỉ nhìn.

Dư thị nuốt một ngụm nước bọt nhìn tuần nhan phóng đại trước mắt. Mắt nàng đảo quanh chiếc giường, sau khi xác định bản thân không phải ở viện của mình, tim đập mạnh không ngừng.

“Người...người muốn làm gì a?” Nàng không có võ công, không đủ sức lực phản kháng hắn.

“Chẳng phải nàng háo sắc sao? Bốn vương thành toàn nàng.” Dương Cảnh Phong nói xong lại tiếp tục mãnh liệt tấn công cái miệng nhỏ ngày thường luôn lạnh lẽo của nàng.

Dư thị không kịp phản ứng, mà có kịp cũng không thể phản ứng. Đáng chết nhất là nàng không có chút bài xích mà còn nghênh đón tấn công của hắn.

Chỉ biết sau sự kiện đó, hạ nhân của Việt vương phủ đều biết rằng vương gia đã tiếp nhận vương phi sau

mấy năm thành thân.

Bên kia Dương Thiên Phong mang Nhạc Xích Vũ xuất cung. Đôi phu thê không hồi phủ mà đi dạo quanh thành mua không ít đồ chuẩn bị mang đến Ngạn quốc.

“Tướng công, chúng ta đến Ngạn quốc bao lâu vì sao mua nhiều đồ như thế a?”

“Vẫn còn chưa biết.” Dương Thiên Phong nhàn nhạt đáp xong, lại nắm tay thê tử đến nơi khác mua đồ: “Nàng có cần mua thứ gì mang đến Ngạn quốc không?”

Nhạc Xích Vũ lắc đầu, năm đó nàng đến ngạn quốc trên người ngoại trừ y phục cùng hài ra thì thứ gì cũng không có. Đến đó mọi người rất tốt rất chiều cố nàng, dọc đường đi nàng toàn dùng đồ của Dương Thiên An mà thôi.

“Chàng mua nhiều đồ như vậy làm gì a?” Nàng cảm thấy hôm nay trượng phu rất lạ, hần cứ như là biểu tình một đi không trở về vậy. Hần cũng từng đến Ngạn quốc rồi cơ mà, nơi đó không có đáng sợ chút nào.

“Mua cho nàng dùng, sợ nàng cùng hoàng muội nhớ đồ của Kim quốc ở Ngạn quốc lại tìm không được.” Dương Thiên Phong cúi đầu nhìn thê tử, khóe miệng nhẹ kéo lên hiện ý cười để nàng yên tâm.

Nếu hần đoán không lầm thì không lâu nữa Tô Lập Sênh cùng Nhạc đế sẽ động binh. Bọn hần cũng cần chuẩn bị tốt tất cả để lịch sử của đời trước không thể lặp lại nữa.

Nhạc Xích Vũ nhìn được sự lo lắng ở đáy mắt của hần nhưng lại không dám xác định đó có phải là lo lắng hay không. Hần chỉ lo lắng nàng cùng Dương Thiên An không quen hay còn lo lắng chuyện gì nữa?

“Tướng công, Ly quốc không có động tĩnh sao?” Sau chuyện ở Nhạc quốc nàng có cảm giác phụ hoàng cùng Tô Lập Sênh sẽ không bỏ qua đâu. Tuy rằng nàng cũng không hiểu được nội tình bên trong, bất quá chuyện tới nước kia nhất định là trượng phu nàng tránh không khỏi liên quan.

“Hiện tại vẫn không có, nàng không cần lo lắng về chuyện này. Chuyện quan trọng nhất là nàng nên suy nghĩ đến Ngạn quốc đi nơi nào chơi. Hoàng muội lần đầu đến Ngạn quốc nàng cũng nên đưa hoàng muội đi chơi nhiều một chút.” Dương Thiên Phong lại nói một hơi dài nhưng âm điệu không mặn không nhạt, lại có chút như hư không.

“Ân, nhưng nếu biết quá nhiều sẽ bị nghi ngờ a.” Nhạc Xích Vũ nghĩ mãi không ra nên nàng cũng bỏ qua không nghĩ nữa. Tiện thể bảo Phong Linh mua một xiên kẹo hồ lô vừa đi vừa ăn. Dù gì đến đó Hàn Chí Vỹ cũng sẽ đưa bọn họ đi tham quan Ngạn quốc.

Dương Thiên Phong nhìn thê tử rất đổi thiên chân ăn kẹo hồ lô có chút bất đắc dĩ cười. Hần đưa tay kéo lấy xiên kẹo từ tay nàng đưa lên miệng mình cắn một miếng.

Nhạc Xích Vũ oán giận trừng mắt hẳn: “Chàng muốn ăn liền đi mua đi, còn tranh với ta.”

Dương Thiên Phong lại không đáp chỉ cười: “Chút nữa hồi phủ còn rất nhiều thứ phải chuẩn bị, nàng tiết kiệm chút hơi sức đi.”

Nhạc Xích Vũ cực kỳ không giải thích được hỏi lại: “Vì sao? Sính lễ còn chưa đến cơ mà.”

“Hàn Chí Vỹ sớm chuẩn bị hết rồi, sính lễ của hắn chia làm nhiều đường mang đến Kim quốc. Chỉ cần đến quốc thổ Kim quốc hợp lại mà thôi, đoán chừng nửa canh giờ sau liền tiến Kim thổ.” Dương Thiên Phong mang chuyện bản thân điều tra được nói ra.

Nhạc Xích Vũ há to mồm kinh ngạc cực kỳ, Hàn Chí Vỹ làm việc âm thầm quả thực thần bí như Ngạn quốc vậy. Có lẽ hắn sợ bị người hành thích phá hoại thế nên mới sẽ bí mật như vậy đi.

“Vậy đời trước cũng như thế sao?” Nếu đúng thì có thể giải thích được vì sao trượng phu lại có thể đoán chính xác.

Dương Thiên Phong lắc đầu: “Đời trước không phải thế.” Đời này do tin đồn kia nên mới phải tiến hành âm thầm. Sợ rằng nếu Kim quốc thực sự hành động như tin đồn liền phải hứng chịu hậu quả máu chảy thành sông như Ngạn quốc năm đó rồi.

“Vậy thì sao chàng biết?” Nhạc Xích Vũ lại mang nghi vấn trong lòng hỏi ra. Vì sao nàng cùng hắn đều là trọng sinh mà hắn thứ gì cũng đoán ra được còn nàng thứ gì cũng đoán không ra?

Mặc cho Nhạc Xích Vũ có hỏi thế nào Dương Thiên Phong cũng không đáp trả chỉ là mỉm cười đưa nàng đi dạo phố mà thôi.

73. Chương 73: Chiến Sự Kéo Đến

Quả như Dương Thiên Phong nói, sính lễ mười dặm hồng trang của Ngạn quốc được mang đến Kim quốc trong sự ngỡ ngàng của mọi người. Lúc đầu không tâm hơi, dùng một cái chính là đã tiến Kim thổ rồi. Ngạn quốc hành động quả thần bí khiến người e ngại.

Ngày kế tiếp, Dương Hoài phong nhận được tin tức Ly quốc chuẩn bị âm thầm động binh nên gọi hai hoàng đệ đến bàn bạc. Hiện biên cương áp sát lãnh thổ Ly quốc vẫn thiếu người nên Dương Hoài Phong tiến cử Dương Cảnh Phong nắm binh quyền chấn thủ.

Dương Thiên Phong ngoài mặt là hộ tống Dương Thiên An gả đến Ngạn quốc thực chất là một mặt bảo hộ an toàn cho Ngạn quốc âm thầm phòng bị cho tào ương năm đó, một mặt là củng cố binh lực ngầm nếu Dương Cảnh Phong trụ không nổi lập tức có thể tiếp viện.

Đó cũng là lý do phải mua rất nhiều đồ. Một là nguy trang vũ khí, hai là lấy lý do hộ công chúa hòa thân công khai mang binh đến Ngạn quốc. Mà chuyện này cũng đã sớm cùng Hàn Chí Vỹ thương lượng thể nên cũng không có lằng nhằng gì bên trong. Hàn Chí Vỹ cũng đã hứa, nếu thực sự chiến sự xảy ra, Ngạn quốc cũng giúp một phần sức.

Lại qua đi năm ngày, mỗi ngày Dư thị nổi giận dưng dưng muốn bỏ nhà ra đi nhưng đều không có thành công. Từ lúc nàng biết được tin Dương Cảnh Phong sắp xuất binh nàng vui mừng không tả xiết. Chỉ cần hần rời đi nàng âm thầm theo Nhạc Xích Vũ cùng Dương Thiên An đến Ngạn quốc ngao du.

Chỉ là mỗi tối hần đều là mang nàng ra lặn qua lặn lại, còn bồi thêm câu ‘bổn vương sắp xuất binh, tránh nàng quên mất bổn vương nên cố ý lưu bảo bảo lại trong bụng cho nàng thời thời khắc khắc đều nhớ kỹ thân phận của mình, nhớ kỹ bổn vương’, mà đáng chết nhất lúc nào hần chạm vào bản thân nàng cũng sẽ mất hết lý trí cùng hần điên loạn đảo phượng.

Trong năm ngày này cũng xảy ra rất nhiều chuyện.

Dương Thiên An cùng Hàn Chí Vỹ cùng không có xa cách như trước nữa, nhưng cũng không tính là quá mức thân cận. Mỗi ngày Dương Thiên An đều cần ba vị hoàng tẩu tiếp thêm sức mạnh để có dũng cảm mà gả đến một quốc gia đáng sợ như Ngạn quốc.

Hôn sự của hai người cũng mỗi lúc một cận. Thiệu Khánh đế cùng Thiệu Khánh hậu cũng xem như đối với vị nữ tể này hài lòng. Bọn họ còn phải chuẩn bị thiết không ít yến ngự ý tuyên bố liên hôn giữa hai quốc gia.

Dương Hoài Phong lại bận rộn chôn đầu vào quốc sự đến nỗi cả người gầy gò hần đi. Mai thị luôn phải ở bên cạnh giúp trợ phụ không có thời gian rỗi như trước nữa.

Nhàn nhả nhất vẫn là phu thê Dương Thiên Phong Nhạc Xích Vũ. Bọn họ mỗi ngày không tiến cung chính là đi dạo ngoài phố. Chỉ là không người biết Dương Thiên Phong vẫn âm thầm cùng Dương Cảnh Phong cho chế tạo vũ khí trang bị quân dụng cùng lương thực được liệu cho quân đội

Nên nói đến thanh thoi thực sự sợ rằng chỉ có một mình Nhạc Xích Vũ mà thôi. Nàng chỉ có mỗi việc là dạo chơi chuẩn bị đồ cho chuyến ‘du lịch’ sắp tới của mình. Đương nhiên nàng cũng chỉ mang mỗi Phong Linh theo bên mình.

Đến ngày thứ sáu, Dương Thiên An chính thức gả đến Ngạn quốc. Thiệu Khánh đế Thiệu Khánh hậu ôm lấy nàng ta dặn dò rất nhiều thứ. Đồ cưới cùng đồ Dương Thiên Phong chuẩn bị rất nhiều nên binh sĩ mang theo cũng không ít.

Lại nói công chúa hòa thân chính là quốc thể, thể nên kỵ binh không thể thiếu được. Chỉ là thiếu mất chiến xa, chính vì chuyện này mà Dương Thiên Phong đau đầu không thôi. Làm thế nào mới có thể âm thầm mang chiến xa cùng mình đến Ngạn quốc nha.

Cuối cùng hắn quyết định không mang theo quá nhiều mà chỉ đến Ngạn quốc âm thầm chế tạo. Chiến xa to như vậy, sức công thành là lớn nhất thế nên không thể không có được. Mà mấy chiến xa mang theo với danh nghĩa là của hồi môn của Dương Thiên An,

Nhạc Xích Vũ cùng Dương Thiên An từ biệt Thiệu Khánh để Thiệu Khánh hậu xong lại quay sang Mai thị cùng Dư thị từ biệt. Dư thị ôm lấy Nhạc Xích Vũ không rời luôn miệng oán trách Dương Cảnh Phong không đáp ứng cho mình theo cùng.

Mai thị vừa vui vừa buồn tâm tình lẫn lộn: “Tam hoàng đệ làm thế cùng là vì nghĩ cho sức khỏe của tam đệ muội a.”

“Ta đi chơi thôi mà, A Vũ trở về ta cũng trở về mà.” Dư thị rống cổ cãi lại.

“Vậy Việt vương phủ ai tới xử lý nha, hạ nhân trong phủ thì sao?” Mai thị cũng không vừa mà phản bác. Tuy là sổ sách của Việt vương phủ nàng cũng xử lý luôn nhưng nếu không có chủ nhân trong phủ nàng làm sao dám tiến phủ lo liệu a.

Dư thị: “...”

Nhạc Xích Vũ cũng cảm thấy buồn cười khuyên nhủ: “Ta đi rồi sẽ trở về A Tịch không cần khóc đến thảm thương như vậy.” Nàng nào có đi luôn đâu.

Dương Thiên An lại khóc nức nở, bởi nàng đi chuyến này không thể trở lại gặp mọi người nữa. Chỉ là hôm nay không chỉ nàng rời đi mà tam hoàng huynh cũng xuất binh không biết ngày về.

“Tam hoàng tẩu cũng nên qua đó tiễn tam hoàng huynh đi thôi.”

“Ta mới mặc kệ hắn.” Dư thị xua xua tay nhưng lại bị Dương Cảnh Phong từ đằng sau bá đạo lôi sang một bên: “Vương phi chẳng phải mỗi đêm đều quần lấy bốn vương không rời sao?”

“Dương Cảnh Phong.” Dư thị gầm gừ như sư tử đang tức giận vậy trừng mắt Dương Cảnh Phong.

Mọi người thấy đều phì cười, không nghĩ tới Dương Cảnh Phong cũng thoáng như vậy. Dư thị quả nhiên có sức ảnh hưởng lớn đến tất cả mọi người trong hoàng tộc.

Tiếp đến là Dương Cảnh Phong mang quân ra biên cương. Dương Thiên Phong cùng Hàn Chí Vỹ là xuất phát đến Ngạn quốc. Hai đạo binh hùng hậu từ Kim đô tiến ra ngoài, chia ra thành hai đạo mà xuất phát.

Khi tin tức này tiến đến trong tai của Nhạc quốc cùng Ly quốc thì binh lực của bọn họ vẫn còn chưa trang bị hết vũ khí.

Dương Thiên An ngồi trên kiệu to khóc hết nửa ngày trời lại không nghe được an ủi của Nhạc Xích Vũ bên cạnh. Khi nàng lau nước mắt quay đầu nhìn qua thì lại thấy hồn phách của Nhạc Xích Vũ vốn là không ở thể xác mà đã sớm xuất khỏi thể xác bay đi nơi nào rồi. Chỉ là thấy trên môi treo một nụ cười vui vẻ, đôi mắt nhìn về phía xa xa không định mục tiêu.

Nàng kéo kéo tay áo của nàng ta gọi: “Nhị hoàng tẩu, nhị hoàng tẩu...”

“Ân.” Nhạc Xích Vũ vui vẻ ứng một tiếng, đầu cũng quay sang nhìn Dương Thiên An. Chỉ cần nhớ đến ngày tháng vui vẻ trước kia nàng nén không được vui vẻ.

“Nhị hoàng tẩu rất thích đến Ngạn quốc sao?” Dương Thiên An chớp chớp đôi mắt nghi hoặc hỏi. Bên ngoài đồn Ngạn quốc nơi nào cũng có độc nha, ngay cả cây cỏ côn trùng đều là độc, thật đáng sợ!

“Ân, nơi đó không như thể nhân bên ngoài nói đâu, không hề đáng sợ chút nào.” Âm thanh của Nhạc Xích Vũ do vui vẻ mà có chút cao để đám người bên ngoài nghe được.

“Vì sao nhị hoàng tẩu biết, đã từng đến đó sao?” Dương Thiên An lại hiếu kỳ hỏi. Không như người bên ngoài đồn đại vậy liền có nghĩa nó cũng sẽ không đáng sợ sao?

Nhạc Xích Vũ không đáp trả mà chỉ tựa vào nhuyến ý trên kiệu nhẹ nhàng nói: “Ta từng nằm qua một giấc mộng, trong mộng, ta cùng tướng công hòa ly xong liền bồi hoàng muội giá đến Ngạn quốc. Chúng ta ở đó sống rất vui vẻ, hoàng muội còn có được hai tiểu bảo bảo rất đáng yêu!”

Nhớ lại hai chất nhi luôn tìm đến nàng mỗi khi có thời gian rảnh rỗi. Bọn hắn không cùng nàng thổi ám khí cũng là giúp nàng trồng trọt, cũng nhờ như vậy nàng liền không còn nhớ đến quá khứ nữa, do một mỗi nên tối cũng ngủ rất ngon đến mộng cũng chưa từng thấy qua.

“Nhị hoàng tẩu sao có thể mơ một giấc mộng nguyên rửa hôn nhân của mình như thế?” Mắt nàng không tự chủ lại nhìn ra hai nam nhân đang cười ngửa ở phía trước. Nàng thực sự có thể cùng nam nhân này chung sống hạnh phúc được như trong giấc mơ của nhị hoàng tẩu sao? Nhưng vì sao nhị hoàng tẩu lại mơ thấy bản thân hòa ly mới bồi nàng giá a?

Nhạc Xích Vũ chỉ cười không đáp, nàng nhắm mắt lại nghĩ đến chuyện ở Ngạn quốc nên làm gì. Một lần nữa bắt đầu lại, kết quả có lẽ sẽ khác với đời trước, cũng như nàng cùng trượng phu cũng không có hòa ly.

Dương Thiên An lại nắm tay nàng kéo kéo: “Nhưng nằm mộng thì nào có như thực cơ chứ, nhớ như nơi đó không như nhị hoàng tẩu nói thì sao?”

Nhạc Xích Vũ khẽ quay đầu nhìn Dương Thiên An, ánh mắt đầy kiên định đáp: “Tin tưởng ta, hoàng muội nhất định sẽ rất thích nơi đó cho xem.”

Dương Thiên An nghe được sắc mặt âm trầm đến cực điểm, mặt lộ ra một tầng sương nhạt, tay cầm

cường ngựa cũng chặt hơn vài phần. Hấn cũng hy vọng đó chỉ là giấc mộng của nàng, đáng tiếc đó không phải là mộng, nó khắc sâu vào trong ký ức của hấn và nàng. Đây cũng là lý do đến nay hấn cùng nàng vẫn chưa có phu thê chi thực.

Ngạn quốc đối với thê tử là một nơi tốt đẹp nhất nhưng đối với hấn lại là nơi đáng sợ nhất. Nơi đó hấn tận mắt thấy được thê tử không nhận thức mình, không chút do dự cực tuyệt mình, lại thấy được thê tử, hoàng muội, muội phu, chất nhi cùng toàn bộ bách tính Ngạn quốc có kết cục bi thảm.

Hàn Chí Vỹ rất ngạc nhiên khi lần đầu nghe được người ngoài nói đến Ngạn quốc mà lại cao hứng như vậy, đã vậy người kia còn là nữ tử, là một công chúa. Nàng không phải là nên sợ sao?

Hấn lại nhìn Dương Thiên Phong ở bên cạnh. Thần sắc này, vậy đó thật là giấc mơ hay nó đã từng tồn tại? Bản thân rất không thể hiểu được, hấn mở miệng hỏi:

“Nhị hoàng huynh không khỏe?”

“Không có.” Dương Thiên Phong nhàn nhạt đáp, thần tình lại thu hồi trở lại trạng thái lạnh nhạt vô cảm.

“Chí Vỹ cảm thấy nhị hoàng tẩu có vẻ đối với Ngạn quốc rất có hứng thú.” Hàn Chí Vỹ vừa thúc ngựa, vừa nói. Đây cũng là thứ trong lòng hấn nghĩ, thế nên lúc nghe Dương Thiên Phong mang cả thê tử đến hấn cũng rất ngạc nhiên, nhưng sau đó lại cho rằng là để bồi Dương Thiên An. Không nghĩ đến chính là Nhạc Xích Vũ cư nhiên có hứng thú với Ngạn quốc.

“Ân, nàng thích Ngạn quốc.” Dương Thiên Phong lại chỉ phun ra vài chữ, mắt vẫn nhìn về phía trước thông dong mà thúc ngựa.

Hàn Chí Vỹ cũng không hỏi nữa mà im lặng nghe Nhạc Xích Vũ kể về Ngạn quốc trong ‘giấc mơ’ của nàng. Chỉ là mỗi thứ nàng kể đều như kinh ngạc đối với hấn, bởi không sai dù chỉ một nhánh cây ngọn cỏ nhỏ nhất ở Ngạn quốc.

Điều này khiến hấn có suy nghĩ ‘nàng đã từng đến Ngạn quốc’. Nhưng đã rất lâu Ngạn quốc chưa từng tiếp qua khách vắng lại là nữ tử. Mà nam tử đến cũng chỉ toàn những thương nhân, đã là như vậy cũng không thể biết cận kề như vậy được.

74. Chương 74: Tiến Đến Ngạn Quốc

Tiến đế đô Ngạn quốc Nhạc Xích Vũ không thể cùng Dương Thiên An ngồi kiệu mà là leo lên ngựa ngồi cùng Dương Thiên Phong. Bách tính hai bên nhìn thấy đoàn người ngựa uy nghiêm đều bàn tán cùng ném lên những ánh mắt ngưỡng mộ.

Nhạc Xích Vũ nhìn thấy những thứ quen thuộc thì cười tít mắt. Đôi đồng tử đen láy trong phương mâu vòng vo chuyển, tất cả đều treo hỉ trên mặt. Tay nàng kích động nắm chặt ống tay áo to rộng, hô hấp cũng có chút gấp.

Dương Thiên Phong lại có kích động ôm chặt lấy thê tử, âm thanh nhẹ nhàng của hắn từ trên truyền xuống bên tai nàng: “Nương tử, nàng thực sự thích nơi này như vậy?”

“Ân.” Nhạc Xích Vũ không chút chần chờ đáp. Trong đầu nàng xoay quanh tất cả những ký ức của đời trước như một đoạn phim ngắn không thể quên.

Đến hoàng cung Ngạn quốc, mọi người được quốc quân Ngạn quốc đón tiếp. Đối với vị quốc quân này, Nhạc Xích Vũ không có ấn tượng, bởi đời trước vị quốc quân này sớm hoăng thệ. Vẫn chưa chính thức bái đường thành thân thế nên Dương Thiên An cũng cùng phu thê Nhạc Xích Vũ đến dịch quán.

Bọn họ được cung nhân đưa đến quốc phục của Ngạn quốc. Trong khi Dương Thiên An còn đang do dự bởi váy có chút ngắn, họa tiết lại kỳ lạ, thì Nhạc Xích Vũ đã thành thực thay xong y phục bước ra ngoài.

“Nhị hoàng tẩu, người...” Dương Thiên An có chút mặc danh kỳ diệu nói không nên lời.

Nhạc Xích Vũ nhoẻn miệng cười hì hì, hai tay dang ngang xoay một vòng, miệng đồng thời mở thanh: “Thế nào, đẹp không?”

“Đẹp, nhưng là...” Dương Thiên An vẫn còn chưa nói hết suy nghĩ trong đầu đã bị Nhạc Xích Vũ nắm tay lôi vào sau bình phong: “Đẹp là được rồi, mau thay y phục thôi chúng ta ra ngoài dạo.”

Bản thân nàng ngồi ở trước gương tùy ý cung nữ Ngạn quốc giúp mình chải tóc rồi quấn khăn. Nhìn bản thân trong gương nàng cực kỳ hài lòng, tay vuốt ve tiểu Vồng không ngừng.

Dương Thiên An được cung nữ Ngạn quốc giúp thay hoàn y phục cũng bước ra ngoài. Bước đi của nàng có chút ngượng ngùng với y phục lạ này.

“Nhị hoàng tẩu...” Có chút xấu hổ gọi một tiếng. Đến khi Nhạc Xích Vũ xoay người, nàng thấy rõ thứ trên tay của nàng ta, sắc mặt lập tức trắng bệch không còn huyết sắc, ngón tay duỗi ra chỉ vào rồi lại không dám chỉ: “Đó...là...” Lần đầu nàng thấy con nhện to như vậy a.

Nhạc Xích Vũ cười đến sáng lạn, nàng nâng tiểu Vồng lên nói: “Đây là tiểu Vồng a, là tướng công mang về cho ta.”

Dương Thiên An cũng không dám hí mắt nhìn tiểu Vồng nữa, chỉ cần thấy con vật đáng sợ kia, trên người nàng nổi đầy da gà. Nàng cũng ngồi xuống để cung nữ giúp mình chải tóc quấn khăn.

“Nhị hoàng tẩu không sợ nó sao?”

“Không sợ, hoàng muội cũng không nên sợ, sau này sẽ quen thôi.” Nhạc Xích Vũ cười híp mắt đáp trả.

Đám cung nữ của Ngạn quốc đối với côn trùng cũng không hề sợ nhưng đối với tiểu Vồng lại có chút e ngại. Dù gì đó cũng là nhện độc vương tuyệt không thể nói đùa.

Nhạc Xích Vũ lại gọi Phong Linh lấy ngoa tử bản thân sớm chuẩn bị ra nói: “Hoàng muội cũng chọn một đôi đi, đây là ta đặt ở Kim quốc a.” Chân nàng cùng chân của Dương Thiên An không sai biệt lắm, thế nên có thể dùng chung được.

“Đây là...” Dương Thiên An thụ sủng nhược kinh nhìn bốn đôi ngoa tử được Phong Linh lôi từ trong ruộng ra. Nàng lại nhìn ngoa tử của những cung nữ Ngạn quốc mang. Tuy đồng dạng là ngoa tử nhưng của Nhạc Xích Vũ lại nhìn đẹp mắt hơn rất nhiều, lại hợp với y phục Ngạn quốc.

Nhạc Xích Vũ đứng lên tự chọn cho mình một đôi để Phong Linh giúp mình mang vào, miệng không quên giải thích: “Đây là A Tịch thường mang trong phủ, ta thấy đẹp nên cũng đặt làm vài đôi.” Nàng là sớm muốn mang đến đây sử dụng.

“Tam hoàng tẩu cũng mang những thứ này?” Dương Thiên An lại thụ tiếp một kinh hỉ.

Do Dư thị bình thường chỉ mang ở trong phủ nên Dương Thiên An chưa từng thấy qua. Nhạc Xích Vũ lập tức ba hoa mấy chuyện ở Việt vương phủ cho Dương Thiên An, còn khuyên nàng ta nên tư tưởng thoáng một chút, chỉ là váy ngắn thôi không sao đâu.

Lát sau cả hai mở cửa đã thấy Dương Thiên Phong cùng Hàn Chí Vỹ sớm ở một lương đình bằng trúc chờ đợi. Dương Thiên Phong vẫn mặc quốc phục của Kim quốc, hắn đứng bên cạnh Hàn Chí Vỹ đứng là mỗi người một vẻ.

Nhìn thấy thê tử hắn, hắn có chút mồm trương khẩu góc. Tuy cũng là vận y phục Ngạn quốc nhưng đối với đời trước là một trời một vực, khiến người khác tưởng chừng như hai người nha. Đời trước, băng lãnh phủ nồng trên gương mặt khuynh thành của nàng, nhưng đời này lại treo nụ cười ấm như thái dương quang, khiến hắn say mãi không thể tỉnh.

Hàn Chí Vỹ thấy được hai nữ nhân cũng có chút nói không nên lời. Quốc phục của Ngạn quốc vốn chuẩn bị trước để Dương Thiên An sớm nhìn quen mắt trước, không nghĩ tới nàng nhanh như vậy liền mặc vào.

Mặt của Dương Thiên An đỏ bừng cúi xuống, tay nắm chặt lấy cổ tay của Nhạc Xích Vũ không rời. Vì sao hắn cùng nhị hoàng huynh sẽ nhìn nàng như thế? Là nàng mặc rất kỳ quái không đẹp như nhị hoàng tẩu sao?

Nhạc Xích Vũ lại không để ý chuyện này mà trước mở miệng kéo hồn phách của hai nam nhân sắp bay lên

chín tầng mây lơ lửng về thể xác: “Chúng ta đi đâu chơi?” Kỳ thực nàng có mục đích rồi, chỉ là lần đầu tới không nên để người ta nghi ngờ.

Dương Thiên Phong hồi qua thần bước đến trước mặt thê tử, tay nâng lên khẽ vuốt mái tóc suôn dài như thác của nàng, nhưng là mở miệng khen Dương Thiên An: “Hoàng muội phần quốc phục Ngạn quốc rất đẹp.” Thê tử của hắn càng ngày càng giống Dư thị, mở miệng toàn là chơi với đùa.

“Là thái tử Ngạn quốc chu đáo, chuẩn bị y phục vừa người.” Dương Thiên An cũng không quên mở miệng khách sáo một câu.

“Công chúa quá lời, đây là nên làm.” Hàn Chỉ Vỹ nén ngượng cũng chỉ nói được hai câu ngăn cản: “Chúng ta tham quan hoàng cung trước.”

Nói xong bốn người cùng đi long vòng hoàng cung Ngạn quốc. Dương Thiên Phong cố gắng nhớ lại bố cục từng chỗ, đời trước hắn từng đến đây nhưng không có lưu ý, đời này không thể sơ xuất nữa. Bất cứ nơi nào cũng có thể phát độc, hắn phải lưu ý từng thứ mới được.

Cả bốn bước chân đến ngôi nhà gỗ năm đó Nhạc Xích Vũ từng ở. Trông đầu của đôi phu thê xúc động đến cực điểm, mà nơi này cũng là nơi Nhạc Xích Vũ gặp được tiểu Vồng thể nên tiểu Vồng từ trong khăn trên tóc nàng bò ra ngoài.

“Tiểu Vồng nhớ nhà sao?” Nhạc Xích Vũ cảm nhận được tiểu Vồng động thể nên lập tức đưa tay lên bắt lấy nó đặt vào lòng bàn tay.

Hàn Chỉ Vỹ thấy được tiểu Vồng mắt mở to đến cực điểm, kinh ngạc hỏi: “Nhị hoàng tẩu làm sao có được nó?”

Dương Thiên Phong vội thay thê tử trả lời: “Vương phi trúng độc, bốn vương từng cho người đến đây tìm nhện độc vương chữa cho nàng.” Đương nhiên câu nói này hắn dùng âm thanh cực nhỏ không để Dương Thiên An nghe được.

Hàn Chỉ Vỹ gật gù thông suốt, trong đầu hắn kinh ngạc đến chưa hề lui. Độc gì mà cần đến nhện độc vương trị liệu? Hắn từng nghe được Nhạc quốc có một sử công chúa gả đến Kim quốc, chỉ là khi gặp được hắn lại nghĩ tin đồn kia không có thực. Hiện có được một đáp án hắn liền biết được sử công chúa kia kỳ thực không phải vì dung mạo xấu mà là do trúng độc mà thành.

Nhạc Xích Vũ nhìn ngôi nhà gỗ không rời mắt, cả mảnh vườn nàng từng ở đó trông trợt nữa. Tất cả đều như nước vỡ òa tràn vào trong đầu nàng.

Dương Thiên Phong từ phía sau ôm lấy thê tử, nhẹ giọng nói: “Chúng ta đi thôi.” Hắn nhớ rõ thê tử kể, nơi này không bị lan độc bởi nàng chết do đi tìm phu thê Dương Thiên An.

Nhạc Xích Vũ thả tiểu Vồng xuống đất dấn dò vài câu rồi lại cùng ba người rời đến nơi khác. Nàng không có cơ hội bước vào trong nữa rồi.

Dương Thiên An hiểu kỳ vừa đi vừa hỏi: “Nơi này như trong giấc mộng của nhị hoàng tử sao?” Vì nàng nhìn thấy được biểu tình lúc này của Nhạc Xích Vũ để cho nàng không thể không hỏi ra miệng được.

“Ân, một dạng không chút thay đổi.” Nhạc Xích Vũ mỉm cười nhẹ nhàng đáp. Hy vọng đời này trượng phu có thể để Ngạn quốc không tao ương như đời trước.

Bốn người đi hết hoàng cung lại đến nơi thiết yến. Yến hội cũng không có gì đặc biệt, chỉ là mọi người rất vui vẻ dùng những thức ăn chế biến từ động vật hoang dã.

Dương Thiên Phong nhìn thấy thê tử vui vẻ tâm tình của hắn cũng buông lỏng không ít. Quốc quân Ngạn quốc cực kỳ hiếu khách, lại thấy được vẻ thân thiện của Nhạc Xích Vũ nên càng cao hứng không ngừng.

75. Chương 75: Bất Ngờ Tái Kiến

Ngày kế tiếp, Nhạc Xích Vũ cùng Dương Thiên An đồng loạt thức giấc. Do sợ Dương Thiên An không quen nên vẫn như đời trước nàng bồi nàng ta ngủ cùng một phòng.

Hôm nay cả bốn người xuất cung dạo, bên ngoài cung bách tính Ngạn quốc cực kỳ thân thiện. Nhạc Xích Vũ bay tới bay lui ăn thứ này thứ kia, lúc đầu Dương Thiên An cũng có chút ngại ngùng nhưng lát sau lại bị Nhạc Xích Vũ ảnh hưởng nên cả hai rất chí đồng đạo hợp trong việc ăn uống khiến hai nam nhân có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

Dương Thiên Phong lại mua được cho thê tử một chiếc vòng cổ bằng đồng của Ngạn quốc. Hai bên là hai đôi hồ điệp chạm trổ tinh xảo, phần giữa là một đoạn đồng uốn thành ngọc như ý, chính giữa đính một bông hoa mẫu đơn phần hồng sắc nở rộ, bên dưới là lưu tô bằng dây xích nhuyễn.

Lát sau Hàn Chí Vỹ đưa bọn họ đến một cánh đồng. Ở nơi này, có rất nhanh chóng chóng gỗ to thật to. Nhưng chóng chóng này là để thổi thêm gió vào trong đế đô, vì Ngạn quốc rất nhỏ nhưng lại được một khu rừng rậm rạp vây quanh nên gió cũng không có nhiều.

Lại qua đi hai ngày, hai ngày này chỉ có Nhạc Xích Vũ cùng Dương Thiên An tất bật chuẩn bị cho hôn lễ thôi. Dương Thiên Phong cùng Hàn Chí Vỹ chỉ trốn trong thư phòng to nhỏ gì đó rất lâu.

Dương Thiên Phong tìm hiểu qua những chóng chóng kia, hắn xác định đời trước, chất độc từ đó đưa vào trong Ngạn quốc. Mà chất độc kia sở dĩ tới không được ngôi nhà gỗ là vì hướng quay của chóng chóng lệch hướng nhà gỗ. Nếu lúc đó thê tử hắn chỉ ở trong ngôi nhà gỗ thì nàng cũng không có mất mạng.

Hôm nay chính là đại hôn, Nhạc Xích Vũ bế tiểu Vồng ngồi cùng đám thần tử của Ngạn quốc mà trong lòng bất an. Đến cùng nàng phải thỉnh quốc quân Ngạn quốc cho phép bản thân đến gặp Dương Thiên An.

Chỉ là khi nàng cùng Phong Linh còn hơn năm bước nữa là đến tân phòng liền nhìn thấy có một thân ảnh nam nhân lén lút tiến vào trước, vừa đóng cửa. Nàng đưa tay vuốt qua ngực tự trấn an rồi đặt tiểu Vồng vào trong tóc, không quen dạn dò Phong Linh: “Ta một mình tiến vào, nếu là người nghe thấy được tiếng của ta hét to liền đi gọi tướng công bọn họ đến đây.”

Phong Linh nhận được lệnh lập tức ứng qua tiếng rồi núp sang một bên không để người nhìn thấy. Nhạc Xích Vũ an tâm, hít một hơi thật sâu mới bước đến trước tân phòng đẩy cửa mà vào. Nếu không phải hôm nay là đại hôn nàng phải mặc quốc phục Kim quốc thì cũng không cần sợ như vậy, nếu là vận quốc phục Ngạn quốc thì dễ hoạt động rồi.

Chỉ là khi thấy được những thứ trong phòng nàng không tin nổi mắt mình, đưa tay che trên chiếc miệng nhỏ đang há to của mình. Cung nữ tất cả đều bị đánh ngất, nằm trên mặt đất. Dương Thiên An sợ đến treo hoảng đầy mặt, lệ quang trong hốc mắt trực trào ôm chặt cạnh giường không dám động đậy, đến cả thanh cũng không thể phát ra.

Mà nam nhân đứng trước mặt Dương Thiên An, quay lưng với nàng nhìn lại rất quen mắt. Chỉ khi hắn nghe được tiếng mở cửa quay lại nàng mới trợn to mắt mà nhìn. Đó không phải ai xa lạ mà chính là Phan Lập.

“Không ngờ lại gặp được nhị hoàng biểu đệ muội ở đây.” Phan Lập tà cười, âm thanh đầy vị đạo đáng ghê tởm.

Dương Thiên An thấy hắn không để ý đến mình lập tức đứng lên muốn chạy đến chỗ của Nhạc Xích Vũ. Chỉ là khi nàng lướt qua người Phan Lập liền bị hắn tóm lại ném trở về trên giường. Đau khiến nàng khẽ kêu lên một tiếng. Nàng biết lúc này, mọi người đều không ở, mà cung nhân cũng đã sớm bị Phan Lập đánh ngất, dù cho nàng gọi khan cổ cũng không người nghe.

Nhạc Xích Vũ không kinh không cụ, từng bước một bước đến trước mặt Phan Lập. Nàng có tiểu Vồng bên người, gặp ai nàng cũng không sợ.

“Ta cũng không nghĩ đến còn có thể gặp lại người.” Âm thanh của nàng hiện tại thập phần chán ghét, chỉ hy vọng hắn sớm biến khỏi tầm mắt nàng. “Lại không biết người xuất hiện ở tân phòng của hoàng muội làm gì?”

Phan Lập thấy Nhạc Xích Vũ không sợ mà bước đến gần mình, theo bản năng hắn nhìn ra ngoài cửa. Hắn sớm muốn tiếp cận Dương Thiên An nhưng Nhạc Xích Vũ lại ở cùng nàng ta. Mà Nhạc Xích Vũ ở, đương nhiên Dương Thiên An cũng sẽ cho người theo sát, thế nên hắn phải chờ đến hôm nay mới đến.

“Nhị hoàng biểu đệ muội hỏi ta đến đây làm gì sao?” Phan Lập to giọng ngửa đầu cười, hắn lui về phía sau, chân dừng bên giường cầm lấy cầm của Dương Thiên An khẽ nâng lên: “Đương nhiên là cướp tân nương rồi.”

“Người cho rằng bản thân sẽ thành công?” Nhạc Xích Vũ lại tiến lên thêm vài bước, hai tay đan chặt cổ ý cho Phan Lập thấy được bản thân là vô hại. Nàng nghe từ miệng Dư thị về chuyện của Phan Lập, chỉ là không nghĩ đến trượng phu bảo rất có khả năng hắn sẽ đến Ly quốc, nhưng nghĩ không ra hôm nay lại tái kiến tại Ngạn quốc.

Phan Lập nhìn thấy dáng vẻ vô hại kia của Nhạc Xích Vũ lại càng đặc ý một phần. Nếu hắn đoán không sai, Dương Thiên Phong sẽ không để Nhạc Xích Vũ mạo hiểm, mà hiện nàng đứng đây, chứng tỏ Dương Thiên Phong không ở bên ngoài.

“Biết đâu ta không những thành công còn có thể bắt được cả nhị hoàng biểu đệ muội thì sao?”

Nhạc Xích Vũ khẽ cười, bước đến bên cạnh Dương Thiên An, ngồi xuống, mi mắt nâng lên nhìn Phan Lập hạ lệnh: “Tiểu Vồng, tới phiên ngươi rồi.”

Phan Lập có chút không hiểu nhìn Nhạc Xích Vũ, chỉ thấy trong tóc của nàng bò ra một con nhện to. Hắn lập tức lui về phía sau, bày ra tư thế phòng thủ.

Chỉ thấy tiểu Vồng rất nhanh giăng tơ ngăn cách giữa hắn cùng Nhạc Xích Vũ. Còn có âm thanh của nàng âm vang khắp phòng: “Không cần sợ như vậy.” Câu nói này không biết là đang an ủi Dương Thiên An hay là cảnh cáo Phan Lập bởi âm thanh chỉ là nhàn nhạt lại không có đối tượng.

Lúc này ở bên ngoài Dương Thiên Phong cùng Hàn Chí Vỹ là đập cửa xông vào. Phan Lập thấy được tình thế không tốt lập tức từ cửa sổ xông ra ngoài. Hàn Chí Vỹ gọi người đuổi theo.

Lúc này tiểu Vồng cũng rất thức thời, biết chuyện đã kết thúc cũng lập tức thu tơ nhện lại rồi bò trở về bên chủ tử. Dương Thiên An vẫn còn đang chinh lăng, đến cả khóc lẫn sợ đều quên mất.

Dương Thiên Phong bước đến khẩn trương hỏi: “Nương tử, nàng vì sao có thể tự ý hành động như vậy?” Hắn biết rõ nàng có tiểu Vồng thể nên lúc này mới không chút do dự mà xông vào. Chỉ cần tiểu Vồng ở, Phan Lập sẽ vô pháp chạm đến được các nàng, nên càng không sợ các nàng bị dùng làm con tin.

Nhạc Xích Vũ thấy được trượng phu cùng Hàn Chí Vỹ xuất hiện cũng không có hoảng loạn. Bởi lúc này Phan Lập cười to, Phong Linh có thể nghe được nên mới nhanh chóng chạy đi báo.

Nàng không trả lời Dương Thiên Phong mà là an ủi qua Dương Thiên An vào câu rồi trả lại cho Hàn Chí Vỹ bản thân bước ra ngoài. Dương Thiên Phong cau mày lại cũng bước theo theo thê tử.

Khi về đến phòng ở dịch quán hắn mới nói: “Nàng còn chưa trả lời ta.”

“Ta sợ hoàng muội bị uy hiếp nên mới cố ý làm vậy.” Lúc này nàng chính vì sợ thế nên mới tự mình bước vào trong. Chỉ cần Phan Lập thấy được nàng không có lực uy hiếp hắn thì mới dễ dàng bảo vệ được Dương Thiên An.

Dương Thiên Phong ôm lấy thê tử, tay véo véo mũi nàng căn dặn: “Lần sau tuyệt không được làm chuyện nguy hiểm như vậy nữa, biết không?”

Nhạc Xích Vũ chỉ là bĩu môi, hoàn toàn không có đáp lời. Nếu Phan Lập xuất hiện tại Ngạn quốc vậy chất độc kia sợ là cũng rất nhanh đến.

“Tướng công, tao ương đời trước...”

Dương Thiên Phong vuốt vuốt lưng nàng trấn an: “Đừng lo, có ta ở, chuyện đó sẽ không thể phát sinh.”

“Àn.” Ngoài trừ tin tưởng, nàng cũng không còn cách nào khác.

76. Chương 76: Kết Cục Đã Định

Lại qua đi hai ngày, trong ngoài Ngạn quốc đều yên ắng như bình thường, một chút sóng gió cũng không có, kể cả tin tức liên quan đến Phan Lập. Nhạc Xích Vũ vẫn là bởi Dương Thiên An chỉ là không ai nhắc đến chuyện hồi Kim quốc.

Đến tối, ngoài trời đen như mực, trăng tròn to sáng rõ treo trên bầu trời cao, nguyệt quang ánh xuống, xuyên qua tầng tầng lớp lớp lá dày đặt của rừng cây. Bóng của những cái chong chóng khổng lồ theo nguyệt quang đổ dài trên mặt đất.

Đột nhiên có một bóng người hắc sắc đứng ở nơi đó. Chỉ là bóng người kia còn chưa kịp làm gì liền đã bị một đoàn binh sĩ bao vây, lồng đèn trên tay đám binh sĩ ánh cùng nguyệt quang soi rõ dung mạo của bóng người kia.

Đó chính là Phan Lập. Chỉ thấy hắc sắc mặt vô cùng ngạc nhiên như thể còn chưa tin tưởng chuyện xảy ra trước mắt. Tròng mắt đảo qua đám binh sĩ đang chia tiếm thương ở xung quanh mình như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Lúc này binh sĩ tách sang hai bên nhường ra một con đường, chỉ thấy Dương Thiên Phong cùng Hàn Chỉ Vũ sóng đôi bước đến. Phan Lập ngửa đầu lên trời cuồng tiếu.

“Nghĩ không ra kế hoạch của ta đều bị đám người Kim quốc các ngươi phá hoại.”

Dương Thiên Phong khép hờ mắt nhìn thứ trong tay Phan Lập, hắn đoán được thứ kia là gì. Bất quá hiện tại không phải là lúc kích động Phan Lập: “Ta cũng nghĩ không ra phụ hoàng đối với ngươi tốt như vậy, ngươi lại có thể làm ra loại chuyện này.”

Phan Lập hừ một tiếng đầy khinh bỉ, sau khi nhổ một ngụm nước bọt xuống đất liền mở miệng nói: “Đối tốt với ta? Nơi nào tốt với ta? Phụ mẫu ta vì Kim quốc bán mạng chết trên sa trường, trái lại các người gác chân ngồi hưởng vinh hoa. Ngay cả hoàng biểu muội cũng không gả cho ta. Vậy ta việc gì phải vì Kim quốc các người bán mạng.”

“Chính vì nguyên nhân này người liên liên kết với địch nhân đã giết chết phụ mẫu người mà bán Kim quốc?” Dương Thiên Phong hỏi ra câu này trong lòng vạn lần hoài nghi, hẳn là vì cái chết của phụ mẫu, là vì hoàng muội mới làm như vậy sao? Nhưng theo hắn thấy liên không chỉ đơn giản là như vậy.

Câu nói của Dương Thiên Phong chính là một dao cắt vào trong tâm của Phan Lập. Đây chính là mục đích trả thù ban đầu của hắn, nhưng hắn làm vậy nghĩa là có lỗi với phụ mẫu. Chỉ là Tô Lập Sinh nói đúng, hắn nên lấy những thứ hắn xứng đáng phải có, việc gì phải bán mạng để đổi lấy vinh hoa cho người khác.

Tay hắn cầm chặt bọc vải, mu bàn tay hiện đầy gân xanh. Sau đó lại khinh bỉ cười lên hai tiếng: “Đáng lẽ ra ta còn muốn thay đổi cả tổ huấn của Kim quốc, cái gì mà chỉ thú một thê chứ. Ngồi để vị phải như Nhạc quốc, Ly quốc. Lúc đầu ta vẫn có chút do dự, nhưng đến khi hôn ước của hoàng biểu muội được định xuống ta đã hạ quyết tâm rồi.”

Nếu lúc Tô Lập Sinh nói với hắn chuyện kia, vậy Thiệu Khánh để nếu là gả Dương Thiên An cho hắn, hẳn liền sẽ không làm ra chuyện bán quốc này. Bất quá hiện tại, không có nếu gì đáng để nói. Rõ ràng hắn trăm phương nghìn kế để tính toán ba vương tử Kim quốc để có được Dương Thiên An ngồi để vị, thế mà giờ đây cái gì cũng không có được.

Đôi mày của Dương Thiên Phong dán chặt lại với nhau, giọng nói âm lãnh vang lên trong bầu không khí tĩnh mịch: “Nếu không phải người âm thầm cấu kết Tô Lập Sinh hại chúng ta thì hoàng muội cũng không cần gả đi xa như vậy.”

Phan Lập lại cuồng tiếu một trận, sau đó nói một hơi thật dài: “Người qua nhiên thông minh, ta là muốn lợi dụng Tô Lập Sinh hại các người, nhưng nghĩ không ra các người cứ nhiên có thể hồi phục được. Nghĩ lại cũng cảm thấy lão thiên giúp ta, các người cứ nhiên mang hết đồ ta tặng giao cho Dương Hoài Phong hẳn mới có kết quả kia. Hôm đó vốn chỉ để người ngã ngựa chết, nghĩ không ra người không chết chỉ bị điên mà cả Dương Cảnh Phong cũng gặp họa, đỡ ta phí sức một phen.”

“Lúc các người gặp họa, lão hoàng đế kia nên triệu ta về gả Dương Thiên An cho ta, như vậy ta đương nhiên sẽ không cùng Tô Lập Sinh cấu kết đến hiện tại. Tất cả đều do Dư thị, nếu không phải ả ta, ta cũng không cần lẩn trốn như vậy.”

Dương Thiên Phong xiết chặt quả đấm, cố gắng kiềm chế bản thân không nên kích động. Đôi mắt đầy tơ máu trừng Phan Lập. Đều do dã tâm của hắn mà hoàng thất Kim quốc mới gặp họa. Phụ thân hắn một lòng vì bách tính Kim quốc, hắn là đi ngược với tiêu chí kia.

Hàn Chí Vỹ nghe được trong lòng cũng không kìm nén được kinh hách. Vậy chuyện năm đó toàn bộ là có sắp đặt trước, không trách được hoàng thất kim quốc một năm lại tao ương thảm trọng như vậy. Bất quá nếu không có như vậy hẳn cũng không thú được Dương Thiên An rồi.

Chỉ là chuyện này liên quan đến nội bộ Kim quốc hãn không tiện chen miệng. Do Dương Thiên Phong nói, hôm nay Phan Lập sẽ hành động dựa vào chong chóng hạ độc toàn Ngạn quốc hãn mới phải đến đây mà thôi.

Dương Thiên Phong âm lãnh hạ lệnh: “Áp hạ mang về Kim quốc.”

Không đợi binh sĩ xông đến Phan Lập tự biết mình khó có thể lui. Thân thủ của hãn không phải không tốt, nhưng không thể lấy một địch nhiều như vậy. Hãn tung bọc vải trong tay liên cuồng tiếu: “Nếu đã không có đường lui, vậy ta muốn cả Ngạn quốc bồi táng.”

Chỉ thấy bọc vải tung lên, hoa trong bọc tứ tung bay, mùi hoa bị chong chóng to hút lại rồi thổi vào Ngạn quốc. Dương Thiên Phong nhanh chóng sử khinh công tóm gọn hoa cho lại vào trong bọc vải.

Bên này Hàn Chí Vỹ không kịp ngăn cản đã thấy Phan Lập xông vào tiêm thương của một binh sĩ mà tự vẫn.

Lúc này tuy là Dương Thiên Phong nhanh tay nhưng hương hoa đã có một chút lọt vào Ngạn quốc. Chẳng qua là lão thiên gia rơi lệ, tạo một trận mưa phùn ngăn chặn mùi hoa thể nên Ngạn quốc mới có thể bình an vô sự.

Dương Thiên Phong đứng ở dưới mưa, y phục ướt đầm tiến về phía Phan Lập đã đoạn khí. Hãn khuy một chân xuống, vươn tay tìm thứ gì đó trên người Phan Lập. Lúc này Phan Lập từng nói một câu rằng hãn cùng Tô Lập Sinh đây đưa đến hiện tại. Đây có ý nghĩ rằng tuy trúng kế ly gián của huynh đệ bọn hãn nhưng Tô Lập Sinh vẫn lựa chọn lợi dụng Phan Lập.

Rất nhanh hãn tìm được lá thư chưa bị nước mưa thấm ướt trên vạt áo của Phan Lập. Cát xong thư, hãn đứng lên phất tay áo ra lệnh: “Hủy thi.”

Nói qua vài câu với Hàn Chí Vỹ rồi bản thân tự trở về phòng mình ở dịch quán.

Thay xong y phục, nhìn thê tử vẫn an bình ngon giấc trên giường, hãn châm một ngọn nến đọc thư. Đôi mày nhíu lại rất lâu cũng không có giãn ra, hãn nhanh chóng viết xuống một bức thư, gọi một ám vệ vào mang về Kim quốc.

Sáng hôm sau cùng Hàn Chí Vỹ nói xong liền kéo thê tử xuất cung đi dạo. Cùng nàng ngồi ở một cảnh cây cao quan sát toàn cảnh Ngạn quốc, hãn nói: “Nương tử, ta có vài chuyện cần xử lý nàng ở lại Ngạn quốc một thời gian, được không?”

Nhạc Xích Vũ quay đầu nhìn trượng phu: “Chỗ tam hoàng đệ có biến sao?” Sáng nay nàng cũng có nghe hãn nhắc đến Phan Lập tự sát rồi, thế nên hiện chỉ còn chỗ Dương Cảnh Phong là cần lo lắng thôi.

“Không có!” Dương Thiên Phong khẽ lắc đầu. “Chỉ là ta muốn sớm một chút giải quyết cho xong.” Kể

hoạch tiêu diệt Ly quốc hẳn là chuẩn bị tốt, là muốn lợi dụng cơ hội này, một lượt thảo phạt mà thôi.

“Ân, vậy ta ở lại cùng hoàng muội đợi chàng trở về.” Nhạc Xích Vũ cười đến híp mắt, dù sao cũng tốt, nàng cũng không muốn nhanh như vậy liền hồi Kim quốc.

“Ta không ở nàng nên tự chăm sóc cho bản thân...(đã lượt bớt chín vạn tám nghìn sáu trăm năm hai chín chữ).” Dương Thiên Phong chậm rãi căn dặn thê tử hết chuyện này tới chuyện khác, cuối cùng chốt một câu: “Ta rất nhanh sẽ trở về đón nàng.”

“Đã biết.” Trên trán của Nhạc Xích Vũ xuất hiện giọt mồ hôi to đùng. Nàng lần đầu biết trượng phu cũng sẽ lo lắng nhiều thứ như vậy.

Đôi phu thê nói chuyện rất lâu. Khuya hôm đó Dương Thiên Phong mang đại đội binh sĩ chia làm vô số đường đến biên cương Ly quốc tụ hợp cùng Dương Cảnh Phong.

77. Chương 77: Vĩnh An Vĩnh Lạc

Rất nhanh lại đi qua ba năm, trong ba năm này quốc quân cũng đã hoảng thế, Hàn Chí Vỹ đăng để vị tiếp tục vì Kim quốc viện trợ không ít binh lực vũ khí được liệu.

Trận chiến Kim-Ly vẫn còn kéo dài chưa dứt. Tuy Dương Thiên Phong sớm có chuẩn bị giả chữ của Phan Lập bày ra kế hoạch của đời trước, vì chỉ có như vậy thì hẳn mới nhanh chóng chiếm được Ly quốc lại ít tổn hao nhất, nhưng Tô Lập Sinh trước giờ vẫn chưa từng tin nhiệm Phan Lập nên đối với kế hoạch này cũng không có khả quan.

Lúc đầu Dương Thiên Phong để Hàn Chí Vỹ đồn là tin rằng Phan Lập hạ độc tiêu diệt rất nhiều binh sĩ của Kim quốc lẫn Ngạn quốc dẫn dụ Tô Lập Sinh cùng Nhạc để sớm xuất binh. Bọn họ quả nhiên trúng kế, chỉ là công tác chuẩn bị cũng đã tiến hành khá lâu nên chiến sự vẫn còn kéo dài.

Dương Thiên An cũng sinh ra một tiểu bảo bảo rất đáng yêu. Năm nay gần ba tuổi rồi lúc nào cũng quấn lấy Nhạc Xích Vũ không rời. Vẫn như đời trước, Nhạc Xích Vũ ở ngôi nhà gỗ kia trồng trọt, đọc sách cực kỳ nhàn hạ.

Mỗi ngày nếu có nhớ trượng phu nàng đều nhìn chiếc nhẫn kia. Đương nhiên chuyện chiến sự nàng cũng chỉ thông qua Hàn Chí Vỹ mà biết thôi. Nhưng đa phần đều là chiến sự không có nói gì đến an nguy của trượng phu. Mỗi lần nàng đều thầm trách hẳn vô tâm, đến một bức thư cũng không có gửi đến cho nàng. Mà bản thân nàng cũng có gửi bức thư nào cho hẳn đâu.

Hiện nàng đang ngồi ghế đặt trong sân đọc sách. Phong Linh ở bên cạnh vì nàng hầu hạ. Lúc này Dương Thiên An mang hài tử tiến đến bêu môi trách cứ: “Nhị hoàng tẩu có thời gian rồi cũng không đến thăm muội.”

Tiểu thái tử bỏ tay khỏi tay của Dương Thiên An chạy đến chỗ Nhạc Xích Vũ, úp mặt lên chân nàng làm nũng: “Hoàng cữu mẫu, ôm ôm.”

Nhạc Xích Vũ rời mắt khỏi sách, dời tầm nhìn lên trên người tiểu nhân nhi, nàng đưa sách cho Phong Linh rồi lại véo nhẹ gò má mỗm mĩm kia: “Tiểu thái tử cũng chạy đến đây.” Đồi trước hẳn gọi nàng là ‘Vũ di’ chứ không phải ba từ ‘hoàng cữu mẫu’ này đâu.

Sau đó lại nhìn Dương Thiên An cười: “Hoàng muội đang hoài thai không nên đi lung tung. Phong Linh, mang ghế.”

Dương Thiên An được cung nữ đỡ, cẩn thận ngồi trên lại nhìn ra vườn độc được Nhạc Xích Vũ bỏ công trồng bấy lâu: “Nhị hoàng tẩu thì tốt rồi, còn biết nên làm gì để tìm vui, muội đây thứ gì cũng không làm được.”

“Chẳng phải làm được hoàng hậu rồi sao?” Nhạc Xích Vũ lên tiếng trêu chọc rồi lại khom người bế tiểu thái tử lên đùi của mình.

Tiểu thái tử cười khúc khích, giơ ống trúc cắm trong tay lên nói: “Hoàng cữu mẫu, thổi thổi.”

Dương Thiên An đen mặt lại, làm hoàng hậu cũng đâu phải là có được sở thích riêng. Việc của nàng chính là xem dân tình rồi tính toán sổ sách trong cung, chỉ có thể thôi nhìn cũng không bằng Nhạc Xích Vũ ở đây thành chơi.

Nhạc Xích Vũ khẽ cười cầm lấy ống trúc: “Nếu hoàng muội không vui, chúng ta cùng tiểu thái tử thổi đi.” Đồi trước lần đời này nàng chơi thứ này cũng là không tốt, luôn luôn thổi không xong.

Thế là ba người cùng nhau ra sức thi thổi. Chỉ là hai nữ nhân vẫn là thua tiểu thái tử. Có lẽ nói, tiểu thái tử mang dòng máu của Ngạn quốc nên đối với ám khí đặc biệt có thiên phú. Hai nữ nhân thua đến mắt trắng, mặt mũi đều không còn.

Lúc này Hàn Chí Vỹ cũng tiến đến, phía sau hẳn còn có thêm một nam tử. Chỉ là ba người mãi mê chơi nên không chút lưu ý nào.

Dương Thiên Phong nhìn thấy thê tử cười vui vẻ như vậy tâm tình cũng kích động, cước bộ cũng tăng lên không ít. Hắn bước đến phía sau ôm lấy nàng: “Nương tử, ta đã trở về, để nàng đợi lâu rồi.” Cũng không cố kỵ có người ở, mặt hắn cọ cọ vào hõm vai của nàng, liên tục ngửi hương khí trên người của nàng để bù cho nỗi nhớ mong của hắn trong thời gian dài.

Dương Thiên An quay sang cũng cười híp mắt trêu ghẹo: “Nhị hoàng huynh chỉ thấy mỗi nhị hoàng tẩu thôi.”

Gương mặt của Nhạc Xích Vũ đỏ bừng, áp sát mặt của trượng phu. Cảm nhận hơi ấm, khí tức quen thuộc

đã lâu không có được. Thật tốt, cuối cùng hắn cũng trở về rồi.

Chỉ là, tiểu thái tử lại cau mày không vui. Hắn chạy đến khiêng chân nắm lấy tay của Dương Thiên Phong kéo ra: “Buông tay buông tay.” Mãi mà kéo không được, hắn lại nhăn mặt hướng Nhạc Xích Vũ làm nũng: “Hoàng cữu mẫu, ôm ôm.”

Hàn Chí Vỹ nhìn không được cũng bật cười bước đến bế hắn lên: “Không được vô lễ, đây là hoàng cữu phụ của ngươi.”

Tuy là nghe chính miệng phụ vương nói như vậy nhưng bất mãn trong mắt hắn vẫn không có giảm mà phản tăng: “Hoàng cữu mẫu, ôm ôm.” Miệng nhỏ nhắn không ngừng kêu gào, la hét, khóc lóc các thể loại.

Dương Thiên Phong buông thê tử ra lắc đầu thán: “Thế này thì làm sao trở về Kim quốc.” Đột nhiên ở đầu sinh ra thêm một tên dính người hơn cả hắn.

Dương Thiên An cũng bắt lực nói: “Muội cũng không biết, nhưng hắn là dính nhị hoàng tẩu như vậy.” Nàng sinh hài tử nhưng tính tình là do lão thiên gia quyết định. Hắn thích Nhạc Xích Vũ nàng cũng đành chịu thôi.

Nhạc Xích Vũ cũng phải đứng lên bế tiểu thái tử từ trong tay của Hàn Chí Vỹ qua bên mình, miệng không ngừng dỗ ngọt. Sau đó lại cùng hắn đi tưới cây thể mới êm chuyện.

Đến tối, Dương Thiên Phong ôm lấy nàng thấp giọng tâm tình: “Nương tử, khi nào chúng ta hồi Kim quốc?”

Nghe xong lời này, tâm của Nhạc Xích Vũ có chút trầm xuống: “Không biết.” Nàng không muốn rời nơi này.

Thấy thê tử không vui, Dương Thiên Phong thăm thỏ dài vài trận: “Phụ hoàng mẫu hậu còn chờ chúng ta trở về.”

Nhạc Xích Vũ mím chặt môi, đầu hơi cúi như có chút suy nghĩ. Sau đó nàng lại ngẩng lên nhìn trượng phu: “Vậy chàng dự tính khi nào thì trở về?”

“Ngày mai.” Dương Thiên Phong kiên định đáp xong, áp môi lên môi thê tử, ôn nhu cọ sát. Hắn nhớ nàng đến phát điên rồi, hiện có cơ hội nào có thể bỏ qua.

Quả nhiên sáng hôm sau, đôi phu thê hồi Kim quốc. Tiểu thái tử khóc đến lạc cả thanh cũng không thể thay đổi được gì. Chỉ là Dương Thiên Phong có đưa ra một hứa hẹn, chỉ cần có thời gian hắn cùng thê tử sẽ đến Ngạn quốc du ngoạn.

Hồi đến Kim quốc mới biết được rất nhiều chuyện. Mai thị cũng đã có được ba hài tử, mà Dư thị cũng là sinh được một nữ hài rất xinh xắn.

Thiệu Khánh để cùng Thiệu Khánh hậu đương nhiên không để yên cho Nhạc Xích Vũ rồi. Thế là đôi phu thê vừa trở về đã bị mang vào trong tẩm cung nghe thuyết pháp. Đến khi thấy được cả hai đều đang trong trạng thái ngủ đến mê mết mới được đánh thức cho hồi phủ.

Hôn lễ của Phong Linh cùng Trạch Nghiễm cũng được tổ chức trong Xương vương phủ.

Dương Thiên Phong lại dùng chính sách bức Nhạc quốc. Tuy không mạnh mẽ công chiếm mà là chậm rãi thôn tính, để Nhạc quốc mãi trở thành một tiểu quốc mà thôi.

Nhạc đế Nhạc hậu không bị diệt vong cũng cảm thấy rất may mắn. Chỉ là sau trận đánh kia, Nhạc quốc tổn hao không ít. Mà Nhạc Thanh Loan nửa diên nửa đại được đưa về Nhạc quốc, mỗi ngày chỉ mắng rửa Nhạc Xích Vũ mà thôi.

Thời gian lại trôi qua, một buổi trời thu nào đó, Nhạc Xích Vũ nằm trên nhụyên tháp trong viên vuốt ve cái bụng hơi nhô ra của mình mỉm cười. Gió thu nhẹ thổi, một chiếc lá vàng rơi, rụng lên mái tóc của nàng.

Dương Thiên Phong một thân triều phục từ phía sau bước đến giúp nàng lấy phiến lá kia xuống. Ngồi xuống bên cạnh, để nàng tựa vào lòng mình: “Nương tử, đa tạ nàng.” Một nụ hôn hạ xuống đỉnh tóc thơm mát của nàng.

Nhạc Xích Vũ khẽ cười, tay chỉ chỉ ngực hân: “Hài tử cũng đã có rồi, chàng đang nói linh tinh gì nha.”

Dương Thiên Phong đặt tay lên bụng nàng xoa xoa: “Ta cùng nàng đợi bảo bối xuất thế.”

Nhạc Xích Vũ dựa ở trong lòng hân cười đến mãn nguyện. Cả hai tựa vào nhau nhìn hoàng hôn, dương quang hoàng sắc soi rọi thân ảnh của hai người kéo dài dây dưa cùng một chỗ.

<Hoàn văn>

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cong-chua-hoa-than>